Jill Mansell

Cel pe care ți-l dorești

...e mai aproape decât crezi

LEDA

Jill Mansell

Cel pe care ți-l dorești

...e mai aproape decât crezi

Traducere din limba engleză de
LILIANA ANDRONACHE

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Flavian Muscalu

Jill Mansell, *THE ONE YOU REALLY WANT*
Copyright © 2004 Jill Mansell
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA, parte componentă
a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANSELL, JILL
Cel pe care ți-l dorești / Jill Mansell; trad.: Liliana Andronache. - București: Leda, 2012
ISBN 978-973-102-415-8

I. Andronache, Liliana (trad.)

821.111-31=135.1

1

— Haide, poţi s-o spui, o îndemnă Nancy pe Carmen când simţi că aceasta de-abia aştepta să izbucnească la telefon.

Până şi un copil de cinci ani se putea controla mai bine decât Carmen.

Aflată la cinci sute de mile depărtare, în Londra, Carmen răspunse pe un ton nevinovat:

— N-am vrut să fac pe moralista cu tine. Ştim bine ce se întâmplă până la urmă cu prietenii care fac asta. Tu eşti cea care s-a măritat cu Jonathan, crezând că l-ai apucat pe Dumnezeu de picior. Dacă ţi-aş fi spus atunci ce cred eu despre caracterul lui, cu siguranţă m-ai fi urât. De-asta m-am prefăcut că-l plac.

Nancy zâmbi în sinea ei, gândindu-se că acum ar trebui să înceapă să plângă.

— Şi de-asta n-ai primit un premiu. Ai încercat tu să joci teatru, dar n-ai convins pe nimeni.

— Hei, dar nu ţi-am mărturisit că îl credeam un adevărat idiot, continuă Carmen, şi asta e partea cea mai importantă. Nu te-ai simţit ca şi cum ar fi trebuit să-i iei tot timpul apărarea, n-a trebuit să-i justifici acţiunile, înţelegi, pentru că dacă ţi-aş fi spus-o, oricum nu m-ai fi băgat în seamă. Şi până la urmă relaţia dintre noi s-ar fi stricat.

— Chiar aşa? zise Nancy, încercând să-şi imagineze cum ar fi fost să se certe cu Carmen, având în vedere faptul că erau nedespărţite încă de la vârsta de opt ani.

— Nu mi-ar fi fost uşor. Oricum, tocmai de-asta nici n-am făcut-o. Drept urmare, suntem prietene în continuare, spuse veselă Carmen.

— Tot mai poţi să spui „ţi-am zis eu", răspunse generoasă Nancy.

— Mulţumesc, dar cred că o să aştept să terminăm convorbirea. Doar sunt o persoană manierată, nu? Sigur te simţi bine? întrebă apoi Carmen pe un ton mai serios.

Chiar se simţea bine? Cine putea şti? Nancy bănuia că de fapt continua să fie într-o uşoară stare de şoc. În fond, era dimineaţa de Crăciun. Crăciunul fusese întotdeauna pentru ea o zi atât de specială încât îi era greu să înţeleagă cu adevărat ce se întâmplase. Când investeşti atâta afecţiune şi petreci atât de mult timp pentru cumpărarea şi împachetarea cadourilor, trimiterea felicitărilor, alegerea unui brad de sărbători sau decorarea casei — ei bine, ziua capătă o strălucire specială. De fapt, e mult mai uşor să spui că ridici mâinile şi zici „Gata!" decât să o faci cu adevărat.

După ce ai petrecut atâta timp pregătind Crăciunul, este destul de greu să-ţi imaginezi faptul că nu... ei bine, că nu vei merge înainte şi nu-l vei sărbători.

— Mă simt foarte bine, răspunse Nancy, nedorind să o îngrijoreze pe prietena ei. Mama trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta să mă ajute cu prânzul.

— Şi chiar n-ai de gând să-i spui şi ei ceva?

Nancy închise ochii.

— Cu alte cuvinte, să-i stric definitiv buna dispoziţie de Crăciun? întrebă ea, conştientă de faptul că ar fi mult mai înţelept să păstreze pentru ea cele întâmplate, altfel cine ştie ce nenorocire s-ar mai putea petrece. Ştii doar cât de mult ţine mama la Jonathan. Are să fie distrusă.

— În regulă, tu hotărăşti. Apoi Carmen zise maliţioasă: Hai, acum fugi şi curăţă păstârnacul, ca o soţioară cuminte. Ai încercat vreodată să-l fierbi în miere cu arsenic?

— Dacă încercam reţeta asta, am mai discuta noi acum?

— Vezi? Tu ai fost mereu cea isteaţă. Te las acum. Mai vorbim, zise Carmen. Sună-mă diseară.

— În regulă. Mersi. Dar ţie cum îţi mai merge? întrebă Nancy cu întârziere.

— Mie? Grozav.

Nancy se simţi vinovată, căci dacă cineva ar fi trebuit să primească toată atenţia în perioada Crăciunului, aceea trebuia să fie Carmen. Dacă soţul tău a murit acum trei ani — şi, spre deosebire de ea cu Jonathan, Carmen fusese total devotată lui Spike — ai tot dreptul din lume să fii deprimată.

— Bine, ai grijă de tine. Te sun diseară cum prind o clipă liberă, îi promise ea.

— Abia aştept. Şi nu uita, continuă voios Carmen, mierea ascunde gustul arsenicului.

Oare totul se întâmplase doar în acea dimineaţă? Chiar se scurseseră mai puţin de trei ore de când lumea ei fericită se destrămase?

Mă rog, poate că nu întreaga ei lume, dar cu siguranţă căsnicia.

Nancy, aburind cu respiraţia ei unul dintre geamurile casei lor cu patru dormitoare, privi peste grădina îngheţată care sclipea sub razele soarelui precum una dintre felicitările de Crăciun presărate cu sclipici pe care i le trimitea mătuşica Mags. Cerul era perfect senin şi de o culoare neobişnuită, albastru de ou de raţă. În depărtare, dincolo de Kilnachranan, munţii îşi înălţau spectaculos piscurile înzăpezite. Grădina

toată, vreo 3000 de metri pătraţi, era învăluită într-un alb strălucitor, de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea.

Iar acolo jos, pe iarba îngheţată, se afla motivul chinului ei. Era cadoul ei de Crăciun de la Jonathan.

Tocmai din cauza acestui... *lucru*, viaţa ei avea să ia o altă întorsătură.

Felicitarea sosise în urmă cu zece zile, printre multe altele, în timp ce Nancy era sus şi făcea curat în baie. Până şi sunetul caracteristic al felicitărilor de Crăciun care cad prin deschizătura cutiei poştale pe covoraşul din faţa uşii era emoţionant. În mod sigur produc un sunet mult mai plăcut decât cel al facturilor şi al reclamelor. Pentru că nu ştii niciodată cine ţi-ar putea trimite o felicitare, total neaşteptată şi total improbabilă. Poate prinţul William, sau poate Bono de la U2, sau Michael Douglas şi Catherine Zeta-Jones...

Ei bine, nu putea să nu se gândească de fiecare dată la asta şi să nu aibă acea senzaţie plăcută din stomac, aceea pe care o simţea întotdeauna când se trezea în dimineaţa de Crăciun şi găsea o faţă de pernă înţesată cu cadouri de la Moş aşezată la picioarele patului.

Iar de această dată chiar *se întâmplase* un lucru incredibil: printre toate celelalte felicitări se strecurase un plic suspect, unul de culoare crem, deosebit de elegant, cu un scris necunoscut. Neputând să reziste tentaţiei, Nancy le dăduse deoparte pe celelalte — de la mătuşa Jane şi unchiul Denis din Brighton, de la plictisitoarea familie Matthews de peste drum, de la Edgar din Dundee, vărul infatuat al lui Jonathan — şi desfăcu plicul misterios. Felicitarea avea imprimată pe faţă o scenă de iarnă de pe o stradă din Edinburgh. Şirul de magazine din poză părea vag cunoscut. Cavendish Row, asta era. Deschizând felicitarea, Nancy citi textul imprimat.

Sărbători Fericite pentru un client deosebit, de la Bijuteria Rossiter & Co.

Pentru a personaliza felicitarea, exista în partea de jos o semnătură, o mâzgălitură pe care şi o maimuţă ar fi fost în stare s-o facă. S-a zis cu speranţa de a fi primit o felicitare de la un personaj misterios. Asta era de la cineva ce cu greu putea fu numit uman.

Şi mai mult, concluzionă supărată Nancy, asta însemna că surpriza pregătită de Jonathan fusese deconspirată. Era clar că făcuse o vizită la bijuteria Rossiter din Cavendish Row, de unde îi cumpărase ceva drept cadou de Crăciun. Mai exact, îi cumpărase ceva foarte scump, deoarece era puţin probabil ca ei să trimită felicitări de Sărbători, şi încă purtând inscripţia „Client deosebit", oricărui tip de pe stradă care avusese nevoie de o baterie de ceas. Doar că angajaţilor nu prea inteligenţi de la Rossiter nu le trecuse prin minte că dacă trimit o felicitare acasă la un client căsătorit, existau şanse mari ca soţia lui să fie prima care deschide plicul.

Şi din moment ce ideea principală a unui cadou de Crăciun era să reprezinte o surpriză nemaipomenită, dimineaţa ei de Crăciun avea să fie distrusă.

Ei bine, asta gândise ea în urmă cu zece zile. Ţinându-se strâns de pervaz, Nancy privi în jos către cadoul ei. După ce aruncase discret felicitarea în coşul de gunoi, exersase o expresie de surprindere combinată cu încântare, deoarece exact aşa planificase să reacţioneze atunci când va desface cutia căptuşită cu satin care ascundea cine ştie ce bijuterie scumpă aleasă pentru ea de Jonathan.

În schimb, el o dusese la fereastra dormitorului, îi spusese să închidă ochii şi apoi trăsese draperia cu un gest triumfător.

„Ta-daaa! Acum poţi să deschizi ochii", spusese Jonathan, iar Nancy deschisese ascultătoare ochii, neînţelegând de ce să fi aşezat el cutia cu bijuteria ei pe pervaz.

Doar că, bineînţeles, el nu făcuse asta.

„E o maşină de tuns iarba", spuse Johnathan.

Lui Nancy îi trebuiseră câteva secunde pentru a înţelege aceste cuvinte.

„Una în care poţi să te aşezi", o informase el cu mândrie. „E... e o...."

„Stai să o-ncerci, şi o să te-ntrebi cum de te-ai descurcat până acum fără aşa ceva", îi zâmbise el, foarte încântat de sine. „Nu mai trebuie să împingi maşina aia veche, asta face totul aproape singură. Vorbesc serios", spusese el, cuprinzându-i mijlocul cu braţele şi sărutând-o pe ceafă. „Are să-ţi placă la nebunie."

Trecu o vreme până să înţeleagă toate implicaţiile cadoului. Când în cele din urmă înţelese, Nancy se simţi ca cea mai grea de cap fată de la şcoală, ultima din grup care se prinsese de poanta unei glume. Dacă Jonathan nu cumpărase vreo bijuterie misterioasă de la Rossiter pentru ea, atunci cu siguranţă o făcuse pentru altcineva.

Asta să fie explicaţia?

Bine, bine, era o situaţie oribilă, dar nu una total neaşteptată. La o adică, existaseră câteva indicii care l-ar fi putut incrimina pe Jonathan, dar nu fusese totuşi ceva atât de concret încât să însemne ceva. Nancy era conştientă că nu era deloc bine ca o fată să fie prea posesivă sau geloasă. Unul dintre foştii ei colegi de apartament din studenţie, Doug, se încurcase cu o astfel de fată. Fiind permanent convinsă că el o înşală, Ella îl chestiona la nesfârşit, cerându-i să o ţină la curent cu orice mişcare pe care o face el, chiar îi răscolea prin coşul cu lenjerie murdară pentru a descoperi dacă nu cumva prin

buzunarele blugilor lui se ascundeau numere de telefon de la alte fete, sau îi mirosea gulerul cămăşilor pentru a adulmeca Parfumul Altei Femei. Nancy o prinsese o dată făcând asta la ora două dimineaţa. Într-un fel îi păruse rău pentru Ella, dar în acelaşi timp era convinsă că fata face o mare greşeală. Toată lumea o vorbea pe la spate, iar Doug era ruşinat din cauza asta pentru că, s-o spunem pe cea dreaptă, nu arăta deloc precum Johnny Depp. Fetele nu prea se dădeau în vânt să iasă în oraş cu el. Dacă îi luase şase luni să-şi facă curaj pentru a o invita prima oară pe Ella, ce posibilitate era ca el să se fi întâlnit pe ascuns şi cu alte fete?

În cele din urmă, situaţia devenise insuportabilă, iar faptul că Ella nu putea renunţa la gelozia ei pusese definitiv capăt relaţiei. Doug s-a despărţit de ea, iar Ella a rămas neconsolată, şi o implora pe Nancy să îl convingă ea să o accepte înapoi. Toate astea îi dăduseră de gândit lui Nancy, care ar fi vrut să-i zică: „Ţi-am spus eu unde se va ajunge până la urmă!" În schimb, îşi jurase să nu fie niciodată geloasă, să nu supună pe nimeni interogatoriului — şi *niciodată* să nu-l acuze pe bărbatul de lângă ea că ar fi făcut ceva ce nu făcuse.

Doar dacă, bineînţeles, era absolut sigură că o făcuse.

Nancy se încruntă. Întrebarea era: putea fi absolut sigură? Era posibil să existe vreo explicaţie nevinovată pentru ceea ce se întâmplase, una care pur şi simplu nu-i venise în minte? Iar dacă nu exista o astfel de explicaţie rezonabilă, atunci cu cine Dumnezeu se putea vedea Jonathan?

Cu vreo persoană cunoscută? Cineva de la birou? Cu siguranţă nu cu secretara lui, asta e clar. Toată chestia asta cu amanta era ca ea să fie mai drăguţă şi mai tânără decât soţia şi cu un bust mai generos. Tania arăta ca un cartof înfăşurat în caşmir.

Nu putea fi ea, concluzionă Nancy. S-ar fi simţit chiar jignită dacă era.

O maşină claxonă afară, aducând-o cu picioarele pe pământ. Rose, mama ei, intra zdrăngănind pe alee în Mini-ul ei verde. Maşina, nu fusta.

OK, să uităm de soţul necredincios şi de treaba cu căsnicia pe butuci. Era ziua de Crăciun. Să continue spectacolul.

— Scumpo! exclamă Rose, îmbrăţişându-şi unica fiică. Arăţi minunat! Crăciun fericit!

— Şi ţie, mami.

Nancy o strânse pe mama ei în braţe şi se gândi cât de fragilă părea. Mama ei nu avea încă şaptezeci de ani, dar întotdeauna exista îngrijorarea că acela era ultimul ei an. Din acest motiv nu putea să-i povestească despre escapada lui Jonathan — mă rog, presupusa escapadă. I-ar fi sfâşiat inima şi i-ar fi distrus Crăciunul. Chiar dacă pe mine mă macină problema asta, se gândea Nancy, o să încerc s-o protejez pe mami.

— Unde e ginerele meu iubit? întrebă repede Rose. Am o mulţime de cadouri aici — şi cântăresc cam o tonă.

— Jonathan s-a dus să se întâlnească cu Hamish şi Pete la bar. Să bea ceva înainte de prânz. Ştii şi tu cum e, se adună bărbaţii şi compară puloverele primite de Crăciun, cine are cel mai urât model câştigă un.... Ah, nu că Jonathan ar avea vreo şansă să câştige, dar unii au familii cu gusturi îngrozitoare, adăugă repede Nancy, încântată că scăpase de soţul ei măcar o oră. Oricum, până la două se întoarce. Lasă-mă să te ajut cu pungile. Oh, mami, n-ai fost cuminte, ne-ai adus prea multe cadouri.

— Prostii, mi-a făcut plăcere să le cumpăr. Urmând-o înăuntru pe fiica ei, Rose scoase un oftat de plăcere. Aveţi o casă minunată. Eşti atât de norocoasă, dragă. Tu eşti conştientă cât de norocoasă eşti?

Nancy îşi aminti de începutul căsniciei lor, când chiar se simţise fericită şi norocoasă. Sau cel puţin până când începuse

să bănuiască în sinea ei că s-ar putea totuşi ca Jonathan să nu fie Domnul Credincios-până-la-adânci-bătrâneţi.

Dar acum mama ei era cea care pusese o întrebare. Anul trecut pe vremea asta, mama ei îi cumpărase lui Jonathan o cană inscripţionată cu „Cel mai iubit ginere din lume"

— Curcanul e la cuptor, spuse Nancy în grabă, schimbând astfel subiectul. Am pregătit cartofii şi sosul, dar restul de legume sunt încă...

— Ei, cum de-aveam eu o presimţire? răspunse Rose aranjând cadourile sub brad, apoi se îndreptă de spate şi zâmbi. Fii fără grijă, dragă. Acum sunt eu aici. Putem să bem un pahar de sherry şi să stăm de vorbă în timp ce pregătim masa. Poţi să-mi povesteşti toate câte s-au mai petrecut.

Nancy trebui să se întoarcă cu spatele pentru ca mama ei să nu-i vadă lacrimile. Oare mai existau fete de douăzeci şi opt de ani care să povestească mamelor tot ce se petrecea în căsnicia lor? Poate că da. Dar Rose era genul de persoană care vedea doar părţile bune ale cuiva; avea un fel de inocenţă. Nancy, simţind că era de datoria ei să o protejeze de vreo eventuală dezamăgire, nu putuse să-i spună adevărul.

— Să vedem... Păstârnac. Morcovi. Oh, Doamne, sparanghel — trebuie să fi costat o avere; ce cheltuitoare ai fost! constată Rose, în vreme ce trecea de la extaz la agonie imaginându-şi cât ar fi putut costa legăturile de sparanghel proaspăt. Bine, o să încep cu morcovii.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Nancy o urmări pe mama ei cum curăţă şi taie morcovii. Rose McAndrew era o femeie de şaizeci şi opt de ani, de un metru cincizeci înălţime şi vreo 45 de kilograme cu tot cu haine. Rămasă văduvă cu treisprezece ani în urmă, nu se mai uitase după alt bărbat. Locuia singură într-un apartament închiriat din Edinburgh, deloc spaţios dar sclipitor de curat, şi încă muncea o jumătate de

normă ca femeie de serviciu într-un azil de bătrâni, şi tricota fantastic. În fiecare clipă liberă făcea câte ceva, confecţiona cu o viteză uimitoare jucărioare croşetate pe care le dona apoi unui magazin care finanţa un cămin de copii. Nancy găsea impresionant faptul că mama ei petrecea opt ore croşetând, cosând şi umplând cu material clovni dotaţi cu tuburi de pastă de dinţi şi periuţe şi pijamale, numai buni de vândut în magazin pentru patru lire jumătate. *Patru lire jumătate.* Vizitase acel magazin şi văzuse cu ochii ei eticheta cu preţul. Atâta muncă pentru o infimă răsplată, dar Rose fusese încântată să vadă câţi bani putea aduna pentru copiii săraci şi bolnavi. Nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar putea simţi jignită, pentru că nu era genul acela de om.

Nu exista o mamă mai bună ca ea.

— Şi ce ţi-a cumpărat Jonathan de Crăciun? întrebă ea veselă, întorcându-se către fiica ei.

— O maşină de tuns iarba. Genul pe care poţi să stai. E afară în grădină, răspunse Nancy, înghiţind în sec.

— O maşină de tuns iarba pe care poţi să stai? Oh, Doamne, ce minunat! Îţi spun eu, dragă, acum poţi să dai ture prin grădină precum regina. Ce distracţie!

— Ştiu! răspunse Nancy, zâmbind forţat, căci nu prea ştia de câte ori se plimbă regina pe o maşină de tuns iarba.

— Ăsta e Jonathan al tău, nu-i aşa? Ce original. Întotdeauna ştie exact ce cadou să ofere.

Poate că alţi oameni aveau mame cărora le puteau destăinui fiecare detaliu al vieţii lor, dar Rose nu era genul acesta de mamă. Trebuia să fie ţinută la distanţă de amănunte care doar ar supăra-o.

Nancy era conştientă că nu putea să-i spună adevărul.

2

Se făcuse ora şase după-amiaza când Carmen Todd se întoarse în casa ei pustie. Dăduse o mână de ajutor la adăpostul pentru oamenii străzii din Paddington încă de la ora zece dimineaţa, împărţind o mulţime de farfurii cu masa de Crăciun şi turnând în căni cantităţi imense de ceai cafeniu aburind. Nimeni de la adăpost nu ştia cine e ea, lucru care-i convenea de minune lui Carmen. Acum, odată ajunsă în dormitorul ei, se dezbrăcă de tricoul albastru decolorat şi de blugii vechi, pe care îi îndesă în coşul cu rufe murdare. Deşi fuseseră curate atunci când le pusese pe ea în acea dimineaţă, totuşi nu era de dorit să rămâi îmbrăcată în hainele în care ai vizitat adăpostul.

În baie, Carmen porni jetul de apă şi apoi îşi examină cu atenţie faţa în oglindă în timp ce aştepta să se încălzească apa. Părul ei negru scurt era ciufulit şi ţepos, de parcă ar fi petrecut câteva ore aranjându-se cu gel — doar că nu făcuse asta. Ochii căprui îi ieşeau în evidenţă pe faţa palidă, iar sprâncenele ei înclinate păreau mai degrabă nişte semne făcute cu markerul de vreun profesor grăbit să termine de corectat. Era conştientă că putea arăta mai bine decât atât, însă nimeni de la adăpost nu punea preţ pe aspectul exterior. Atâta timp cât le strecura câteva ţigări în plus, pentru că asta era tot ce voiau.

Cine ştie, poate anul viitor de Crăciun are să le fie mai bine, atât lor cât şi ei.

Soneria se auzi exact când voia să intre sub duş. Ezitând, Carmen se întrebă cine naiba putea s-o deranjeze la ora şase în seara de Crăciun. Cu siguranţă nu erau colindătorii, iar ea nu aştepta nici un vizitator.

Dar nu-i stătea în obişnuinţă să nu răspundă la uşă — sau cel puţin să nu întrebe la interfon cine e. Se înfăşură în grabă cu un prosop galben ca o narcisă — nu că ar fi văzut-o cineva, dar cu greu scapi de vechile obiceiuri — şi străbătu holul pentru a apăsa pe butonul de interfon.

— Da?

— Carmen Todd, poliţia. Deschide uşa, avem mandat de percheziţie.

— Rennie, tu eşti? întrebă precaută Carmen, cu răsuflarea tăiată de uimire.

— Normal că eu sunt! Deschide uşa imediat, femeie, până nu-mi îngheaţă picioarele de tot pe trotuar. Şi mai bine ai lua ceva haine pe tine până ajung sus.

— De unde ştii că nu sunt îmbrăcată? întrebă speriată în interfon Carmen.

— Sunt bărbat, e treaba mea să ştiu lucrurile astea. Nu doar Superman e dotat cu raze X în priviri, te asigur, răspunse Rennie şi îşi drese vocea nerăbdător. Apropo, n-am glumit când ziceam că e groaznic de frig aici.

— Oh, scuze! zise Carmen şi apăsă repede pe butonul de deschidere, apoi fugi în dormitor pentru a schimba prosopul galben de baie cu un capot albastru din catifea, dar până să termine de înnodat cordonul — cu două noduri, în caz că Rennie devenea prea entuziast — el şi ajunsese în faţa uşii de la intrare.

— Chiar eşti tu! Nu-mi vine să cred că eşti aici, exclamă ea, încântată să-l vadă, şi se repezi în braţele lui. Am crezut că eşti plecat prin Alabama sau Mississippi sau pe altundeva...

— Undeva cu multe vocale, spuse el, strângând-o cu putere. Ştiu, am fost. Ei bine, în Illinois, dar nu e nici o diferenţă. Au trebuit să anuleze restul circuitului. Dave iar s-a apucat de băut, iar Andy trăgea pe nas cocaină ca un aspirator. Nici unul dintre ei nu mai era în stare să-şi facă treaba pe scenă, şi pentru că în apropiere era o clinică de dezintoxicare, Ed i-a trimis urgent acolo. Deci cam asta a fost. Am sosit cu avionul azi-noapte. M-am gândit să vin să văd ce mai faci. Acum, fă un pas înapoi şi lasă-mă să te admir.

Idem. Zâmbind, Carmen făcu acelaşi lucru cu el. Îi observă pletele lungi până la umeri, bronzul evident, zâmbetul ticălos şi ochii aceia verzi care păreau întotdeauna conturaţi cu creionul — doar că nu erau, şi vina aparţinea genelor extrem de dese ale lui Rennie. Era îmbrăcat cu o geacă din piele, nişte jeanşi crem şifonaţi, un tricou maroniu decolorat şi o curea cu o cataramă oribilă de alamă pe care numai un cowboy putea s-o poarte. Dar era slab şi în formă, ca întotdeauna. De când îl ştia Carmen, radia de sănătate. Albul ochilor era limpede, limba avea o culoare roz zmeuriu, iar abdomenul era perfect plat. Cureaua de cowboy strica destul de rău efectul general, dar Rennie părea că nu se sinchiseşte de asta. Era genul de bărbat care purta orice îi plăcea.

— Uluitoare ca întotdeauna, se pronunţă într-un final, aşezându-şi mâinile pe umerii lui Carmen. Oricum, credeam că asta e o stradă respectabilă.

— E un halat de casă! Şi încheiat până sus, protestă ea.

— Nu vorbeam despre tine, ci despre stradă. Mă gândeam că trebuie să fie ultraşic.

Carmen îl iertă, având în vedere responsabilităţile din timpul turneului şi faptul că ultimii trei ani îi petrecuse aproape în întregime în afara ţării.

— De fapt, chiar e.

— Îmi pare rău, dar a decăzut mult de când am fost eu ultima oară pe-aici. Contraamirali, avocaţi, plutonul de bogătaşi din tată-n fiu — mult mai mulţi încrezuţi decât pe vremuri. Ar suna la poliţie de îndată ce-ţi aruncă o privire. Să-i deschidă uşa unui străin? Dumnezeule, cred că glumeşti.

— Tu vrei să spui ceva cu asta sau vorbeşti doar de dragul de a vorbi? întrebă calmă Carmen.

— Iubito, bineînţeles că vreau să ajung undeva. Îndreptându-se spre bucătărie, Rennie deschise frigiderul şi înşfăcă o sticlă de Veuve Cliquot. Te deranjează dacă deschidem asta?

Ea şovăi o clipă. Sticla zăcea acolo de peste doi ani. O cumpărase când se împlinise un an de la moartea lui Spike, alături de câteva cutii de Paracetamol şi Nurofen. Avea în plan să petreacă seara de una singură şi să încerce până la miezul nopţii să-şi pună ordine în gânduri. Dacă, atunci când va bate ora douăsprezece, va hotărî că n-are rost să mai continue, avea să termine de băut sticla, apoi înghiţea calmantele.

Pe la ora unsprezece, cu sticla încă păstrată la rece în frigider, se apucase să compună un bilet de adio.

La miezul nopţii coşul de gunoi era deja plin cu hârtii mototolite. Îngrozită, Carmen constatase că biletele de adio nu sunt aşa de uşor de scris pe cât îşi închipuise ea. Rândurile pe care le notase sunau extrem de ridicol atunci când le citise cu voce tare, precum replicile din sit-comurile alea proaste cu Morecambe şi Wise[1] pe care Spike le urmărea cu pasiune la televizor. Din ce în ce mai conştientă de sine şi în acelaşi timp frustrată, Carmen realiză ruşinea pe care ar fi

[1] Faimos cuplu de comici britanici (Eric Morecambe şi Ernie Wise) care au jucat împreună timp de patru decenii, până la moartea lui Morecambe în 1984, în spectacole de music-hall, emisiuni la radio şi TV şi filme (n. red.).

simțit-o dacă ar fi lăsat în urmă ca explicație un bilet care ar fi stârnit râsul oamenilor.

Furioasă pe sine, sfârși toată povestea așezând înapoi în frigider sticla nedesfăcută și făcându-și în schimb o ceașcă de ceai. Din moment ce ar fi fost o risipă să arunce calmantele în toaletă, hotărî că era mai indicat să le pună în dulăpiorul din baie și să le folosească în doza recomandată luna următoare la ciclu.

Nu voia să le arunce, dar nici nu voia să le folosească.

Oricum, dacă avea de gând să-și continue viața, cu siguranță o să aibă nevoie de ele.

Lăsase sticla de șampanie în frigider, ca un memento salutar.

Ei, la naiba! Carmen făcu un semn cu mâna către sticlă.

— Bună idee. Tu deschide-o, și eu aduc paharele.

— Și acum să revin la ce voiam să spun, continuă Rennie, și anume că am ajuns aici acum două ore. Erai plecată.

— Am fost la adăpost.

— Asta explică mirosul, replică Rennie, care nu obișnuia să-și păstreze pentru sine unele gânduri. Văzând privirea lui Carmen, zâmbi și spuse repede: OK, OK, e foarte generos din partea ta că faci astfel de lucruri, dar crede-mă, miroși îngrozitor.

Chestia era că ea știa că are dreptate. Exasperată, se îndreptă către baie.

— Deschide tu sticla, eu mă întorc în cinci minute.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Rennie amabil.

— Ești ridicol. Du-te și așază-te în living. Și nu-mi mânca toate trufele Thornton.

În timp ce-și șampona părul și se săpunea sub dușul fierbinte, Carmen se minună de atitudinea lui Rennie față de viață. Deborda de energie, muncea mult și se străduia și mai

mult să iasă totul bine, era mereu pus pe glume şi nu se putea abţine să nu flirteze cu orice fată care îi ieşea întâmplător în cale. Şi, pentru că era vorba de Rennie, teribil de multe fete îi ieşeau în cale.

Rennie Todd era cumnatul ei, fratele mai mic al lui Spike. Cu excepţia zâmbetelor lor, nu existau doi fraţi mai diferiţi ca ei. Închizându-şi ochii sub valurile de şampon care i se scurgeau pe faţă, Carmen îl revăzu în minte pe Spike, soţul ei mult iubit, cu ochii lui cenuşii scânteietori, părul blond şi tendinţa spre îngrăşare. În timp ce Rennie răbufnea de energie, Spike fusese mereu cel mai calm şi liniştit component al formaţiei, genul de leneş care zace pe canapea cu ochii în televizor. Obişnuia să reflecteze asupra lucrurilor, compunea cântece cu versuri profunde, pline de înţelesuri tainice. Carmen era absolut sigură că Rennie nu avusese niciodată un gând profund, plin de înţeles.

Şi era încă în viaţă, o altă deosebire semnificativă între cei doi. Rennie era mai viu ca niciodată, iar Spike era mort.

3

După ce ieşi de la duş, Carmen îşi uscă părul cu prosopul şi îmbrăcă acelaşi capot pe care îl avusese mai devreme pe ea. Duşul îi îndepărtase mirosul neplăcut pe care îl căpătase la adăpost, miros care i se impregnase în haine.

În living, după cum era de aşteptat, Rennie se instalase ca la el acasă. Întins comod pe canapeaua bleumarin, era foarte preocupat să termine o cutie de chipsuri Pringles, butonând telecomanda şi vorbind în acelaşi timp şi la telefonul mobil. Zâmbind către Carmen, el adăugă în aparat:

— Îmi pare rău, iubito, trebuie să închid, asistentele au adus-o pe bunica înăuntru să mă vadă... bună, bunico, ce bine arăţi... OK, hai că te mai sun eu, pa.

— Mulţumesc mult, spuse Carmen, întinzându-se şi smulgându-i din mână telecomanda, pentru că Rennie schimba canalele într-un ritm ameţitor care o înnebunea.

— Scuze, îi zâmbi el fără să-i pară absolut deloc rău. O cheamă Nicole, dar i se spune Agăţătoarea. Era disperată să petreacă sărbătorile de Crăciun alături de mine. A trebuit să inventez o scuză ingenioasă.

Rennie schimba canalele la televizor, dar cu un aer distrat.

— Nu puteai să-i spui mai simplu că erai în vizită la trista şi bătrâna ta cumnată? N-ar fi fost chestia asta destul de plictisitoare?

— Glumeşti. Nicole era o fană înrăită a lui Spike. Ar fi vrut să vină să te cunoască, spuse Rennie. De aceea am inventat o bunică într-un azil în Stockton-on-Tees. Aşa-i mai bine, adulmecă el aprobator când Carmen îi împinse picioarele într-o parte şi se aşeză lângă el. Aceeaşi chestie pe care ţi-o cumpăra Spike.

— E preferata mea, răspunse Carmen. Spre deosebire de alţii, eu nu mă plictisesc de un lucru după trei zile şi apoi alerg după ceva nou.

— *Touché.* Dacă voiam să ascult o predică despre viaţă putea să stau bine mersi în Illinois în faţa managerului meu. Oricum, e Crăciunul şi nu trebuie să ne certăm. Ia ghici ce-am făcut în după-masa asta când am ajuns aici şi am constatat că nu eşti acasă?

Aceasta era una dintre acele întrebări la care nu puteai oferi un răspuns, iar Carmen nici măcar nu încercă să se gândească.

— Cine ştie ce-ai mai făcut? spuse ea, ridicând leneş din umeri.

— M-am aşezat pe treptele casei tale şi am aşteptat, răspunse Rennie şi ridică din sprâncene, prefăcându-se scandalizat. Acum, având în minte faptul că acesta *este* Fitzallen Square, unul dintre cele *mai şic* locuri din Chelsea, cred că eşti de acord că a fost un gest înspăimântător. Mă aşteptam să fiu muştruluit de poliţiştii comunitari ieşiţi la pensie, evacuat din scuar de către trupele speciale paraşutate din elicopter — Iisuse, niciodată n-am putut să-nţeleg cum de Spike a vrut să locuiască într-un astfel de loc.

Şi totuşi aici stătuse. Locul avea un aer aristocratic pompos care îl atrăsese pe Spike. Mai era şi gândul că perspectiva de a împărţi scuarul lor elegant, în stil georgian, cu unul dintre membrii formaţiei de heavy metal Red Lizard avea să-i

şocheze şi să-i panicheze pe cei din zonă. Casa luminoasă şi spaţioasă, cu şapte dormitoare, dispusă pe patru niveluri şi recent renovată, era ultimul loc pe care cineva s-ar fi putut gândi că îl vor alege.

Simţul umorului îl făcuse pe Spike să cumpere casa de cinci milioane de lire în glumă. Dar după câteva luni şi el şi Carmen erau deja îndrăgostiţi de ea.

— Deci au apărut trupele speciale, spuse Carmen.

— Nu, *nu* au apărut. Asta-i problema. Unul dintre vecinii tăi a deschis uşa şi m-a întrebat dacă poate să m-ajute cu ceva. Doar atât.

— S-a gândit că poate pui la cale vreo spargere.

— Categoric. Le-am spus că tu eşti plecată, iar eu o să stau acolo pe scări să te aştept. Mi-au spus că sub nici o formă nu pot sta acolo şi m-au invitat să intru să beau ceva cu ei. Ei bine, în acest moment, *în mod evident*, mi s-a părut că am halucinaţii, continuă Rennie. Oare ce credeau aceşti oameni şic, pentru numele lui Dumnezeu? Nu înţelegeau că păreau ridicoli? Săracii oameni, de fapt oameni normali, asta sunt. Şi se mai şi comportau de parcă ar fi locuit într-o... proprietate de stat!

— OK, acum calmează-te. În acest caz, aş zice că n-a fost vorba despre Brough-Badham de la numărul şaizeci şi doi.

Generalul Brough-Badham şi soţia sa, distinsa Marjorie, fuseseră atât de oripilaţi în urmă cu patru ani când aflaseră cine urmează să fie noii lor vecini, încât înaintaseră o plângere. Nici unul dintre ei nu le vorbise vreodată vecinilor nedoriţi; generalului i se zburlea mustaţa şi distinsa Marjorie îşi întorcea în altă parte nasul uriaş de furnicar de fiecare dată când se întâlneau în scuar.

De fapt, tocmai gândul de a nu-i da satisfacţie familiei Brough-Badham şi de a n-o lăsa să creadă că învinsese o determinase să nu se mute de acolo după moartea lui Spike.

— Era celălalt vecin al tău, cel de pe partea asta, arătă Rennie cu degetul în partea dreaptă. Numărul cincizeci şi opt.

— Nostim nume pentru un vecin.

— Iar ai citit glume de Crăciun? o întrebă Rennie. Trăgându-i un ghiont între coaste, continuă: Nu pot să cred că nu l-ai cunoscut până acum. Ce tip grozav! Când m-a invitat înăuntru am crezut că voi doi vă cunoaşteţi, dar mi-a zis că nu. Crede că te ascunzi de el.

— Nu e deloc aşa, protestă Carmen, puţin cam prea vehement. S-a mutat aici acum doar trei luni, apoi a fost plecat o perioadă; am fost şi eu plecată două săptămâni când am dus-o pe mama în Cipru. Ştii şi tu cum e pe-aici, continuă ea. Oamenii sunt ocupaţi, plecaţi la serviciu — nu ne-am întâlnit şi atâta tot. Dar nu m-am ascuns.

Asta aşa era. Mai mult sau mai puţin. Ei bine, fără a mai pune la socoteală cele câteva dăţi când îl urmărise cum se dă jos din maşină, iar ea se depărtase la timp de la fereastră ca el să nu apuce s-o zărească şi să-i facă semn cu mâna.

— Îl cheamă Connor O'Shea, zise Rennie.

— Zău?

— Credeam că ştii asta, după ce ţi-a strecurat un bilet pe sub uşă şi te-a invitat la petrecerea de inaugurare a locuinţei sale.

Ticălosul. Obrajii palizi ai lui Carmen se îmbujorară.

— Deci vezi, se pare că până la urmă chiar te-ai ascuns de el.

— Nu începe să mă sâcâi, răspunse ea stânjenită.

— Haide, protestă Rennie. Cineva trebuie s-o facă. Dragă, au trecut deja trei ani. Carmen pe care o cunosc eu ar fi sărit în sus dacă auzea de o petrecere.

— Dar nu mai sunt cea care am fost odată, nu-i aşa? Acum m-am schimbat. Şi să ştii că nu mi-e deloc uşor, îi mărturisi ea şi făcu o pauză, în care îl urmări cum destupă cu

îndemânare sticla de şampanie — şi o face să şuiere uşor, asemenea unui chelner cu experienţă.

În vremurile de demult desfăceau sticlele de şampanie la fel ca şi piloţii de Formula Unu — e de mirare că mai rămăsese ceva de băut.

— Un nou vecin drăguţ. Te-a invitat prieteneşte la inaugurarea locuinţei lui. Nu văd care-i problema.

— Normal că n-o vezi, nu-i aşa? Pentru că tu eşti... cum eşti tu, rosti Carmen, sorbind din şampania păstrată pentru sinuciderea ei. De fapt, avea un gust minunat. Atunci eram căsătorită cu Spike, iar acum nu mai sunt. El m-a părăsit şi astfel am rămas singură. O persoană neinteresantă pentru nimeni.

— Ei, haide, asta e....

— Nu striga la mine. Nu aştept să fiu compătimită şi nici nu vreau să câştig simpatia cuiva. Doar că atunci când cunosc oameni noi, iar ei află cine sunt, tot ce vor e să vorbim despre Spike şi despre cum e să fii măritată cu el. Ei mă cred o mare norocoasă, pentru că el mi-a lăsat totul prin testament, ceea ce este puţin cam ciudat deoarece eu nu mă simt deloc o norocoasă. De aceea nu m-am dus la petrecerea aia de inaugurare a lui. Ştiu că trebuia măcar să-i răspund ceva la invitaţie şi n-am făcut-o. Câteodată sunt complet lipsită de maniere.

— OK, acum înţeleg eu, spuse Rennie. De-asta îţi petreci tot timpul liber în nenorocitul ăla de adăpost. Nimeni nu ştie cine eşti, nu-i aşa? Nimeni n-are nici cea mai vagă idee că locuieşti într-o astfel de casă, că ai fost soţia lui Spike Todd. Ei te cred doar o fată obişnuită, îmbrăcată în jeanşi şi tricou, care se duce acolo cu metroul.

— Şi ce e rău în asta? Mă tratează la fel ca pe toată lumea, spuse Carmen. E foarte plăcut.

— Vrei să zici că fac pipi pe pantofii tăi la fel ca pe ai tuturor? Acum înţeleg ce plăcut poate să fie acolo. Dacă vin şi eu cu tine, or să facă şi pe-ai mei?

— Şi cu ce spuneai că se ocupă vecinul ăsta al meu? întrebă Carmen, vrând să schimbe subiectul.

— Vezi tu? Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Connor O'Shea, irlandezul prietenos de treizeci de ani — cum a reuşit el să strângă atâţia bani pentru a-şi permite să locuiască uşă-n uşă cu tine?

— Nu asta am întrebat, spuse Carmen şi-i trase un ghiont.

— Ba exact asta voiai să afli. Recunoaşte, mori de curiozitate. Eşti şi tu o fiinţă umană. Tocmai a cumpărat o casă în Fitzallen Square. Conduce un Bentley. Are un apartament în New York şi o vilă în sudul Franţei. Prin urmare, ce crezi, poate el să lucreze în departamentul de grafică al companiei B&Q? La un birou de la oficiul poştal din Finchley High Street? Îngrijitor la o şcoală, poate? Sau crezi că e funcţionar şi îşi petrece zilele prinzând ace de birou...?

— Gata, am terminat. Nici nu mai vreau să ştiu, zise Carmen. Deci nu-mi spune.

— Bine. Doar încercam să subliniez ceva, continuă inocent Rennie. Dacă stau să mă gândesc, poate fi un spărgător de bănci, e şi asta o posibilitate. Un boss al lumii interlope din East End care operează în stil mare. Nu ţi s-a părut puţin suspect când îl spionai de la fereastra dormitorului tău?

Ticălosul. Oare era încă una dintre bănuielile inspirate ale lui Rennie? Sau poate afurisitul ei vecin o remarcase şi o pârâse cumnatului ei?

— East End? Parcă ai zis că e irlandez.

— Ei bine, normal că *a spus* că e irlandez, răspunse Rennie cu cel mai pur accent din Dublin. Dar asta poate fi doar o acoperire, nu-i aşa? Un paravan pentru a nu se afla adevărul. La fel ca şi tine, aşa cum faci acolo la adăpost.

— Nu-i nevoie să stai aici, să știi. Poți să te întorci la bossul tău interlop irlandez și să-ți petreci în continuare seara cu el.

— Deja ne-a invitat, fii fără grijă. Casa lui e plină de prieteni și rude. Suntem bine-veniți la orice oră astă-seară, spuse Rennie. Iar mâine iau cu toții avionul către Barbados pentru două săptămâni.

— Cu banii lor falsificați și cu pușțile cu țeava tăiată.

— Dacă mergem acolo, să ai grijă de mine. Orice ai face, nu mă lăsa să flirtez cu prietena lui. E o neastâmpărată, se înfioră Rennie. N-am de gând să sfârșesc în Tamisa cu un bloc de ciment prins de picioare. Nu e genul meu de cadou de Crăciun.

Luând încă o înghițitură de șampanie, Carmen se întrebă dacă nu cumva acela era momentul oportun să-l cunoască pe misteriosul ei vecin. Probabil că, fiind și Rennie prin preajmă, era ocazia ideală. Era conștientă că ar trebui să facă un efort mai mare. După cum remarcase și el, pe vremuri îi plăceau petrecerile și noile cunoștințe.

Dar, într-un fel ciudat, aerul rezervat din Fitzallen Square — ei bine, de fapt chiar ostil — se potrivea de minune felului în care se simțea ea. Acum se obișnuise. Odată ce începi să le zâmbești și să-i saluți pe vecinii tăi, riști să începi o conversație cu ei. După asta, urmează să te invite la întruniri plicticoase sau la petreceri oribile cu brânză și vin. Și de atunci încolo ești pe cale să te încurci definitiv cu genul de oameni cu care nu prea ai vrea să te încurci, conștientă fiind că te mai și vorbesc pe la spate.

— Nu astă-seară, răspunse Carmen. Poate când se întorc din vacanță. Aș prefera să rămân aici. La ce oră trebuie să pleci?

— Minunat. Deja încerci să scapi de mine?

— Nu. Îl lovi în cap cu cutia goală de Pringles şi spuse: Doar întreb ceva cât se poate de normal. Apari din senin, îmi termini toate chipsurile — iar dacă speri la o cină de Crăciun, nu prea ai noroc, deoarece n-am apucat să merg la cum...

— Hei, stai liniştită, nu sunt lihnit după o masă gratis. Am venit doar să văd ce mai faci. Şi bineînţeles pentru Pringles.

— Vezi că a mai rămas o cutie în bucătărie, îl informă ea.

Carmen era bucuroasă că îl vedea, bucuroasă că el era aici. În adâncul sufletului ei fusese îngrozită să petreacă seara de Crăciun singură. Chiar se oferise să rămână peste noapte la adăpost. Dar ei o refuzaseră ferm, deşi prieteneşte, amintindu-i că cele opt ore fuseseră mai mult decât suficiente.

4

Următoarele două ore le-au petrecut punându-se la curent cu ultimele veşti, bând, mâncând şi butonând telecomanda la nesfârşit. Când a văzut reluarea filmului *Atracţie fatală*, Carmen şi-a amintit de povestea lui Nancy şi a felicitării primite de la magazinul de bijuterii şi i-a spus-o şi lui Rennie.

În mod previzibil, acesta a clătinat din cap şi a ţâţâit.

— Ce amator, tipul ăsta. Regula numărul unu când cumperi aşa ceva e să plăteşti cu banii jos. Şi să dai întotdeauna, dar *întotdeauna,* o adresă greşită. *Au!*

— Nu e deloc nostim. Tu eşti singur, el e însurat. Nancy e cea mai bună prietenă a mea, iar ticălosul ăla o înşală, ştiu sigur că face asta.

— Dacă ea e cea mai bună prietenă a ta, iar tu urmează să-ţi petreci Crăciunul de una singură, de ce nu te-a invitat pe la ea? o întrebă Rennie, privind în jur prin living şi constatând lipsa totală de orice podoabă de Crăciun.

— Ba m-a invitat. Dar am refuzat-o, i-am spus că nu pot lipsi de la adăpost.

— Şi, de fapt, care e adevăratul motiv?

— Ştii şi tu cum sunt. În această perioadă a anului mă simt cam deprimată. N-am vrut să stric şi altora buna dispoziţie, să-i fac să se simtă vinovaţi că se distrează şi le este bine, zise Carmen, foindu-se pe canapea în căutarea unei poziţii mai confortabile. În plus, niciodată nu mi-a fost

simpatic Jonathan. Gândul că trebuia să mă prefac că-mi place era mai mult decât puteam suporta.

— Vezi tu? Asta e diferența dintre noi doi. Eu nu încerc să mă prefac că-mi plac oamenii care-mi sunt nesuferiți. E o pierdere de timp. De ce nu putem oare să spunem lucrurilor pe nume?

— Pentru că astfel s-ar isca un alt război mondial și cu toții am sfârși morți, răspunse ea calmă. Și cu ce-ar ajuta asta până la urmă?

— Dar dacă prietena ta Nancy a înțeles totul greșit? Vreau să spun că nu-l cunosc pe soțul ei și chiar *pare* un ticălos, dar nici ea nu știe precis că e înșelată. Am dreptate? OK, poate că vorbesc aiurea, zise Rennie, trecându-și degetele prin părul ciufulit. Poate că s-a dus cu câteva săptămâni înainte și i-a cumpărat un colier cu smaralde cu intenția să i-l ofere de Crăciun. Pe urmă, după câteva zile, poate că Nancy a zis în treacăt că nu suportă colierele cu smaralde. Ce putea să facă atunci? Să-l înapoieze la magazinul de bijuterii. Apoi i-a cumpărat altceva în schimb, cum ar fi o mașină de tuns iarba pe care poți sta. Dar între timp informațiile despre el intraseră deja în baza lor de date. Și așa a fost și el trecut pe lista oamenilor ce urmau să primească felicitări cu ocazia Crăciunului.

— Jonathan n-ar fi făcut asta niciodată, răspunse Carmen pe un ton disprețuitor.

— Poate că nu, dar cu siguranță e o explicație posibilă. Asta ar fi scuza *mea*, la o adică, spuse el, ridicând din umeri.

Telefonul sună. Înghițind în grabă trufa vieneză de ciocolată din gură, Carmen se repezi și ridică receptorul înainte ca Rennie să ajungă primul la el și să spună ceva stânjenitor.

— Bună, eu sunt, se auzi vocea șoptită și încordată a lui Nancy.

— Și? întrebă Carmen cu inima strânsă.

— Mama tocmai s-a dus la culcare. Nu vreau să mă audă cumva. Doamne, ce zi am avut! Să te prefaci că totul e-n regulă e groaznic de obositor.

— Unde e Jonathan? întrebă Carmen, care știa ce înseamnă să fii curajoasă și să te prefaci că totul e-n regulă.

— A ieșit.

— Ce? E seara de Crăciun!

— Știu. S-a întors de la bar pe la ora două și am petrecut o după-amiază plăcută. Mă rog, plăcută pentru mama, se corectă Nancy. Vreau să spun că totul a decurs obișnuit, deoarece ea nu știa nimic. Apoi, pe la ora opt seara, Jonathan a primit un apel pe telefonul mobil. Mi-a spus că era prietenul său Hamish, care avea probleme cu instalarea noului său calculator. Așa că a plecat să-l ajute, dar asta s-a întâmplat cu trei ore în urmă, iar acum are telefonul închis și tare mi-e frică să nu-l pocnesc atunci când se întoarce acasă.

— OK, liniștește-te, spuse cu blândețe Carmen când Nancy ridică tonul. Cât stă mama ta la tine?

— Până mâine-seară. Iar asta e o altă problemă, continuă Nancy. În după-amiaza asta, Jonathan m-a anunțat că suntem invitați la o petrecere la restaurant, de Ziua Cadourilor. Ei bine, am spus că nu, știind că mama n-are să fie prea încântată. Restaurantele nu prea sunt genul ei, în plus nu cunoaște pe nimeni acolo. Așa că Jonathan a zis că nu-i nici o problemă, eu și mama putem rămâne acasă dacă vrem, dar că el nu vede de ce-ar rata o petrecere grozavă. Oh, Doamne, spuse Nancy, oftând și încercând să se liniștească. E pur și simplu groaznic. Ce-o să creadă mama dacă-l vede că iar dispare?

— Spune-i, zise Carmen.

— Nu pot, chiar nu pot. S-ar necăji prea tare, răspunse Nancy, gata să izbucnească în plâns.

— Dar e mama ta.

— Tocmai de-asta!

— Du-o acasă la prânz şi du-te pe urmă şi tu la petrecere.

— Cum să fac asta? întrebă răstit Nancy. E aşa de entuziasmată că stă împreună cu noi până mâine-seară!

— Bine. Atunci trebuie să vă duceţi toţi trei la petrecere, răspunse Carmen, ca o ultimă soluţie viabilă.

— Ştiu, cred că asta o să şi facem până la urmă. Dar mă gândesc doar la un singur lucru, continuă Nancy. Dacă prietena secretă a lui Jonathan e şi ea acolo? Poate că ăsta-i motivul pentru care e aşa de hotărât să meargă.

— Păi...

— Ia stai puţin, parcă se aude o maşină! zise Nancy şi se auzi zgomotul unei draperii trase. E Jonathan. S-a întors! şuieră ea. Trebuie să închid.

— Bine, succes..., dar deja se auzea tonul telefonului. Acum e pe cont propriu, zise Carmen ca şi cum s-ar fi scuzat, căci îşi simţea ochii în lacrimi, iar Rennie era gata să facă haz pe seama ei că e atât de sensibilă.

— Nu e pe cont propriu, o are alături pe mama ei, în plus mai e şi soţul ei acolo. Cred că şi-ar fi dorit ea să fie pe cont propriu.

— Eşti atât de bun la suflet! spuse Carmen pe un ton ironic.

— Dar nu sunt nici atât de meschin, răspunse rânjind Rennie. Am şi eu sentimente profunde câteodată.

— Pe cine suni? întrebă suspicioasă Carmen, văzându-l că-şi scoate telefonul mobil din buzunar.

— Chem un taxi.

— Unde pleci? întrebă ea, cu o strângere de inimă; se simţise perfect de una singură, dar acum că Rennie era aici, nu voia ca el să plece.

— La Savoy.

— Poţi să rămâi aici dacă vrei, răspunse Carmen, rugându-se ca nu cumva să fi avut un ton implorator.

— Ştiu, spuse Rennie, făcându-i cu ochiul ca să-i arate că o necăjea. Rămân aici. Dar deja mi-am luat o cameră la Savoy. Trebuie să mă duc până acolo şi să-mi iau lucrurile.

— Uite o ceaşcă de ceai. O Zi a Cadourilor fericită!

Poftim? Trezită dintr-un somn profund, Carmen auzi clinchetul unei ceşti de porţelan şi simţi miros de pastă de dinţi şi săpun. Deschise ochii şi văzu uimită că Rennie îi adusese o ceaşcă cu ceai. Nu doar asta o uimea, ci şi faptul că afară era încă întuneric beznă. Iar el îşi dăduse chiar şi cu aftershave.

— Oh, Doamne, ţipă Carmen, privind ceasul. E patru dimineaţa!

— Ştiu, fusul orar e de vină. Acum bea-ţi ceaiul, îi spuse el autoritar, şi bagă-ţi ceva lucruri într-o valiză. Maşina vine într-o jumătate de oră.

Oare delira? Era somnambul? Incredibil de beat?

— Ce se petrece? întrebă suspicioasă Carmen.

— Nu ţi-am adus un cadou de Crăciun. Dar am altceva. O să mergem într-o mică excursie.

Problema era că Rennie diminutiva totul. Aseară vorbise despre Australia şi ea spusese că era locul în care voise dintotdeauna să ajungă.

— Şi cum o să ajungem acolo? întrebă precaută Carmen.

— Cu avionul. Stai liniştită, am cumpărat deja biletele.

Oh, Doamne, chiar era Australia!

— Nu-mi aduc aminte unde mi-am pus paşaportul, zise ea, frecându-şi ochii.

— Hei, unde ţi-e simţul aventurii?

— A plecat în excursie, zise ea, apoi constată că el râdea.

— N-ai deloc încredere în mine, nu-i aşa? De fapt, nici n-aveam de gând să te duc pe undeva prin pustietăţile Australiei.

— Atunci unde?

— Mă gândeam la pustietăţile Edinburgh-ului în schimb. Să vezi cum sunt petrecerile de Ziua Cadourilor şi pe acolo, răspunse Rennie, trecându-şi mâna prin părul ei. Pentru a-i ridica puţin moralul prietenei tale Nancy.

5

Nancy aproape că leşină atunci când deschise uşa la ora zece jumătate dimineaţa în Ziua Cadourilor şi îl văzu în prag pe Rennie Todd.

— Rennie? Doamne Dumnezeule, ce faci aici?

Ultima dată când îl văzuse fusese la înmormântarea lui Spike. Iar înainte de asta la căsătoria lui Carmen cu Spike. Era cumnatul celei mai bune prietene a ei şi întotdeauna se fâstâcise oarecum în prezenţa lui.

Iar acum iată-l aici, arătând ca un adevărat star rock în faţa uşii sale de la intrare. Părul lui lung lucea, cercelul cu diamant sclipea în lumina soarelui, şi mai era şi foarte bronzat.

— Am venit s-o văd pe Carmen, spuse Rennie.

— Poftim? Dar nu-i aici!

— Ba da, este, se încruntă el.

— Crede-mă, nu e.

În timp ce Nancy clătina din cap, Jonathan apăru în spatele ei să vadă ce se întâmplă.

— Cine e?

— Cumnatul lui Carmen. Stânjenită să-i spună pe nume, arătă stângaci înspre Rennie. O caută pe Carmen. Tocmai îi spuneam că nu-i aici.

— Uite, îmi pare rău, dar este, insistă Rennie, întinzând mâna într-o parte şi trăgând-o pe Carmen lângă el.

— Uaau, ţipă Nancy, îmbrăţişând-o. Doar am vorbit aseară!

— A fost ideea lui Rennie. Am venit cu avionul de opt.

— Dar ai zis că nu poţi să vii pentru că trebuie să lucrezi!

— Am convins-o eu să renunţe. Aveau deja destui voluntari pentru azi, rânji Rennie. Carmen nu e o persoană atât de indispensabilă pe cât îi place să creadă. Salut, eu sunt Rennie, dădu el din cap înspre Jonathan, care rămăsese în spatele lui Nancy. Carmen mi-a povestit totul despre voi.

Oh, Doamne, se gândi Nancy, sper că nu chiar tot.

— De fapt, ne cunoaştem, îi răspunse Jonathan, întinzându-i mâna. Am fost la nuntă. Văzând privirea nedumerită a lui Rennie, adăugă: Nunta lui Carmen... când s-a măritat cu fratele tău.

— Ah, da. Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte de tine. Nu contează, acum suntem aici, zise Rennie cu un zâmbet larg şi strălucitor. Am bătut atâta drum de la Londra până aici. Puteţi să ne invitaţi înăuntru dacă vreţi.

— Nu pot să cred, şopti Nancy când Jonathan îl luă cu el pe Rennie. Că ai venit până aici. Nici nu-ţi dai seama cât de bine mă face să mă simt. Rennie ştie? întrebă ea, coborându-şi vocea.

Carmen dădu din cap aprobator, apoi spuse:

— Stai liniştită, n-o să scoată o vorbă. Suntem de partea ta.

— Doamne, chestia asta contează enorm pentru mine. Hai s-o vezi pe mama, zise Nancy şi o conduse veselă până în bucătărie, unde Rose se repezi încântată la Carmen.

— Ce surpriză plăcută! Oh, Doamne, e Crăciunul, iar eu n-am nici un cadou pentru tine, spuse Rose, căreia îi plăcea să cumpere cadouri pentru toată lumea, iar o situaţie ca asta o deranja în mod limpede.

— Dar n-ai ştiut că o să venim, răspunse zâmbind Carmen, care ţinea mult la micuţa mamă a prietenei sale. Nici eu n-am ştiut că o să venim aici, şi nu ţi-am luat nimic.

Dar Rose deja îşi scosese de la încheietura mâinii o brăţară smălţuită.

— Uite, dragă, ia-o tu. E drăguţă, nu-i aşa? O să arate mult mai bine pe mâna ta decât pe a mea... hai, ia-o.

— Rose, nu ştiu cum să...

— E doar un cadou micuţ. Nu mă supăra refuzându-l, răspunse agitată Rose, în timp ce-i prindea brăţara pe mâna stângă. Nu mă jigni încercând să mi-o dai înapoi.

Nu puteai să refuzi aşa un cadou. Rose ar fi fost în stare să-ţi dea şi cămaşa de pe ea dacă voiai să-ţi ştergi ochelarii şi n-aveai cu ce. Orice ţi-ar fi oferit, trebuia să fii conştient că o vei răni dacă vei refuza să primeşti.

— E minunată, mulţumesc! zise Carmen, forţată să accepte, şi apoi o sărută pe obrajii moi, pudraţi fin.

Pudra avea mirosul şi gustul celor de altădată, aşa cum, ţinând cont de faptul că Rose o folosea doar la ocazii foarte speciale, cu siguranţă şi era.

— Mă bucur să te văd din nou. Iar tu eşti Rennie, noi nu ne-am mai întâlnit, zise Rose întorcându-se spre el, după ce o mângâie pe obraz pe Carmen.

Rennie zâmbi când înaintă să o sărute pe ambii obraji.

— Dacă ne-am fi întâlnit, cu siguranţă mi-aş fi adus aminte. Hmm, mirosiţi nemaipomenit, ca o actriţă de la Hollywood. E ca şi cum aş săruta-o pe Greta Garbo.

Întotdeauna ştia cum să impresioneze sexul opus.

— Hai, fugi de-aici! zise Rose, îmbujorându-se de plăcere, şi îl lovi în joacă. Greta Garbo e moartă.

— E ca şi cum aş săruta-o pe Greta Garbo în floarea tinereţii sale, continuă prompt Rennie. Când a jucat în *Regina Christina*. Ăsta e unul dintre filmele mele preferate din toate timpurile.

— Zău? întrebă Rose mirată şi se lumină la faţă. Greta Garbo este actriţa mea preferată. Am văzut *Regina Christina* la televizor nu mai departe de săptămâna trecută. L-au dat într-o duminică după-masă...

— Eu îl am pe DVD, răspunse Rennie. Şi *Ninotchka.*

— Oh, ce-mi place *Ninotchka*!

— Şi *Camille.* Dar nu aşa de mult ca celelalte două, zise Rennie, strâmbându-se uşor.

— Ia uite, cine s-ar fi gândit la asta? Că tu eşti fan Greta Garbo! Cineva cu un păr ca al tău, se minună Rose. Vreau să spun, e o chestie legată de muzică, dar chiar trebuie să fie atât de lung?

— *Rose*, şuieră Jonathan. E oaspetele nostru.

— La fel şi Rose, spuse vesel Rennie. Asta înseamnă că amândoi putem să spunem tot ce ne trece prin minte. Acum, că am lămurit lucrurile, o să vă invit pe toţi la masă, pentru a mă revanşa.

— Dar avem mâncare şi aici! răspunse Rose, profund jignită; pe masa din bucătărie din spatele ei se vedeau castroane cu morcovi, cartofi şi ceapă tăiată. Este destulă pentru toată lumea.

— E destulă pentru toţi cei din Kilnachranan, murmură ca pentru sine Jonathan.

— Dar ce se poate compara cu savoarea unui prânz în oraş? Ce părere aveţi despre Hotelul Kincaid din Edinburgh? întrebă Rennie. Se zice că e nemaipomenit. Putem petrece o după-amiază ca la carte.

— Cred că mai întâi trebuie făcută rezervare, nu cred că o să găsim vreo masă liberă, spuse Jonathan.

— Stai liniştit, găsesc ei una pentru mine. Suzy Kincaid e o veche prietenă de-a mea.

Sprijinindu-se de masa din bucătărie, Carmen se întrebă cum e să fii Rennie, să poţi face întotdeauna tot ceea ce-ţi doreşti. Dacă e să fim sinceri, Rennie fusese exact aşa şi înainte ca formaţia lui să cunoască gloria şi bogăţia.

— Păi e grozav atunci, răspunse Jonathan. Apoi, dregându-şi vocea: Singura problemă e că am fost invitaţi la o petrecere în după-amiaza asta. Nu e corect să-ţi dezamăgeşti prietenii pentru că ai primit o ofertă mai bună. Poate că ar trebui să sar peste prânz.

Părea că stă în cumpănă. Carmen realiză că, deşi ar fi vrut mult să iasă cu prietenii săi în oraş, nu voia să rateze şansa de a se lăuda că a fost invitat la masă de către Rennie Todd. Totuşi un lucru era limpede: Jonathan chiar nu voia să lipsească de la petrecerea de la Talbot Arms. Ceea ce era puţin ciudat, se gândi Carmen, şi te făcea să te întrebi care să fi fost motivul.

— În regulă, o idee mai bună, zise Rennie. O să mâncăm la prânz ce ne-a pregătit Rose, iar pentru seară rezervăm o masă la Kincaid. Aşa vă puteţi duce cu toţii liniştiţi la petrecere. Apoi se opri o clipă şi întrebă, ca şi cum atunci i-ar fi trecut prin minte această idee: De fapt, crezi că s-ar supăra dacă ai mai aduce câţiva invitaţi în plus?

— Grozav. Nici o problemă. Sigur că puteţi veni, încuviinţă energic din cap Jonathan, iar Rose ţipă de plăcere.

— Vă convine, doamnă Garbo? o întrebă Rennie. Vă deranjează dacă ne ducem neinvitaţi?

— Chiar o să-mi facă plăcere, îi răspunse Rose zâmbindu-i. Şi acum o să fie încă o persoană cunoscută acolo. Bun, am nişte carne de curcan care trebuie pregătită, zise ea şi, cu un aer hotărât, îşi suflecă mânecile cămăşii ei albe cu imprimeuri albastre.

— Hai, afară cu voi. Rennie le împinse pe Carmen şi Nancy către uşa bucătăriei şi spuse: Ştiu că abia aşteptaţi să

bârfiţi puţin. Eu o să rămân aici şi o s-o las pe regina Christina să-mi arate cum prepară curcanul.

Rose, care încă nu înţelesese cât de faimos era de fapt noul ei elev, îl plesni peste fund cu o cârpă de şters vasele şi spuse:

— Iar tu, să nu mai faci haz de o femeie în vârstă. Spune-mi Rose şi termină cu aiurelile. Îl pocni încă o dată când îl surprinse furând o bucată de morcov şi adăugă: Spală-te pe mâini înainte să începi. Aşa ajung oamenii la spital.

— După cum spuneţi dumneavoastră, Maiestate. M-am îndrăgostit din nou..., începu să cânte Rennie, deschizând prea repede robinetul din bucătărie şi stropindu-se cu apă.

— Asta e Marlene Dietrich, afurisitule, spuse Rose, folosind iarăşi şervetul, dar de data asta ca să-l ajute să se şteargă.

— Ştiu că e Marlene Dietrich. E a doua pe lista favoritelor mele. Ştii, constată vesel Rennie, dacă nu m-aş cunoaşte cu adevărat, m-aş întreba dacă nu cumva sunt gay.

— Cine s-ar fi gândit la asta? Mama mea împreună cu Rennie Todd, hârjonindu-se ca doi îndrăgostiţi, spuse Nancy afară, înfăşurată în haina de blană pentru a se apăra de frigul cumplit.

— Ei, ăsta e Rennie. Se pricepe la treburi de-astea. Dar e bine că Rose nu-i cu douăzeci de ani mai tânără, zâmbi şugubăţ Carmen. N-ai risca atunci s-o laşi singură cu el în bucătărie... Oh, Doamne, uite-o!

Dăduseră colţul casei. Acolo, în faţa lor, pe pajiştea înghеţată, zăcea sclipitoare maşina roşie de tuns iarba.

— Proba A, domnule judecător! spuse Nancy. Vehiculul pe care-l conducea acuzata când l-a călcat pe soţul ei.

— Şi cu care l-a măcelărit într-un milion de bucăţi, continuă Carmen cu braţele întinse în lături şi mişcându-şi

repede degetele răsfirate, mimând bucăţelele de Jonathan care zburau peste grădină. Nici n-ai mai avea nevoie să-i împrăştii cenuşa. Să eliminăm intermediarul, de asta vorbeam.

În acest fel încercaseră întotdeauna să rezolve crizele sentimentale. Încă de când erau în şcoală, învăţaseră că a face haz de necaz — şi de persoanele de sex opus care îl provocaseră — era tehnica lor de apărare preferată.

— Ar fi un îngrăşământ bun pentru grădină, spuse Nancy, nemaisimţindu-şi nasul de frig.

— Ai putea să-i scrii asta pe piatra funerară, sugeră Carmen. Soţ mârşav, îngrăşământ grozav.

— Soţ mârşav, jalnic în pat, îngrăşământ grozav.

— Zău?

— Ei, exagerez. Dar imaginează-ţi ce supărat ar fi dacă ar trebui să zacă acolo cu cuvintele astea la cap. Mulţumesc că ai venit până aici, continuă Nancy după o scurtă pauză.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să termin cu bine ziua de astăzi, să sper că nimic oribil n-o să se întâmple la petrecere. Iar după ce mama se întoarce acasă, o să-l întreb pe Jonathan ce-mi ascunde. Să aud ce are de spus.

— Şi dacă se vede cu altcineva? întrebă Carmen şi sprâncenele i se arcuiră. Atunci ce-o să faci?

— Îl părăsesc.

— Bine. Dar dacă nu recunoaşte?

— Nu ştiu, răspunse Nancy, simţindu-se dintr-odată rău.

— Tu ce-ai prefera?

— Poftim?

— Să recunoască sau să nege totul?

— Nu ştiu.

— Ai putea să rămâi, sugeră Carmen. Indiferent ce spune, poţi să ierţi şi să uiţi ce s-a întâmplat. O mulţime de soţii o fac.

— De ce spui asta? Ţie nici măcar nu-ţi place de el, zise Nancy, uitându-se mirată la ea.

— Ştiu, îi zâmbi Carmen şi o strânse uşor de mână. Dar Rennie şi cu mine ne-am grăbit aici precum cavaleria. Orice ai alege până la urmă, doar tu hotărăşti. Este căsnicia ta. Nu vreau să te simţi obligată să faci ceva drastic, doar pentru că suntem aici. Pentru că dacă faci asta, şi până la urmă o să regreţi, ai să dai vina pe mine că ţi-am distrus căsnicia. Ai să ajungi să mă urăşti.

Nancy se emoţionă. Era posibil să se afle în faţa unui pas major, şi numai gândul la asta era destul de înfricoşător.

— Orice s-ar întâmpla până la urmă, n-am să te urăsc. Îţi promit, zise ea, apoi mângâie mâna îngheţată a lui Carmen. Pare atât de ironic, nu-i aşa? Ţi-aduci aminte, acum câţiva ani nimeni nu credea că o să reziste căsnicia voastră. Toată lumea a fost îngrozită când tu şi Spike aţi hotărât să vă căsătoriţi. Erau convinşi cu toţii că faceţi cea mai mare greşeală din viaţă şi nimeni nu vă dădea mai mult de şase luni împreună. Şi uite ce fericiţi aţi fost voi doi.

— Până când a murit şi a stricat totul, suspină Carmen.

— Dar dacă nu s-ar fi întâmplat asta, ştii sigur că aţi fi fost încă împreună. Spike mi-a spus odată că tu şi cu el sunteţi ca două lebede, îşi aminti Nancy. Spunea că sunteţi uniţi pe viaţă.

— Ne-a plăcut grozav să le dovedim oamenilor că s-au înşelat, zâmbi Carmen. Spre deosebire de Jonathan şi cu tine.

— Ştiu, răspunse strâmbându-se Nancy. O frântură de basm. Un vis devenit realitate. Am fost aşa de norocoasă, Jonathan era o partidă minunată. Ce făcusem eu să merit pe cineva atât de atrăgător, bogat, cu o slujbă aşa de bine plătită?

— Oh, da, tu erai cea cu bărbatul perfect, căsnicia perfectă...

— NANCY! se auzi un strigăt deasupra lor.

Era Jonathan, care deschisese fereastra dormitorului și scosese capul afară.

— Unde mi-ai pus tricoul albastru Ralph Lauren? întrebă el.

— Nu știu. Poate e pe umeraș în șifonierul tău! răspunse Nancy, privind în sus.

— Nu-i acolo. De-asta te întreb pe tine ce-ai făcut cu el.

— L-am folosit ca să spăl pe jos prin bucătărie, murmură Nancy ca pentru sine. Caută în geanta ta pentru sport! zise apoi cu voce tare.

— La naiba, făcu Jonathan, și reapăru câteva secunde mai târziu ținând în mână tricoul, umed și mototolit ca și cum cineva chiar ar fi spălat pe jos în bucătărie cu el. Aveam de gând să-l port în după-amiaza asta. Nu poți să-l speli repede și pe urmă să-l usuci cu fierul de călcat? întrebă el plin de speranță.

Parcă era un adolescent.

— Pune-l pe cel alb, spuse Nancy. E spălat și călcat.

Oftând, Jonathan renunță și închise fereastra dormitorului.

— Ești o femeie crudă și fără nici un pic de suflet, o tachină Carmen. Să nu alergi tu acolo ca să-i speli și să-i calci tricoul!

— Știu. Fusese un gest minuscul de sfidare, dar Nancy simți o ciudată senzație de libertate. Așa sunt eu, groaznic de egoistă!

6

Talbot Arms, aflat la periferiile orăşelului Kilnachranan, era puternic luminat, împodobit cu beculeţe multicolore, iar pe acoperiş strălucea un Moş Crăciun. După zgomotul dinăuntru, petrecerea veselă începuse deja.

— Nu trebuie să stăm prea mult, o asigură Nancy pe mama ei, deoarece Rose nu prea era obişnuită cu astfel de petreceri. Doar o oră sau două.

— Haide, nu ne strica cheful, spuse Jonathan. Doar e Ziua Cadourilor. Oamenii ăştia or să se distreze aici până la miezul nopţii.

Nancy îl privi suspicioasă; era periculos să ştii prea multe. Acum că era aproape sigură că el avea o relaţie ascunsă, tot ce făcea sau spunea îi părea plin de înţelesuri. Toată străduania lui de a arăta ireproşabil cu siguranţă însemna ceva. Oare îşi pensase în secret firele alea răzleţe de păr dintre sprâncene? De ce după şase ani în care a folosit aftershave-ul Eau Sauvage l-a schimbat cu Calvin Klein? Asta ca să se asorteze cu boxerii?

— Au să fie numai tineri acolo? întrebă curioasă Rose.

— Nora e cea responsabilă cu mâncarea. Are aproape vârsta dumitale, o informă Jonathan. Dacă-ţi face plăcere, poţi s-o ajuţi prin bucătărie.

— Regret, zise Rennie, luând-o pe după umeri pe Rose în timp ce-şi făceau intrarea pe uşa principală a restaurantului,

dar n-o să aibă timp de bucătărie, are să fie mult prea ocupată să danseze cu mine.

— Ei, fugi de-aici! Rose îl lovi în coaste în joacă. Nu sunt decât o bătrână fosilă.

— Nu-ţi plânge de milă. Cred că ai dansat destul de mult la vârsta ta.

— S-ar putea să fie karaoke, spuse Nancy, simţind că e de datoria ei să-l avertizeze pe Rennie. Întotdeauna le place să cânte aici la Talbot Arms.

— Nici o problemă, îi făcu cu ochiul Rennie. Eu şi cu Rose ardem de nerăbdare să le arătăm cum se face asta. O să cântăm în duet.

Carmen îşi putea da seama că Nancy era foarte tensionată. Zâmbea şi saluta cunoscuţii, dar se vedea o urmă de fragilitate în surâsul ei, iar încheieturile degetelor se albiseră strângând paharul. Din fericire, nimeni altcineva nu-i acorda prea multă atenţie. Toată lumea era mult prea preocupată să-şi dea ghionturi şi să-şi spună în şoaptă că tipul ăla era Rennie Todd.

Întotdeauna e amuzant să priveşti reacţia oamenilor la vederea unei celebrităţi. Rennie, care se comporta cât putea el de bine de dragul lui Nancy, se descurca de minune. Ţinea foarte bine minte numele oamenilor — acum Jonathan îl prezenta plin de mândrie lui Hamish, Pete şi celorlalţi prieteni de pahar — şi se străduia să se arate foarte interesat când îl bombardară cu poveşti de pe vremea când şi ei cântaseră într-o formaţie, şi cum s-ar fi schimbat viaţa lor dacă vreo companie de discuri le-ar fi oferit un contract pentru un album adevărat.

Spike urâse să fie în centrul atenţiei, dar Rennie savura asta din plin. Carmen zâmbi în sinea ei când îl auzi pe tipul grăsuliu pe care îl chema Hamish spunând:

— Ah, eram grozavi, toată lumea zicea asta, dar dacă le trimiteai casetele demo nu mai primeai nici o veste de la ei. Sunt convins că nimeni nu s-a obosit să le asculte. Îţi spun eu, am fi putut ajunge *megastaruri*.

— E o afacere dificilă, spuse plin de înţelegere Rennie. Am făcut vreo doi ani circuitul restaurantelor din Sud. Într-o noapte am cântat în faţa unui public format doar din şase oameni, dintre care doi zăceau beţi morţi pe podea.

— Totuşi aţi avut noroc până la urmă, spuse Hamish, în mod clar considerând că nu era drept.

— Aşa e, am fost norocoşi, recunoscu vesel Rennie. Hei, aproape că ţi-ai terminat paharul. Lasă-mă să-ţi mai aduc unul. Rose, tu ce vrei? Apropo, voi doi v-aţi cunoscut? Hamish, ea e Rose, noua mea prietenă. Rose, salută-l pe Hamish.

— Şi când te gândeşti că-ţi făceai griji pentru mama ta, murmură Carmen o oră mai târziu.

— Ştiu, zâmbi Nancy, continuând să privească neliniştită prin restaurant. Nu crezi că tipa de-acolo s-ar potrivi profilului?

Jonathan pălăvrăgea cu o fată îmbrăcată cu un tricou roşu şi o fustă scurtă din PVC.

— Nu m-aş fi gândit că ar putea fi genul lui.

De fapt, se gândi Carmen, e cam greu să ştii ce fel de fată i-ar plăcea lui Jonathan. Oricare tânără de aici ar putea fi o potenţială Cealaltă. Mai mult, poate că bănuim noi degeaba, iar ea nici nu e aici.

— Mă duc s-o ajut pe Nora la bucătărie cu mâncarea, zise Nancy. O să vorbesc puţin cu ea, să văd dacă ştie ceva.

Carmen o strânse de braţ liniştitor.

Când Nancy dispăru spre bucătăria din spatele restaurantului, Carmen îşi făcu loc până la bar, acolo unde Rose

şi Rennie erau înconjuraţi de o mulţime de prieteni de-ai lui Jonathan. În acel moment, Hamish îl întreba pe Rennie cum te simţi când cânţi în faţa a patruzeci de mii de fani pe stadionul Wembley. Rose vorbea cu o brunetă spre patruzeci de ani şi îi admira rochia.

— Prostii, o auzi Carmen pe femeie răspunzându-i lui Rose. Câteva paiete întotdeauna înviorează lucrurile, nu crezi?

— Eu n-am avut niciodată ceva la fel de strălucitor, zise Rose, mângâindu-i mâneca. Cred că mă gândeam la nota de plată de la curăţătorie. M-am simţit mai bine în lucruri pe care ţi le poţi spăla în maşina ta de-acasă. Dar asta e superbă. Oh, Doamne, la fel ca şi *ăsta*. Arătă cu respect către mâna dreaptă a brunetei. Uită-te la inelul ăsta!

Din locul în care se afla în acel moment, Carmen constată trei lucruri. În primul rând, faptul că Rennie, deşi se afla prins într-o discuţie, se opri din vorbit pentru o clipă.

În al doilea rând, la doi metri mai încolo, Jonathan îşi întoarse capul şi îi aruncă o privire brunetei.

În al treilea rând, cel mai condamnabil dintre toate, bruneta pur şi simplu jubilă de plăcere şi îşi răsfiră mândră degetele în aşa fel încât inelul cu diamant să lucească în lumina bradului de Crăciun de lângă ea. Şi pentru o fracţiune de secundă privirea ei o întâlni pe cea a lui Jonathan, şi ea îi zâmbi.

— Pe-ăsta nu l-am mai văzut! La naiba, Paula! Grozavă piatră, nu? De unde-l ai? întrebă Hamish, apucând-o de mână.

— Mătuşa mea May mi l-a dat în dar de Crăciun. Dar nu e diamant adevărat, spuse Paula. E zirconiu.

— Nu se cunoaşte, zise Rose, clătinând din cap admirativ. Nu-i aşa că oamenii au devenit mai isteţi în ultimul timp? Nici nu-ţi dai seama de diferenţă.

— M-am gândit că te-ai ales cu un admirator secret, spuse vesel Hamish. În regulă atunci, cine mai vrea ceva de băut?

— E un fals? întrebă în şoaptă Rennie, după ce reuşi să părăsească grupul în care se afla.

Carmen stătea cu dinţii încleştaţi.

— De unde să ştiu eu? Nu mă pricep. Dar am surprins privirea pe care i-a aruncat-o lui Jonathan.

— Bine, dar nu-i spune nimic lui Nancy deocamdată. Lasă asta în seama mea.

Câteva minute mai târziu, Rennie făcea ceea ce nimeni în lume nu putea face mai bine decât el. Flirta cu acea brunetă pe nume Paula. Avea un talent pe care nu trebuise să-l înveţe: era la fel de natural pentru el să flirteze cum era să respire. Conştient că Nancy era încă în bucătărie, iar Carmen îl urmărea pe ascuns, aşezată pe unul din scaunele de la bar, el află că numele ei este Paula McKechnie, că avea treizeci şi cinci de ani, era divorţată şi nu avea copii. Înţelese de asemenea că lucrează într-o galerie de artă din Edinburgh, că era singură şi că iubea mâncarea thailandeză.

— Ia spune-mi, o întrebă confidenţial Rennie, ţi s-a întâmplat vreodată să întâlneşti o persoană complet străină şi să ţi se pară că vă cunoaşteţi dintotdeauna?

— Cred că se mai întâmplă şi aşa ceva. De ce? răspunse Paula, privindu-l jucăuş.

Rennie căpătă dintr-odată o figură hotărâtă.

— Chestia e... am impresia că se întâmplă chiar acum. Ce faci mâine-seară?

— Ăăă..., făcu Paula, vizibil flatată şi entuziasmată. Dar de ce mă întrebi?

— Păi, stau pentru câteva zile la Hotelul Kincaid. E prima oară când sunt prin Edinburgh, nu prea cunosc oraşul, dar dacă tu ştii vreun restaurant thailandez de calitate, mă gândeam că am putea să-i trecem pragul împreună. Sau orice prag vrei tu. Mi-ar plăcea să te scot în oraş la cină, să

ne cunoaştem mai bine..., îi zise Rennie şi se opri zâmbind ezitant pentru o clipă. Dar nu-i nici o problemă dacă nu vrei, continuă el repede, clătinând din cap. M-am gândit că e bine dacă te întreb. Dacă nu încerci, niciodată n-o să câştigi nimic.

În tot timpul conversaţiei fusese conştient că Jonathan îi urmăreşte de la câţiva metri distanţă, vorbind despre rugby cu prietenii săi, dar fiind foarte atent la ce se întâmplă în imediata lui apropiere. Paula, conştientă şi ea de acest lucru, ezită.

— Hm, treaba e că... e puţin cam...

— Îmi pare rău, uită că te-am întrebat. Nici o problemă, răspunse prompt Rennie, ridicând mâinile pentru a-şi cere scuze.

— Nu, uite, sună-mă mâine, răspunse Paula grăbită, îngrozită de faptul că ar putea da cu piciorul unei asemenea ocazii. Ăsta e numărul meu de telefon, dar ai face bine să nu mai spui nimănui, zise ea, întorcându-se cu spatele la Jonathan şi căutând discret în geanta imitaţie Louis Vuitton după o carte de vizită, pe care i-o strecură în mână. Ştii şi tu cum pot interpreta oamenii...

Discret precum un subtil hoţ de buzunare, Rennie făcu să dispară cartea de vizită.

— Rămâne între noi, dădu el din cap cu subînţeles. E-n regulă, ştiu cum sunt oamenii.

Nancy nu-şi făcuse încă apariţia. Carmen era tot pe scaunul de la bar, urmărindu-i atentă.

— Hei, Carmen, vino aici, strigă Rennie vesel, făcându-i semn să li se alăture. Am ceva să vă arăt la amândouă.

— Ce? întrebă chicotind Paula.

— Adu şi sticla aia cu tine, adăugă Rennie când Carmen coborî de pe scaunul ei.

Ascultătoare, Carmen apucă sticla aproape goală de Frascati şi se apropie.

— Uite, o mică şmecherie pe care am învăţat-o, continuă el ridicându-şi mânecile ca şi cum s-ar fi apucat de o treabă serioasă, iar apoi îşi frecă mâinile şi mişcă din degete precum Paul Daniels[1].

— Magie, exclamă încântată Paula. Îmi place la nebunie magia!

— Rennie ştie o grămadă de chestii, spuse Carmen, simţind că ceva se pune la cale.

— Dacă-mi mai amintesc cum se face, zise el şi se opri o clipă, respiră adânc, apoi clătină din cap şi îşi întinse palma către Paula. Bun, dă-mi inelul ăla al tău!

Ca în transă, Paula şi-l scoase de pe deget şi i-l întinse.

— Să nu-l faci să dispară, da? Mătuşa May ar înnebuni.

— N-o să-l fac să dispară, promise el. Bine, acum concentrează-te, zise Rennie ridicând inelul Paulei, apucând sticla de Frascati cu o mână şi privind atent la cât vin mai rămăsese în ea. N-o pot face decât o singură dată, respiră el încet. Gata?

Carmen îl privi cu ochii mijiţi, atenţionându-l din priviri să nu facă vreo prostie sau orice altceva ce-i trecea prin minte în acel moment.

— Gata, răspunse Paula, ţinându-şi respiraţia.

— Bine, ia uite.

Ţinând inelul între degete, Rennie râcâi cu el pe o latură a sticlei.

Se vedea clar zgârietura făcută în sticlă.

— Asta a fost tot? întrebă dezamăgită Paula.

[1] Paul Daniels (n. 1938), magician şi actor de televiziune britanic (n. red.).

— Cred că ai face bine să-i spui mătuşii May să-l ducă înapoi la magazin şi să facă o plângere. Ăsta nu e zirconiu, spuse Rennie. Cred că au greşit şi i-au vândut un diamant adevărat.

— OK. Paula se aplecă uşor înainte şi şopti: Cineva mi l-a dat în dar de Crăciun. Ştiu că e un diamant adevărat. Voiam doar să nu mai afle şi altcineva. Nici nu ştii cum e să locuieşti într-un loc precum Kilnachranan.

— Să ai o aventură cu un bărbat însurat, să ai grijă să nu afle soţia, spuse Rennie. Nu poate fi deloc uşor.

Paula îşi încleştă fălcile. Îl privi câteva secunde bune, apoi clătină din cap scurt.

— Nu e. Acum poţi să-mi dai înapoi inelul, te rog?

Dar Rennie studia inelul.

— Ştii ce i-a făcut cadou Jonathan lui Nancy de Crăciun? O maşină de tuns iarba, spuse el.

Observă discret cum Paula se schimbă la faţă, cum începe să respire mai repede.

— Zău? întrebă ea pe un ton neutru.

— Rennie, eu..., începu Carmen.

— Cred că tu ai făcut o afacere mai bună, continuă Rennie; poate că nu dorise ca discuţia să ia această cale, dar n-avea de gând să se mai oprească acum. E vorba de Jonathan, nu? întrebă el.

— *Poftim?* întrebă Paula, părând că nici nu mai respiră.

— Haide, recunoaşte acum. Ai o aventură cu Jonathan Adams, chiar sub nasul soţiei lui, iar acum ai fost deconspirată...

— Rennie, şuieră Carmen, lovindu-l în coaste, şi acum el chiar se opri.

Dar era deja prea târziu. Întorcându-se, constată că în spatele lui era Rose, care ţinea în mâini o tavă cu cartofi copţi

şi un castron cu creveţi în maioneză. La naiba, la naiba. După expresia de pe faţa ei, era clar că auzise toată discuţia.

Rennie se pregăti pentru zgomotul produs de tava de metal prăbuşindu-se pe podea. La naiba. Cum se putea ca tocmai Rose, dintre toţi invitaţii, să fie în spatele lui în momentul ăla?

— E adevărat? întrebă Rose.

— Îmi pare rău. Clătinând din cap, Rennie o apucă de braţ. Rose, îmi pare nespus de rău.

Rose îl ignoră şi rămase cu privirea aţintită asupra Paulei. Continuând să ţină strâns tava, repetă:

— *E adevărat?*

7

În jurul lor, petrecerea continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cel puţin pentru membrii echipei locale de curling, îmbrăcaţi în kilturi, care dansau nepăsători în timp ce melodia lui Jon Bon Jovi răsuna din tonomat.

Îngrozită, Paula încercă să facă un pas înapoi. Privi fără speranţă înspre locul unde se afla Jonathan, dar acesta era prea ocupat să râdă de giumbuşlucurile dansatorilor pentru a-şi da seama de ceva.

— Afară, şuieră Rose.

— Po-poftim?

— Afară. Acum. Dându-i tava cu cartofi copţi lui Carmen, Rose făcu un semn cu capul înspre uşă. Fără să atragi atenţia.

În acel moment, unul dintre dansatorii în kilturi se dezechilibră şi se răsturnă, aterizând pe spate pe podea şi astfel creându-se o diversiune venită exact la timp. Pe când publicul ţipa, încântat că individul era un adevărat scoţian şi nu purta nimic pe sub kilt, Rose o înghionti pe Paula afară din restaurant, precum un mic bodyguard feroce.

— Am încurcat-o, o privi Rennie pe Carmen.

— Nancy are să te omoare, zise Carmen, aşezând jos tava.

— Asta dacă mama ei n-o omoară mai întâi pe Paula.

Ieşiră după Paula şi Rose afară în faţa restaurantului. Era ora patru şi se făcuse deja întuneric; începuse să ningă. Luminată de către felinarele care împrăştiau o strălucire portocalie

ceţoasă şi cu fulgi de zăpadă prinşi în păr, Rose McAndrew îi vorbea femeii care tremura vizibil.

— ...ascultă aici la mine şi fii foarte atentă. Fata mea e o persoană foarte bună. Merită *mult mai mult* decât ceea ce primeşte. Soţul ei poate că e un idiot mizerabil, dar dintr-un anume motiv, Dumnezeu ştie care, Nancy îl adoră. Ea-l iubeşte pe omul ăla şi eu nu vreau să sufere. Dacă tu crezi că e bine să furi un bărbat însurat de lângă soţia lui, atunci şi tu eşti la fel de proastă ca el. Bărbaţii ca Jonathan nu merită să fie furaţi, ascultă aici la mine. Iar eu cu siguranţă n-am de gând să stau cu mâinile-n sân şi să privesc cum îi faci rău fiicei mele.

— Dar..., începu Paula.

— Nici un dar, o întrerupse Rose cu răceală. S-a terminat. N-o să-l mai vezi niciodată pe Jonathan, iar Nancy n-are să afle niciodată ce a făcut soţul ei mârşav.

— De fapt, e OK. Deja am aflat, zise Nancy înaintând din întuneric, şi toţi întoarseră capul şi se holbară la ea.

Când ieşise din bucătărie cu două minute mai înainte să-şi caute prietenii şi mama, nimeni nu părea să ştie unde sunt. Când deschisese uşa din faţă şi o auzise pe Rose răstindu-se la cineva, rămăsese pe loc, uimită. Ascunzându-se unde nu putea fi zărită de nimeni, ascultă cu neîncredere. Mai mult decât trădarea lui Jonathan, reacţia mamei sale o ului cu adevărat.

Niciodată n-o auzise pe mama ei vorbind aşa, nu ştia că e capabilă de un asemenea ton. Era precum Gaby Roslin[1] dezvăluindu-şi adevărata faţă de Anne Robinson[2]. Chiar şi

[1] Gaby Roslin (n. 1964), actriţă britanică, prezentatoare, printre alte emisiuni TV, a spectacolelor caritabile *Children in Need* (n. red.).

[2] Anne Josephine Robinson (n. 1944), prezentatoare TV britanică, faimoasă ca moderatoare a show-ului *The Weakest Link* (Lanţul slăbiciunilor), care i-a adus porecla de „Regina Răutăţii" (n. red.).

mai stupefiant a fost să afle că de fapt Rose nu-l adora pe Jonathan şi nici nu venera pământul pe care călca el. În clipa aceea părea mai degrabă gata să scuipe pe el.

Nancy realiză că toată lumea o privea uimită, aşteptând să mai spună ceva. Era ca şi cum ar fi ieşit pe o scenă fără să-şi fi învăţat replicile.

— Ştiu, repetă ea, tremurând atât de frig, cât şi de emoţie. Dar, mamă, cum Dumnezeu ai aflat *tu*?

— Am fost în momentul potrivit la locul potrivit, răspunse Rose, la fel de şocată ca Nancy. Dar nu pot să cred că şi *tu* ştiai. Oh, draga mea, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am vrut să-ţi stric sărbătoarea de Crăciun. Ştiam că o să fii supărată.

— Supărată? Nu sunt deloc supărată, sunt turbată! spuse Rose, clătinând scârbită din cap.

În acel moment uşa se deschise şi Jonathan apăru în pragul ei.

— Ce s-a întâmplat? De ce sunteţi toţi aici? întrebă el.

— Eşti tu prost, Jonathan, replică Rose, dar tot mai ai ceva creier. Chiar şi tu ar trebui să-ţi dai seama.

Copleşită de schimbarea produsă în mama ei, Nancy se uită către Paula McKechnie, care tremura în rochia cu paiete şi arăta cu totul distrusă. Când ridică mâna să-şi înlăture fulgii de zăpadă de pe faţă, un diamant scânteie pe mâna ei dreaptă.

— Ăla-i cadoul de Crăciun, zise Rennie, văzând-o pe Nancy cum o priveşte pe Paula.

Cum aflase Rennie asta? Nancy nu putea înţelege. În timp ce ea era în bucătărie să o ajute pe Nora, tăia ceapa şi dădea pe răzătoare un munte de brânză, toate astea se întâmplaseră fără ca ea să ştie.

— Îţi înşeli soţia, spuse Rose, privindu-l dispreţuitoare pe Jonathan. E atât de josnic. Cum ai putut? Nici nu e aşa de drăguţă ca Nancy! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Fiica mea te adoră...

— Mamă, e-n regulă. O să-l părăsesc, zise Nancy, simţind un nod în gât, pentru că nu-i venea să creadă că poate să-i spună aşa ceva chiar mamei sale, stricându-i Crăciunul şi rănind-o.

Doar că mama ei micuţă şi fragilă nu părea nici pe departe o femeie rănită. Se întoarse către Nancy, cu o umbră de speranţă pe faţă.

— Adevărat? Vorbeşti serios? Oh, scumpo, slavă Domnului! Încleştându-şi degetele subţiri, Rose întrebă nelinişitită: Eşti sigură?

— Absolut sigură, zâmbi Nancy, simţindu-se brusc uşurată. Am crezut că-l iubeşti la nebunie pe Jonathan. Am crezut că o să fii distrusă.

— Dragă, eşti *nebună*? De ani de zile am ştiut că nu te merită! N-am încredere în ticălosul ăsta nici cât într-o muscă.

— Uite, e ridicol, izbucni Jonathan. Nu poţi vorbi aşa despre mine de parcă nici n-aş fi aici! Şi ce încerci tu să dovedeşti? Că între mine şi Paula e ceva?

— Minciuni, minciuni. Vezi? Ce ţi-am spus eu, că o să devină patetic! clătină dispreţuitoare din cap Rose.

— Iisuse, după toate câte am făcut pentru tine, replică Jonathan. Chiar ai crezut sincer că eu *am vrut* să te luăm la noi de Crăciun? Te-am suportat doar ca să fie Nancy fericită.

Revoltată de acest atac asupra mamei sale, Nancy încercă să deschidă gura să protesteze, dar simţi mâna lui Rennie strângându-i braţul.

— Las-o pe ea să se descurce, murmură el, arătând din cap înspre Rose. O face de minune.

— Şi nu-i aşa că ai făcut o treabă bună? ripostă energic Rose. Nici o problemă, cu siguranţă m-ai înveselit. Ăsta s-a dovedit cel mai fericit Crăciun de câţiva ani buni încoace,

continuă ea, întorcându-se cu faţa înspre ceilalţi. Brrr, m-a cam luat cu frig. Mergem acum?

— Cum spui tu, Rose. Tu eşti şefa, spuse Rennie, zâmbindu-le lui Nancy şi lui Carmen.

— Aşteptaţi, strigă Jonathan când ei se pregăteau să plece, când Paula deja se strecurase înăuntru, dar el nu putea să nu ştie răspunsul la o întrebare care îl preocupa. Cum aţi aflat?

Acum ninsoarea era deasă. Privindu-l lung pe Jonathan, Nancy se gândi cât de drăguţ strălucea restaurantul cu beculeţele lui multicolore, cât de sărbătoresc şi îmbietor, şi cât de prost arăta Jonathan cu părul ud lipit de frunte.

Simţindu-se protejată de mâna caldă a lui Rennie pe ceafa ei, Nancy răspunse:

— Dacă ţi-aş spune, ar strica toată distracţia. Iar când o să vină timpul s-o înşeli şi pe Paula, ai avea grijă să nu se mai întâmple. Făcu o pauză, apoi adăugă mai vesel decât şi-ar fi închipuit că e în stare: Aşa, s-ar putea să se repete povestea.

8

— Cum te simţi? întrebă încet Rennie la cină în aceeaşi seară.

— Ştii şi tu, habar n-am, răspunse Nancy, mişcată de atenţia lui; era totuşi un străin.

Deşi ruptura în căsnicia ei nu se petrecuse decât în acea după-amiază, parcă nu se mai simţea atât de apăsată.

— Eşti încă în şoc, constată Rennie. Hei, dar ai făcut ce trebuia.

Erau în restaurantul hotelului Kincaid din Edinburgh. Rennie insistase să le ia o cameră la hotel şi să le invite la cină. După ce plecaseră de la Talbot Arms, cei patru se duseseră acasă la Nancy şi Jonathan, unde o ajutaseră pe Nancy să împacheteze.

— Nu tu trebuie să pleci, îi reaminti Carmen. De ce trebuie să fii tu cea care pleacă?

— Prefer aşa, răspunse Nancy fără să stea prea mult pe gânduri, deja hotărâtă.

Casa îi aparţinea mai mult lui Jonathan decât ei. El achitase ipoteca, proprietatea era trecută în acte pe numele lui şi el fusese cel care avusese ultimul cuvânt când trebuiseră să o decoreze sau să cumpere mobila. Ei bine, el era proprietarul adevărat acolo. În acel moment, nici nu-i mai păsa lui Nancy dacă are să mai vadă vreodată Kilnachrananul.

— Şi dacă te vrea înapoi? întrebă Rennie, înfigându-şi furculiţa într-o scoică şi încuviinţând din cap către chelnerul care întrebase dacă să le umple paharele goale.

— O să-i spună s-o întindă. Stai liniştit, am eu grijă de asta, spuse Rose din cealaltă parte a mesei, punându-şi jos furculiţa.

Nancy zâmbi fără să vrea.

— Sincer, mă simt de parcă am o nouă mamă. Nu te-ai mai purtat aşa niciodată!

— Ştiu. Acum recuperez timpul irosit. Te rog frumos, mai adu-mi puţin unt, zise Rose, atingând braţul chelnerului. Deja am mâncat două chifle, dar sunt aşa de gustoase că nu mă pot abţine de la a treia. Fii fără grijă, dragă, am să-mi plătesc eu bonusul.

Rose se simţea foarte bine în acea seară. Privind-o aşezată acolo la masă, micuţă şi cu părul grizonant, îmbrăcată într-o bluză albastru-deschis şi setul ei croşetat preferat, roz stins, Nancy se mira de schimbarea ei radicală.

— Nu trebuie să mai plăteşti nimic. Mamă, de ce nu mi-ai spus niciodată ce simţeai faţă de Jonathan?

— Ah, Nancy. Cu siguranţă ştii răspunsul. Adu-ţi aminte de Darren, o mustră ea cu blândeţe.

Nancy se înfioră. Oh, da, şi-l amintea pe Darren. Fusese prima ei iubire. Darren era cu doi ani mai mare decât ea — optsprezece, oh, Doamne, *atât* de matur – dar mai era şi coşmarul oricărei mame. Conducea maşina ca un descreierat, bea ca un... descreierat, o obliga mereu să iasă în cluburi cu prietenii lui şi îi făcuse viaţa un coşmar.

Când Rose îi atrăsese atenţia asupra acestor lucruri, mărturisindu-i ce părere avea despre Darren, relaţia lor devenise foarte încordată. Ultimul lucru de care avea nevoie Nancy era ca şi mama ei s-o facă să sufere. Se vedea cum era atunci,

cu hormonii ultraactivi, chinuită de nedreptatea situaţiei, ţipând: „Nu mă înţelegi, ÎL IUBESC! Şi el mă iubeşte pe mine!", apoi fugind în camera ei şi trântind uşa dormitorului atât de puternic încât se desprinsese de pe perete posterul cu Spandau Ballet[1].

Pe urmă, se simţise obligată moral — aşa cum numai la şaisprezece ani poţi să te simţi — să-l mai suporte pe Darren încă opt luni şi jumătate, total umilitoare.

Ce ticălos a fost. Cât de masochistă a fost şi ea că l-a suportat atâta. Atunci când a pocnit-o a fost de mirare că i-a mai rămas nasul la loc.

— Ei bine, rosti Rose din cealaltă parte a mesei, n-am vrut ca povestea să se repete. Şi ca să fiu sinceră până la capăt, la început Jonathan a părut un tip grozav. A mai trecut o vreme până să-mi dau seama că de fapt nu-l suportam. Dar tu urmai să te căsătoreşti cu el şi părerea mea nu ţi-ar fi picat deloc bine, deci ce altceva mai puteam să fac? Erai în stare nici să nu mai vorbeşti cu mine.

— Oh, Doamne, n-aş fi...

— Ei bine, n-am vrut să-mi asum riscul. Rose ridică din umeri calmă şi îşi unse chifla cu unt. Mi-a fost mai uşor să mă prefac că-l iubesc. Oricum, acum s-a sfârşit, iar ăsta e cel mai bun cadou de Crăciun la care am visat vreodată. Ai toată viaţa înaintea ta. Eşti tânără şi frumoasă şi poţi face tot ce vrei.

Nancy se ruga să nu înceapă să plângă. Ritmul rapid al evenimentelor aproape că o doborâse.

— Nu ştiu ce vreau să fac. Nu ştiu ce *pot* să fac.

Brusc, în minte îi apăru imaginea ei cu o şapcă hidoasă de baseball îndesată pe cap şi servind din spatele unei tejghele la Burger King. O îndepărtă grăbit.

[1] Formaţie britanică din anii 1980, iniţial funk şi synthpop, pentru a deveni apoi pop (n. red.).

— Hei, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Acordă-ţi un timp de gândire, o sfătui Rennie.

— Dar n-am nici unde să stau, se văită Nancy, panicată şi simţindu-se neajutorată.

— Dragă, tu..., începu Rose.

— Chiar că te-ai scrântit, spuse hotărât Rennie. Poţi să vii să stai cu noi.

— Sigur că poţi, spuse şi Carmen. Să pleci puţin din locurile astea, să-ţi iei o scurtă vacanţă. Ar fi grozav să vii în Londra. Apoi se întoarse surprinsă către Rennie, ridică din sprâncene şi întrebă apăsat: *Noi?*

— Poftim? întrebă el nedumerit.

— Tocmai ai spus *noi*.

— Restul turneului s-a anulat, răspunse Rennie, ridicând din umeri. Sunt liber pentru următoarele două luni.

— Aşa că s-a aranjat, nu-i aşa? mârâi Carmen. Aseară m-ai întrebat dacă poţi rămâne câteva *zile*.

Nancy, urmărind-o şi neînţelegând nimic, se întreba despre ce era vorba.

— De atunci am hotărât că ţi-ar prinde bine compania, spuse Rennie imperturbabil, luând răspunsul lui Carmen mai degrabă ca pe o provocare decât ca pe o insultă. I-am promis lui Spike că dacă i se întâmplă ceva o să am grijă de tine.

— Mincinosule! Asta e un ra... o prostie, izbucni Carmen, privind stânjenită către Rose. Nu te-a rugat nimic de felul ăsta.

— Bine, poate că nu m-a rugat. Dar era unul dintre lucrurile pe care mi le-a cerut în mod tacit.

— Că o să ai grijă de mine? Nu te-am văzut de luni bune!

— Iar acum mă revanşez pentru timpul pierdut. Şunca asta italienească e grozavă, murmură Rennie, lovind uşor cu furculiţa în farfurie.

— Cum, să fiu supravegheată douăzeci şi patru de ore pe zi? N-am nevoie să ai grijă de mine, răspunse ca să se apere Carmen. Mă simt foarte bine aşa cum sunt.

Întorcându-se către Rose, Rennie spuse calm:

— Ai ceva podoabe de Crăciun prin casă?

— La mine în apartament, vrei să spui? Uimită, Rose răspunse: Sigur că am. N-am exagerat, pentru că sunt singură şi nici măcar nu eram acasă de Crăciun, dar am împodobit un brad şi am pus luminiţe la fereastră — şi o coroniţă frumoasă cu conuri de brad vopsite în auriu. La asta te refereai? zise ea şi îl privi întrebătoare pe Rennie.

Şi Carmen îi urmărea atentă, cu un aer nemulţumit.

— Când am sosit ieri acasă la Carmen am constatat că nu era împodobită deloc, spuse Rennie calm. Nici un glob, nici un fir de beteală.

Rose se uită şocată la Carmen, de parcă Rennie ar fi dezvăluit faptul că făcea striptease într-un club de noapte.

— Vai, dragă. Nici măcar un brad de Crăciun?

— E ridicol, izbucni Carmen. Crăciunul înseamnă mult mai mult decât nişte afurisite de decoraţii, ştii doar. Dacă am fost prea ocupată şi n-am avut timp să cumpăr nimic asta nu înseamnă că sunt nebună.

— De fapt, nu vă faceţi griji pentru mine, zise repede Nancy. Cred că o să rămân în Edinburgh.

— Ba n-o să rămâi deloc, exclamă Carmen cu ochi scânteietori. Vii să stai cu mine. Şi în cazul ăsta n-o să mai am nevoie de... o bonă care să mă supravegheze, pentru că n-o să mai locuiesc singură!

— Oh, dragă, zise Rose fluturându-şi consolator mâinile, n-a vrut să spună asta.

— Ba da, chiar asta am vrut să spun, răspunse Rennie. Cum crezi că are să te înveselească Nancy, când tocmai i s-a

destrămat căsnicia? Voi două aţi forma o pereche pe cinste, ca două călugăriţe, una mai tristă decât cealaltă. De puţină distracţie aveţi nevoie voi două. Hei, nu te uita aşa la mine, îi zise el lui Carmen. Eu doar încerc să vă ajut. Aveţi nevoie să vi se ridice moralul, iar eu mă pricep la asta.

— Trebuia să se facă poliţist, murmură Carmen.

— Are oarecum dreptate, spuse şovăitoare Rose.

— Mulţumesc, Rose. Rennie dădu din cap plin de satisfacţie, apoi îi făcu un semn chelnerului. Am dori o sticlă de Veuve Cliquot.

— Şi nu sunt decât două luni, adăugă Rose. Nu e ca şi cum s-ar muta definitiv la tine.

— Mulţumesc, Rose. Cred că ai vrut să-mi faci un compliment, vorbi serios Rennie.

— Urăsc când cineva vrea să mă înveselească, mormăi Carmen. Oameni nesănătoşi la cap, urlând şi bătând din palme ca urangutanii, implorându-te să li te alături şi să te distrezi.

— OK. Fără urlete şi bătăi din palme, îţi promit.

— Nu vrei să renunţi la chestia asta, nu? întrebă obosită Carmen.

— Nu, spuse Rennie. Nancy? Accepţi un oaspete în plus acolo în casă? Doar pentru câteva săptămâni, îi aminti el. Nu că m-aş muta definitiv acolo.

— Hei, tu! Rose îl lovi în joacă peste mână. Ştii că n-am vrut să sune aşa.

— Normal că n-am nimic împotrivă, răspunse Nancy, conştientă că nu depindea de ea; era casa lui Carmen la urma urmei. Dar...

— Nici un dar. Ştii că aşa e mai înţelept. Carmen, dacă îţi promit solemn că n-am să mă manifest ca un urangutan,

mă laşi să stau acolo? întrebă el, luându-i mâna în palma lui cu o figură sentimentală.

— Eşti un *adevărat* profitor! Nu te aştepta să fii servit la orice oră din zi şi din noapte, bine? Pentru că te ştiu cum eşti, răspunse Carmen, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

— Nici o problemă, acum o avem pe Nancy să rezolve totul, spuse Rennie cu ochi strălucitori şi îi trimise o bezea peste masă.

— Domnule, şampania dumneavoastră, zise chelnerul, aducându-le o sticlă rece, înfăşurată într-un şervet alb.

— Ai sosit la ţanc. Rennie îi zâmbi larg. Avem ceva de sărbătorit.

— Şi nici să nu te-apuce cântatul la miezul nopţii, îl avertiză Carmen. Urăsc când faci asta. Nu e nici pe departe bine educat, să ştii! îi spuse ea lui Nancy.

Nancy deja începea să se întrebe în ce se băga.

— Vorbeşte de mine de parcă nici n-aş şti să folosesc tăviţa cu nisip, i se plânse Rennie lui Rose.

— Sunt sigură că nu eşti chiar atât de neîndemânatic, îi răspunse Rose pe un ton consolator.

— Petrece atât de mult timp prin hoteluri, se plânse Carmen, încât aşteaptă peste tot să fie servit. O să-şi pună pantofii în faţa uşii de la dormitor şi o să ceară room-service 24 de ore din 24.

— N-am ce face. Am nevoie de dragostea unei femei cumsecade, recunoscu Rennie.

— Pfiu, pufni Carmen. Din câte mi-au ajuns pe la ureche, ai avut dragostea a o mie de femei cumsecade. Tu ai nevoie de un singur lucru: de o sclavă.

9

Deşi Connor O'Shea se mutase din Dublin în urmă cu unsprezece ani şi se stabilise la Londra, accentul său irlandez era mai puternic ca niciodată. Şi intenţiona să şi-l păstreze toată viaţa. I se potrivea de minune, era compatibil cu personalitatea lui şi, în plus, avea un efect devastator când era vorba de sexul opus. Sincer, ce-i mai puteai cere unui accent ca ăla?

Din păcate, vocea de la celălalt capăt al firului era masculină, evident mult mai interesată să mormăie despre problemele personalului sau despre turele din timpul vacanţei. Întinzându-se şi căscând, Connor îl lăsă să termine ce avea de spus.

— ...iar Savannah se plânge că tricourile pentru personal sunt prea strâmte. Vrea să-i comand unele mărimea optsprezece. I-am spus că e vina ei că-i cât o balenă.

OK, acum chiar venise momentul să-l întrerupă.

— Neville, comandă odată tricourile şi n-o mai necăji pe Savannah, zise el, apoi urmări, de la fereastra livingului său, cum un taxi opreşte afară.

— Dar e atât de grasă! E... îh!

Nu trebuia să-l vezi pe Neville ca să-ţi dai seama că se înfiora de dezgust. El era la fel de cusurgiu pe cât era de atletic şi la fel de atletic pe cât era de homosexual. Din fericire, Connor ştia că Savannah era capabilă să-l înfrunte pe Neville şi la nevoie să-l facă praf.

— Acum, ştii şi tu la fel de bine ca mine că oamenii se duc la cluburile de fitness din diverse motive. Unii dintre ei sunt ca tine. Au nişte corpuri ca ale tale şi le face plăcere să şi le menţină în cea mai bună formă fizică. Connor nu ştia de ce se mai oboseşte să i-o spună, când Neville era deja conştient de asta. Dar mai sunt şi ceilalţi clienţi, continuă Connor, cei care doresc să mai slăbească puţin. Dacă nu ştii să înoţi şi te duci la bazin pentru prima dată, unde ai vrea să exersezi: la începători sau cu echipa britanică de înotători olimpici?

— Bine, bine, mormăi nemulţumit Neville.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să fii făcut de râs, insistă Connor. Să te simţi prost. Femeile care au puţin mai multă grăsime sunt perfect conştiente că n-or să arate niciodată precum instructorii noştri de fitness, dar faptul că văd o fată ca Savannah la curs le sporeşte încrederea în sine. O fi ea puţin mai plinuţă, dar e în formă. Şi atrage privirile bărbaţilor. Ei vin la cursul ei pentru că aspiră să ajungă ca ea. Jumătate dintre ei nu ar lucra cu o fată slabă ca o scândură. Aşa că dă-i bătaie şi comandă tricourile, da?

— Bine, răspunse ofensat Neville. Să-ţi povestesc acum despre turele de vacanţă sau nu te interesează?

— Mi-ar plăcea să ascult totul despre ele, minţi Connor, dar sunt presat de timp. De fapt, tocmai mi-a sosit taxiul. Mai bine trimite-mi-le prin fax.

Doamne, pentru un bărbat cu un trup atât de grozav, Neville se purta ca o babă pisăloagă. Închizând telefonul, Connor se întrebă de ce oare îl rugase să conducă sediul din Islington al lui Lazy B. Probabil că fusese beat atunci. Etosul lanţului de cluburi Lazy B era că nimeni nu este perfect şi că în viaţă sunt lucruri mai importante decât perfecţiunea fizică.

Oricum, oare cine e persoana care coboară din taxi? Aha, Femeia Invizibilă. Zâmbind în sinea lui, Connor o urmări cum îi plăteşte şoferului — mulţumită cumnatului ei acum ştia că numele femeii era Carmen — şi aşteptă să vadă dacă o să se uite spre fereastra lui atunci când intră în casa de alături. Ei bine, era un timp potrivit pentru orice lucru. Dacă se uită, el o să-i facă un semn cu mâna şi o să mimeze un salut şi — probabil — o s-o sperie de moarte.

Dar ea nu se uită în sus. Intenţionat neuitându-se nicăunde, Carmen intră grăbită în casă, de parcă îi era frică să nu fie atacată. Ceea ce, să recunoaştem, în Fitzallen Square era ceva imposibil. Ce face el aici, numai Dumnezeu ştie. Scărpinându-se absent pe piept şi întrebându-se dacă nu cumva venise timpul să-şi aprindă altă ţigară — încerca din răsputeri să şi le raţionalizeze, una la două ore, o planificare fără sorţi prea mari de izbândă — Connor plecă de la fereastră şi se îndreptă spre frigider. O bucăţică de brânză Cambazola n-ar strica.

OK, era un tip îngrozitor — şi o recunoştea sincer. Acum zece ani deschisese primul club Lazy B în Oxford. În mod tradiţional, fondatorii centrelor de gimnastică sau fitness nu mănâncă prea mult, nu beau în exces, nu fumează ca locomotivele şi privesc o oră în care nu s-au mişcat deloc ca pe un timp mort, o nenorocire. Dar asta s-a dovedit a fi un lucru bun, deoarece i-a dat lui Connor O'Shea impulsul să deschidă o sală de gimnastică ce nu cerea imposibilul de la client. Ideea lui fusese să deschidă un spaţiu ca o simbioză între o sală de fitness şi un restaurant, cu oportunitatea de a te amuza şi de a socializa. Înainte de asta, vizitase o mulţime de cluburi de fitness care îi aminteau toate de un fel de laboratoare — nişte încăperi reci, înţesate cu dispozitive moderne şi lucioase, cu o mulţime de ciudaţi obsedaţi de a da jos

kilogramele şi muncind din greu la maşinării ca nişte... ei, ca nişte şoareci de laborator. Dacă era acolo ceva de băut, sigur era ceva sănătos. Dacă găseai mâncare, sigur era vorba aproape numai despre salate. Ceea ce era potrivit pentru obsedaţii de slăbit, dar nu atât de plăcut şi pentru majoritatea oamenilor care ar fi putut — într-un moment de entuziasm — să vină la un astfel de club, dar care, după câteva săptămâni, descopereau suficiente motive ca să nu mai vină. Defecţii, cum le spunea Connor, aveau nevoie de ceva mai mult decât un simplu stimulent pentru a reveni şi pentru a continua să revină acolo luni în şir. Şi, sigur, poate că socializau mai mult decât făceau exerciţii, dar câteva exerciţii erau mai mult decât deloc.

Asta fusese ideea pe care se construise conceptul cluburilor Lazy B, şi încă de la început a prins de minune. Iar acum, după zece ani, afacerea mergea din bine în mai bine.

Soneria de la uşă se auzi în timp ce Connor se lupta cu ambalajul de la un pachet de ouă scoţiene[1]. Îndreptându-se spre uşă, se întrebă dacă era vecina sa, dornică să se prezinte şi să ceară împrumut o ceaşcă de zahăr. Oricum, cine oare a inventat această expresie? Aveau nevoie oamenii să împrumute o ceaşcă de zahăr cu mult timp în urmă? N-ar fi fost mai normal să rămână fără detergent de vase, sau baterii, sau chiar hârtie igienică? Lui nu i se întâmplase niciodată să rămână fără zahăr.

Nu era vecina lui.

— Tati! Hei, te-am găsit!

Cu părul blond fluturându-i, Mia îşi încolăci braţele în jurul lui Connor, şi şapca de baseball îi alunecă de pe cap.

[1] Ouă fierte tari, învelite în tocătură de cârnaţi, date prin pesmet şi prăjite (n. red.).

— Nu-mi vine să cred. Sunt cumva în *Asta e viaţa ta*[1]? E cumva Michael Aspel ascuns după cutia poştală? întrebă el uimit, îmbrăţişând-o.

— Îmi pare rău, sunt doar eu. Haide, spuse autoritar Mia, invită-mă înăuntru. Îngheţ aici afară.

— Ce surpriză fantastică! De ce nu m-ai anunţat că vii? întrebă Connor, plin de duioşie.

— Ei, pentru că n-ar mai fi fost o surpriză fantastică, nu? îi zâmbi Mia tatălui ei, îşi luă de pe jos şapca Nike albastră, închise cu piciorul uşa de la intrare şi îşi dădu jos rucsacul din spate. Trebuie să recunosc, sunt fericită că te-am găsit acasă. Vreau să beau o ceaşcă de ceai şi să mănânc un sandviş cu un ou prăjit... oh, şi pe urmă vreau să fac o baie, mi-au îngheţat picioarele.

— Nu mai avem ouă, răspunse Connor.

— Ba avem, am adus eu câteva. Ajunsă în bucătărie, Mia scoase din rucsac un pachet galben-canar care avea imprimat pe el sloganul „Pentru o agricultură ecologică" Un cadou de la mami, zise ea, desfăcând ambalajul şi scoţând la iveală o cutie cu ouă.

Strâmbându-se, Connor acceptă darul. Asta însemna că erau cele mai organice ouă posibile. Era absolut sigur că vor fi pline de găinaţ, cu pene şi paie lipite de ele. După cum o ştia el pe Laura, să le spele puţin ar fi însemnat să le elimine toată savoarea.

— Grozav. Tu prăjeşti ouăle, eu fac ceaiul.

— Laşule! exclamă veselă Mia, fără să se lase păcălită.

---

[1] *This Is Your Life*, emisiune BBC în care este invitată o celebritate (uneori o persoană obişnuită), i se prezintă viaţa şi i se face surpriza de a se întâlni cu membri ai familiei şi vechi prieteni şi cunoştinţe. Unul dintre moderatori a fost Michael Aspel (n. red.).

Connor umplu ceainicul. Se rezemă de masă şi o urmări pe fiica lui cum prăjeşte cu îndemânare ouăle pe care le adusese tocmai din Donegal. Era aproape imposibil să creadă că Mia avea deja şaisprezece ani; nu cu mult timp în urmă era o fetiţă de patru ani, încăpăţânată şi cu toane, îmbrăcată într-o salopetă de stambă portocalie. Şi iat-o acum, foarte înaltă, purtând nişte blugi negri roşi, ghete negre ascuţite şi un pulover de mohair în dungi, galben cu negru, care o făcea să arate ca o albină pe catalige. Părul ei blond, lung până la umeri, era prins la spate cu o panglică roz, şi singurul ei machiaj era o urmă de rimel.

Ea era Mia, frumoasa lui fiică. Era cea mai importantă persoană din viaţa lui, deşi descoperirea existenţei ei îi provocase o uriaşă suferinţă. Şi furie. Era de mirare că Mia era atât de încăpăţânată din moment ce o avea ca mamă pe Laura?

Când o cunoscuse Connor, Laura avea unul dintre acele magazine hippy din Dublin. El avea şaptesprezece ani, era încă elev şi muncea cu jumătate de normă la o brutărie de lângă magazinul Laurei. Îl atrăsese cu părul ei blond şi lung până la talie, cu rochiile ei brodate, din pânză topită, şi zâmbetul fermecător. Ei bine, astfel de lucruri sunt explicabile când e vorba de un băiat de şaptesprezece ani plin de hormoni. Ar fi găsit el pe cineva până la urmă.

Dar Laura îl fermecase. Fascinat de credinţa ei în cristaloterapie, de aerul ei misterios şi, să recunoaştem, de trupul ei superb, Connor începuse să treacă foarte des pe la magazinul cu suveniruri. I-a cumpărat mamei sale un unicorn de porţelan cu nişte ochi luminoşi de safir drept cadou de ziua ei, ceea ce a alarmat-o, din moment ce fusese obişnuită cu pacheţele de săpun şi pudră.

Când Laura a început să-l invite la etaj, în apartamentul ei micuţ de deasupra magazinului, s-a simţit de parcă câştigase premiul cel mare la loterie. Descoperise sexul precum o revelaţie, mai minunat decât şi-l putuse imagina vreodată, explicabil, poate, şi pentru că Laura, pe atunci de douăzeci şi şapte de ani, era deja foarte experimentată. În dormitorul ei care mirosea a paciuli şi a iasomie, ea îl iniţiase în tainele amorului, învăţându-l toate secretele oferirii şi primirii de plăceri nebănuite.

Relaţia lor clandestină durase trei luni. Connor fusese năucit când într-o zi, pe nepusă masă, Laura îl anunţase calmă că părăseşte Dublinul, renunţă la magazin şi se mută la o mică fermă din Donegal.

Se simţise de parcă nu mai putea respira.

„Ce? Dar... de ce?"

„Vreau să mă întreţin singură", îi răspunsese Laura, mângâindu-l afectuos pe piept; erau în pat în acel moment.

„Dar eu nu vreau să pleci!"

„Connor, tu ai doar şaptesprezece ani, eşti un flăcău frumos. Crede-mă, o să găseşti imediat pe altcineva."

„Te iubesc", exclamase el, şi Laura zâmbi.

„Nu. Tu iubeşti doar sexul cu mine. Sunt cu zece ani mai mare decât tine. Eu ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea, iar acum am hotărât să trec la o altă etapă. O să-mi cultiv singură legumele, o să cresc oi şi capre şi o să împletesc lâna luată de la ele — are să fie nemaipomenit."

„Măcar pot să vin să te mai vizitez?" întrebase Connor, deja simţindu-se părăsit.

„Nu cred. N-ar mai avea nici un sens. Hei, dar ne-am distrat", continuase ea, sărutându-l tandru pe gură. „Viaţa-i doar o călătorie, nu? Iar acum e vremea ca fiecare s-o apuce pe drumul lui. Eu n-am nici un regret, Connor. Întotdeauna

o să mă bucur că am fost lunile astea împreună. Eşti o persoană minunată."

„Dar nu îndeajuns de minunată", repetase resemnat băiatul.

Evident, Laura avea dreptate. La început îi fusese dor de ea, dar viaţa îşi reluase cursul firesc, şi se dovedi că nu era atât de distrus pe cât îşi închipuise că va fi. După un timp, începuse să se vadă cu altcineva, o fată drăguţă de optsprezece ani pe nume Niamh, care studia Dreptul la Trinity. Amintirea Laurei începuse să i se şteargă din minte, exact aşa cum prevăzuse ea.

Avea doar şaptesprezece ani, totuşi.

Şi aşa ar fi rămas totul, dacă nu s-ar fi reîntâlnit întâmplător, cinci ani mai târziu.

Prietena de atunci a lui Connor, o cosmeticiană pe nume Clodagh, fusese invitată la nunta unei vechi prietene din şcoală. Fără tragere de inimă, Connor fusese nevoit să meargă şi el. Nu era ceea ce şi-ar fi dorit — adevărul era că tocmai voia să pună capăt relaţiei cu Clodagh — dar ea insistase, rezervând, drept stimulent, o cameră într-un hotel din apropiere pentru un întreg weekend.

Nunta avea loc în Donegal, şi hotelul era dotat cu un centru de sănătate şi de înfrumuseţare. Ajungând acolo vineri dimineaţă, Clodagh l-a anunţat că drept bonus rezervase două locuri la acel centru pentru întreaga după-amiază — pentru împachetări cu nămol, masaj, pedichiură, manichiură, Reiki şi solar. În acel moment, Connor ştiu că relaţia lor se încheiase.

„N-am chef de nici o chestie din asta", îi spuse el lui Clodagh.

„De ce nu?" întrebă ea surprinsă. „Are să-ţi placă foarte mult."

„Crede-mă, n-o să-mi placă. *Ţie* are să-ţi placă", spuse Connor şi îşi luă haina. „Eu nu-mi pot imagina ceva mai oribil decât asta. Du-te tu şi răsfaţă-te. Ne vedem aici la şase."

Era o zi fierbinte de iulie. Hoinărind prin oraş, ajunse într-o piaţă mică cu tarabe unde se vindeau o variată gamă de brânzeturi, cârnaţi, ţesături irlandeze, legume, ceramică, suveniruri pentru turişti şi coşuri împletite. Înfometat, Connor se opri la un mic local şi se aşeză la o masă afară să bea o halbă de Guinness, să devoreze o farfurie de ouă cu şuncă şi cartofi prăjiţi şi să privească la trecători. Nu se grăbea deloc, trebuia să se întoarcă la hotel abia la ora şase. Poate că după ce termina de mâncat avea să meargă cu maşina până la plajă şi să se uite la surferi. Sau să se plimbe pe jos pe faleză şi să admire priveliştea spectaculoasă. Sau să intre într-o casă de pariuri, dacă avea să se simtă norocos.

Urmări alene o fetiţă îmbrăcată într-o salopetă portocalie murdară cum se străduia să-şi convingă păpuşile să stea în picioare. Părul ei lung şi blond i se revărsa pe spate. Avea un tricou de culoare violet, era desculţă şi stătea îngenuncheată pe trotuar, încercând să-şi aranjeze cele patru păpuşi zdrenţăroase de cârpă pe o cutie de carton. Ca un făcut, de fiecare dată când ajungea la cea de-a patra, una dintre celelalte se răsturna. Connor constată amuzat că fetiţa le vorbea păpuşelelor, ameninţându-le că o să se supere foarte tare dacă nu vor să stea aşezate *drept*.

„Acum purtaţi-vă frumos, sau o să vă smotocesc eu puţin", le spuse ea hotărâtă.

Prima dintre păpuşi se răsturnă înainte şi aterizâ cu faţa în jos pe trotuar.

„Te-a durut? Ei bine, aşa-ţi trebuie. Eşti *foarte* neascultătoare", îi reproşă fetiţa, ridicând-o.

„Cred că s-a lovit la dinţi", spuse Connor, iar fetiţa se uită în sus la el ca şi cum ar fi spus o prostie.

„N-are dinţi. E doar o păpuşă."

Tentat să-i dea o replică pe măsură, Connor vru să o întrebe de ce se mai oboseşte atunci să le vorbească păpuşilor, pentru că nu aveau nici urechi. Dar cum să se contrazică în plină stradă cu o fetiţă nu era deloc un lucru demn de el, răspunse: „Ai dreptate, îmi pare rău", apoi luă o înghiţitură de bere. Scoţându-şi o ţigară, era gata să o aprindă când vânzătoarea de la o tarabă din stânga lui se ridică brusc de pe scaunul ei pentru a servi un client. Înaintând un pas, fusta ei lungă purpurie i se învârteji în jurul picioarelor şi în acea clipă Connor o recunoscu. O privi şocat cum bagă nişte dovlecei într-o pungă maro de hârtie, o întinde clientului şi strecoară banii într-o borsetă jerpelită prinsă de mijloc.

Se scurseseră aproape cinci ani. Îşi privea prima dragoste. Era uimitor să o revadă. Dându-şi seama că îşi uitase ţigara încă neaprinsă între buze, o bagă înapoi în pachet şi se ridică în picioare.

„Laura!"

10

Laura se întoarse, în vreme ce clientul ei se îndrepta spre următoarea tarabă. Când privirile lor se întâlniră, primul gând care îi trecu prin minte lui Connor a fost că ea nu părea la fel de încântată ca şi el de revedere.

Credea oare că el are să-i mărturisească dragostea lui nemuritoare pentru ea? Să îngenuncheze şi să facă o scenă penibilă chiar acolo, în plină stradă?

Sigur că nu avea să facă aşa ceva. Nu simţea că dragostea răbufneşte iarăşi sau vreun regret sfâşietor îl mistuie. Nu-şi petrecuse ultimii cinci ani plângând după ea. Era plăcut să se întâlnească din nou, atâta tot.

„Laura, ce bine-mi pare să te revăd. Arăţi... ăăă, minunat."

Nu era exact adevărul, dar nici nu-i puteai spune unei foste iubite cât de mult îmbătrânise. Cu părul lung împletit într-o coadă, cu faţa îngustă arsă de soare şi vânt şi cu hainele lălâi, părea o adevărată femeie care îşi duce traiul la o fermă. Avea treizeci şi unu de ani, dar arăta de patruzeci. Totuşi, la o adică, probabil că şi el arăta mai în vârstă.

„Bună, Connor. Şi eu mă bucur să te văd", răspunse Laura, concentrându-se să aranjeze sacii cu legume în jurul tarabei.

În mod normal liniştită şi stăpână pe sine, acum părea foarte tulburată.

„Cum merge treaba cu întreţinerea de una singură?" întrebă Connor, pentru că nu mai era în jur nici un client şi ar fi fost nepoliticos din partea lui să se întoarcă şi să plece.

„Destul de bine. E muncă multă, desigur, dar este ceea ce..."

„Mami, mi-e sete!"

Privind în jos, Connor o zări pe fetiţa în salopetă portocalie cum îşi lipeşte căpşorul de marginea tarabei.

„Imediat, dragă, acum sunt puţin ocupată."

„E fiica ta?" o întrebă uimit Connor. „Hei, ce veste minunată. Felicitări."

„Mulţumesc. Mia, du-te şi joacă-te cu păpuşile tale."

„Sunt proaste. Le urăsc." Umflându-şi obrajii, fetiţa spuse: „Mi-e sete."

„Ce-ar fi să-i aduc eu ceva de băut de la restaurant?" sugeră Connor, deoarece Laura părea agitată. „O cola sau altceva?"

Doar încerca să fie amabil. Mia se uită în sus la el, cu ochii cât cepele. Din expresia Laurei, ai fi zis că se oferise să-i cumpere fiicei ei un whisky triplu cu gheaţă.

„Ea nu bea prostiile alea. Îi aduc eu puţină apă imediat. Bine atunci, mi-a făcut plăcere să te văd din..."

„Mia. Ce nume drăguţ", constată Connor. „Câţi ani ai?"

„Trei", răspunse repede mama ei.

„Ba *nu*", exclamă indignată Mia. „Am patru ani."

Patru. Răspunsul nu părea ceva de ascuns, dar expresia de pe figura Laurei îi atrase atenţia lui Connor. De ce-ar minţi?

De ce oare?

„Când e ziua ta, Mia?" întrebă cu grijă Connor, simţindu-se dintr-odată ameţit şi uluit.

Mia tăcu o clipă. Se gândi puţin.

„Atunci când primesc cadouri", răspunse ea într-un sfârşit.

Connor începu să tremure. Privi cu atenţie la fetiţa din faţa lui, cu ochii ei mari, cenuşii, cu nasul cât un năsturaş şi bărbia hotărâtă.

„E cumva...? Este...?" întrebă el încet, întorcându-şi privirea către Laura, acum albă la faţă.

Dar deja ştia cine era fetiţa.

Unul dintre vânzătorii de la tarabele vecine a fost rugat să aibă puţin grijă de cea a Laurei şi să o urmărească pe Mia.

Laura îl conduse pe Connor pe câteva străduţe înguste, departe de piaţă. În timp ce mergea în spatele ei, un milion de gânduri îi alergau haotic prin cap, zbârnâind precum elasticul. Un copil, Dumnezeule, nici măcar un bebeluş, ci o fetiţă de patru ani care merge şi vorbeşte. Sunt tată, am fost tată în ultimii patru ani...

Era ceva absolut năucitor, ceva aproape de neînţeles. Dar, pe măsură ce se obişnuia cu vestea neaşteptată, Connor era conştient că nu reacţionase cu groaza care ar fi cuprins un bărbat obişnuit la perspectiva de a fi tată. Întotdeauna îi dispreţuise pe cunoscuţii săi care, odată ce descopereau că prietenele lor rămăseseră însărcinate, declarau că pur şi simplu nu erau făcuţi pentru asta şi rupeau relaţia cu ele. Sau pe bărbaţii căsătoriţi care decideau că viaţa de familist nu era pentru ei şi îşi părăseau soţiile şi copiii, fără să le pese de suferinţa provocată. Nici Connor nu era uşă de biserică, dar nu putea înţelege cum se mai putea privi în oglindă un asemenea om. În opinia lui, un egoism aşa de mare era de neconceput. Dar, sigur, el nu fusese niciodată în situaţia asta. Poate când i se va întâmpla şi lui, n-o să se mai simtă atât de principial şi eroic.

Dar acum chiar asta *se întâmplase* şi Connor ştiu instinctiv că n-ar fi fost în stare să-i întoarcă spatele Miei. Nici nu voia să o facă. Ea exista, era carne din carnea lui. În pofida

tuturor gândurilor — şi era destul de conştient că încă se mai afla în stare de şoc — abia aştepta să o revadă, să o cunoască mai bine, să descopere *cum* era ea de fapt.

Într-un sfârşit, ajunseră într-un mic parc.

„O să-mi înţepenească gâtul dacă o să mă uit în sus la tine!" spuse Laura, aşezându-se jos pe iarbă.

Connor se aşează şi el, cu picioarele încrucişate, în faţa ei.

„Este fiica mea", rosti el liniştit.

„Da", încuviinţă din cap Laura.

„Trebuia să-mi fi spus", continuă Connor, clătinând din cap.

Ce fel de ticălos fără suflet avea ea impresia că e?

„Nu", zise Laura.

„Ba da! Aş fi rămas cu tine", exclamă Connor. „Bine, ştiu că eram tânăr, dar în nici un caz nu te-aş fi părăsit la greu! N-ai fi fost nevoită să pleci, ne-am fi descurcat noi, am fi putut chiar să..."

„Connor, ştiu că nu m-ai fi părăsit", răspunse blând Laura. „Erai un drăguţ şi un scump — *încă* eşti un scump — care nu s-ar fi gândit să părăsească pe cineva la greu. Dar eu n-am rămas însărcinată întâmplător, ştii?"

Bomba numărul doi.

„Poftim?" Connor se întrebă dacă aşa te simţi când te loveşte un fulger. „Dar... dar luai anticoncepţionale."

„Greşit. Ţie ţi-am spus că le luam. Pentru că dacă nu-ţi spuneam asta, ai fi insistat să foloseşti prezervativ, ceea ce nu se potrivea deloc cu planurile mele" — şi o umbră de zâmbet apăru pe faţa Laurei. „Vezi tu, eu deja mă hotărâsem. Voiam un copil."

Ea fusese întotdeauna cea mai independentă şi hotărâtă persoană pe care o cunoscuse.

„Un copil", repetă Connor, „dar nu şi un partener? Nici un soţ sau prieten care să te ajute să-ţi crească copilul?"

„Copilul era partea cea mai importantă", răspunse Laura, mai calmă acum şi recăpătându-şi stăpânirea de sine. „Normal că dacă aş fi întâlnit bărbatul perfect nu l-aş fi refuzat. Dar nu s-a întâmplat asta. Te-am întâlnit pe tine în schimb, dar tu erai încă un băieţel. Nu m-am gândit nici o clipă să te împovărez cu responsabilitatea creşterii unui copil. Pe de altă parte, nici n-aş fi putut găsi un tată mai bun pentru puiul meu. Erai un tânăr înalt, cu un fizic de invidiat, sănătos, inteligent şi bun la suflet... să recunoaştem, din punct de vedere genetic erai perfect."

„Asta am fost eu pentru tine? Un donator de spermă?" o întrebă stupefiat Connor.

„Vai, Connor, nu spune asta. Am vrut un copil care să aibă calităţile tale. De ce n-o iei ca pe un compliment?"

„Şi Mia? Cum a fost să crească fără tată?"

„Mulţi copii cresc fără tată", spuse încordată Laura. „N-a fost un impediment."

Din moment ce nu era cazul să înceapă o ceartă, Connor nu mai continuă pe această direcţie.

„Şi acum ce se întâmplă?"

„Nu se întâmplă nimic", răspunse Laura. „Nu s-a schimbat nimic. Eşti liber să pleci mai departe, să uiţi că ne-ai văzut."

„Iisuse, nu pot să cred ce-mi aud urechile!" strigă el furios. „Nu e ca şi cum ţi-aş fi dat un pulover vechi, Laura! Dacă ar fi fost aşa, iar tu l-ai fi desfăcut şi ai fi făcut din el un fular, pot înţelege că n-aş avea nici un drept să cer lâna înapoi! Dar noi am creat o fiinţă umană. Doar nu te-aştepţi să plec de lângă fiica mea ca şi cum nici n-ar exista!"

„De ce nu? O mulţime de lume face asta."

O lacrimă se prelinse pe obrazul Laurei şi îi căzu pe fustă, şi Connor îşi aminti că tatăl ei o părăsise la scurt timp după ce venise pe lume.

„Ei bine, eu nu pot", exclamă el.

„Connor, ai douăzeci şi unu de ani. Ai avut o pasiune de adolescent pentru mine, ne-am distrat, dar nu ne iubim. Eu şi cu Mia suntem foarte bine, doar noi două. E drăguţ din partea ta că te-ai oferit, dar nu avem nevoie de un bărbat în vieţile noastre. Iar tu n-ar trebui să fumezi", adăugă ea hotărâtă atunci când el se căută în buzunar după ţigări şi brichetă.

„Şi de ce mă rog? Are să mă oprească din creştere?"

Avea un metru nouăzeci, şi îşi aprinse ţigara cu aerul acela de „nu-mi spune mie ce să fac"

„Poate că nu, dar cu siguranţă are să-ţi afecteze plămânii. Asta te-ar putea ucide", îi spuse Laura. „În plus, e un lucru imatur din partea ta."

Imatur. Păstrându-şi muniţia pentru o discuţie viitoare, Connor îşi stinse Rothmans-ul în iarbă, deschise pachetul şi îi azvârli în aer conţinutul.

„Faci gunoi", zise Laura, aproape zâmbind.

După ce culese ţigările împrăştiate şi le aruncă ostentativ în cel mai apropiat coş de gunoi — în afară de una singură, pe care şi-o strecurase în buzunarul de la piept — Connor se întoarse şi se aşeză înapoi în iarbă lângă mama copilului său. Ce interesant, nu simţea nici o dorinţă să o sărute.

„Uite ce-i, tu nu mă vrei pe mine, iar eu nu te vreau pe tine, dar n-ar fi mai bine pentru Mia să aibă totuşi un tată? N-am să te stresez prea mult. Pot să rămân undeva în umbră, să o văd din când în când", îşi exprimă prudent gândurile Connor. „Dar aş fi acolo pentru ea dacă ar avea nevoie de mine. Să te gândeşti la mine ca la o salvare. Dacă ai vrea vreodată

să pleci într-un weekend, aş avea eu grijă de Mia. Dacă ţie ţi s-ar întâmpla ceva, fetiţa ar trebui să ştie că mai există cineva care să aibă grijă de ea — până când tu te vei însănătoşi", adăugă el repede, pentru că Laura îl privea speriată. „Să existe doar un singur părinte cred că este epuizant. Spun doar că m-aş putea face de folos", continuă el, ridicând din umeri.

Atâţia ani în care nu mai avusese încredere în bărbaţi o afectaseră pe Laura. Ridică mâna, încercând să-l oprească.

„OK, zici asta acum, dar atunci când toată surpriza o să dispară, ce-o să faci? Dacă am să-i spun Miei că tu eşti tăticul ei, cum crezi că o să se simtă peste câţiva ani când ai să hotărăşti că nu mai ai chef s-o vezi? Are să fie distrusă."

„Ba n-o să fie", răspunse calm Connor, „pentru că n-aş putea să-i fac asta niciodată. Dar tu nu mă crezi, şi-atunci ce-ai zice de un compromis? N-o să-i spunem fetei că sunt tatăl ei. O să fiu doar un prieten de-al tău. Aşa o să se poată obişnui cu mine", zise el, apoi tăcu o clipă, căpătând un aer serios. „Şi pe urmă n-o să aibă o surpriză prea mare când, la aniversarea ei de cincisprezece ani, o să-i spunem adevărul."

„Mia? Vino aici, scumpo, şi salută-l pe un prieten de-al meu. Îl cheamă Connor."

„Bună", zise Connor şi se lăsă pe vine pe trotuar pentru a fi la acelaşi nivel cu ea. „Mă bucur să te cunosc."

De aproape, constată că genele ei erau aurii, ca ale lui. Ochii ei erau gri-argintii şi îi ţinea larg deschişi. Avea o pată de noroi pe unul dintre obrăjorii ei maronii. Fiica lui. Doamne, chiar o privea pe propria lui *fiică*. Era un moment extrem de emoţionant...

„Ca o căpriţă", spuse Mia.

„Poftim... ce-ai spus?"

„Ca o căpriță", încercă să-i explice Mia, ducându-și arătătoarele în creștetul capului. „Un corn, și încă unul."

„Foarte bine. Aproape la fel", răspunse el zâmbind. „Dar pe mine mă cheamă *Connor*."

„Știu", zise Mia, privindu-l neimpresionată.

„Connor vine să ne viziteze duminică", spuse vesel Laura. „Are să vină acasă la noi. Are să fie frumos, nu-i așa?"

„Da", spuse ascultătoare Mia. „Știi păpădiile?"

„Știu", răspunse Connor, așteptând următoarea ei remarcă profundă.

„Sunt galbene."

„Dar tu știi vacile?" întrebă Connor, ca să nu rămână mai prejos.

„Știu."

„Fac muuu."

Voia foarte mult să-și facă fiica să râdă și să ajungă la concluzia că-l plăcea. În schimb, Mia îi aruncă o privire disprețuitoare.

„Dar vacile nu sunt galbene."

Hmm.

„Nu există vaci galbene acolo unde locuiești tu?" se arătă dezamăgit Connor.

„Nu. Vacile nu sunt *niciodată* galbene. Ție-ți plac biscuiții?"

„Ăăă... da."

„Și mie", dădu din cap fetița.

„Uite aici." Laurei i se făcu milă de el și îi întinse o bucată de hârtie. „E adresa noastră și ți-am desenat cum să ajungi."

Connor o privi. Oare inventase asta, scriind o adresă falsă și o hartă care nu ducea nicăieri?

„Stai liniștit. Chiar acolo locuim", continuă Laura zâmbind, căci ghicise gândul care îi trecuse prin minte.

Era cea de-a zecea aniversare a Miei.

„Mia, ia așază-te tu puțin, pentru că vreau să-ți spun ceva", zise Connor.

În acea zi, Mia purta niște pantaloni scurți purpurii, asortați cu un tricou de culoarea lămâii și niște adidași murdari. Venind ascultătoare să se așeze pe canapea lângă Connor, își prinse cu mâinile genunchii osoși și bronzați, juliți spectaculos de la o recentă căzătură dintr-un măr.

„Ce-i?"

Connor trase adânc aer în piept. Repetase asta toată dimineața. Chestia era că oricât ai fi repetat nu era de nici un ajutor când venea clipa decisivă. Din moment ce Miei îi plăceau lucrurile fără ocolișuri, se hotărî să fie și el la fel de direct.

„Treaba e că tu-ți cunoști tatăl."

„Ce?"

Oh, Doamne, deja simțea că strică totul. Ideea era că ea *nu* își știa tatăl. Bun început, își spuse Connor, cât de *neîndemânatic* sunt.

„Ei bine, e... ăăă, știi... sunt eu."

„Connor, ce vrei să spui?"

„Eu", zise el, împungându-se cu arătătorul în piept. „Eu sunt tatăl tău."

Mia îl privi grav preț de câteva secunde. Apoi figura i se lumină într-un zâmbet larg.

„Zău?"

„Zău."

„M-am gândit eu."

„Ce spui?"

„M-am gândit eu că poate ești tu", îl lămuri Mia.

Connor se întrebă dacă ea înţelesese bine ce-i spusese el.

„Te-ai gândit că poate eu sunt tatăl tău?" Când Mia aprobă calmă din cap, o întrebă: „Cum adică? De ce?"

„Păi altfel de ce veneai tu mereu să ne vezi? Acum am zece ani, iar tu vii de atâţia ani. Şi nu eşti prietenul lui mami", îi explică liniştită fata. „Mi s-a părut puţin cam ciudat la început. Şi joci Monopoly şi tenis cu mine. Când vin pe aici prietenii lui mami, lor nu le place să facă lucruri din astea cu mine. Întotdeauna îmi spun să mă duc afară să mă joc."

„Dar n-ai zis niciodată nimic", răspunse Connor clătinând din cap, uimit de logica ei.

„Am făcut-o o dată. Am întrebat-o pe mami, dar a zis că nu, că eşti doar un prieten. Aşa că m-am lăsat păgubaşă. Ştii şi tu cum e mami. Dar tot am fost convinsă că am dreptate."

„Şi acum? E OK?" întrebă prudent Connor. „Te bucuri că e aşa?"

„Normal că mă bucur! Îmi place când am dreptate!" răspunse Mia, privindu-l jucăuş.

„Tati, tati, uite ce mi-am făcut!"

Connor rămase cu gura căscată când preaiubita lui fiică îşi ridică puţin tricoul şi îi arătă margareta pe care şi-o tatuase în jurul buricului.

„Dar ai doar treisprezece ani! Nu pot să cred că mama ta te-a lăsat să faci una ca asta! Doamne, în ce salon infect de tatuaje ai fost?" bombăni el îngrozit.

„Nu-i un tatuaj adevărat", răspunse zâmbind Mia. „Chiar te iubesc, tati. Ce uşor e să te păcălesc!"

„La mulţi ani, scumpo!" îi spuse el, luând-o în braţe şi învârtind-o.

„*Aoleu*", țipă Laura, când tricoul turcoaz al fetei se ridică și dezvălui un delfin care se ivea de sub betelia blugilor ei decoloraţi, cu talie joasă.

„E doar un tatuaj temporar, se ia la spălat într-o zi sau două", o lămuri Connor, așezând-o jos pe fiica lui pentru a vedea ce anume o speriase pe Laura.

„De fapt, nu-i așa", zâmbi Mia mândră. „E un tatuaj adevărat."

„Dar ai doar șaisprezece ani", exclamă alarmat Connor.

„Exact, sunt aproape o adultă. Dar e așa drăguț, tăticule, că tu nu faci diferența dintre un tatuaj adevărat și unul fals", continuă Mia, mângâindu-și mândră delfinul.

„Șaisprezece", gemu Connor.

În mintea lui, ea era tot o fetiță de patru anișori, îmbrăcată în salopetă, cu râme prin buzunare și fără toți dințișorii.

„Liniștește-te, tăticule. Zău, ești atât de învechit. Știi că, oficial, sunt suficient de matură ca să mă mărit? Mulțumește Cerului că n-am făcut asta", adăugă ea poznașă.

Connor se crispă, amintindu-și. Măcar nu mai avusese parte de vreun tatuaj în ultimele opt luni. Nici unul pe care să-l fi putut vedea. Apoi se strâmbă iarăși, când își simți gura în flăcări.

— Oh, scuze, exclamă Mia. Prea iute pentru tine?

Cu ochii înecați în lacrimi, Connor o văzu pe fiica lui mâncând niște ouă prăjite care înotau practic într-un sos de chilli.

— Prea iute pentru *mine*? Cred că e cel mai iute chilli de pe planetă. De unde ai făcut rost de el? întrebă el.

— Există magazinul ăsta nemaipomenit cu condimente în Dublin. Se cheamă sos Scotch Bonnet. Uite, bea puțină apă, zise Mia, întorcându-se deja de la chiuvetă cu un pahar

plin ochi. Săracul tati, sunt aici de nici zece minute şi deja crezi că am vrut să te otrăvesc.

— Şi cât ai de gând să stai pe-aici? o chestionă el, după ce bău toată apa şi verifică dacă mai avea toţi dinţii.

Mia îşi aşeză furculiţa pe farfurie.

— Păi, treaba e că m-am tot gândit la viitorul meu. Eu şi mami am purtat o discuţie pe tema asta zilele trecute şi am constatat că practic mi-am trăit ultimii şaisprezece ani într-o fermă aflată în sălbăticia din Donegal. Ceea ce a fost grozav, dacă stau să mă gândesc bine, dar simt nevoia unei schimbări de mediu dacă vreau să ajung o persoană cu un caracter pe deplin format.

Era un răspuns mult mai întortocheat faţă de cel la care s-ar fi aşteptat Connor. Ardeiul iute încă îi mai ardea gâtlejul, asigurându-l că nu-l va uita prea curând. Încuviinţă din cap pentru a da de înţeles că asculta în continuare, dar într-un manieră proprie.

— Vreau să spun că există lucruri în viaţă mai interesante decât curăţatul coteţelor de păsări şi smulgerea buruienilor din straturile de legume, spuse Mia, ridicând din sprâncene. La vârsta mea, trebuie să-mi lărgesc orizonturile, să descopăr locuri şi oameni noi, să experimentez senzaţii noi...

— Dacă am să te prind *vreodată* că iei droguri...

— Ei, ia mai lasă-mă cu prostiile, tati. Drogurile sunt pentru rataţi. Oricum, după cum spuneam, eu şi mami am purtat o discuţie ca între fete şi am ajuns la concluzia că e mai bine pentru mine să vin aici şi să locuiesc împreună cu tine.

Ardeiul iute încă îl mai ardea probabil, dar Connor nici nu-l mai simţea.

— Când asta?

— Păi, dacă tot am venit, ce zici să-ncepem de-acum? răspunse Mia încurajator, deschizându-şi braţele vărgate în galben şi negru.

— Şi unde te duci la şcoală?

— Nu mă mai întorc la şcoală. Şcoala nu mai e la modă zilele astea. Mai degrabă îmi iau o slujbă, încep o carieră. E-n regulă, deja am discutat despre toate astea cu mami.

— Şi la ce fel de muncă te-ai gândit tu? întrebă Connor, absolut sigur că fiica lui avea o idee în minte.

— Păi, m-am gândit să-ncerc să devin următorul campion naţional la mâncat chilli, rânji Mia, trecându-şi arătătorul prin sosul din farfurie, apoi băgându-l în gură. De fapt, mi-ar plăcea să încep să lucrez pentru tine.

— Şi mama ta e de acord cu asta? întrebă Connor, deşi se părea că Laura şi Mia stabiliseră toate amănuntele.

— Mami e nemaipomenită. Mi-a înţeles sentimentele. Am petrecut suficient de mulţi ani în mijlocul pustietăţii. A venit timpul s-o iau pe alt drum, să văd cum e să trăieşti în mijlocul *a ceva aglomerat*. Atâta timp cât tu n-ai nimic împotrivă, adăugă neliniştită fata.

Nimic împotrivă? Visase de atâţia ani la asta. Dar nu-şi imaginase că se va întâmpla înainte ca Mia să termine facultatea, dar atunci avea să aibă douăzeci şi unu de ani, iar şansele să vrea să mai stea împreună cu tatăl ei ramolit scădeau considerabil. Ce tânără de douăzeci şi unu de ani care se respectă s-ar gândi la aşa ceva, când ar putea să locuiască într-un apartament îngrozitor din Hoxton cu o mulţime de persoane îngrozitoare de vârsta ei şi în deplină mizerie?

— N-am nimic împotrivă, răspunse el, cu inima plină de dragoste pentru fiica lui frumoasă şi hotărâtă. Nu-mi pot imagina ceva mai plăcut pentru mine, adăugă el zâmbind.

— Uau, exclamă Mia, sărind de pe scaun şi îmbrăţişându-l. Mersi, tati. E OK dacă acum mă duc să fac o baie?

Cincisprezece minute mai târziu, telefonul sună.

— Sunt eu, se auzi vocea încordată a Laurei. Ascultă, Mia a dispărut. Nu ştiu unde e. A vorbit cumva cu tine la telefon? Oh, Doamne, m-au sunat de la şcoală şi mi-au spus că n-a ajuns astăzi acolo...

— Hei, stai puţin, o întrerupse Connor. Mia e aici. M-am trezit cu ea acum o oră.

— *Poftim?* Uşurarea a fost imediat înlocuită de un sentiment de iritare. Connor, cum de nu ţi-a trecut prin minte că eu înnebuneam de îngrijorare? Trebuia să mă fi sunat imediat.

— Am crezut că ştii. Mia mi-a spus că tu ai fost de acord să plece de la şcoală şi să vină aici la mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu vorbeşti serios? *Cum să plece de la şcoală?* Trebuie să se întoarcă la şcoală în clipa asta! Dă-mi-o la telefon, ordonă Laura.

— Face baie acum.

Connor îşi dădu seama că fusese tras pe sfoară.

— Trimite-o pe urmă înapoi, spuse hotărât Laura. Nu poate să facă asta, are doar şaisprezece ani. Spune-i că nu poate să se prostească aşa, şi trimite-o înapoi aici.

— Doamne, ce-mi place casa asta, zise Mia, făcându-şi apariţia patruzeci de minute mai târziu, cu părul ud şi îmbrăcată cu un tricou uriaş imprimat cu sloganul *Trataţi Animalele cu Compasiune*. Nici nu-ţi dai seama ce lux e să roteşti de robinete şi să ştii că o să ţâşnească apă fierbinte. Şi să te usuci în prosoape adevărate, pufoase, în loc de unele groaznic de vechi, aspre ca glaspapirul...

— Ce-ar fi să-i dai un telefon mamei tale şi să-i spui că ai ajuns cu bine aici, sugeră Connor.

Mia îşi feri privirea, cu un aer vinovat. Apoi îşi îndreptă umerii şi spuse:

— OK, tati. Asta e. Am minţit.

— Ca să vezi, spuse Connor. Ştiu.

— Oh.

— Laura tocmai a sunat. Era foarte îngrijorată.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău, izbucni Mia. Am încercat să port o discuţie cu ea, dar n-a vrut deloc să mă asculte, iar eu mi-am dorit *atât de mult* să vin aici la tine.

— Vrea să te întorci acasă. Connor o văzu cum se crispează. Iar eu vreau să-mi promiţi că n-o să mă mai minţi niciodată.

— Aşa o să fac, răspunse jalnic Mia, clătinând din cap. Nu mai mint, vreau să spun. Oh, Doamne, exclamă ea îngropându-şi faţa în palme. Chiar trebuie să mă întorc?

— Nu.

— Ce-ai spus? întrebă ea, ridicând brusc capul.

— Am convins-o pe Laura să te lase să stai aici.

— *Vorbeşti serios?*

— Dar nu e deloc încântată de alegerea ta cu şcoala, avertiză Connor.

— Păi, deja ştiu asta, am discutat-o de mii de ori. Dar mai degrabă mi-aş construi o carieră, încercă să explice Mia înainte ca el să-i pună condiţia să meargă la şcoală dacă voia să rămână în Londra. Vreau să spun că înainte o diplomă însemna ceva pentru un patron, dar acum toată lumea merge la colegiu, *toată lumea* are o diplomă şi totul pare... ei, ce mare scofală? Asta-i ajută să se descurce într-o slujbă?

Din fericire pentru ea, Connor era de aceeaşi părere. El intervievase nenumăraţi absolvenţi care habar n-aveau de nimic. Instinctul îi spunea că Mia ar reuşi să facă tot ceea ce îşi propunea. Era mai plină de energie şi hotărâre decât oricare alt cunoscut de-al său.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Tocmai de aceea o să facem o încercare.

— Tăticule, eşti un geniu.

— Ştiu.

— Să o sun acum pe mama şi să-mi cer iertare?

— Ar fi o idee bună, spuse Connor.

— Pe urmă mă îmbrac şi mergem.

— Mergem unde? întrebă nedumerit Connor.

Mia clătină exasperată din cap.

— Haide, tati, ţine pasul. La Lazy B, desigur. Vreau să încep să lucrez.

11

Nancy nu se simţea deloc în apele ei. Uşurinţa cu care trecuse peste destrămarea relaţiei ei cu Jonathan era chiar stânjenitoare. Citise paginile cu sfaturi personale din ziare, urmărise show-urile TV din timpul zilei, văzuse lucrurile astea de multe ori: atunci când căsnicia ţi se destramă pe neaşteptate, trebuia să fii distrusă timp de cel puţin un an. În fond, era o schimbare majoră în viaţă. Cu puţin timp în urmă era măritată în Scoţia. Iar acum se afla tocmai în Londra, din nou singură. Măcar să aibă decenţa să-şi piardă pofta de mâncare!

Dar în loc să-şi plângă de milă, îşi trăia fiecare clipă. Să rămâi lângă soţ doar pentru că te simţi obligată să respecţi jurămintele depuse — putea să recunoască asta acum — fusese o adevărată povară. Să fie eliberată de această obligaţie era nemaipomenit.

Se auzi soneria şi Nancy tresări. La naiba, dacă era Rennie atunci o încurcase.

Ştergându-şi repede mâinile pe un metru de prosop de hârtie, băgă totul într-un castron şi îl ascunse în uscătorul de rufe din debara. Obiectul la care lucrase în ultimele două ore a fost aruncat în cuptor, care, din fericire, nu era aprins.

Abilitatea lui Rennie de a-şi pierde cheile — sau de a pleca de acasă fără să şi le ia — ar fi putut să-i aducă o nominalizare în *Guinness Book*. În timp ce se îndrepta către uşa de

la intrare, Nancy se gândi că un lucru bun ar fi fost să i le lege cu o sforicică în jurul gâtului.

Dar nu era Rennie.

— Bună, sunt Mia Corrigan. Tocmai m-am mutat alături. Fata cu ochi mari şi luminoşi, îmbrăcată într-un tricou kaki şi pantaloni tot kaki cu multe buzunare, părea să aibă şaptesprezece ani, iar Nancy nu se putu abţine să se gândească la faptul că era prea tânără pentru cartierul lor. Mă rog, nu m-am mutat la propriu. Am sosit ieri după-amiază. Chestia e că m-am gândit să trec pe aici şi să salut vecinii, dar... încercam să pregătesc o budincă. Am terminat treaba cu bătutul ouălor, dar am descoperit că nu e pic de făină prin casă, aşa că mă întrebam dacă nu cumva ţi-a mai rămas puţină să-mi împrumuţi şi mie?

Pantaloni kaki. Cercei mari de argint. Un mic tatuaj cu un delfin abia zărit pe sub tricou. Era o întrebare atât de neaşteptată, că Nancy abia reuşi să nu izbucnească în râs.

— Ăăă... sigur.

— Grozav! Poţi să-mi împrumuţi puţină? Or arăta casele astea nemaipomenit, dar nu sunt magazine pe-aici. Mă rog, nu genul de magazine în care să poţi găsi făină de grâu, comentă Mia Corrigan. Normal că dacă vrei nişte pantofi care costă mii de lire, ai de unde să alegi. Iar magazine de antichităţi cu vase Ming de un milion sunt o groază. Scuze, vorbesc cumva prea mult? Mama mea zice că sunt cea mai vorbăreaţă persoană din toată Irlanda. Dar nu crezi că e cam exagerat? Cum se poate ca un vas de ceramică din ăla să coste atât de mult doar pentru că e vechi şi nu s-a spart încă?

Poate că fata era isteaţă şi vioaie, dar era *mult* prea tânără pentru Connor O'Shea. Nancy nu-l cunoscuse încă — el tocmai se întorsese din vacanţa petrecută în Barbados, sau unde o fi fost, în urmă cu doar două zile — dar îl urmărise

cum pleacă la muncă ieri-dimineaţă. Ştia de la Carmen şi de la Rennie că avea cam treizeci de ani. Cum putuse mama Miei să o lase la vârsta ei să se mute cu un bărbat?

— Asta numesc şi eu un dulap normal cu alimente, dădu fata aprobator din cap atunci când Nancy deschise dulapul şi găsi punga cu făină. Trebuie să-l vezi pe-al nostru. E gol. Nu cred că pot pregăti tot ce aveam în minte, asta e sigur. În frigider găseşti lapte şi bere, pizza şi semipreparate şi... cam atât. Nici nu mi-a trecut prin cap că n-o să fie făină în dulap. Când l-am deschis, am găsit acolo un CD player şi un tricou de rugby. Clătinând deznădăjduită din cap, adăugă: Dar crede-mă, lucrurile n-or să rămână aşa. Dă-mi o săptămână şi bucătăria aia nici n-o să ştie ce i s-a întâmplat.

Văzând-o pe Mia cum se cocoaţă pe un scaun din bucătărie şi începe să se simtă ca la ea acasă, Nancy o întrebă:

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Mi-ar plăcea, da, răspunse fata zâmbind. Dar nu ştiu cum te cheamă.

— Nancy.

— Nancy. Ce nume drăguţ! Păi, mă bucur să te cunosc, zise Mia şi o urmări pe Nancy cum pregăteşte ceaiul, apoi întinse mâna peste masă şi culese nişte firimituri albastre. Ce-i asta? Plastilină? Hei, n-am ştiut că ai copii! Dacă ai vreodată nevoie de un babysitter...

— N-am copii. Iar asta e casa prietenei mele Carmen, îi explică Nancy. Eu doar m-am mutat aici pentru o vreme.

Apoi, pentru că se făcuse ora cinci şi voia să termine ce avea de făcut până să se întoarcă Rennie, se duse la uscătorul de rufe şi scoase din el castronul pe care îl îndesase acolo cu puţin timp în urmă. Mia nu se arătă deloc surprinsă. Apoi Nancy deschise uşa de la cuptor, scoase tortul pe platoul lui argintiu şi îl aduse până la masă.

— Uau, exclamă Mia şi, dându-şi seama că plastilina nu era de fapt plastilină, gustă o bucăţică de glazură. Vorbesc serios, *uau*. Chiar ai făcut-o tu singură?

Tortul era de fapt o farfurie comestibilă cu pui Madras cu curry, cu pilaf în trei culori, împreună cu o furculiţă comestibilă, cu cremă de mango şi sos de iaurt cu castravete şi mentă, şi cu ardei iute murat pe deasupra.

— Este pentru Rennie, cumnatul lui Carmen. Şi el locuieşte aici, îi explică Nancy, şi e ziua lui mâine. Puiul Madras e mâncarea lui favorită.

— Grozav! Şi cât poţi să mănânci din el?

— Tot. E aluat spongios dedesubt. Glicerina face sosul să strălucească.

— Cum ai făcut orezul?

— Am trecut glazura printr-un aparat pentru piureu.

— Nu pot să cred că n-are gust de curry! E cel mai deştept lucru pe care l-am văzut vreodată. Aşa îţi câştigi tu existenţa?

Nancy zâmbi.

— E doar o pasiune. Uite, acum am să pregătesc şi şervetul. Dă-mi cuţitul ăla şi hai să-ţi arăt cum se face.

Douăzeci de minute mai târziu, uşa de la intrare se deschise şi se închise.

— E cineva acasă? strigă Rennie şi, cu prezenţă de spirit, Mia intră în acţiune.

Când el ajunse în bucătărie, totul era bine ascuns.

— Bună. Ea e Mia, tocmai s-a mutat alături, spuse Nancy, curăţind repede urmele de zahăr de pe masă.

— Bună! Ţinând între palme cana cu ceaiul deja rece, Mia îl privi cu o curiozitate făţişă. Tu eşti tipu' cu muzica, nu? Nancy tocmai mi-a povestit despre tine. Scuze, cred că trebuia să te recunosc. Se strâmbă, în chip de scuză. Fără

supărare, dar nu prea e genul meu de muzică. Eu sunt mai mult fană Dolly Parton. Toţi prietenii mei râd de mine, cred că sunt o ciudată.

— Şi mie îmi place Dolly Parton, rânji Rennie. Oricum, mă bucur să te cunosc. Tocmai te-ai mutat în Londra?

Nancy se întrebă unde o cunoscuse Connor O'Shea pe Mia. Nu în vacanţă, asta e sigur. Pielea ei albă nu văzuse soarele de câteva luni bune.

— Tocmai, aprobă veselă Mia. Sunt nou-nouţă! Dar nu-i grozav să ai aşa nişte vecini prietenoşi? Contează enorm. Nu cunosc pe nimeni prin Londra, în afară de tăticul meu.

— Şi de Connor, îi reaminti Nancy.

— Poftim?

— Ştii tu... Connor. Şi pe el îl cunoşti. Asta înseamnă doi oameni.

Mia începu să zâmbească.

— Abia aştept să-i spun asta. Chiar ai crezut că e iubitul meu? Am şaişpe ani, rânji şi mai larg Mia. Connor e tăticul meu.

Nancy se înroşi, jenată de greşeala ei. Rennie o luă pe după umeri râzând şi spuse:

— Asta se numeşte Gafă.

— Dar voi doi? Nancy e prietena ta? întrebă Mia, privindu-i cu interes.

Oare era posibil să se înroşească şi mai mult? Bâlbâindu-se stânjenită din nou, Nancy exclamă:

— Nu, nu sunt!

— Dar vă înţelegeţi de minune. Uitaţi-vă la voi doi, adăugă imperturbabilă fata.

— Eu sunt o cauză pierdută, exclamă Rennie. N-o să fie niciodată interesată de cineva ca mine.

— De ce nu? Sunteţi cam de aceeaşi vârstă, nu? Arăţi bine, continuă Mia cu o sinceritate alarmantă, şi pari destul de normal.

— Sunt nebun, rău şi periculos, răspunse pe un ton grav Rennie.

— Iar eu m-am despărţit de soţul meu doar acum două săptămâni, izbucni Nancy.

Ca şi cum Rennie ar fi cât de puţin interesat de ea!

— Nimic mai bun decât un bărbat nou ca să-l faci uitat pe cel vechi, spuse obraznică Mia, apoi scutură din cap. Scuze, scuze, nu trebuia să glumesc cu aşa ceva. Dar arăţi nemaipomenit! Nu pari genul de femeie a cărei căsnicie tocmai s-a destrămat. Acum două săptămâni, ce chestie. Eşti distrusă?

Are şaisprezece ani, se gândi Nancy. Sunt chestionată în legătură cu viaţa mea personală de o fată de numai şaisprezece ani. Pentru numele lui Dumnezeu, curând o să înceapă să mă consilieze, oferindu-mi sfaturi adolescentine de foarte mare ajutor.

A fost salvată de această umilinţă de telefon. Rennie, care răspunsese, vorbi scurt, apoi îi întinse receptorul.

— E pentru tine, e Rose.

Scuzându-se, Nancy ieşi din bucătărie şi discută cu mama ei vreun sfert de oră. Când termină, Mia deja plecase acasă cu punga de făină, iar Rennie stătea rezemat de masă şi citea încruntat instrucţiunile de pe un pachet de *boeuf bourgignon* de la Marks and Spencer.

— Scrie aici „A nu se încălzi la microunde". E scandalos. De ce-ar cumpăra cineva o mâncare semipreparată dacă n-o poate încălzi la microunde? Nedumerit, scutură pachetul. Ce s-ar întâmpla dacă aş băga-o totuşi la microunde?

— Dar nu poţi face asta. E ambalată într-o folie. Ar exploda în cuptor.

— La naiba. Patruzeci de minute. Rennie ţâţâi iritat, traversă bucătăria şi aprinse cuptorul. Mia a trebuit să plece ca să-şi facă budinca. Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, privind figura preocupată a lui Nancy. E ceva în legătură cu Jonathan?

— Hmm? Ah, nu, nu cu el. Nancy se încruntă. E vorba de mama. Şi-a pierdut slujba. Azilul de bătrâni a fost vândut unui întreprinzător imobiliar.

— Şi a rămas fără serviciu aşa, din senin? întrebă Rennie, ridicând din sprâncene. Ce s-a întâmplat cu bătrânii? I-au înghesuit într-o baracă de şantier?

— Nu s-a întâmplat atât de brusc. Mama ştia de asta cu multe săptămâni în urmă, dar n-a vrut ca eu să-mi fac griji. Cred că a sperat să găsească o nouă slujbă, dar n-a găsit. Are şaizeci şi opt de ani. Angajatorii nu sunt interesaţi de o bătrână de şaizeci şi opt de ani. Şi nu mi-o pot imagina pe mama fără serviciu, continuă Nancy. Nu-i genul care să stea degeaba. Şi are nevoie de nişte bani în plus pentru...

— Ce? întrebă Rennie când ea se opri brusc.

— Afară din bucătărie. Smulgându-i ambalajul din mână, Nancy îl împinse spre uşă. Continui eu. Tu du-te şi fă un duş.

— Cred că miros îngrozitor, zise rânjind Rennie.

În momentul în care el ieşi agale din bucătărie, Nancy alergă repede la cuptor ca să salveze tortul. Din fericire, cuptorul nu avusese timp să se încălzească suficient pentru a provoca vreo pagubă. Răsuflând uşurată, aşteptă până ce boilerul porni — slavă Domnului, Rennie chiar făcea un duş — şi duse cu grijă prăjitura în camera ei.

Nu doar Rose avea nevoie de o slujbă. Privind afară pe fereastra de la dormitor, Nancy ştia că trebuia să-şi pună şi ea ordine în viaţă. Să rămână aici în Londra, să stea aşa degeaba, n-o putea face la nesfârşit. Poate că trebuia să se gândească

să se întoarcă acasă, în Edinburgh, şi să găsească ceva de lucru acolo. Dacă se muta cu mama ei, puteau achita mai uşor chiria micuţului apartament. Poate găsea o slujbă la vreun supermarket sau altceva.

Nancy o văzu pe Carmen, zgribulită, îndreptându-se către casă. Bătând în geam, îi atrase atenţia lui Carmen şi îi făcu un semn cu mâna. Îmbujorată din cauza frigului, înfăşurată în haina ei bleumarin şi cu o eşarfă roz la gât, Carmen îşi ridică privirile şi răspunse la salut, iar Nancy se gândi cât de veselă părea ea de când Rennie se mutase împreună cu ele. Rennie era o persoană potrivită pentru ea, o tachina şi o făcea să râdă. Nancy era convinsă că lui Carmen o să-i fie îngrozitor de dor de Rennie — mai mult chiar decât îşi dădea ea seama — atunci când o să vină timpul ca el să plece de acolo.

12

Carmen era în hol, scoţându-şi mănuşile şi desfăcându-şi eşarfa din jurul gâtului când se auzi soneria de la uşă. Deschise şi îl privi întrebătoare pe străinul de pe trepte.

— Da?

— Ah, bună. Străinul, surprins de tonul ei, spuse: Joe James.

— Şi?

Carmen văzu rucsacul agăţat de umărul lui stâng. Oare voia să-i vândă ceva?

El căută în grabă ceva în buzunarul interior al gecii sale din piele. Scoase la iveală o scrisoare. În timp ce o luă, Carmen se întrebă dacă nu cumva vorbise pe un ton prea aspru.

— Am venit să-l văd pe Rennie Todd. Am întâlnire cu el. La şase. Ăăă, îşi privi el ceasul, am venit puţin mai devreme. Îmi cer scuze. Pot să aştept afară dacă vreţi.

— Nu, e-n regulă. Intră, îi spuse ea, simţindu-se puţin vinovată, şi îl invită pe Joe James în casă. Intră în living şi eu mă duc să-l caut pe Rennie, adăugă ea.

Antetul scrisorii purta numele unei organizaţii de caritate de care nu auzise, numită *Top of the World.*

— Face un duş, îi spuse Nancy, auzind-o de pe palier, apoi bătu în uşa de la baie şi strigă: Rennie, a venit cineva să te vadă.

— Joe James, adăugă politicos invitatul, de la *Top of the World.*

— Joe James, repetă Nancy prin uşa de la baie, apoi ascultă atentă răspunsul înăbuşit al lui Rennie, după care coborî. Vine în zece minute. Pot să te servesc cu ceva de băut?

— O ceaşcă de cafea ar fi grozavă. Mulţumesc mult. Nu vreau să deranjez, răspunse Joe.

— Nu-i nici o problemă, spuse Nancy, dispărând în bucătărie.

Prin uşa întredeschisă, Carmen văzu nedumerită cum prietena ei caută în uscătorul de rufe şi ia de acolo un vas plin cu cuţite şi pachete cu cine ştie ce. Ia te uită!

— Îmi pare rău dacă vă deranjez, zise Joe, aşezându-se pe una dintre canapelele din living.

— Nu deranjezi deloc, minţi Carmen, deoarece era obligată să-i ţină companie până ajungea acolo Rennie.

Joe avea un sac la picioare, în care ar fi putut băga cu uşurinţă nişte obiecte de prin casă în caz că era lăsat singur.

— Foarte drăguţ din partea lui Rennie că a acceptat să mă vadă. Am trimis o mulţime de scrisori vedetelor. Aproape că nimeni nu s-a sinchisit să ne răspundă.

Carmen privi iarăşi scrisoarea pe care o ţinea în mână. Chiar ea îl văzuse săptămâna trecută pe Rennie cum se uita prin nişte scrisori trimise de casa lui de discuri. Uimită de felul nepăsător în care le răsfoia — păstreaz-o pe asta, arunc-o pe aia, răspunde la asta, să nu cumva să răspunzi la aia — îl muştruluise puţin.

— Ce fel de organizaţie de caritate este *Top of the World*?

— Una foarte mică. Nimeni nu a auzit de noi. Apoi Joe se însufleţi şi continuă: Dar noi ne străduim foarte mult. Îi sprijinim pe copiii bolnavi să facă ceea ce vor, organizăm excursii şi le plătim tratamentele. Nu putem organiza excursii costisitoare în străinătate, cum fac alte organizaţii de caritate,

dar tot le putem face zile fericite acestor copii fără să cheltuim mii de lire. Şi când le vezi feţele încântate... ei bine, asta e o mare satisfacţie.

Trecând repede peste stânjeneala de început, întreaga lui atitudine se schimbase. Încântată de entuziasmul său nedisimulat, Carmen se relaxă şi ea.

— Şi cum ai ajuns să faci asta?

— Sora unui prieten de-al meu a murit acum doi ani de o tumoră pe creier. Avea doar nouă ani. Părinţii ei au înfiinţat o organizaţie de caritate în memoria ei. E o fotografie a ei în partea de jos a paginii, adăugă Joe. O chema Lucy. Era o fetiţă nemaipomenită.

Carmen privi fotografia lui Lucy, un spiriduş blond cu un zâmbet din care lipseau câţiva dinţişori. Înduioşător.

— Şi munceşti cu normă întreagă pentru organizaţia asta de caritate?

— Doamne, nu, atât cât pot în timpul liber. Sunt instalator în viaţa de zi cu zi, răspunse Joe şi se strâmbă. Nu-i ceva prea strălucit, cred.

— Dar foarte util, spuse Carmen, simţind nevoia să-l încurajeze. Şi tata a fost tot instalator. Îi plăcea să-i ajute pe oameni la nevoie.

— E ceva grozav. Eşti salvatorul lor atunci când apari ca să repari un boiler stricat sau o ţeavă spartă, zise Joe şi ochii îi străluciră. Sunt încântaţi să te vadă. Te tratează ca pe cel mai bun prieten. Iar apoi, când le trimiţi nota de plată, îţi telefonează din casa lor călduroasă, cu pereţii uscaţi, şi urlă: *Cât costă?*

— Şi te şterg de pe lista cu cadouri de Crăciun.

Carmen râse şi se gândi că băiatul are ochi frumoşi şi un chip deschis şi sincer. Avea părul tuns scurt şi ciufulit într-un fel şic, era îmbrăcat cu un tricou albastru, nişte pantaloni

crem, iar pantofii îi străluceau atât de tare încât probabil că îi lustruise în mod special pentru vizita asta.

— Nu mă invită niciodată la vreo petrecere, clătină trist din cap Joe. Trec pe lângă mine pe stradă şi nici nu mă mai văd. Oamenii sunt cruzi.

Rennie, cu părul încă ud de la duş, năvăli în sufragerie cu două căni de cafea în mâini.

— Sincer, chiar nu te mai ajută nimeni zilele astea. Nancy m-a lăsat să car singur cănile. Vreau să zic, oare nu ştie cine sunt eu?

— Eşti o vedetă rock foarte răsfăţată, care trebuie să înveţe că nu e înconjurată numai de servitori, răspunse Carmen.

— E aşa autoritară, i se plânse Rennie lui Joe. A făcut şi cu tine pe şefa?

— Nu, s-a comportat foarte drăguţ. Emoţionat, Joe sări în picioare şi luă cănile de cafea de la Rennie, le aşeză pe masă, apoi îi strânse mâna. Joe James. Încântat să te cunosc. Îţi mulţumesc mult că ai acceptat să ne ajuţi.

— E-n regulă dacă rămân şi eu? întrebă Carmen.

— Vezi? Ce ţi-am spus eu? Autoritară *şi* băgăcioasă. Rennie îi făcu lui Carmen cu ochiul şi se aşeză. Normal că poţi să rămâi şi tu.

Rennie sorbea din cafea şi îl asculta pe Joe cum povestea despre obiectivele organizaţiei *Top of the World*. În sacul de la picioarele lui adusese nişte tricouri pe care Rennie să-şi pună autograful, iar apoi urmau să fie scoase la licitaţie. Rennie şi-a mai dat acordul pentru o siglă originală care să fie imprimată pe alte tricouri şi şepci de baseball.

— Mai am vreo două geci din turneu şi o pereche de pantaloni din piele ca premii de tombolă, adăugă Rennie, dar n-au sosit încă de la spălătorie. Dar când termin cu sigla am să-ţi trimit totul cu un curier. Miercuri, e-n regulă?

— Grozav. Organizăm un bal pentru strângere de fonduri, îi explică Joe lui Carmen. Vineri seara. Sperăm să iasă minunat. Dar stai liniştit, continuă el întorcându-şi atenţia către Rennie, nu trebuie să trimiţi nici un curier. Pot să trec eu pe-aici să iau lucrurile miercuri dimineaţa — sau oricând îţi convine. Stabileşte tu o zi. Nu-i nici o problemă.

— Tu trebuie să te întâlneşti cu contabilul miercuri dimineaţă, îi zise Carmen lui Rennie. Am să fiu eu acasă.

— Grozav atunci. Miercuri dimineaţă, spuse nerăbdător Joe, dând din cap şi uitându-se la Carmen, şi ea se gândi din nou cât de drăguţ era.

— Ei bine atunci, dacă am stabilit totul..., exclamă Rennie, ridicându-se în picioare şi aruncând o privire la ceas. Trebuie să ajung undeva până la şapte jumătate.

— Trebuie să ajungi undeva până la şapte jumătate, repetă răutăcioasă Carmen, după ce Rennie îl conduse afară pe Joe.

— În faţa televizorului pentru că începe *Coronation Street*, protestă Rennie. Vezi ceva rău în asta?

— Trebuie să ai şi tu standardele tale, ştii? Vedetele rock, idolii sexului, nu prea obişnuiesc să se uite la *Coronation Street*.

— Nu ştiu ce pierd. Oricum, ce zici de băiatul cu caritatea? Nu-şi putea dezlipi ochii de pe tine. Ce s-a petrecut aici cât am fost eu sub duş?

Carmen simţi cum inima începe să-i bată ceva mai repede.

— Nimic, am vorbit şi noi!

— Hmm. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, ţi-ai câştigat un admirator. Ai grijă să te razi pe picioare până miercuri dimineaţă, zise rânjind Rennie.

Carmen simţi iarăşi că sângele îi pulsează mai tare.

— Din fericire, îi replică ea atunci când se auzi melodia de început la *Coronation Street*, nu toată lumea e atât de obsedată de sex ca tine. Unii oameni, persoane cu moralitate şi principii, chiar au înţeles că în viaţă sexul nu...

— Şşşt, răspunse Rennie, foarte atent la televizor. Oare ce are de gând Norris să mai facă acum?

— Ce prostuţă mai eşti! exclamă Carmen după ce Nancy îi mărturisi ce avea de gând să facă. Îmi place să fii aici cu mine. Nu trebuie să te întorci în Edinburgh pentru că ai impresia că ai stat prea mult aici. Dacă vrei să mai rămâi cinci ani de acum încolo, nu-i nici o problemă. Mă simt aşa de bine când ştiu că eşti şi tu aici în casă.

— Sincer? întrebă Nancy, vizibil emoţionată.

— Sincer.

— Şi eu? întrebă Rennie, venind înspre bucătărie după ce se terminase serialul lui preferat, atras de mirosul de ceapă prăjită şi usturoi. E drăguţ să mă ai şi pe mine pe-aici prin casă, nu?

Carmen îşi dădu ochii peste cap, apoi îl lovi peste mână cu o lingură din lemn când el încercă să fure o ciupercă din mâncare.

— E mult mai multă gălăgie, asta e sigur. Şi nici nu te uita la brânza aia rasă. Vreau să fac o omletă cu ciuperci.

— Iar eu, care am crezut că după ce-a flirtat cu tine băiatul de la caritate ai să fii mai binedispusă.

— N-a flirtat deloc cu mine. Termină cu treaba asta, altfel te trimit înapoi la Savoy.

— Treaba e că aş vrea să mai rămân, începu Nancy, dar îmi fac griji pentru mama. Poate ar trebui să mă duc să văd ce face. Nu se plânge şi nu se vaită, dar cred că suferă îngrozitor. Nu-mi place gândul că suferă de una singură.

— Ce-ar fi să o invităm aici? sugeră Carmen. Ce crezi, ar vrea? Să vină să stea o săptămână sau două, să mai uite de probleme?

— Grozavă idee, exclamă Rennie, furând o ciupercă atunci când Carmen privea în altă parte. Așa o să am și eu pe cineva de partea mea. Eu și Rose împotriva voastră. Putem să ne atacăm reciproc.

— Vorbești serios? Ești sigură că nu te deranjează? întrebă Nancy, privind-o atentă pe prietena ei.

— A fost ideea mea, adu-ți aminte!

— Mă duc să o sun chiar acum, spuse Carmen îmbrățișând-o. N-a fost niciodată la Londra. Niciodată în viața ei.

— Are să fie la fel ca și Crocodile Dundee[1] în vizită la New York, rânji Rennie. Când o să coboare din avion nici n-are să știe unde a sosit.

— N-a zburat niciodată cu avionul, zise Nancy și își imagină ce avea să spună mama ei. Are să vrea să vină cu autocarul.

— Doar pentru că se gândește că e mai ieftin așa, zise Rennie. O să-i cumpăr eu un bilet la un zbor low cost. Anunț-o că mă supără dacă nu-l folosește.

— Nu-i place să accepte lucruri de la alți oameni, îl avertiză Nancy. E foarte mândră.

— Bine, bine. Spune-i să-mi pregătească o caserolă cu pui și să mi-o aducă aici, ridică din umeri Rennie. Atunci suntem chit.

Era total aiurea să se supere că până la urmă Rennie nici nu-și văzuse tortul din pui Madras. Un telefon de la managerul

[1] Eroul comediei australiene cu același titlu (1986), cu Paul Hogan în rolul lui Mick Dundee (n. red.).

său din New York îl făcuse să-şi arunce câteva lucruri într-o valiză la miezul nopţii şi să caute un taxi care să-l ducă la Heathrow.

— E Jessie, nu se descurcă prea bine, îi spuse Carmen a doua zi când Nancy descoperi că Rennie plecase.

Dave, toboşarul formaţiei Red Lizard, nu rezista prea bine la dezalcoolizare. Lui Jessie, soţia lui, îi venise foarte greu să suporte situaţia şi ajunsese şi ea dependentă de vodcă.

— N-ar trebui să fie şi ea la dezalcoolizare? întrebă Nancy.

— Da, dar e o problemă. Trebuie să mai şi vrea să se ducă. Dacă cineva o poate convinge, acela e Rennie. Se înţelege bine cu ea, spuse Carmen. Ea are încredere în el. Oricum, are să se străduiască să rezolve toate treburile şi să se întoarcă înapoi în weekend. Gata, am plecat la serviciu. Să cumpăr ceva semipreparat în drum spre casă?

— Ar fi minunat.

Până în weekend prăjitura lui Rennie n-o să mai fie bună. Dându-şi seama că ar putea foarte bine să o arunce deja la gunoi, Nancy se strădui să nu fie prea dezamăgită.

— Mâncare indiană? întrebă Carmen.

— Prefer chinezească, răspunse Nancy, simţindu-se sătulă de pui Madras cu garnitură de orez în trei culori.

13

Carmen se bucura să-l vadă plecat pe Rennie pentru câteva zile. Remarcile sale înţepătoare cu privire la Joe James nu-i picaseră deloc bine. Era destul de stânjenitor să simţi din nou o atracţie irezistibilă pentru cineva de sex opus şi să descoperi că nu ştii deloc cum să te comporţi, ca să mai suporţi şi comentariile acide ale lui Rennie. Pentru cineva cu atât de multă experienţă în relaţiile cu sexul opus, Rennie se dovedea foarte copilăros când era vorba despre tachinarea cumnatei lui.

Oricum, era miercuri dimineaţa, iar vestea cea bună era că Rennie se afla la mii de mile distanţă.

Vestea cea rea era că primise pe fax de la el o caricatură deloc măgulitoare a ei, în care era îmbrăcată doar în sutien şi chiloţi „moartea pasiunii", având nişte picioare îngrozitor de păroase. Dedesubt era mâzgălit: „Nu uita..."

Chiar şi mai supărător era că nu uitase deloc. Spunându-şi că nu are nici cea mai mică legătură cu venirea lui Joe în dimineaţa aceea, că era ceva care oricum ar fi făcut-o, Carmen se epilase grijulie pe picioare cu o seară înainte.

Nu că Rennie ar fi avut cum să descopere asta. Carmen mai degrabă şi-ar fi tăiat picioarele decât să-l lase pe Rennie să le vadă goale şi să suporte o tachinare în plus. O altă problemă sâcâitoare era că stătea în dormitorul ei întrebându-se cu ce să se îmbrace.

Doamne, se comporta de parcă avea din nou şaisprezece ani. Cât timp trecuse de când purtase o pereche de blugi şi o dăduse imediat jos pentru că i se părea că nu-i stătea bine?

Pentru numele lui Dumnezeu, tot ce făcea Joe James era să treacă pe acolo şi să ia un colet. Probabil că nici n-o să pună piciorul în casă.

Cum i-ar sta în jeanşii în dungi şi tricoul turcoaz cu găurele al lui Nancy?

Până ca soneria să se audă la ora zece fix, Carmen avea deja un plan în minte. Îşi spunea că nu era deloc un plan, dar în sinea ei era conştientă de asta.

Din fericire, era ceva perfect normal.

— Bună! Doamne, nici nu-mi închipuiam că afară plouă! Hai, intră, chestiile alea sunt în bucătărie. Ce zi mohorâtă! Şi ce spuneai că mai faci? bolborosi ea, luând-o înainte şi rugându-se să-i dispară roşeaţa din obraji până când o să-şi întoarcă faţa spre el.

— Sunt bine. Îmi cer scuze, haina mea e udă. Mă bucur să te revăd, răspunse Joe, urmând-o în bucătărie.

Când Carmen se întoarse într-un sfârşit către el, observă că picături de apă îi stăteau în păr şi pe gene. Era îmbrăcat cu o geacă bleumarin impermeabilă şi cu nişte blugi decoloraţi. Şi îi zâmbea ca şi cum chiar se bucura de revedere.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Ştii, Rennie a trebuit să plece de urgenţă cu avionul în State luni noaptea, dar eu am totul pregătit aici. Pantalonii de piele şi gecile din turneu, zise Carmen mângâind pachetul voluminos, şi toate tricourile pe care le-a semnat înainte să plece. Atinse geanta pe care Joe o adusese cu el luni seara şi plicul de lângă ea. A trimis aseară prin fax desenele. Sunt acolo înăuntru.

— Grozav. Suntem foarte recunoscători. De fapt, mă întrebam dacă nu cumva...

— Ce?

— Ah, nu, nimic, e-n regulă. Joe clătină din cap și răsuflă adânc. E doar... nu, lasă, n-am vrut să spun nimic.

— De fapt, și eu voiam să te întreb ceva pe tine, spuse Carmen cu răsuflarea tăiată. Avem o mică problemă în ultimul timp cu unul dintre dușuri. Câteodată curge apă rece fără să-i fi dat drumul. Mă întrebam dacă nu cumva poate veni cineva de la firma ta să se uite puțin pe acolo.

Hei, nu-i așa că fusese cât se poate de subtilă? Iar adevărul era că nu inventase nimic, dușul chiar era defect.

— Poate că are nevoie doar de o verificare. Joe clătină încet din cap. Dar apoi ne lovim de același lucru penibil, nu-i așa? Șeful meu îți trimite factura, tu ai impresia că e prea umflată, ești nemulțumită și începi să crezi că ai fost păcălită.

— Dar n-o să fie așa, protestă Carmen.

— Îmi pare rău, dar nu cred că o să risc. Nu, nu-i o idee grozavă, răspunse Joe, zâmbind discret. Pe de altă parte, ai putea să mă lași să mă uit la dușul ăla acum, iar firma nu mai are cum să-ți trimită factura aia.

— Dar nu pot să fac asta.

— Ba da, poți. E posibil să se fi înfundat doar vreo valvă. Pot s-o repar într-o secundă. Și șeful meu nici n-o să afle. Iar tu ai să fii atât de recunoscătoare încât până la urmă am să capăt curajul să te întreb ceva ce nu pot deocamdată.

Ah, uau. Era tulburător, complet tulburător. Chiar dacă nu avea absolut nici o intenție să-i arate picioarele ei epilate cu atâta grijă.

— OK, spuse timidă Carmen.

— Mă-ntorc în două minute, o anunţă Joe, îndreptându-se către uşa de la intrare. Să-mi iau geanta cu scule din camionetă şi vin.

Carmen se cocoţase pe marginea băii de colţ şi-l urmărea pe Joe cum demontează duşul ca un adevărat expert. Era plăcut să priveşti un bărbat care îşi cunoaşte atât de bine meseria. Iar acum, că-şi scosese geaca, îi putea admira în voie muşchii cum îi jucau pe sub cămaşă în vreme ce deşuruba şi verifica fiecare piesă.

— Şi cum e să-l ai pe Rennie Todd ca şef?

— Ce-ai spus?

— Cum e să lucrezi pentru el? întrebă el, întinzându-se după o şurubelniţă. Pare că vă înţelegeţi destul de bine.

— Aşa e, răspunse Carmen, aducându-şi aminte de faxul impertinent primit în acea dimineaţă. Mă rog, în majoritatea timpului. Dar nu e şeful meu.

— Nu e? o privi surprins Joe.

— Rennie e cumnatul meu. Am fost măritată cu Spike, zise ea, fiind în stare să spună asta fără să se teamă că-i va tremura vocea.

— Oh, Doamne, nu mi-am dat seama. Îmi pare foarte rău, răspunse îngrozit de moarte Joe, aşezând şurubelniţa pe podea. Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Stai liniştit. N-aveai de unde să ştii.

Unele soţii de vedete iubeau luminile rampei, altele nu. Carmen preferase întotdeauna să rămână în umbră.

— Am crezut că eşti asistenta lui personală sau ceva de genul ăsta. Chiar mă simt aiurea acum.

— Fii fără grijă. E-n regulă. Să fiu sinceră, prefer ca oamenii să nu ştie exact cine sunt.

— Totuşi, cred că e grozav, să stai aici în casa lui, continuă liniştit Joe.

— De fapt, e casa mea, îl lămuri Carmen. Ei, asta e, dacă tot a început... Rennie stă cu mine aici, adăugă ea.

— La naiba, zise Joe şi de această dată părea de-a dreptul îngrozit. Vrei să spui că toate astea sunt ale tale? întrebă el, rotindu-şi privirea prin baia crem cu auriu, cu marmură italiană.

— Spike le-a cumpărat, spuse Carmen, privindu-l stânjenită.

— Nu pot să-mi imaginez cum e să locuieşti într-un loc ca ăsta.

— E la fel ca în oricare altă casă, doar că e mai mult spaţiu. Când Spike şi cu mine am început să ieşim împreună, nu aveam nici un ban, spuse Carmen. Locuiam într-un apartament urât din Edinburgh, dar eram la fel de fericiţi. Poate chiar mai fericiţi, adăugă ea, pentru că acelea fuseseră zilele dinaintea perioadei în care Spike începuse să facă experimente cu droguri.

— Cred că te-ai simţit îngrozitor când a murit. Îmi pare rău, zise Joe apucând un cleşte. Cred că îţi lipseşte foarte mult.

— Da, însă au trecut de atunci trei ani. Acum mă simt mai bine. Auzind telefonul sunând la parter, Carmen se ridică în picioare. Cred că trebuie să răspund.

Rennie uitase să anuleze întâlnirea cu contabilul. Până ce Carmen termină de explicat că Rennie era plecat din ţară şi se scuză în numele lui, Joe coborâse şi el.

— Gata, s-a rezolvat, zise el, trăgându-şi în jos mânecile când Carmen închise telefonul. E ca nou. A trebuit doar să curăţ bine valva.

— Trebuie să mă laşi să-ţi plătesc. Acum că ai aflat că îmi pot permite.

— Nici o şansă, zâmbi Joe. A fost din partea casei.

— Păi, mersi atunci. Simţindu-se curajoasă, Carmen spuse: Iar acum trebuie să-mi spui ce voiai să zici mai devreme.

— Ah, chiar nu pot.

— Dar ai promis.

— Chiar aşa? OK, zise Joe, apoi tăcu o clipă şi îşi trecu gânditor degetele mâinii stângi prin părul negru. Adevărul? Când am venit aici luni seară mi-am spus că eşti nemaipomenită. Chiar am crezut că ne potrivim. Iar ieri m-am gândit numai şi numai la tine. Şi m-am hotărât să te invit în oraş. Apoi m-am gândit dacă ai vrea să vii cu mine la balul de caritate de vineri seara, şi mi-am spus ce grozav ar fi dacă ai accepta, cât de bine ne-am simţi împreună... Se opri, apoi îşi întoarse privirea cu tristeţe. Dar nu mai are nici un rost. Acum nu mai pot să fac asta.

— Ba da, poţi, îi răspunse Carmen, simţindu-şi dintr-odată picioarele ciudat de moi.

— Ba nu mai pot.

— De ce nu?

— Ei, haide şi tu acum. Ştii de ce. Am crezut că eşti asistenta lui Rennie Todd. Dar nu eşti, nu? Eşti văduva lui Spike Todd. Asta e casa ta. Cum pot eu să te mai invit acum în oraş? Nu mă ridic la standardele tale.

Problema era că şi Carmen ştia foarte bine la ce se referă. Nu avea nici o importanţă faptul că ceea ce spunea Joe nu era adevărat; el s-ar fi simţit stânjenit, căci faptul că ea avea bani conta foarte mult. De aceea nici nu dezvăluise nimănui de la adăpost cu cine fusese ea măritată şi evita prieteniile care se stabiliseră între voluntarii de acolo. Dacă aflau că locuieşte într-o astfel de casă, aveau s-o trateze diferit.

Nu era deloc echitabil, dar asta era viaţa.

Felul în care Joe o privea o făcu pe Carmen să-şi dorească să se pună pe rupt bancnote. Era pentru prima dată după trei ani în care simţea o atracţie puternică.

— Te rog, invită-mă să merg la bal cu tine! izbucni ea, temându-se ca aceea să nu fie cea din urmă dată când îl vedea pe Joe James.

Sclipitor! De unde avusese *atâta* curaj?

— Crede-mă, tare aş vrea. Joe se uită tânjitor la ea. Dar m-aş simţi aşa de...

— Vreau să merg la bal, zise Carmen. Apoi se minună cum de fusese în stare să spună asta, dar în situaţii disperate ai nevoie de măsuri disperate. Te rog, ia-mă cu tine acolo. Nimeni nu trebuie să afle cine sunt, dacă asta te face să te simţi mai bine. Chiar mi-ar face plăcere să merg, spuse ea neajutorată. Cu tine.

Uite cum s-a făcut total de râs. Dacă Joe o refuza, nu mai avea ce face. Poate să-şi bage capul în cuptor, dacă ar fi avut cuptorul bunul-simţ să funcţioneze cu gaz...

— Bine, răspunse Joe zâmbind şi ridicând mâinile. Şi eu aş vrea să merg cu tine. Mi-ai înveselit ziua.

Iar tu mi-ai înveselit tot anul, se gândi fericită Carmen. Chiar aşa era. Ia uite, avea întâlnire vineri seara!

Slavă Cerului că Rennie nu era acolo să o tachineze.

14

Poţi duce un cal la apă, dar nu-l poţi face să şi bea. În mod similar, îţi poţi prezenta fiica prietenei tale, dar nu poţi să le faci să se placă.

Din siguranţa biroului său, Connor o urmări pe Sadie îndreptându-se către recepţie şi întrebând-o pe Mia ceva. Amândouă zâmbeau — mă rog, îşi arătau dinţii una alteia — dar înţelegeai totul numai din limbajul gesturilor.

Of, de ce nu putea avea şi el o viaţă mai puţin complicată?

Connor îşi aprinse o ţigară, ceea ce de fapt nu era permis, dar se afla în clubul său, aşa că la naiba. Sadie Sylvester avea douăzeci şi şase de ani şi el o plăcea mult, deşi câteodată nu prea ştia de ce. Avea o masă ciufulită de păr cârlionţat vopsit într-o nuanţă purpurie. Avea un trup minunat, voluptuos, şi era foarte în formă. Când începuse să lucreze la clubul Lazy B cu patru luni în urmă, predând aerobic şi lecţii de dans, el se simţise atras de atitudinea ei obraznică şi aţâţătoare şi de ochii ei oblici, sexy. Nu după mult timp începuseră să se vadă în mod regulat. Sadie făcea pe şefa câteodată. Ştia foarte bine ce vrea. Când pusese pentru prima dată ochii pe Connor, nici nu-i trecuse prin cap că nu are să fie împreună cu el până la urmă. Se înfierbânta repede, era pătimaşă şi câteodată de o grosolănie până la nesimţire, dar nu te plictiseai niciodată lângă ea.

Una peste alta, Sadie şi Mia aveau multe lucruri în comun. Ar fi fost grozav dacă s-ar fi putut înţelege. Dar nu s-a întâmplat aşa; s-au urât din momentul în care s-au văzut.

Connor se înfioră la amintirea primei lor întâlniri, chiar în seara când Mia se mutase la el. Mia i se plânsese şi îi relatase totul, pas cu pas. Sadie, hotărâtă să-i facă o vizită-surpriză — el o bănuia că-i plăcea să-l controleze —, sunase la uşă la ora zece seara. Se înfoiase toată când o văzuse pe Mia, a cărei pijama era alcătuită dintr-un tricou alb scurt şi fără mâneci şi un şort din bumbac, lăsat pe şolduri.

„Tu cine eşti? Ce cauţi aici? Unde-i Connor?"

Jignită imediat de atitudinea neprietenoasă a lui Sadie — speriată puţin şi de părul ei — Mia se zbârli.

„Tre' să fii prietena tatălui meu. Şi mie-mi pare bine să te cunosc. Tati face o baie."

„Oh, bine. O să intru. Nu mi-a spus că ai venit în vizită."

Sadie o urmă pe Mia în sufragerie, îşi scoase haina şi i-o întinse fetei, cu un zâmbet forţat. Curăţind ostentativ firimiturile de biscuiţi de pe canapea, se instală confortabil chiar acolo unde până nu cu mult timp în urmă şezuse Mia.

„Nu sunt în vizită. Am venit să stau cu tăticul meu", răspunse dulce fata.

Şi privi satisfăcută cum gura frumos rujată a lui Sadie se deschide şi rămâne căscată.

Când peste puţin timp Connor coborî şi el, Sadie ţâşni de pe canapea şi îl împinse în bucătărie, zicând:

„Ce se întâmplă? Chiar o să rămână aici?"

Apoi îl bombardă cu o grămadă de întrebări. O fată de şaisprezece ani în casă nu intrase deloc în calculele ei.

„Hei, nu te ambala", încercă s-o calmeze Connor. „Are să fie bine, ai să vezi."

„Cum poţi să spui asta?" zise Sadie, dându-şi ochii peste cap. „Are să se schimbe totul. În primul rând, spune tu cum o să ne mai simţim noi bine? N-o să mai avem nici un pic de intimitate!"

Obosit, Connor îşi frecă fruntea. Dacă lucrurile aveau să continue aşa, casa avea să arate în scurt timp ca Beirutul, unde lunetiştii trag din toate direcţiile.

„Totul s-a întâmplat brusc. După ce-o să ne obişnuim cu situaţia, sunt sigur că lucrurile or să intre în normal."

„Ha!" pufni Sadie, conştientă că asta n-o să se mai întâmple. „Şi ce-are să facă toată ziua? Să meargă la şcoală? Să-şi ia o slujbă? Să lenevească pe-aici fără să mişte un deget, cum fac toţi adolescenţii?"

„Deja are o slujbă. La club", spuse Connor.

„La clubul *nostru*?" exclamă Sadie, cu nările fremătându-i.

„La clubul meu", răspunse Connor, gândindu-se că asta ar putea marca sfârşitul relaţiei lui cu Sadie. Mia venise aici ca să rămână, fie că lui Sadie îi plăcea sau nu. „O să înceapă la recepţie", zise el. „Cred că o să se descurce."

Buzele lucioase ale lui Sadie se strâmbară batjocoritor, dar ea nu spuse nimic din ceea ce ardea de nerăbdare să spună. În schimb, simţind că era nevoie de o schimbare în discuţie, îşi trecu degetele de-a lungul reverelor halatului alb în care era îmbrăcat Connor şi încercă să-şi strecoare mâna înăuntru. Pieptul lui, bronzat din vacanţa pe care o avuseseră, era fierbinte şi încă umed de la baia de mai devreme.

„Eu am venit aici să te văd pe tine. Mi-am închipuit că o să facem dragoste pe canapeaua din sufragerie."

„Păi, acum nu mai putem. Mia se uită la un documentar despre viaţa la o fermă şi nu cred că se termină până la miezul nopţii."

Din moment ce fata era foarte interesată de bunăstarea animalelor de fermă, programul acela trebuia văzut. Connor se gândi imediat că trebuie să meargă mâine în oraș și să cumpere un nou televizor pentru camera Miei.

„Bine. Eu mă adaptez ușor", adăugă zâmbind pentru întâia oară Sadie, apoi își strecură ambele mâini în halatul de baie și începu să le coboare pe șoldurile lui. „Să mergem sus în camera ta. O s-o facem în stilul tradițional, folosind patul", continuă ea pe un ton jucăuș.

„N-o putem lăsa aici pe Mia de una singură. O să pară foarte vulgar", clătină din cap Connor.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Dar *ce contează*? Ești singur, poți să ai și tu o iubită, nu?" protestă Sadie. „Nu poate să te împiedice să ai o viață sexuală!"

„Știu, dar ar fi jenant", răspunse Connor, înlăturându-i cu blândețe mâinile de sub halatul lui. „E prima ei noapte aici. Hai să mergem în living și să ne uităm cu toții la televizor. Când o să vă cunoașteți mai bine, lucrurile or să..."

„Ei, scutește-mă, *nu* au cum să se mai îmbunătățească. Să stau pe canapea și să mă holbez la un documentar despre viața la o fermă nu-i ceea ce numesc eu o distracție pe cinste. Pentru mine, distracția înseamnă sex, dar se pare că nu mai pot să fac sex cu iubitul meu deoarece, chiar dacă invitatul nostru neanunțat nu ne poate vedea sau auzi, poate bănui ce se întâmplă și situația devine stânjenitoare. Stai liniștit, nu-ți face griji pentru mine. Am să mă duc acasă, am să vă las pe tine și pe fiica ta în pace. Distrați-vă cu găinile voastre."

După ce Sadie plecă, încă și mai furioasă după ce constată că Mia îi aruncase haina pe spătarul unui scaun în loc să o agațe în cuier, cum s-ar fi cuvenit, Connor se așeză alături de fiica lui pe canapea.

„Tati, trebuie să-ți spun ceva."

M-am gândit eu, îşi zise Connor.

„Ce e, scumpo?" întrebă el cu voce tare.

Mia îşi strecură braţul pe sub al lui.

„Eu sunt o persoană foarte sociabilă. Îmi plac aproape toţi oamenii pe care-i cunosc. Dar cu prietena asta a ta e altceva, îţi spun eu. Ai fi putut să alegi o alta mult mai bună."

Connor îşi aminti de ce bea alcool. În teorie, ştia foarte bine că băutura e dăunătoare; era o otravă, era capabilă să-ţi ofere nişte mahmureli zdravene, îţi distrugea ficatul şi, din moment ce fuma mai mult atunci când bea, va sfârşi probabil cu cancer la plămâni.

Chestia era că îi plăcea grozav să bea. Când se vedea cu o bere în mână devenea mai fericit. Iar când o vedea pe Sadie în patul lui, era la fel de fericit. Era incredibil de sexy, şi dacă era să spună adevărul până la capăt, atunci când se aflau împreună în pat acele trăsături de caracter ale ei mai puţin plăcute nu mai contau deloc. Îi era uşor să le treacă cu vederea. Care bărbat n-ar fi făcut-o, când primea atât de multe în schimb?

„Vedem noi", îi spuse el Miei. „Nu e chiar atât de rea cum crezi."

„Tati, eu cred că ai să descoperi că e", răspunse Mia pufnind uşor.

„Oricum", continuă Connor, simţind nevoia să-i aducă aminte cine este părintele în casa aceea, „e doar părerea ta. Aici e vorba de viaţa mea, nu de a ta, şi n-am de gând să mi-o trăiesc aşa cum hotărăşti tu. Şi nici n-am de gând să mă despart de orice prietenă pe care n-o placi tu. Aşa că ia mai las-o-n pace pe Sadie, bine? Nu se aştepta să fii aici în seara asta, dar o să se obişnuiască până la urmă". *Sau cel puţin aşa sper*, îşi spuse Connor. „Dar nu se ştie niciodată, poate că o să deveniţi cele mai bune prietene", adăugă el.

Acum, privindu-le cum se înfruntau la biroul de la recepție, Connor recunoscu că era foarte puțin probabil ca asta să se întâmple. În mod pervers — și oricât și-ar fi iubit de mult fiica încăpățânată — asta nu făcea decât să-i mărească atracția pe care o simțea pentru Sadie. Era îmbrăcată cu un tricou până la buric din lycra mov și niște pantaloni scurți mulați, cu dungi violete și roz. Fiecare centimetru din trupul acela bronzat și perfect proporționat era ireproșabil. Coapsele lui Sadie nu erau încărcate cu nici un gram de celulită. Muncea enorm pentru a-și păstra corpul în cea mai bună formă, și aceeași grijă o avea pentru machiaj. Chiar el o urmărise odată cum se fardase timp de patruzeci de minute. Connor, care nu considera că avea nevoie de machiaj, se gândea dacă nu cumva cantitatea de fard era un alt motiv pentru care Mia n-o plăcea. Mia era de părere că trebuie să fie ceva obscen să cheltuiești douăzeci de lire pe un simplu ruj. Sadie, pe de altă parte, făcea parte din școala lui Nancy Dell'Olio[1] când venea vorba de cosmetice: mai mult nu însemna deloc suficient.

Ochii îi scânteiau acum, cârlionții purpurii începuseră să se clatine amenințător. Când auzi că tonurile încep să se ridice, Connor se îndreptă către recepție.

— Ah, bine, exclamă cu răceală Sadie când îl zări. Ajută-mă puțin aici, te rog! Spune-i fiicei tale să facă așa cum i se cere și să lase mofturile.

— *Poftim?* ripostă Mia, fără nici cea mai mică urmă de intimidare. Ce crezi că e mai important: membrii care plătesc bani buni ca să vină la club sau unghiile tale false?

— Fetelor, șșșt, șopti Connor.

[1] Annunziata Dell'Olio (n. 1958), avocată italiană specializată în domeniul imobiliar, devenită faimoasă ca prietenă a fostului antrenor al naționalei de fotbal britanice, Sven-Göran Eriksson (n. red.).

Din fericire, în zona biroului de recepţie nu era nimeni, dar Connor dorea să evite o ceartă infantilă.

— Spune-mi mie ce s-a întâmplat şi rezolvăm împreună!

— Are şaisprezece ani, izbucni Sadie. N-are cum să-mi dea mie lecţii ca...

— Nu-ţi dau nici o lecţie, doar am grijă de interesele membrilor noştri! Sadie vrea să schimbe ora cursului de aerobic de mâine de la şase – cursul pentru avansaţi, adăugă ea, întorcându-se către Connor. Are programare la manichiuristul ei — şi Mia se strâmbă batjocoritor — aşa că m-a rugat să-i sun pe toţi cei de la curs şi să le transmit să vină cu o jumătate de oră mai devreme, la cinci şi jumătate. I-am sunat pe primii trei şi toţi mi-au spus că nu pot ajunge aşa devreme pentru că termină serviciul abia la cinci şi jumătate. Iar acum s-a supărat pe mine că nu i-am sunat şi pe ceilalţi membri. Ar fi penibil, de ce-aş mai continua? Nici ei nu au cum să ajungă aici, nu? Pentru că să chiuleşti de la slujba pe care eşti plătit ca s-o faci nu e în regulă!

— Şi asta zice o fetiţă de şaisprezece ani care munceşte aici de numai trei zile, zâmbi Sadie dispreţuitor. Şi cum ai făcut tu rost de slujba asta? Ah, da, m-am prins, tăticu' te-a băgat aici.

— Gata, terminaţi, interveni Connor.

Venise timpul să pună piciorul în prag. Problema era că nu ştia prea bine de care parte a pragului.

— De ce nu-ţi schimbi programarea la manichiură? o întrebă pe Sadie.

Sadie îşi dădu ochii peste cap, exasperată de prostia lui.

— E singura programare pe care am putut-o obţine. Marco zboară spre Los Angeles duminică dimineaţa. Este un manichiurist de primă clasă, are rezervări făcute cu luni înainte.

Doamne, am fost atât de norocoasă să-mi fac aşa repede o rezervare, nici n-ai idee.

Evident, din punctul de vedere al lui Sadie, să anulezi o programare la manichiuristul Marco era cam acelaşi lucru cu anularea unei întrevederi private cu însuşi papa de la Roma.

— Ce-ar fi să faci schimb cu Leila atunci? întrebă Connor.

Leila era cealaltă instructoare de aerobic.

— Am întrebat-o deja, răspunse ea clătinând din cap. Nu poate să facă schimbul. Părinţii ei organizează o petrecere-surpriză pentru fratele ei şi trebuie să ajungă acolo până la opt şi jumătate.

Connor dădu din cap, amintindu-şi că Leila îi spusese şi lui. Petrecerea avea să se ţină la un hotel din Hertfordshire, iar ea era neliniştită pentru că trebuia să prindă un anumit tren, căci reparaţiile la şine provocau întârzieri.

— OK. Răspunde tu, îi zise el Miei când telefonul începu să sune. Iar tu du-te înapoi în sală, adăugă el întorcându-se către Sadie. Am să mă gândesc cum putem să facem.

Felul cum Mia şi Sadie se priviră cu ochii mijiţi spunea totul. Ajuns în birou, Connor o sună pe Leila şi îşi folosi tonul convingător.

— Aş face schimb, protestă Leila, dar trebuie să...

— Ştiu, ştiu, răspunse plin de înţelegere Connor. E treaba cu trenurile. Dar ce zici dacă aranjez eu cu o maşină să te ia de aici şi să te ducă la petrecere?

Leila, care era o fată drăguţă şi săritoare, îi acceptă pe loc oferta. Connor puse receptorul jos, uşurat. Nu trebuia să facă asta, ştia prea bine. Maşina avea să-l coste o grămadă de bani. Pe de o parte, era bine că rezolvase una dintre probleme. Pe de altă parte, Mia o să se supere pe el când o să afle ce făcuse, în timp ce Sadie se va simţi ca şi cum ar fi câştigat o bătălie.

Doamne, ce coşmar. De ce nu fusese el atras de Leila, o fată blândă şi serioasă, în loc de înfocata şi pătimaşa Sadie Sylvester, gata mereu să stârnească un scandal?

Viaţa nu era însă aşa de simplă, nu-i aşa? Leila era ea angelică, dar nu-l atrăgea deloc.

Pe când Sadie... ei bine, era ca un magnet pentru el.

Connor se lăsă pe spate în scaunul său şi-şi aprinse o nouă ţigară de care simţea că are nevoie. Să le aibă pe amândouă fetele, Mia şi Sadie, acolo împreună, deja constituia o mare greşeală. Dar Sadie era o instructoare excelentă, cu mulţi admiratori. Iar Mia se pusese pe treabă, impresionându-i pe toţi — în afară, bineînţeles, de Sadie — cu entuziasmul ei, felul vesel de a fi şi pasiunea de a învăţa lucruri noi. În ritmul ăsta avea să ajungă un angajat model. Ţelul ei era să lucreze bine, să se facă remarcată şi să avanseze până la funcţia de manager al clubului. Probabil că deja îşi imagina cum o concediază pe Sadie.

Telefonul de pe biroul lui Connor începu să sune.

— Sunt eu, zise Laura. Cum se descurcă?

— Excelent, răspunse el, privind-o prin peretele de sticlă pe Mia cum înscrie un client la un anumit curs, şi în acelaşi timp îi dă un prosop altuia şi îl atenţionează pe un al treilea că şi-a uitat cardul de membru pe bariera rotitoare. Nici nu se putea mai bine, adăugă el. Vrei să ţi-o dau la telefon să afli chiar de la ea?

— Deja am încercat să vorbesc cu ea, se plânse Laura. Acolo am sunat mai întâi. Mi-a răspuns că nu se cade ca oamenii să vadă recepţionista cum stă la palavre cu mama ei şi, în plus, era mult prea ocupată pentru convorbiri personale.

Connor zâmbi în sinea lui; ei doi chiar dăduseră naştere unei fiinţe unice. Fiica lui era cea mai matură fată de şaisprezece ani pe care o cunoştea.

15

Nancy, care se întorcea de la cumpărături, crezu că are halucinaţii când privi prin gardul ce împrejmuia părculeţul din mijlocul lui Fitzallen Square. Era o după-amiază mohorâtă şi înceţoşată, dar silueta micuţă şi încotoşmănată care aştepta cuminte pe una dintre băncile de lemn, sub un frasin din care picura apa, aducea nefiresc de mult cu mama ei.

Nancy pătrunse dincolo de poartă şi privi mai atentă la persoana solitară.

— Mamă! *Tu* eşti?

— Hei, dragă. Bună! exclamă Rose, care o salută veselă, după ce îşi dădu jos cu un foşnet gluga de la haină.

Nancy o strânse cu putere în braţe; era atât de liniştitor să o revadă pe mama ei, chiar dacă era ca şi cum ar îmbrăţişa o acadea înfăşurată în celofan. Până şi mirosul lui Rose îi dădea o stare de siguranţă. Nancy clătină din cap neîncrezătoare.

— Dar nu trebuia să fii deja aici! Rennie ţi-a făcut rezervarea pentru zborul de la ora patru. Voiam să vin să te iau de la aeroport.

— Ştiu că ai fi venit, dragă. Tocmai de-asta m-am gândit să te scutesc de un drum în plus, răspunse Rose zâmbind, cu obrajii îmbujoraţi de frig. Sunt aici acum, iar tu nu trebuie să te mai osteneşti.

— Dar... cum ai *ajuns* aici?

Motivul pentru care Nancy hotărâse să o aştepte pe mama ei la Stansted era că ştia că Rose s-ar fi îngrozit la gândul că trebuia să ajungă de una singură până în Chelsea.

— Nu-mi spune că ai venit cu autocarul, zise ea suspicioasă.

— Cu autocarul? Nici gând. Rose părea şocată. De ce să fac asta, când avionul ajunge mult mai repede? Nu, nu, doar m-am uitat pe internet la site-ul EasyJet şi am aflat orarul curselor. Apoi am sunat şi o persoană amabilă de la celălalt capăt al firului a reuşit să-mi găsească un loc la o cursă mai devreme.

— Site? *Internet?*

— Scumpo, nu sunt senilă. E un mijloc de comunicaţie nemaipomenit, spuse Rose. Au calculatoare la biblioteca din cartier, şi bibliotecarii se pricep de minune să-ţi arate cum să le foloseşti. Nici n-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit acolo ieri. Ceva absolut scandalos!

— Ce? întrebă aproape cu teamă Nancy.

— O reţetă de budincă scoţiană, exclamă Rose, de la o doamnă din Wellington, din Noua Zeelandă! Iar când am întrebat-o prin e-mail de unde e de loc, mi-a răspuns că nu fusese niciodată în Scoţia. Deşi reţeta ei era excelentă. Imaginează-ţi!

— Şi cum ai ajuns aici de la Stansted? întrebă Nancy, uşor ameţită.

— Oh, a fost uşor! L-am întrebat pe un domn drăguţ, iar el mi-a arătat de unde pot să iau trenul spre Liverpool Street. Apoi în tren am cunoscut o familie *aşa* de amabilă şi ei mi-au explicat pe îndelete cum stă treaba cu sistemul de metrou. Şi când am ajuns în Liverpool Street am cumpărat

la WH Smith una dintre broşurile alea de la A la Z şi aşa am aflat care staţie de metrou e mai aproape de aici.

Îşi văzuse vreodată mama arătând mai relaxată de-atât?

— Chiar aşa? o întrebă sceptică Nancy.

— Chiar aşa. Simplu ca bună ziua. Ei, doar nu te poţi rătăci aşa uşor la metrou, nu? Mai devreme sau mai târziu o să ajungi unde vrei.

Nancy se minună — şi acum ce mai urmează? Oare Rose o s-o anunţe că s-a înscris la maratonul Londrei? Sau în programul spaţial internaţional? Că o să prezinte vremea la televizor?

Vorbind de vreme...

— Ce mai facem aici? Hai să intrăm înăuntru. Am să fac un ceai să te încălzeşti. De cât timp mă aştepţi?

— Abia am ajuns, scumpo. Stăteam şi admiram parcul.

Rose se aplecă să apuce mânerele genţilor ei pestriţe, apoi îşi îndreptă spatele şi începu să zâmbească larg. Crezând că ei îi zâmbea, Nancy rămase uluită auzind-o pe mama ei cum strigă:

— La revedere, dragă. Pa, Doreen. Pe curând. Sper să-ţi treacă repede piciorul.

Răsucindu-se, Nancy zări un bărbat cam de treizeci de ani cu părul lung şi blond, şi care avea în lesă o corcitură de câine, îndreptându-se către ei prin ceaţă.

— Pa, Rose. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, strigă şi el de sub gluga hanoracului pe un ton vesel şi afectat care îi provocă lui Nancy un fior pe şira spinării.

— Mamă, şuieră ea, după ce omul cu câinele se îndepărtă pe alee, nu era o femeie. Era un *bărbat.*

— Poftim? Nu te înţeleg, scumpo.

— L-ai strigat *Doreen.*

Numele lui probabil era Darren, iar Rose, într-un mod penibil, îl înţelesese greşit.

— Dragă, tu chiar crezi că nu trebuie să mă laşi singură pe stradă, nu-i aşa? întrebă amuzată Rose. Îl cheamă Zac şi bineînţeles că e bărbat. Doreen e numele căţeluşei. Ieri şi-a prins picioruşul într-o gaură dintr-un capac de canal, de-asta şchiopătează. Iar acum, mergem să bem odată ceaşca aia de ceai sau nu?

Când Rennie, care telefona din New York, aflase că Rose sosise cu bine, insistă să vorbească cu ea.

— Oh, da. Mă distrez grozav, îl asigură Rose. Toată lumea din Londra e atât de prietenoasă şi dispusă să te ajute, de parcă ai fi în mijlocul unei mari petreceri. Iar *casa* asta, ei bine, arată ca decupată dintr-o revistă despre celebrităţi.

— Mi-ai adus caserola aia? o tachină Rennie.

— Nu, scumpule, nu ţi-am adus-o. Nu ştiam cum o să fie cu turbulenţele atmosferice. Dar o să-ţi fac aici una când vii, promise Rose. Iar Carmen tânjeşte după clătite, aşa că am să fac chiar astă-seară.

— Carmen e pe-acolo? Trebuie să-i spun ceva.

— E sus, la etaj, scumpule, aranjându-se pentru marea ei întâlnire.

În New York, sprâncenele lui Rennie se ridicară.

— Marea ei întâlnire? Cu cine? întrebă el.

— Stai că mi-a spus. Lasă-mă puţin să-mi aduc aminte, oare cum îl cheamă pe prietenul lui Carmen? Rose se lumină brusc la faţă. Ah... da, acum ştiu. Îl cheamă Joe.

— Joe, repetă Rennie. Doamne, chiar iese la o întâlnire cu individul!

— E foarte emoţionată, îi mărturisi ea. Şi neliniştită. Se tot fâţâie de colo-colo, draga de ea. Păi, e prima ei întâlnire

de când cu Spike. Unora le ia mai mult timp să depășească anumite lucruri, nu-i așa? Sărăcuța, ei i-a luat cel mai mult!

— Spune-i că mă bucur că rasul a avut efectul scontat, zise Rennie.

— Vorbești serios? întrebă interesată Rose. Joe avea barbă până de curând? Nu știam asta.

— Rennie m-a rugat să-ți spun să te mai razi o dată pe picioare, o înștiință repede Rose pe Carmen, de îndată ce aceasta coborî la parter. A spus că nimănui nu-i place o fată cu picioare păroase. I-am explicat că ai să porți o fustă lungă și n-o să observe nimeni, dar a insistat să-ți spun asta.

Sunt sigură că a insistat, se gândi Carmen. Din fericire, era prea preocupată să treacă peste emoțiile întâlnirii ca să-i mai pese de tachinările nu prea subtile ale lui Rennie.

— Arăți minunat, scumpo, o asigură Rose.

Carmen se strădui să se relaxeze și să nu pară că iese la prima întâlnire din... practic, întreaga ei viață. Când ea și cu Spike au început să iasă împreună erau atât de tineri încât toate întâlnirile lor erau mai degrabă un fel de hoinăreală prin parc decât o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului.

Acum, analizându-se agitată în oglinda de deasupra bibliotecii, se gândi că arată ca Bambi în bătaia puștii. Străduania de a se relaxa nu dădea deloc roade. Rochia ei albastru-închis, susținută de bretele subțiri și nu foarte decoltată, era simplă, cu o croială dreaptă. Jacheta lungă de mătase, tot albastru-închis, era presărată din loc în loc cu cristale Swarovski. Nu mai purtase o îmbrăcăminte atât de elegantă de pe vremea noii sale uniforme școlare în prima zi de la Școala Primară Jessop Lane.

Nădăjduia că de această dată nu se va întoarce acasă mânjită cu vopsea roşie pe piept şi cu câţiva nasturi atârnându-i.

— Mă simt extraordinar de bine, şopti Joe în urechea lui Carmen, iar pe ea o cuprinseră valuri de fericire când braţele lui se strânseră mai mult în jurul ei.

Se mişcau alene pe ringul de dans în timp ce formaţia interpreta o melodie a lui Mariah Carey. Solista nu se ridica la standardele acesteia, dar nu conta, deoarece cântau pe gratis, iar balul era un succes uluitor.

— Şi eu, răspunse Carmen.

Se simţea bine şi îi plăcea să fie acolo împreună cu Joe, care avusese grijă de ea şi o prezentase mândru cunoştinţelor lui. Toată lumea se arătase prietenoasă şi binedispusă. Dialogul de la masa lor decurgea fără prea mari eforturi; nu se simţise nici măcar o dată stânjenită. Joe o apucase de mână pe sub masă. Arăta atât de bine în smochingul închiriat. Spunea glume şi o făcea să râdă. În compania lui se simţea relaxată, normală, dorită iarăşi. Parcă se trezise dintr-o lungă hibernare.

— Sheila m-a luat puţin deoparte adineauri, mărturisi Joe, şi mi-a spus că suntem un cuplu minunat.

Sheila, masivă şi respectabilă, era cea care organizase tombola.

— Cum, tu şi cu ea? Nu e puţin prea în vârstă pentru tine? răspunse în glumă Carmen.

Joe râni.

— Eu împreună cu tine! A spus că ne stă perfect împreună, zise el, apoi tăcu pentru o clipă. Nu pot să cred că săptămâna trecută pe vremea asta nici nu te cunoşteam. Iar acum, după ce te-am cunoscut, nu mă pot gândi decât la tine. Cred că o să-i faci să mă concedieze.

— De ce?

— Nu m-am putut concentra deloc azi la serviciu. N-am fost bun de nimic, spuse el, strângând-o puțin de braț. A fost numai vina ta. Nu mai sunt în siguranță. Dacă ai să auzi la știri despre o explozie de gaze în Clerkenwell, ai să știi cine a făcut-o. Apoi ar trebui să mă ascund, să fiu un proscris...

— Oprește-te! Nu mai vreau să aud. Dacă sunt o pacoste așa de mare, poate ar trebui să nu ne mai vedem.

Joe se opri din dans.

— Niciodată, zise el scuturând din cap și îi zâmbi. Nu spune asta. Nu cred că aș suporta.

— OK, zise ea, dar ei încă stăteau pe loc. Oamenii încep să se holbeze la noi, murmură Carmen.

— Lasă-i să se uite. Nu-mi pasă. Ascultă, știu că nu prea mă pricep la vorbe și știu că nu se cade să te întreb asta, dar ne mai vedem și de mâine încolo, nu?

Lui Carmen i se puse un nod în gât. Când te gândești că fusese îngrijorată că seara va fi o catastrofă, că Joe o să-și dea seama că făcuse o greșeală. Încuviință încet din cap.

— Mi-ar plăcea să te văd iar, spuse ea.

— Și iar, adăugă Joe.

— Și iar și iar, aprobă Carmen, simțind cum o cuprinde un val de fericire.

— OK, știu că e mult prea devreme să-ți spun asta, așa că n-o s-o spun, începu el, și Carmen îi simți răsuflarea fierbinte pe obraz. Dar în acest moment *mă gândesc* că n-o să treacă mult și o să mă îndrăgostesc de tine.

Dumnezeule. Era ca într-un film hollywoodian.

— Asta te sperie? îi șopti Joe pe când începeau să se miște din nou, în ritmul melodiei *Careless Whisper* a lui George Michael.

— Puțin, zise Carmen aprobând din cap.

— Îmi pare rău. Te sperie într-un fel plăcut, sau te sperie în genul luaţi-l-de-aici-pe-ticălosul-ăsta?

Era atât de drăguţ. Şi ea atât de norocoasă. Iar degetele lui, care desenau uşor cercuri pe spatele ei în ritmul muzicii, îi dădeau nişte senzaţii ameţitoare.

— Mă sperie într-un fel foarte plăcut, răspunse într-un final Carmen.

Ochii întunecaţi ai lui Joe se luminară.

— Deocamdată e suficient, murmură el.

16

Rennie se întoarse de la New York duminică dimineaţa şi ajunse în Fitzallen Square pe la prânz. Speranţa lui că va deschide uşa de la intrare şi va fi întâmpinat de mirosul îmbietor al mâncării gătite se spulberă când dădu peste Nancy şi Rose în hol. Rose era înfăşurată într-o haină cenuşie de lână, avea un fular gros la gât şi o pălărie tricotată pe cap.

— Neastâmpăratule, ai să îngheţi de frig, îl dojeni ea, văzându-l doar într-un tricou mototolit şi blugi. Nici măcar n-ai o jachetă pe tine. Acum, ia spune, ţi-e foame? Să-ţi fac ceva de mâncare înainte să plecăm?

— Ar fi grozav. Friptură de miel, cartofi prăjiţi, morcovi, praz, păstârnac, budincă de Yorkshire şi sos pentru friptură, te rog, spuse Rennie. Stai liniştită, Rose, am glumit, continuă el văzând privirea ei îngrijorată. Eşti aici în vacanţă, n-ai venit să faci pe bucătăreasa. Şi ce-aţi mai făcut voi două?

— Am făcut un tur al oraşului. Oh, a fost grozav, răspunse Rose încântată. Am fost în Downing Street ieri, şi la Madame Tussaud — ce loc splendid, toţi oamenii ăia minunaţi arătând atât de *natural*. Şi Palatul Buckingham. Şi London Eye. Acum plecăm iar, să vizităm grădina zoologică din Regent's Park. Ce-ar fi să vii cu noi? îl îmbie Rose, mângâindu-l pe braţ. Hai, vino, o să ne distrăm grozav!

Oricât de mult ar fi ţinut la Rose, Rennie nu-şi putea imagina ceva mai groaznic. Să stai şi să îngheţi în aerul

îngrozitor de rece privind pinguinii cum înoată într-o apă şi mai rece nu era ideea lui de distracţie.

Prinzându-i privirea, Nancy spuse foarte serioasă:

— Cred că Rennie e puţin obosit după zbor.

Rennie încuviinţă din cap.

— Mersi, dar cred că o să rămân aici. Poate o scot pe Carmen în oraş la prânz.

— Carmen? Nu-i acasă, îl informă Rose. A ieşit cu Joe.

— Iarăşi Joe? Cred că glumeşti. Oare ce-am pierdut?

— Multe chestii, răspunse Nancy pe un ton glumeţ. Carmen s-a îndrăgostit. De-abia o mai vedem de vineri încoace.

Rennie se întrebă ce credea el despre asta. Carmen? Oare vorbeau serios?

— Pantalonii tăi din piele s-au vândut la patru sute de lire, apropo. Iar cele patru geci cu cinci sute cincizeci fiecare.

— El s-a... mutat aici? întrebă Rennie, cât mai delicat posibil, din respect pentru Rose.

Rose păru şocată.

— Normal că nu! E un gentleman desăvârşit. O conduce acasă şi o sărută de noapte bună pe treptele de la intrare.

Ei bine, asta însemna ceva.

— Ajunge acasă înnebunită, adăugă Nancy. Ca o adolescentă. Când nu e cu Joe, numai despre el vorbeşte. Cred că a început să numere minutele până se întâlneşte cu el.

Rennie era conştient că trebuia să se simtă mulţumit văzând-o pe Carmen cum intră iarăşi în lumea adevărată. Îşi dori să se *simtă* mai mulţumit decât era.

— Păi, e... grozav atunci, spuse el, gândindu-se dacă nu cumva jumătate din vină era a lui.

OK, poate că o tachinase pe Carmen în legătură cu Joe, dar nu se aşteptase ca ea chiar să se îndrăgostească de el.

— Nu-mi place că te las aici singur, spuse Rose, privindu-l îngrijorată.

— Mami, doar nu are zece ani, zise Nancy, ridicând din sprâncene drept scuză și împingând-o pe Rose către ușă.

— Ești sigur că nu vrei să vii cu noi la grădina zoologică?

— Am să mă descurc. Promit să nu mă joc cu chibriturile și nici să nu mă cocoț afară pe pervaz. Iar acum, voi două duceți-vă liniștite și simțiți-vă bine, răspunse el hotărât.

După ce Rose și Nancy ieșiră, Rennie își urcă la etaj geamantanul și se întinse pe pat. Telefonul său mobil scoase un bip, semn că primise un mesaj.

„1d ești? N vdm? Sună! Dor d tine. Pupici Caz. xxx"

Rennie știa că ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu mesajele de felul acesta, dar tot îl mai amuzau. Oare nu era genul de mesaj pe care l-ar compune o fetiță de treisprezece ani? Pupici, pentru numele lui Dumnezeu! Și limbajul ăsta! Caz era o doctoriță de douăzeci și opt de ani, extrem de inteligentă și capabilă să rostească niște cuvinte lungi și foarte complicate atunci când voia. Dar mesajul ăsta o făcea să pară o persoană foarte superficială, care nu ar ezita să participe la *Trisha*[1].

Totuși, avea cel mai grozav trup din Finsbury Park. Iar el avea la dispoziție întreaga zi. Întins pe spate în pat, Rennie îi răspunse concis: „Ne vedem la tine într-o oră!"

Nu reușea deloc să abrevieze.

Și nici nu reușea să fie extrem de entuziasmat de perspectiva unei după-amiezi cu Caz, deși, fără îndoială, era o fată minunată. În timp ce stătea sub duș, masându-și energic părul cu șampon, Rennie își aminti de cuvintele lui Nancy, cum Carmen număra minutele până să-l vadă pe Joe.

[1] Talk-show britanic, în prezent numit *Trisha Goddard*, după numele moderatoarei, unde se discută subiecte ușoare și comerciale (n. red.).

Reamintindu-şi acest amănunt, Rennie simţi o strângere de inimă. El număra minutele doar atunci când era lihnit de foame şi aştepta ca lasagna să se încălzească la microunde. (Partea din textul cu instrucţiuni în care era specificat că trebuie să le laşi un anumit număr de minute îl enerva *cel mai mult*!) Dar chiar nu-şi amintea să fi numărat *vreodată* minutele când urma să se întâlnească cu vreo fată, nu aşteptase niciodată cu răsuflarea tăiată, nu se gândise că o să fie distrus dacă ceva îi împiedica să se vadă.

Asta explica probabil de ce întârzia foarte des la întâlniri.

Poate că dragostea nu e pentru el, se gândi Rennie, întinzând-se după gelul de duş. Nu fusese niciodată îndrăgostit în adevăratul sens al cuvântului. Bănuia că asta avea legătură cu emoţia vânătorii. Sau, în cazul lui, cu jalnica lipsă a emoţiei. Dacă trebuie să te străduieşti mult pentru a atrage simpatia unei fete, să faci tot ce-ţi stă în putere să te placă şi să fii tot timpul îngrijorat că s-ar putea să nu fie interesată, depăşirea tuturor acelor obstacole ar putea însemna atât de mult încât până la urmă automat te îndrăgosteşti de ea, pentru că să ajungi la inima ei reprezintă, la fel ca şi cucerirea Everestului, o realizare fantastică.

Dar asta nu i se întâmplase niciodată. Cum fetele sunt din ce în ce mai îndrăzneţe în zilele noastre, trecuse atât de mult timp de când zărise pe cineva care să-i placă şi făcuse chiar el primul pas. Întotdeauna se întâmpla ca ele să-l zărească şi să facă primul pas. Ori de câte ori se dusese într-un bar sau club de noapte, fete drăguţe se apropiau de el şi, cât ai clipi, începeau o conversaţie — dacă poţi să o numeşti aşa — şi îi ofereau numerele lor de telefon, interesul lor sincer şi trupurile lor chiar.

Şi asta era problema, realiză Rennie, spălându-şi ultimele urme ale gelului spumant şi ieşind din cabina de duş. Niciodată nu trebuise să încerce. Nu trebuise să fie nemaipomenit

de glumeţ sau spiritual, căci fetele astea izbucneau în râs la cea mai slabă glumă a lui. Dacă le trata cu nepăsare, ele îl tolerau. Erau înnebunite după el chiar şi atunci când el era *conştient* că nu o merită.

Pentru numele lui Dumnezeu, unde erau efortul şi emoţia în toată această chestie?

Telefonul scoase un alt bip. Pentru o clipă, în timp ce întindea mâna după el, Rennie îşi imagină că ar putea fi Caz, trimiţându-i un mesaj că îi pare foarte rău, dar şi-a schimbat programul şi nu se mai pot întâlni în după-amiaza asta.

Sau, aşa cum scria ea, cu nişte abrevieri indescifrabile.

Oare nu-şi dădea seama cât de mult ar fi crescut în ochii lui dacă făcea asta?

Ei bine, avusese pe jumătate dreptate. Mesajul era de la Caz.

„Gata pt tine! Pupici C xxx"

Rennie se şterse cu prosopul. Poate că ar trebui să sune el şi să anuleze întâlnirea. Era cinstit să profite de ea aşa? Nu s-ar fi simţit el mai fericit dacă rămânea acasă, întins pe canapea şi uitându-se la *Casablanca* sau *Cetăţeanul Kane*?

Dar Caz o să creadă că *asta* nu e drept. Voia să-l vadă cu orice preţ — şi să se culce cu el — în acea după-amiază. S-ar supăra dacă ar lăsa-o baltă.

Plictisit, Rennie scoase o pereche de jeanşi şi o cămaşă curată din dulap. O să-şi petreacă după-amiaza cu Caz şi o să se întoarcă devreme acasă. Diseară avea să poarte o discuţie serioasă cu Carmen şi să afle exact ce se întâmpla între ea şi acel Joe James.

Încheindu-se la nasturii de la cămaşă, Rennie se întrebă la ce oră avea să fie înapoi Carmen.

Răspunsul la această întrebare s-a dovedit a veni al naibii de târziu pentru gustul lui.

— Hei, eşti încă treaz, spuse Carmen veselă, intrând în casă la două jumătate noaptea şi găsindu-l pe Rennie făcându-şi a zecea cană de cafea în bucătărie.

Normal că sunt treaz, se gândi supărat Rennie. Doar *te aşteptam.*

— Şi ce-i cu tine la ora asta târzie? Unde-ai fost? Ce-ai făcut? Nu trebuie să te trezeşti devreme mâine să te duci la muncă? Şi de ce ai bluza pusă pe dos?

Carmen îi zâmbi larg şi îl îmbrăţişă.

— Da, mami, nu, mami, scuze că am întârziat, mami! Ne-am distrat atât de bine încât nici n-am simţit cum a trecut timpul. Dar promit să mă trezesc la şapte fix să mă duc la muncă. Şi nu am deloc bluza pe dos.

— Sper că nu.

Rennie se întrebă dacă ea îşi dădea seama că el vorbea în glumă, dar în sinea lui era cât se poate de serios. Deşi Carmen era atât de euforică, încât n-ar fi observat nici chiar dacă el ar fi fost îmbrăcat în rochie.

— Cum a fost la New York? Ce mai face Jessie? întrebă Carmen, turnându-şi un pahar de apă şi îndreptându-se către cel mai apropiat scaun.

Ochii îi scânteiau; n-o mai văzuse niciodată atât de fericită.

— Jessie e OK. Trece printr-o perioadă mai dificilă. Sora ei stă acum cu ea. Deci ce-i între tine şi tipul ăsta?

De data asta chipul lui Carmen se lumină.

— Ne înţelegem grozav. E atât de... minunat. Vorbim întruna. Asta am făcut azi. Am fost să ne plimbăm, am mâncat la Pizza Hut, am fost în apartamentul lui şi ne-am uitat la televizor, pe urmă am jucat Scrabble, pe urmă am ieşit iar la plimbare, ne-am întors la apartament, Joe a pregătit nişte ouă prăjite, am ascultat muzică şi totul a fost... atât de deosebit! Parcă ne-am cunoaşte de-o viaţă întreagă. Şi nu, nu m-am culcat cu el încă, adăugă Carmen, pentru că

era limpede ce voia să o întrebe Rennie. Lăsăm lucrurile să decurgă de la sine. Amândoi ne simțim atrași unul de altul, așa că nu e nici o grabă. Unii oameni sar în pat tot timpul, iar asta nu înseamnă nimic. Vrem ca totul să fie ceva special!

Rennie, care își petrecuse toată după-amiaza în pat împreună cu o Caz în extaz, făcând un sex care nu însemnase absolut nimic, se servi cu un biscuit cu cremă de portocale.

— Așadar, te întâlnești cu el din nou.

Carmen se strâmbă la el.

— Normal că mă întâlnesc cu el din nou. Mâine-seară, dacă vrei să știi.

— Pun pariu că abia aștepți.

— Așa e, răspunse ea zâmbind, imună la tachinarea lui.

— Ai să numeri minutele, continuă Rennie.

— Bun, sunt frântă, mă duc să mă culc, zise Carmen, căscând larg și îndreptându-se spre ușă. Apoi se opri și îl privi serioasă pe Rennie. Și da, *am să număr* minutele. Mă simt ca și cum mi s-ar îngădui din nou să fiu fericită. E un lucru bun, nu-i așa?

— Categoric un lucru bun, răspunse Rennie, înduioșat, incapabil să fie invidios că ea și-a găsit fericirea bine-meritată.

— Îmi place de Joe. Și lui îi place de mine. Carmen ezită, apoi spuse: Cred că dacă Spike l-ar fi cunoscut, l-ar fi plăcut și el.

Nu era foarte logic, dar Rennie înțelese ce voia să spună.

— Sunt sigur că l-ar fi plăcut și el, încuviință din cap Rennie, negăsind alt răspuns.

— Și totul mulțumită ție, continuă veselă Carmen. Dacă nu erai de acord să contribui la campania de caritate, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Joe, adăugă ea trimițându-i un sărut de mulțumire. Parcă ai fi zâna mea cea bună.

Rennie așteptă până când ea ieși din bucătărie ca să răsufle încet și să murmure:

— *Ticălosul.*

17

Rose credea cu toată tăria în beneficiile mersului prin aer liber. De ce să stai într-o casă veche şi sufocantă când ai putea să fii afară, să te plimbi şi să-ţi umpli plămânii cu aerul adevărat, nu cel încălzit de calorifere? În plus, mai exista şi un alt câştig: aventurarea în spaţiul deschis îţi deschide perspectiva de a interacţiona cu lumea exterioară, de a saluta şi schimba câteva cuvinte cu trecătorii cu înfăţişare plăcută.

Dar nu toţi trecătorii intră în această categorie. Ieri, un cuplu destul de scorţos — soţul şi soţia, probabil, care nu erau foarte fericiţi împreună, dacă era să te iei după limbajul corpului — alesese aleea care trecea pe lângă banca lui Rose. Bărbatul, cam la şaizeci de ani şi cu un aer milităros, o privise suspicios, cu ochii mijiţi, când o zărise. Rose, care croşeta, îşi puse imediat lucrul de mână jos, le zâmbi extrem de politicoasă, dar perechea rămase la fel de scorţoasă.

„'Neaţa", strigase Rose când trecură prin faţa ei. „Ce zi frumoasă, nu-i aşa?"

„Hmm...", pufnise bărbatul drept răspuns, iar soţia îşi întorsese în cealaltă parte faţa îngustă, şi se purtase ca şi cum nici nu ar fi observat-o pe Rose.

Şi îşi continuaseră promenada, destul de îmbufnaţi. Părându-i rău pentru ei, Rose îşi reluă tricotatul, zâmbind în sinea ei. *Separate Tables*, filmul care îi adusese un Oscar lui

David Niven, era singurul lucru de care respectivul cuplu i-a adus aminte. S-ar fi potrivit de minune în acel restaurant de hotel, aşezaţi ţepeni şi fără să scoată o vorbă.

Rose scoase din geantă un pacheţel de prăjiturele făcute în casă şi muşcă o bucăţică. Contemplă bucuroasă împrejurimile, ascultând trilurile păsărelelor de pe ramurile frasinului de deasupra. Deşi era abia marţi, deja socotea banca asta *a ei*. Vremea se îndreptase considerabil încă din weekendul trecut, iar soarele strălucea pe cer. Oare ce, se gândea Rose mulţumită de sine, ar putea fi mai plăcut decât să stai pe o bancă din parc, să tricotezi şi să mănânci prăjiturele, să contempli copacii şi casele frumoase de dincolo de ei?

Exact când terminase de croşetat un rând, Rose auzi un foşnet în tufişurile din stânga ei. Urmă imediat un schelălăit de durere, apoi un scheunat prelung. Sărind în picioare, se îndreptă către tufişuri şi observă o pereche de ochi cafenii înspăimântaţi privind-o.

— Doreen, Doreen! strigă o voce, apoi tânărul numit Zac apăru imediat pe alee, iar când o zări pe Rose în genunchi, o luă la fugă spre ea.

— E aici, îl informă Rose, încercând să înlăture ramurile ţepoase şi strâmbându-se când un ghimpe o zgârie la încheietura mâinii.

— Vai, Doreen, ce mă fac cu tine? spuse Zac, ajungând lângă Rose şi ţâţâind nemulţumit la vederea câinelui. Hai, scumpo, gata, gata, stai cuminte şi lasă-mă să te scot de acolo, zise el, băgându-şi mâinile curajos prin tufişul ghimpos şi făcând un loc de trecere pentru câine. Uite, prostuţo, acum eşti liberă, zise el, se lăsă pe vine, o luă pe Doreen în poală şi o mângâie încet pe urechiuşe. Zău aşa, ce ne facem noi cu tine? Mulţumesc, îi spuse el lui Rose, e mai aventuroasă

decât ar trebui. Se crede Indiana Jones. Eu îmi petrec viaţa salvând-o din tot felul de locuri imposibile.

— E o fire dornică de cunoaştere, spuse Rose, şi are spirit de aventură. Nu-i un lucru foarte rău. Aoleu, ia uite la năsucul ei, cred că de-aia scheuna.

Chiar deasupra trufei se vedea o zgârietură micuţă. Zac şterse uşor picăturile de sânge şi o sărută pe cap.

— Sărăcuţa de tine, niciodată să nu te mai lupţi cu un tufiş ghimpos. Întotdeauna o să iasă el învingător.

— Nu pare singura venită după război. Uite-te la tine, exclamă Rose, arătând spre zgârieturile pe care Zac şi le făcuse atunci când sărise în ajutorul lui Doreen.

Avea câteva răni pe dosul palmei şi una mai adâncă la încheietură, care începuse să sângereze.

— N-o să mor, răspunse Zac.

— Dar ai să te pătezi de sânge, spuse Rose şi îi suflecă mâneca hainei verzi de velur. Am un leucoplast în poşetă. Hai să ne ocupăm şi de tine, adăugă ea, ridicându-se în picioare.

Când se apropiară de bancă, Doreen începu să adulmece entuziasmată.

— Cred că simte mirosul prăjiturii. E-n regulă dacă îi dau o bucăţică? întrebă Rose, deschizându-şi geanta uriaşă.

— Făcută în casă, se minună Zac. Doamne, parcă m-am întâlnit cu Mary Poppins.

Prinzând-o din nou pe Doreen în lesă, bărbatul acceptă două bucăţele, una pentru el, iar cealaltă pentru căţeluşă. Apoi o lăsă pe Rose să-i şteargă încheietura cu un şerveţel înainte să-i lipească leucoplastul peste rană.

— Prăjiturica asta e fantastică. Şi mai şi tricotezi, spuse el, privind spre grămada de lână de pe bancă. Ce vrei să faci? Pot să văd?

Lui Rose nu i se mai întâmplase vreodată ca cineva de sex opus să fie interesat de tricotatul ei. Poate că bărbaţii din Londra erau ceva mai diferiţi.

— E ceva experimental, vreau să văd şi eu ce-mi iese, îi explică ea, întinzând mâna după andrele şi ridicând în aer materialul în lucru. Fiica mea îşi doreşte un fel de haină uşoară pe care s-o poarte cu o rochie galbenă de-a ei. Ştii — dar asta rămâne între noi doi, şopti Rose, deşi nu mai era nimeni în jurul lor — o să-mi spună probabil ce perfect a ieşit, dar n-o s-o poarte niciodată. Totuşi, e nostim să încerc mereu altceva.

Doreen se agita printre picioarele lor, compensând perioada în care fusese imobilizată în tufişuri şi poftind la altă bucăţică de prăjitură.

— Nu, scumpo, nu-ţi face bine la dinţi. Unde e tiparul? întrebă Zac, analizând partea din faţă a jachetei şi scoţând din geanta de pe bancă spatele şi mânecile deja terminate.

— Nu folosesc un tipar, răspunse Rose, intrigată de interesul neaşteptat pe care bărbatul îl arăta faţă de mânecile dantelate. Mă gândesc pe parcurs cum s-o fac.

— Inteligent, răspunse Zac, trecându-şi degetele peste marginea mânecii şi simţind netezimea ochiurilor regulate.

Rose alesese un fir de mătase răsucit, de un galben argintiu. Efectul de pânză de păianjen pe care îl urmărea era atrăgător, mai mult dantelă decât tricotaj. Rose constată că Zac avea mâinile foarte îngrijite, cu degete prelungi, ca ale unui pianist. Mirosea a parfum, un fel de esenţă de lămâie. Era ceva uimitor că îşi lăsase părul să crească atât de mult. O tunsoare scurtă poate că l-ar fi prins mai bine.

— Soţia ta tricotează? întrebă curioasă Rose, deoarece tinerele de astăzi îşi pierduseră interesul pentru acest hobby plăcut.

Nancy gătea nemaipomenit, dar mai degrabă şi-ar fi înfipt ace în degete decât să tricoteze.

— Nu sunt căsătorit, răspunse Zac privind-o ciudat, de parcă Rose ar fi spus ceva caraghios fără să-şi dea seama. Şi nici nu cred că o să fiu.

— Ei acum, nu fi aşa de pesimist! Niciodată nu ştii cine poate să apară în viaţa ta, îl încurajă Rose. Sunt atâtea fete tinere şi frumoase, încât cu siguranţă o să întâlneşti una într-o bună zi.

Zac râni.

— Nu văd cum s-ar putea întâmpla asta. Poate mai degrabă..., nu, scuze. Clătină din cap. De fapt, eu sunt cel interesat de tricotat.

— Vorbeşti serios? Rose era încântată. Păi e minunat! Niciodată n-am înţeles de ce nu există mai mulţi bărbaţi care să...

— Nu ştiu să tricotez, o opri Zac. Dar creez modele pentru tricotaje. Am magazinul meu, chiar după colţ în Levine Street. Adăugă mândru: Sunt designer vestimentar.

— Zău? spuse Rose, privindu-i neîncrezătoare jacheta verde-lămâie, tricoul de culoarea muştarului şi pantalonii foarte ciudaţi — negri, cu nişte virguliţe albe pictate pe ei din loc în loc.

Aducea mai degrabă cu un prezentator din emisiunile pentru copii de la televizor.

— Am destul de mult succes cu colecţiile mele. Mă rog, într-un anumit fel, o lămuri Zac, observându-i lipsa de încredere.

— Ei, sigur că ai, scumpule! se grăbi Rose să-l liniştească. N-am vrut să insinuez că...

— E OK. Ia ascultă, eu folosesc lucrătoare externe să tricoteze pentru mine. Nu ştiu dacă ţi-ar plăcea asta..., spuse

Zac, continuând să analizeze cusătura complicată a mânecilor viitoarei jachete a lui Nancy. Dar dacă totuşi crezi că te-ar putea interesa...

— Ia vino şi uită-te puţin, strigă Rennie privind pe fereastră.

Nancy golea apa din maşina de spălat vase în bucătărie. Veni repede în living şi se uită încotro îi arăta degetul lui Rennie.

— Oh, Doamne, ce mai plănuieşte acum? exclamă ea.

Rose ieşea din parcul de pe cealaltă parte a străzii şi discuta însufleţită cu un bărbat cu părul lung, care avea un căţeluş în lesă. Sub privirile curioase ale lui Nancy şi Rennie, cei trei se îndepărtară voioşi în josul străzii.

— Oare îi plac atât de mult băieţii tineri? întrebă glumeţ Rennie.

— De câte ori nu i-am spus să nu intre în vorbă cu străinii! oftă Nancy. Iar ei puţin îi pasă.

— Vrei să mă duc până jos să o aduc acasă?

Nancy ştia că existau escroci specializaţi în înşelarea doamnelor în vârstă şi golirea contului lor bancar. Ducându-se până la scaunul pe care Rose îşi lăsase geanta, Nancy se asigură că portofelul mamei ei, cu toate cărţile de credit şi carnetul de cecuri, se află acolo în siguranţă.

— Stai liniştit. L-am văzut pe aici şi ieri plimbându-şi câinele. De ce ar conta asta, Nancy nu ştia, dar părea să o liniştească. Mama a mai vorbit cu el şi ieri. Pe căţeluşă o cheamă Doreen, îşi aminti ea. Cred că are să fie în siguranţă. Arată prea îngrijit ca să fie un pungaş.

— Cred că poliţiştii or să fie foarte impresionaţi când ai să le spui asta, rânji Rennie.

18

— Am ajuns, casă, dulce casă, spuse Zac, împingând uşa de la intrare. Mă rog, magazin, dulce magazin. Micuţ, dar dotat cu tot ce trebuie. Jacintha, fii drăguţă şi du-o tu pe Doreen sus! E moartă de sete.

Jacintha, cu părul ei castaniu lucios şi machiată cu mare grijă, arăta ca o actriţă de cinema, se gândi Rose. Punând la o parte numărul din *Tatler,* Jacintha pocni din degetele ei frumos manichiurate către Doreen şi dispăru printr-o uşă din spatele magazinului. Deja o cântărise din ochi pe femeia adusă de Zac şi hotărâse că nu era o potenţială clientă.

Rose privi în jur cu interes. De afară, magazinul părea micuţ, vopsit într-o culoare rozalie şi cu o pancartă cu inscripţia „Zac Parris Designs" în litere gri şi argintii deasupra intrării.

Înăuntru, magazinul dezvăluia un spaţiu de cel puţin trei metri lăţime şi şase lungime, cu pereţi argintii, mochetă ciclamen şi o serie de voaluri transparente prinse precum un cort de tavan, din centrul căruia atârna un imens candelabru colorat în roz pal şi alb.

— Zău dacă nu arată ca într-unul din programele alea de la televizor, nu-i aşa? exclamă Rose, care nu mai văzuse niciodată un asemenea magazin. Ştii, unde oamenii îşi decorează reciproc sufrageriile şi la final sunt atât de dezamăgiţi că încep să plângă. Ah! Nu voiam să spun că nu arată

minunat, adăugă ea repede. E frumos ca un palat din basme! Oricine ar fi încântat să aibă așa ceva! E genul de loc pe care l-ar aranja tipul ăla slăbănog cu părul lung, îl știi? Ăla plin de pistrui. Un bărbat încântător. Prietena mea Morag crede că e... — Rose își coborî vocea — unul dintre *homosexualii* ăia, dar mie tot îmi place de el. E mereu prietenos și vesel.

Auzind un sunet straniu, ceva între un râs înfundat și o tuse, Rose realiză că Jacintha se întorsese.

— Scuze, vorbeam și eu. Rose își îndreptă atenția spre modelele lui Zac înșirate de-a lungul pereților pe rafturi înguste; era doar câte un singur model, ceea ce dădea o notă ciudată, dar nimic nu semăna cu un magazin obișnuit. Ăsta e modelul la care te gândeai?

Puloverul la care se uita era făcut din lână de culoarea făinii de ovăz și înțesat cu niște ornamente de satin în jurul deschizăturii asimetrice de la gât. Spatele avea formă de U și era despicat ca niște cozi de frac, iar o parte era vizibil mai lungă decât cealaltă. Extraordinar, se gândi Rose, albindu-se la față când văzu eticheta ornată pe care era imprimat prețul. Doamne Dumnezeule, la prețul ăsta ar trebui să fie încrustat cu diamante și să aibă ataşate și cheile de la o casă drept bonus.

— E o afacere exclusivistă. Clientele mele așteaptă numai creații individuale. Nu vor să apară la un eveniment special și să vadă acolo pe altcineva cu o ținută identică, îi explică Zac.

Îți spun eu, se gândi Rose, șansele ca *una* să poarte așa ceva la un eveniment special sunt practic nule. Cât despre *două*, nici gând. Ar trebui să fie complet nebune.

— Arată minunat, răspunse ea politicoasă.

— A fost tricotat de o femeie din Devon, o lămuri Zac. Eu îi trimit desenele mele și îi explic ce am în minte. Apoi ea face puloverul. Crezi că ai putea face și tu asta?

— E ca şi cum m-ai întreba dacă ştiu să respir, răspunse Rose, care tricotase aproape neîncetat în ultimii patruzeci de ani. Şi trebuie să-ţi trimit apoi hainele aşa cum au ieşit, nu-i aşa? Doar că eu nu locuiesc permanent în Londra, ştii, am venit doar într-o vacanţă de două săptămâni.

— Nu-i nimic, spuse Zac exact când telefonul de pe birou începu să sune. Trebuie mai întâi să-ţi dau ceva de probă. Dacă-ţi dau un model, crezi că l-ai putea termina într-o zi sau două? Jacintha, poţi te rog să răspunzi la telefon?

Jacintha, care abia terminase de dat cu ojă pe unghii, îşi flutură mâinile şi spuse ţâfnoasă:

— Te ucid dacă mi se întinde oja. Alo? Zac Parris Designs, cu ce vă putem ajuta? Ah, da. Aşteptaţi. Renunţând la tonul exagerat de politicos, îi întinse receptorul lui Zac, spunând: Pentru tine.

Oricine ar fi fost la celălalt capăt al firului, Zac se îmbujorase. Scuzându-se pentru o clipă, se strecură în atelier şi închise uşa. Jacintha îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Ultimul eşec al lui Zac!

— Ah..., exclamă Rose, gândindu-se că era o altă posibilă tricoteză pentru lucru acasă ce picase testul.

Ei bine, ea avea să-l treacă.

— E drăguţ, nu-i aşa? adăugă Rose, privind-o pe Jacintha cum întoarce cu grijă paginile lucioase ale unei reviste.

— Cine, Zac? Jacintha îşi ridică ochii din articolul intitulat „Noul celibat!", care, se gândi Rose, nu putea să difere prea mult de cel vechi. E OK.

Dumnezeule, ce entuziasm!

— Dar cred că-ţi place să lucrezi aici, spuse Rose.

Asta o făcu pe Jacintha să zâmbească.

— Ia loc, te rog, o invită ea, arătând spre scaunul acoperit cu satin roz. Zac o să stea acolo ceva timp. Vrei să-ţi spun de ce mi-am dat demisia săptămâna trecută?

Uimită, Rose se simți ca atunci când deschizi o conservă de fasole și descoperi că e plină de viermi.

— Păi, doar dacă vrei tu, scumpo.

Poate că Zac se dăduse la ea. Dar cu siguranță nu — părea un băiat de treabă.

— Bărbații, răspunse Jacintha.

Oh, Doamne.

— Vreau să spun, de ce am eu o slujbă? Care a fost motivul principal pentru care am venit să lucrez aici? Să cunosc *bărbați*, exclamă Jacintha, pentru că Rose o privea nedumerită. Să *flirtez* cu bărbații și să-i las să flirteze cu mine! Toate prietenele mele se distrează *grozav* la locul de muncă, au parte de o viață socială nemaipomenită, întotdeauna cu seri fantastice în oraș și o grămadă de pretendenți. Prietena mea Shona s-a măritat cu șeful ei, pentru numele lui Dumnezeu! Acum nici *nu mai trebuie* să muncească și s-au mutat într-o casă grozavă, cu cinci dormitoare, în Primrose Hill. Și ce fac *eu*, în schimb? întrebă Jacintha, și sprâncenele ei se ridicară și se ascunseră sub breton. Lucrez aici, ca o prostănacă. Am ales singură să mă angajez într-un magazin unde nu vin niciodată bărbați!

— Nici unul? Cum asta, niciodată? întrebă uimită Rose.

— Mă rog, în afară de poștaș, cred. Și tipul gras care a venit să ne repare calculatorul când am vărsat eu cafea pe el. Dar e un magazin cu haine pentru femei, iar singurii bărbați care îi trec pragul sunt cei târâți aici de soțiile sau prietenele lor pentru a le plăti cumpărăturile cu cartea de credit. Oricum, cred că mi-am învățat lecția și mă car de aici, dădu din cap satisfăcută Jacintha. Am obținut o slujbă la o agenție de PR din Soho. O mulțime de bărbați, distracție continuă — ha, abia aștept.

Nancy își sufla în mâinile reci ca gheața în spatele lui Rose, care bătea la ușa magazinului Zac Parris Designs. Era ora

nouă şi douăzeci şi cinci de minute dimineaţa şi uşa era încuiată, dar lumina era aprinsă înăuntru. Nu putea crede că se lăsase convinsă de mama ei să vină până acolo — avea douăzeci şi opt de ani, era *stânjenitor* — dar Rose era foarte hotărâtă.

— Ah, uite-l, exclamă veselă Rose când Zac apăru dinăuntru şi descuie uşa. 'Neaţa, scumpule, ce mai faci? Ţi-am adus mostra pe care ai cerut-o. Iar ea e fiica mea, Nancy, cea despre care ţi-am vorbit.

— Sigur, hai, intraţi. Zac zâmbea, dar avea cearcăne de parcă nu dormise prea mult în noaptea aia. Avem cafea, dacă vreţi. Doamne, ce repede ai lucrat. Nu mă aşteptam să te revăd chiar astăzi.

— Ei, n-a fost nici o problemă, se îmbujoră de mândrie Rose când el apucă materialul lucrat. Eu lucrez rapid. Ei bine, ce părere ai?

Nancy îl urmări cum analizează cu o privire de expert lucrătura bluzei şic pe care o desenase pentru mama ei.

— Eşti o adevărată profesionistă, răspunse Zac. A ieşit perfect. Iar acum, am să-ţi plătesc în medie şaizeci de lire pentru fiecare. Patruzeci pentru ceva mai mic, cum e ăsta. Şi optzeci pentru ceva mai complicat. Ce zici?

— Vorbeşti serios? exclamă Rose cu ochii mari, aprobând viguros din cap. Sună grozav. Nu pot să cred că mă plăteşti cu atât de mult!

Nancy se abţinu să nu zâmbească. Când era vorba de o afacere, Richard Branson[1] nu avea de ce să se teamă de mama ei.

Şi Zac păru că se amuză.

— Bine. Ne-am înţeles deci. Iar acum, ce ziceţi de cafeaua aia?

[1] Sir Richard Charles Nicholas Branson (n. 1950), om de afaceri britanic, cunoscut îndeosebi pentru cele 360 de companii ale sale sub brandul Virgin (n. red.).

— Unde-i Jacintha?

— Ei, cred că-i pe drum. Dimineţile nu sunt punctul ei forte. Are nevoie de câteva ore bune numai ca să se fardeze.

Zac era evident homosexual. Nancy, care îi observase atitudinea afectată şi gesturile largi, constată că acest lucru îi scăpase cu desăvârşire mamei sale.

— Ei, oricum pleacă. Şi-a găsit o nouă slujbă în Soho. Rose îl fixă cu privirea. Mi-a zis că n-ai găsit pe nimeni care să vină în locul ei.

— N-am găsit, răspunse Zac, preocupat să toarne cafeaua în nişte ceşcuţe argintii. O bei cu zahăr?

— Chestia e că... şi fiica mea caută de lucru. Cred că s-ar potrivi perfect.

Zac se opri cu linguriţa în mână şi se întoarse să o privească pe Nancy. Deşi până acum avusese impresia că mama ei deja vorbise cu el despre o posibilă angajare, Nancy îşi dădu seama că el habar nu avusese, şi fusese luat prin surprindere.

— Păi..., murmură Zac.

— N-ai să regreţi nici o clipă, adăugă mândră Rose. E punctuală, eficientă, şi se pricepe să lucreze cu oamenii. N-o să-şi piardă timpul făcându-şi unghiile sau citind reviste.

— Mamă...!

— Dar chiar *n-o* s-o faci, îi spuse Rose. Te-ai descurca grozav aici.

Nancy se agita, căci era o situaţie mai mult decât penibilă. Parcă era o fetiţă de şaisprezece ani la o petrecere care o vedea pe mama ei cum îi aduce un băiat ca să danseze cu ea. De fapt, după cum mama ei declarase în repetate rânduri cât de minunat este Zac, era acum evident că dorea să-l cupleze cu ea. *Vai, Doamne.*

— Ei bine..., se bâlbâi Zac, care nu părea nici el foarte dornic de vreun dans.

— Şi poate să înceapă când vrei, continuă Rose pe un ton încurajator.

Gata, era suficient.

— Mamă, opreşte-te, izbucni Nancy. Pot să mă descurc şi singură, OK? Lasă-mă pe mine să discut cu Zac. Noi două vorbim acasă, da?

Când o să te strâng de gât, adăugă ea în gând. Zău aşa, *ce se întâmpla* cu mama ei zilele astea? Oare luase lecţii cum să devină insistentă?

— Bună idee, încuviinţă din cap Rose, mulţumită de sine şi satisfăcută la gândul că abilităţile ei de Cupidon dăduseră roade. Oricum trebuia să cumpăr ceva. Ia staţi voi doi puţin de vorbă, să vă cunoaşteţi mai bine. Îmi povesteşti tu când ne vedem acasă.

19

— Îmi pare rău, murmură Nancy de îndată ce uşa magazinului se închise în urma lui Rose. Stai liniştit, nu trebuie să mă angajezi. N-am avut nici cea mai vagă idee că va tăbărî aşa pe tine. N-am fost niciodată atât de ruşinată. Lasă-mă pe mine, te rog, continuă Nancy, văzându-l pe Zac cum se străduieşte să-şi pună zahăr cu linguriţa în cafea.

Aproape tot se vărsase pe tavă. După ce Nancy termină de pus zahărul, mestecă în cafea şi îi întinse ceaşca. Observă că lui Zac îi tremurau mâinile.

— Eşti bine? Pari puţin...

— Extenuat? Frânt? Cu tendinţe suicidale? E-n regulă, poţi s-o spui. Fără politeţuri, răspunse Zac, făcându-i semn să îl urmeze în atelierul din spatele magazinului.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni portocalii foarte largi, un tricou alb cu mâneci lungi şi o vestă bleumarin cu fermoar şi buzunare cu forme ciudate. Avea spre patruzeci de ani şi faţa lui slabă era încordată de o problemă care îl frământa.

— Uite, stai jos. Zac strânse în grabă o grămadă de materiale de croitorie şi arătă spre canapeaua de două locuri îmbrăcată în catifea roşie. Rose e o doamnă deosebită. Dacă ea crede că te-ai potrivi acestei slujbe, probabil că are dreptate, zise el, apoi luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Mi-a spus că tocmai te-ai despărţit de soţul tău.

— Soţul meu mă înşela.

Nancy hotărî că dacă el putea fi direct, la fel putea şi ea. Deşi era posibil ca el deja să ştie toate amănuntele de la mama ei.

— Păi... ştiu cum te simţi. Zac reuşi să schiţeze un zâmbet crispat. Asta dacă te întrebi de ce arăt de parcă tocmai am ieşit dintr-un canal...

Nancy constată că aici femeile erau în avantaj. Măcar ele îşi puteau ascunde deprimarea sub machiaj.

— Tocmai s-a întâmplat? întrebă ea, plină de înţelegere.

— *Tocmai* s-a întâmplat? Se întâmplă *mereu*, suspină Zac şi se cocoţă pe braţul canapelei. S-a întâmplat iarăşi aseară. Povestea vieţii mele. Dacă ar exista vreo categorie în *Guinness Book* cu „Cea mai dezastruoasă viaţă amoroasă", eu aş fi acolo. Am avut parte numai de decepţii. Scutură din cap cu un aer jalnic şi-şi trecu degetele prin părul său lung. Nu ştiu cum de reuşesc s-o dau în bară întotdeauna.

— Eu doar o dată am avut parte de aşa ceva, răspunse Nancy, dar mi-a fost de ajuns. Iar acum iată-mă aici în Londra, continuă ea, la opt sute de kilometri de casă. Trebuia să stau pe aici doar vreo două săptămâni cu prietena mea, Carmen. Acum încearcă să mă convingă să mă mut definitiv la ea.

— Şi vrei să spui că nu eşti norocoasă? o întrebă Zac. La mine lucrurile stau invers. Cunosc pe cineva, se mută la mine şi — scuză-mă, *ştiu* că m-am înşelat – eu îmi închipui sincer că o să rămânem împreună pentru totdeauna. Apoi weekendul următor îşi strânge lucrurile şi pleacă. Şi pe urmă nu ne mai vedem niciodată. Vreau să spun, vezi cât de jalnic e?

Încerca el să pară stăpân pe sine, dar ochii lui albaştri se umpluseră de lacrimi.

— Nu e deloc jalnic, minţi Nancy, vrând să pară prietenoasă. Încă n-ai cunoscut persoana potrivită.

— Nu... doar o grămadă de Domni Nepotriviţi, zise el în timp ce pe scări se auziră paşii micuţei Doreen, apoi

căţeluşa intră în cameră, şi Zac o luă în braţe. Măcar te am pe tine, scumpo, nu-i aşa? Măcar tu n-o să mă părăseşti, n-ai să fugi cu toată colecţia mea de CD-uri şi cu pantalonii mei preferaţi Jean Paul Gaultier băgaţi din greşeală în geanta ta, adăugă el mângâind-o pe Doreen. Ai fost distrusă când te-ai despărţit de soţul tău? întrebă el plin de speranţă.

— Mi-am închipuit că o să fiu. Ştiu că vrei să mă auzi răspunzând că da, dar n-a fost deloc aşa. Nancy se strădui să explice. La început a fost un şoc destul de mare, dar după aceea am început să mă simt... cum să-ţi spun, uşurată. E ca atunci când ai fost invitat la o petrecere la care *trebuie* să te duci, dar tu nu prea ai avea chef de ea. În adâncul sufletului eşti speriat, dar afişezi o figură hotărâtă, şi apoi dintr-odată se întâmplă ceva şi-ţi dai seama că nu mai trebuie să mergi acolo.

— Şi dacă apare în după-amiaza asta la uşa ta şi te imploră să-l accepţi înapoi?

— Nu l-aş mai accepta. S-a terminat definitiv.

— Nici măcar n-ai mai fi tentată?

— În nici un caz, răspunse hotărâtă Nancy, clătinând din cap. Nici pentru o fracţiune de secundă.

— Cât eşti de puternică, oftă Zac şi o mângâie pe Doreen pe urechile mătăsoase. Aş vrea şi eu să fiu ca tine. Brusc se luminã la faţă şi spuse: Ai putea fi modelul meu. Să mă înveţi să nu mai fiu atât de uşor de manipulat. Să mă susţii în fiecare dimineaţă cu câteva vorbe încurajatoare, să-mi tragi una în cap atunci când...

— Stai puţin, interveni Nancy, asta înseamnă că îmi oferi totuşi slujba?

— Sigur, răspunse surprins Zac.

— Dar... nu mai ai şi alte persoane de intervievat?

— Nu, răspunse Zac, părând uşor stânjenit. Să fiu cinstit, nici n-am dat vreun anunţ. Eu sunt un creator de modă, protestă el. Partea administrativă nu e punctul meu forte.

Într-un fel, speram că Jacintha are să aducă pe altcineva în loc. Apoi adăugă vesel: Dar prefer să te angajez pe tine.

— Pentru că te-ar scuti pe tine să-ţi mai baţi capul cu anunţurile, spuse ea pe un ton sec.

— Nu! Sau, într-un fel da. Dar prietenele Jacinthei sunt... cum să-ţi spun?... exact ca şi Jacintha. Iar Rose chiar mi-a spus că ai fi perfectă pentru slujba asta.

Nancy îşi dădu ochii peste cap.

— Doar e mama mea. Crede că sunt potrivită şi ca rezervă pentru echipa olimpică de ştafetă sau ca ministru de Finanţe *şi* să reprezint Anglia la concursul Eurovision.

— Tii, dacă poţi să faci toate chestiile astea, spuse vesel Zac, atunci cu siguranţă poţi să te descurci şi aici. Deci când poţi începe?

— De îndată ce-mi dau jos de la gât medalia de aur şi termin discursul despre buget, zâmbi Nancy.

— De lunea viitoare atunci?

Asta nu semăna cu nici un alt interviu la care mai fusese. Să lucreze pentru Zac Parris avea să fie foarte instructiv.

— De lunea viitoare, răspunse fericită Nancy.

— N-o să întâlneşti nici un bărbat pe aici, o avertiză Zac. Tocmai de-aceea a plecat Jacintha, pentru că nu e niciodată nimeni cu care să stai la palavre.

— Fără picior de bărbat, spuse ea, asta o să facă slujba perfectă.

Rennie încă dormea când se auzi soneria. Se rostogoli în pat gemând şi îşi trase o pernă peste cap.

Ţârrrrrrrrrr!

Doamne, cât ura soneriile de la uşi! Îţi puteau distruge sănătatea.

Dar din moment ce se trezise, şi părea a fi singura persoană din casă, putea totuşi răspunde.

Gol, cu jeanşii într-o mână, coborî în hol şi apăsă pe butonul interfonului.

— Da?

— Ăăă... eşti Rennie Todd? spuse o voce necunoscută de fată.

Rennie tăcu o clipă. Nu putea spune că e majordomul?

— Cine întreabă? zise el într-un final.

— Uite, îmi cer scuze, continuă nervoasă fata, dar trebuie să-ţi vorbesc despre... ăăă... Carmen.

— De ce?

— Te rog, e important.

Rennie oftă şi îşi trase blugii pe el, cât pe ce să-şi bage piciorul prin ruptura de la genunchiul stâng. Deschise uşa şi văzu o fată blondă cu părul strâns într-o coadă de cal. I se puteau vedea rădăcinile închise la culoare. Era drăguţă, avea cam douăzeci şi cinci de ani şi era îmbrăcată cu o geacă roşie din piele, pantaloni negri eleganţi şi cizme cu toc înalt.

— Carmen nu-i aici, spuse Rennie, tremurând când vântul rece se izbi de pieptul lui dezgolit.

— Ştiu. N-aş fi venit dacă era acasă.

O văzu cum înregistra faptul că vorbea cu Rennie Todd, cineva pe care până acum îl văzuse doar la televizor. Era o senzaţie cu care Rennie se obişnuise de mult. Repede — Doamne, ce *frig* era! — o întrebă:

— Durează mult?

— Păi... Fata clătină din cap, ca şi cum s-ar fi scuzat. Destul de mult.

Normal. Nici o şansă aşadar să se culce din nou. În acest caz, era necesară nişte cofeină.

— Intră atunci. Cafea?

— Mersi, răspunse tânăra, urmându-l până în bucătărie. Scuză-mă dacă te-am trezit.

— Nu-i nimic, dacă merită..., răspunse el, vrând să umple ibricul şi reuşind să se stropească pe piept cu apă rece ca gheaţa — *uh*. Ia zi, care e treaba?

— Lasă-mă pe mine să fac asta, spuse ea luându-i ibricul din mână, ca şi cum şi-ar fi dat seama că el nu era încă în stare să facă două lucruri dintr-odată: să o asculte şi să pună cafeaua pe foc.

Rennie se aşeză recunoscător pe un scaun din bucătărie. Văzu în fructieră un KitKat, care putea constitui un mic dejun plăcut.

— Vrei şi tu jumătate? întrebă el, arătându-i batonul.

— Nu, mulţumesc. Mănâncă tu.

Bun. Răspuns corect.

— Şi... cum te cheamă? spuse Rennie.

— Tina.

— Şi de unde o ştii pe Carmen? zise Rennie, gândindu-se că poate are legătură cu adăpostul pentru săraci.

— N-o ştiu pe Carmen, doar ştiu *despre* ea. Îi turnă o ceaşcă de cafea tare, i-o puse în faţă şi spuse: OK, uite care-i treaba. Sunt fosta prietenă a lui Joe James.

— Ah !

La naiba, asta-i lipsea lui acum. O fostă prietenă geloasă, pusă pe scandal.

— Nu..., spuse imediat Tina, citindu-i gândurile. Nu e ce crezi. Doar voiam să te avertizez de ceva în legătură cu Joe.

— Nu crezi că ar trebui să vorbeşti mai bine cu Carmen?

Bleah, fără zahăr. Femeia asta voia să-l otrăvească!

— Nu vreau să afle de la mine. I-ar spune lui Joe, iar el ar lua-o razna. Oricum, din câte am auzit, este înnebunită

după el. Scuze, trebuia să-mi spui. Tina îi întinse zaharniţa şi o linguriţă. Nu vreau să-i zici că am fost pe-aici.

— Dar Joe ţi-a dat adresa? întrebă Rennie încruntat.

— Nu, nu el. Ştiam că e Fitzallen Square, pentru că a pomenit-o în treacăt prima dată când a venit să vorbească cu tine. Când am ajuns azi-dimineaţă aici, m-am gândit că o să pot ghici care e casa, zâmbi Tina încurcată. Pentru că eşti cine eşti, înţelegi? Mă aşteptam să găsesc o casă cu Lamborghini şi limuzine parcate afară, cu muzică rock bubuind de la toate ferestrele, cu tineri strânşi afară...

— Scuze, tinerii nu se strâng decât pe la prânz, răspunse grav Rennie. Deci cum ne-ai găsit?

— L-am întrebat pe poştaş.

Ah... aşa.

— Continuă, zise Rennie, dând aprobator din cap şi desfăcând ambalajul de la KitKat.

— Joe umblă cu Carmen doar pentru că e bogată, spuse fără menajamente Tina. Vrea să-i ia banii.

— Ţi-a spus el asta?

— Am ieşit împreună aproape un an de zile. Săptămâna trecută m-a părăsit. Şi da, am fost furioasă. Tina ridică din umeri. Sunt sinceră, OK? Am crezut că o să rămânem împreună, să ne logodim şi toate cele, şi normal că am fost furioasă. Oricum, ieri i-am telefonat lui Joe să-i spun că i-am găsit asigurarea de la maşină şi alte acte într-o geantă, de când a fost la birou să-şi înregistreze maşina. A trecut pe la prânz să le ia.

— Şi aţi sfârşit în pat, nu-i aşa? ghici Rennie.

Mă rog, asta ar fi făcut el.

— Nu! Dar Joe era atât de mulţumit de sine, încât nu se putea abţine să nu se laude cu relaţia lui cu Carmen şi cât de înnebunită este ea după el, spuse Tina, apoi tăcu pentru o

clipă. Mi-a spus că viaţa lui are să se schimbe, în stil mare, ceea ce m-a neliniştit puţin. I-am răspuns că nu este el o partidă chiar atât de bună, iar *el* a replicat că n-are de gând să lase o asemenea ocazie să-i scape printre degete. Ştii tu, visul lui e să aibă propria lui afacere cu lucrări de instalaţie, dar pentru asta e nevoie de mulţi bani, de care Joe nu dispune. Oricum, mi s-a lăudat că o s-o convingă pe Carmen să-l ajute cu nişte bani să se pună pe picioarele lui. A zis că douăzeci de mii de lire n-ar fi o cheltuială prea mare pentru ea, nici nu s-ar simţi. Ceea ce cred că e puţin cam urât să spui, chiar dacă *este* adevărat. Şi eu cred că ea trebuie să ştie ce vrea să facă Joe. Uite, am spus-o. Poţi să nu mă crezi dacă nu vrei, dar ăsta e adevărul.

— Şi vrei ca eu să-i spun asta lui Carmen, întrebă încet Rennie, ca ea să rupă relaţia cu fostul tău prieten? Şi apoi ce? Să se întoarcă la tine?

Tina ridică din umeri.

— Poate că da. Eu nu-i pot oferi lui Joe douăzeci de mii de lire, pentru că n-am bani. Dar eu încă îl iubesc.

— Carmen n-o să mă creadă.

— E şi asta adevărat. Dar nu-ţi cer să-i spui ca să-l părăsească. Tina se întinse peste masă şi rupse în două ultimul baton de KitKat — Doamne, cât de mult *ura* el fetele care făceau asta — şi spuse: Eu doar îţi sugerez s-o avertizezi, pentru ca atunci când el o să înceapă să facă aluzii la cele douăzeci de mii de lire care i-ar rezolva problemele, ea să stea puţin să se gândească înainte să-şi scoată carnetul de cecuri bătut cu diamante.

20

Vremea se înrăutăţise dramatic. Nori plumburii se îngrămădeau pe cer, şi o ploaie rece începu să cadă pe când Nancy se pregătea să plece de acasă. Când ajunse în stradă, ploaia se înteţise şi se transformase în grindină, răpăind violent pe umbrela ei. Boabele de grindină săreau şi ricoşau în toate părţile ca nişte mingi de tenis de câmp ce o luaseră razna. Înfiorându-se atunci când o maşină trecu pe lângă ea, aruncându-i un val de apă peste picioare, Nancy se întrebă cât de disperată era ea pentru un tuns ca să iasă din casă pe o asemenea furtună. Ei bine, *atât* de disperată, e limpede. Altfel, ar fi fost acum în baie, cu un pieptene şi cu o foarfecă, mai degrabă decât să se ude până la piele în stradă.

Doar că făcuse deja chestia cu foarfeca şi pieptenele ceva mai devreme, iar faptul că se udase până la piele era un preţ mic de plătit pentru sentimentul îngrozitor pe care îl ai atunci când te uiţi în oglindă la părul pe care ţi l-ai tăiat singură şi ştii fără nici un dubiu că asta e Cea Mai Mare Greşeală din Viaţă.

Oricum, părul ei avea nevoie şi de o vopsire, nu doar de tuns. Noua slujbă merita o schimbare de look. Iar dacă ar fi aşteptat până ce trecea furtuna, nu i-ar mai fi rămas suficient timp stilistului pentru amândouă...

— Oh, Doamne, ţipă Nancy întorcându-se şi văzând o bicicletă care se îndrepta direct către ea.

Biciclistul, care pierduse controlul vehiculului, se lovi de bordură cu un scrâşnet metalic, şi Nancy sări în spate pentru a evita impactul. Din păcate, nu se dovedi îndeajuns de rapidă, căci biciclistul zbură peste ghidon şi se izbi cu putere de pieptul ei.

În clipa următoare, Nancy îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Biciclistul, un adolescent într-un hanorac şi cu ochelari acoperiţi de lapoviţă, se prăbuşi peste ea.

— Scuze, scuze, bălmăji el, îngrozit de acest neaşteptat contact fizic cu o femeie mai în vârstă decât el, şi se chinui să se ridice în picioare.

Nancy, încă întinsă la pământ, îl privi cu gura căscată, necrezându-şi ochilor, cum se repede să-şi ridice bicicleta din rigolă, sare pe ea şi se îndepărtează pedalând disperat.

Simţindu-se încă ameţită, se ridică în capul oaselor şi-şi examină cu grijă mâna julită. Grindina îşi menţinea ritmul infernal, umbrela i se rostogolea jucăuşă în mijlocul străzii, iar geanta — oh, *grozav!* — i se deschisese chiar într-o băltoacă.

— E-n regulă, nu te mişca! se auzi o voce de bărbat în spatele ei.

De parcă se pregătea să sară în picioare şi să înceapă să danseze un dans irlandez!

Încă buimăcită în urma impactului, se concentră să-şi recapete răsuflarea. Vecinul lui Carmen, tatăl Miei, se lăsă pe vine lângă ea şi o întrebă:

— Vrei să chem o ambulanţă?

— Nu, e-n regulă, răspunse ea clătinând din cap. Nu mi-am rupt nimic.

— Idiot nenorocit, exclamă enervat Connor. Am văzut totul de la fereastră.

— Ca Batman. Nancy reuşi să schiţeze un zâmbet. Apare de nicăieri, apoi dispare iar înainte să-ţi dai seama ce te-a lovit.

— Doar că de obicei Batman nu te doboară cu bicicleta, spuse Connor. Apropo, eu sunt Connor, se recomandă el cu un aer serios, întinzând mâna.

— Știu. Tatăl Miei. Îmi pare bine să te cunosc.

Dădură mâna în mod solemn. Și el era ud până la piele, constată Nancy în timp ce grindina continua să cadă ca niște confetti dureroase.

— Ei, e chiar caraghios. De parcă suntem la un garden-party șic și ne prefacem că nu plouă. Crezi că poți să te ridici? o întrebă Connor.

Nancy încuviință din cap și se lăsă ajutată să se ridice în picioare. Trotuarul era alunecos, acoperit cu zloată. Ea începu să tremure, ca un efect întârziat al șocului.

— OK, murmură Connor, conducând-o până la un gard. Sprijină-te aici o clipă până ce-ți adun lucrurile de pe jos.

Era îmbrăcat cu un tricou alb cu albastru și reiați albastru-închis. Nancy se sprijini moale de gard și îl urmări cu privirea cum adună toate lucrurile care îi căzuseră din geantă, inclusiv o cutie de tampoane și un ruj care se rostogoliseră în rigolă. Apoi Connor fugi în stradă pentru a recupera și umbrela.

— Haide, o îndemnă el când reveni, să mergem înăuntru.

Ușa de la intrarea casei lui era larg deschisă. O ajută să urce treptele.

— Sincer, chiar nu trebuie să...

— Hei, nu-mi strica momentul de glorie. N-am mai ajutat niciodată vreo domniță la ananghie. Când eram copil mereu visam să devin un supererou, mărturisi Connor. Îmi imaginam cum scot în brațe oameni din clădiri cuprinse de flăcări, cum le salvez viețile.

— Ce nobil, îi zâmbi Nancy, încercând să și-l închipuie copil.

— De fapt, nu era chiar aşa. Îmi doream să-i salvez ca să-mi rămână îndatoraţi pe veci şi să-mi dea o răsplată fantastică. Ţi-aduci aminte de *Charlie şi Fabrica de Ciocolată*[1]? Îmi doream să-i salvez viaţa lui Willie Wonka pentru ca el să-mi dea fabrica lui şi să mă aleg astfel cu rezerve de dulciuri pentru tot restul vieţii. Acum, să te ajut să-ţi dai jos haina asta udă.

Nancy îşi dădu seama că mâinile îi tremurau atât de tare încât nu era în stare să-şi deznoade cordonul. Simţindu-se neajutorată, rămase acolo ca un copil în timp ce Connor făcu asta pentru ea.

— Tare mi-e teamă că eu n-am o fabrică de dulciuri. Dar te poţi servi din cutia de TicTac-uri cu gust de portocală din geantă.

Connor rânji, şi ceva vibră în Nancy când îl privi cu adevărat pentru prima dată şi-şi dădu seama cât de bine arată. Mă rog, poate că nu-ţi tăia răsuflarea ca Rennie, ai cărui pometi înalţi şi ochi negri pătimaşi făceau fetele să suspine, dar era arătos într-un fel mai bărbătesc. Connor O'Shea părea ciufulit, plăcut şi călduţ... ei, într-un cuvânt *atrăgător*.

Ups, Nancy constată că rămăsese cu privirile aţintite asupra lui. Gata, revino-ţi. *Auuu*.

— Îmi pare rău.

După ce îi scosese haina udă, Connor îi suflecase atent mâneca puloverului ei favorit, oliv. Nancy simţi durerea şi văzu julitura urâtă de pe antebraţ, vânătaia care începea să apară şi sângele care îi curgea.

— Stai puţin, mă duc să aduc trusa de prim-ajutor, spuse Connor. Cred că va fi nevoie de o amputare.

[1] Carte de Roald Dahl, după care s-a făcut musicalul *Willy Wonka şi Fabrica de Ciocolată*, în regia lui Mel Stuart şi cu Gene Wilder în rolul lui Wonka (1971) (n. red.).

Avea o voce extraordinară, leneșă și plină de umor și cu acel irezistibil accent de Dublin.

— Pot să păstrez brațul drept amintire? întrebă în glumă Nancy pe când Connor, după ce adusese trusa medicală, începu să-i cureţe rana cu soluţie antiseptică.

— Păi asta numesc eu economie. Îl poți lipi pe o placă, spuse el aprobator. Apoi îl prinzi de perete. Un minunat subiect de conversaţie, și mult mai ieftin decât un tablou în ulei.

— Și când se mai învecheşte, i-l pot vinde lui Charles Saatchi[1], răspunse ea, întinzând brațul pentru ca el să-i poată pune un pansament steril peste rană.

Privirile li se întâlniră și ea simți din nou atracţia. Connor mirosea nemaipomenit, avea simțul umorului și ei îi plăcea la nebunie cum i se ridicau sprâncenele când zâmbea, de parcă ar fi avut propria lor viaţă.

— Gata, am terminat. Mai ai ceva de care să mă ocup?

— Nu, restul e bine, răspunse ea. Oricum nu se putea dezbrăca să-i arate și celelalte julituri dureroase — căci ce putea face el, să le pupe să treacă? Ce bine te-ai descurcat, zise Nancy și trase înapoi mâneca peste bandaj. Mulţumesc. Cum te-aș putea răsplăti pentru că mi-ai salvat viaţa? Întinzându-se după poşetă, spuse: Uite, îți dau cutia mea cu TicTac. Vreau să o iei tu.

Oare glumea atât cât trebuie sau se făcea complet de râs? Trecuse aşa de mult timp de când nu mai flirtase cu un bărbat încât abia își mai aducea aminte cum se procedează.

Uşor şocată, Nancy își spuse că trebuie să se adune. Pentru numele lui Dumnezeu, Carmen își plânsese soțul timp de trei ani, iar acum uite-o pe *ea*, care la doar trei săptămâni de

[1] Charles Saatchi (n. 1943), cofondator, împreună cu fratele său Maurice, a agenţiei de publicitate Saatchi & Saatchi, una dintre cele mai mari din lume, colecţionar de artă, proprietar al Saatchi Gallery și sponsor al grupului Young British Artists, printre care se numără și Damien Hirst (n. red.).

la despărţirea de propriul ei soţ se comporta ca o adolescentă în care tropăiau hormonii. Cu siguranţă nu proceda corect!

— Ascultă, îi întrerupse gândurile Connor. Ce faci mâine-seară?

Inima lui Nancy începu să bată cu putere.

— Poftim? Ăăă... n-am nimic planificat, răspunse ea îmbujorându-se, fără să-i vină să creadă că totul se întâmplă atât de repede. De ce?

Dacă el o roagă să facă pe babysitterul, aşa îi trebuie.

— Ce-ai zice dacă ai veni pe-aici să bem ceva, sugeră Connor, să ne cunoaştem mai bine? Şi fără miros de antiseptic.

— Mi-ar plăcea. Grozav! răspunse Nancy, întrebându-se dacă nu reacţionase cu prea mult entuziasm.

Dar la urma urmei el întrebase, nu se oferise ea. Ce e rău în a accepta? Dacă ar fi ezitat, poate că el s-ar fi răzgândit. OK, acum poartă-te normal, îşi zise ea, poartă-te nor...

— Păi atunci, pe la şapte? Tu, Rennie şi Carmen?

Oh.

— Grozav! răspunse zâmbind Nancy, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea.

Mă rog, era de înţeles. Connor probabil s-a gândit că ar fi nepoliticos să nu-i invite şi pe Rennie şi pe Carmen. Nu dorea ca ei să se simtă ignoraţi.

Era subtil, asta era.

— Întotdeauna e bine să-ţi cunoşti vecinii, zise calm Connor. Încă n-am cunoscut-o pe Carmen, nici măcar n-am avut ocazia s-o salut. Ia dă-mi puţin mâna, spuse el întinzându-se după încheietura ei stângă. Îi tamponă grijuliu palma cu un şerveţel. Încă sângerează, spuse el. Poate că ar trebui să pun un bandaj şi acolo!

— Ce se întâmplă aici?

Nancy tresări şi se întoarse, şi se trezi privită de către o fată cu bucle purpurii, cu o faţă frumoasă dar deloc prietenoasă.

Era fardată abundent dar foarte îngrijit, îmbrăcată cu o cămașă albă care părea să-i aparțină lui Connor, și în rest nimic.

— Ea e Nancy, una dintre vecinele noastre. Tocmai s-a ciocnit cu un biciclist, explică el. Nancy, ea e prietena mea, Sadie.

Sadie dădu scurt din cap, aprobator. Nancy încercă să zâmbească prietenos, dar se simțea de parcă ar fi pășit în gol în casa liftului fără să vadă că liftul nu era acolo.

— Care vecină? întrebă autoritar Sadie.

— De pe partea asta, răspunse Connor arătând către stânga. Cu Rennie și Carmen. I-am invitat pe la noi mâine-seară să bem ceva, așa că o să-i cunoști și tu pe toți cum se cuvine.

— Va fi și Mia aici?

— Normal că va fi și Mia.

— În acest caz, să sperăm că o să se poarte frumos, zise Sadie tăios. Connor, e trecut de patru. La cinci trebuie să fim la club, continuă ea, privind fix, cu ochii mijiți, la degetele lui Connor pe încheietura mâinii lui Nancy: *ia-le de pe ea.*

— Păi și eu trebuie să plec, spuse Nancy, bucuroasă că nu mai tremura. Mulțumesc pentru primul-ajutor, zise ea, trăgându-și mâna și ridicându-se în picioare.

— Ba *eu* îți mulțumesc pentru că mi-ai îndeplinit o veche fantezie, rânji Connor, fără să-și dea seama de efectul pe care vorbele sale îl aveau asupra lui Sadie. Și nu uita: mâine-seară la șapte.

— Absolut! răspunse Nancy, întrebându-se dacă va reuși să-și rupă ambele picioare până mâine-seară. Ne vedem atunci.

21

Carmen nici nu plânse, nici nu ţipă la el, şi nici nu-l împroşcă imediat cu invective, dar Rennie ştia că le gândea.

— Scumpo, îmi pare rău. M-am gândit doar că ar fi corect din partea mea să te avertizez, adăugă Rennie. Nu împuşca mesagerul!

Carmen se uită la el ca şi cum ar fi fost cel mai crunt duşman al ei.

— Dar cine e *celălalt* mesager? Nu se poate să nu-mi spui! Trebuie să ştiu cine împrăştie asemenea zvonuri despre Joe.

— Chiar nu pot. M-a pus să jur, mi-am dat cuvântul. Dar e de partea ta, şi asta contează cel mai mult. Nu vrea să te vadă suferind.

Doar că el însuşi o făcea să sufere acum, Rennie ştia asta. Tocmai îi spusese că bărbatul de care era îndrăgostită o minţea şi nu o iubea deloc.

— Păi, bine atunci, mulţumesc.

— Doar ia aminte la asta, spuse Rennie. Se poate ca acea persoană să se fi înşelat, poate că el chiar te iubeşte cu adevărat, dar...

— Bine, bine, am priceput. Tu crezi că Joe doar se preface. O să am grijă să-mi ascund cărţile de credit şi n-o să-mi scap din ochi poşeta.

— Nu asta am vrut să spun, replică Rennie. OK, lasă, uită ce ţi-am spus.

— Cum pot să uit? strigă Carmen. Tocmai *ai spus-o*! Spune-mi cine ţi-a zis asta.

— Nu, spuse el hotărât.

— Nu? Ah, păi de ce? Poate pentru că nu există nici o *altă* persoană!

— *Poftim?* întrebă surprins Rennie.

Carmen îşi îndreptă acuzator degetul înspre el.

— Asta e doar ceea ce crezi *tu*. Şi pentru că erai sigur că n-o să iau în seamă toate prostiile astea dacă vin de la tine, ai adăugat chestia cu vizitatorul cel misterios. Ai idee cât de josnic eşti? Nu accepţi faptul că Joe mă iubeşte doar pentru ceea ce sunt eu, pentru caracterul meu. Vrei să insinuezi că dacă n-aş fi bogată, nici nu s-ar fi uitat la mine.

— Dar...

— Hai, gata, taci, nu mai vreau să aud nici un cuvânt, şuieră Carmen şi-şi înşfăcă haina. Ai spus că vrei să mă vezi fericită, dar de fapt nu asta gândeşti. Pentru că exact în momentul în care în cele din urmă întâlnesc şi eu pe cineva şi încep *să mă simt* fericită, vii tu să distrugi totul. Şi acum lasă-mă să-ţi mai spun şi eu ceva. Toate fetele cu care te-ai culcat tu nici nu s-ar fi uitat la tine dacă aveai doar o slujbă obişnuită. Ţi-au acordat atenţie doar pentru că eşti plin de bani.

Din fericire, Rennie nu se simţi rănit, pentru că ştia că nu era adevărat. Şi Carmen era conştientă de asta, dar el nu mai comentă nimic. Rămase doar acolo şi ascultă insultele fără să riposteze. În acel moment, simţea că aşa trebuia să facă.

— ...şi tocmai de-asta n-ai avut niciodată o prietenă în adevăratul sens al cuvântului! încheie Carmen cinci minute mai târziu. Eşti patetic, imatur şi... şi *superficial*!

— Aşa e! încuviinţă din cap Rennie, spunându-şi că totuşi era un amant desăvârşit.

— Îmi pare rău pentru tine, izbucni disprețuitor Carmen. În adâncul inimii, îți dorești să fii la fel de fericit cu cineva cum suntem eu și Joe. Ești pur și simplu invidios.

— Hei, ce s-a-ntâmplat? Ce tăcută ești astă-seară!

— N-am nimic, sunt bine, răspunse automat Carmen, clătinând din cap.

Se plimbau ținându-se de mână prin Leicester Square, după ce ieșiseră de la cinema. De-abia așteptase să vadă ultimul film al lui Steven Spielberg. Dar dacă Joe începea să-i pună acum întrebări despre ce se întâmplase în film, n-ar fi reușit să-i spună nimic. Problema era că atunci când cineva îți dezvăluie un lucru neplăcut, vorbele lui te apasă și nu poți să ți le scoți din cap, fie că sunt sau nu adevărate. Când țipase la Rennie fusese cât se poate de sinceră, dar acum îndoiala nu-i mai dădea pace. Nu era adevărat, era nouăzeci și nouă la sută sigură de asta. Dar dacă nu era așa? Dacă Rennie chiar avea dreptate?

— Mi-e cam foame, spuse Carmen.

— Bine. Ce zici dacă luăm ceva semipreparat și mergem acasă la tine?

Carmen se înfioră, foarte puțin încântată să se întoarcă în Fitzallen Square. Poate că Rennie era și el acasă. Dar, Doamne, dacă Rennie chiar *avusese* dreptate?

— Nu vreau ceva semipreparat. Nu putem mânca la un restaurant? propuse ea.

— Bine. Undeva prin apropiere? întrebă Joe, dându-i drumul la mână și cuprinzând-o cu brațul de mijloc. Alege tu. Unde vrei.

Era o seară de vineri cu străzile înghețate și pline de oameni. Mergând pe o străduță îngustă, Carmen zări un restaurant la care mai mâncase.

— Aici, spuse ea când ajunseră în dreptul lui.

Joe rămase tăcut, părând nesigur. Era un local francez şi extrem de scump.

— Eşti sigură? Păi... suntem îmbrăcaţi în blugi.

Carmen simţi o strângere de inimă văzându-l că şovăie.

— E-n regulă, nu-i deranjează.

— Bine atunci, încuviinţă Joe, strângând-o uşor de braţ. Dacă aici vrei tu.

— Uite, locul ăsta e foarte scump. Mă laşi pe mine să plătesc, adăugă Carmen, urându-se pentru asta — şi urându-l pe Rennie că o obliga să facă asta.

Joe o privi sever.

— Nici gând. E rândul meu, îi răspunse el clătinând din cap.

— Dar tu nu ştii cât...

— Şşşt, e-n regulă, adăugă el, atingându-i buzele cu un deget. Mă descurc.

— Dar...

— Nu. Hai să nu ne certăm. Aici vrei tu să mănânci, prin urmare aici mâncăm. Iar eu o să achit toată nota de plată.

— Putem s-o împărţim, spuse Carmen.

— Nu, zâmbi Joe şi o sărută pe gură, nu vom face asta. Niciodată nu i-am permis vreunei doamne să-mi plătească masa şi în nici un caz n-o să încep în seara asta. Poate că nu-mi permit să te aduc aici în fiecare seară, dar măcar o dată pe... Hei, dar ce-am zis? Ce-i cu *lacrimile* astea? Se opri şi o răsuci pe Carmen, privind-o sub lumina felinarelor de pe stradă. De ce plângi? Am făcut ceva ce nu trebuia? întrebă el îngrijorat.

Carmen scuturâ prosteşte din cap. În timp ce-şi ştergea ochii, simţi cum i se ridică de pe inimă apăsarea îndoielii.

— Nu-i nimic, răspunse ea mai sinceră ca niciodată. Totul e bine. Hai să mergem la tine, îi şopti ea bucuroasă, îmbrăţişându-l.

— Dar cu cina ce facem? Am crezut că vrei să mâncăm aici, spuse surprins Joe.

Carmen zâmbi, văzând că el *încă* intenţiona să-i ofere o masă la acel restaurant scump. Cum putuse să se îndoiască de el?

— M-am răzgândit. Vreau să mergem acasă, replică ea sărutându-l. Prefer să stau cu tine.

— Tata nu ştie niciodată unde să se oprească, îi spunea Mia lui Nancy cu o resemnare veselă, în timp ce turna vin în pahare. După ce v-a invitat pe voi, a continuat şi cu alţii, şi a chemat o mulţime de oameni de la club. Deviza lui e: de ce să te mulţumeşti cu o petrecere neînsemnată când ai putea organiza una uriaşă? Ceea ce e foarte bine, continuă ea, până când îmi spune: „Hei, Mia, tu te pricepi bine la gătit, n-ai vrea să pregăteşti ceva repede de mâncare pentru optzeci de oameni?" Vreau să spun că pentru o persoană care se presupune că e inteligentă, se dovedeşte foarte nechibzuit câteodată. Dacă nu mă întâlneam cu mama ta azi-dimineaţă, am fi mâncat cu toţii doar nişte porridge.

— Ei, a fost floare la ureche! exclamă Rose, îmbujorată de plăcere, în timp ce punea în castroane chilli şi orezul.

— Ba m-ai ajutat *foarte mult*, o contrazise Mia. Ai fost o zână bună care mi-a venit în ajutor. M-a auzit când ieşeam din casă, îi explică Mia lui Nancy. Vorbeam la mobil cu Jason, bucătarul de la Lazy B, şi, într-un atac de panică, îl întrebam dacă nu mă poate ajuta. Bineînţeles că *nu putea,* leneşul afurisit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că Rose s-a oferit să-mi dea o mână de ajutor.

— Dacă Rose ar auzi o bandă de hoţi că plănuieşte să jefuiască o bancă, s-ar oferi să-i dea o mână de ajutor şi ei. Nu se poate abţine, spuse Rennie, luând nişte chilli.

— Poartă-te frumos, îi spuse Rose, plesnindu-l cu un șervet de vase.

— Știu că ai face asta, Rose. Și tu știi! Dacă ai auzi un mare traficant de droguri plângându-se că nu găsește pe nimeni care să-i treacă prin vamă niște cocaină, ai interveni imediat: „Ei, scumpule, nici o problemă. Pot să fac eu asta pentru tine!"

— E așa un băiat nesuferit, zise Rose, clipind din ochi. Te tachinează tot timpul. Ia fă-te util și scurge spaghetele astea.

— Hei, hei, ce se-ntâmplă aici? exclamă Connor, intrând în bucătărie. Trebuie să te distrezi, nu să scurgi pastele.

— Rose m-a obligat, răspunse Rennie. Nici nu știi cât de autoritară e femeia asta. Mă muncește ca pe-un sclav.

— Nu-l băga în seamă, îi zise Rose lui Connor, oftează întruna când trebuie să facă ceva. Aproape am terminat aici, dragă, adăugă ea. De îndată ce totul se pune pe platouri, toată lumea poate să se servească.

Nancy, ocupată să ia furculițe și linguri din sertarul cu tacâmuri, constată că venirea lui Connor în bucătărie îi accelerase pulsul, chiar și acum când știa că are o prietenă. Sadie era în living, la nici șapte metri depărtare, și arăta superb, chiar mai bine decât cu o zi în urmă. Purta o rochie subțire de mătase argintie și avea pe ea tone de fard. Totuși prezența ei terifiantă nu avea efectul dorit. Lui Nancy, deși se străduise, îi era imposibil să nu reacționeze fizic la vederea lui Connor sau la auzul vocii lui. Se simțea de parcă avea iar paisprezece ani și era îndrăgostită nebunește de băiatul vecinilor. Doar că la douăzeci și opt de ani senzația era mult mai umilitoare.

— Gata, asta e, declară Mia, ștergându-se pe mâini pe un șervet și scoțând din frigider o cutie de suc Tropical Lilt.

Am terminat. E timpul să ne distrăm şi noi. Haide, o îndemnă ea pe Nancy, văzând-o cum şovăie. Nu-ţi plac petrecerile?

— La ultima petrecere la care am fost am dat nas în nas cu amanta soţului meu!

— Atunci asta va fi *mult* mai grozavă, zise Mia imperturbabilă şi îi împinse spre living. O să vă prezint celor de la club. Toţi sunt drăguţi. Mă rog, cu o singură excepţie îngrozitoare, desigur!

— Care e excepţia îngrozitoare? o întrebă rânjind Rennie.

— Cea în staniol. Sadie Sylvester. E prietena tatălui meu şi mă urăşte de moarte. Dar e OK, continuă veselă Mia, pentru că şi eu o urăsc pe ea.

— Nu e ca în *The Waltons*[1], constată Rennie.

— Asta aşa e! Nu se dansează *aşa* în *The Waltons*, replică Mia strâmbându-se când Sadie se răsuci ca o dansatoare la bară. Îh, şi se crede *atâât* de irezistibilă. De fapt — Mia se lumină brusc la faţă şi îl înghionti pe Rennie — ai putea să faci puţină conversaţie cu ea, poate că e interesată de cineva ca tine. Iar când o s-o vadă cum flirtează, tăticu' o să se înfurie şi o să-i dea papucii. Ce plan perfect!

— Sau o să mă bată pe mine măr! replică sec Rennie. Oricum, nu i-aş face aşa ceva lui Connor.

— Dar îi faci o *favoare*. Dumnezeule, ne faci *tuturor* o favoare! Nu pentru asta există vecinii?

— Scuze, nici o şansă, spuse Rennie, apoi, observând în celălalt colţ al camerei o blondă mlădioasă, întrebă: Cine e fata aia?

— Zoe? Este una dintre asistentele medicale de la club!

— E cuplată cu cineva?

[1] Serial TV american (1972–1981) despre o familie din Virginia rurală în timpul Marii Recesiuni şi al celui de al Doilea Război Mondial (n. red.).

— Nu, e singură! răspunse Mia, dându-și ochii peste cap.

— Ura! exclamă Rennie. Poate că vrea să mă asiste și pe mine.

Amândouă îl urmăriră cum pleacă.

— Bărbații ăștia...! oftă Mia. Nu sunt de nici un folos. Cum să scap eu acum de Sadie?

— Arsenic? sugeră Nancy.

Mia o strânse de braț.

— N-ar fi grozav? Vorbesc serios, e așa de nedrept! De ce nu poate tăticu' să-și facă o prietenă așa drăguță ca tine?

Mai spune, mai spune..., se gândi Nancy, golindu-și paharul de vin și simțind cum dulceața lui i se răspândește în trup. Chiar, de ce nu poate el să facă asta? Nancy își petrecuse toată dimineața la stilist încercând trei nuanțe de blond pentru păr și toată după-amiaza întrebându-se ce să poarte în acea seară. Într-un final se hotărâse pentru o bluză albastru electric și niște pantaloni albi. Doar că acum, între toți acei oameni senzațional îmbrăcați, niște obișnuiți ai petrecerilor, se simțea ca o prezentatoare de *Blue Peter*[1].

— Ai putea să te învârți un pic, insistă Mia.

— Ah, da, sigur va da roade! răspunse Nancy, privindu-l pe Connor cum stă de vorbă cu Rennie și cu asistenta Zoe.

Avea o țigară într-o mână și o bere în cealaltă. Doar la gândul că s-ar putea duce la el să-i vorbească, Nancy își simțea limba înțepenită și dinții încleștați. Dar cum puteai să-ți controlezi sentimentele pe care le ai față de anumiți oameni? Sigur, Connor ar putea să mai scape de câteva kilograme, poate că nu era cel mai bine îmbrăcat bărbat din lume, și poate că nu i-ar strica o vizită la frizer, dar avea ceva ciudat care făcea să-i tremure genunchii lui Nancy de emoție.

[1] Emisiune TV BBC pentru copii, cel mai longeviv serial pentru copii din lume (50 de ani și peste 4 000 de episoade) (n.red.).

Probabil că şi Sadie Sylvester simţea acelaşi lucru.

— Poţi să devii membră a clubului Lazy B, spuse Mia, continuând să spere. Arată-te şi tu interesată de tata.

— Uite, mi-ar plăcea să te ajut, dar nu mă pot preface că sunt interesată de tatăl tău, răspunse Nancy. Cel puţin asta era adevărat, îşi spuse ea şi adăugă: Iar Sadie probabil că mă va nimici.

Iar Connor n-ar mai fi deloc interesat de mine atunci, dar asta nu mai contează! se gândi ea.

— Ei bine, o să-mi vină mie vreo idee. Poate că avem nevoie să mai bem ceva.

De data asta Mia renunţă la Tropical Lilt. Apucă o sticlă de vin, îi umplu din nou paharul lui Nancy, apoi îşi turnă cu abilitate restul sticlei în cutia ei de Tropical Lilt.

— Ai voie să faci asta? o întrebă Nancy, privind spre Connor să vadă dacă observase şi el manevra.

— E o petrecere. Am muncit toată ziua până mi-au sărit capacele. Oricum, am şaisprezece ani, nu şase. Hai noroc! adăugă ea binedispusă, ciocnindu-şi cutia de paharul lui Nancy.

22

Pe la ora zece toată lumea dansa. Connor o trase cu putere pe Nancy pe ringul de dans şi abia după câteva secunde realiză ce făcuse când o văzu crispându-se şi muşcându-şi buza.

— Oh, Doamne, Iisuse, îmi pare *rău*, se scuză el dându-şi o palmă peste frunte. Ce idiot sunt, zise şi îi cercetă juliturile urâte din palme. Am uitat cu desăvârşire că eşti rănită. Aşa că eşti liberă să-mi tragi un picior, cât de tare poţi — haide, chiar aici la gleznă.

Nancy zâmbi, iar tensiunea durerii slăbi după scuzele de rigoare ale lui Connor. Nu e prea uşor să te porţi natural şi prietenos atunci când eşti invitată să loveşti o persoană de care eşti îndrăgostită. E şi mai greu când eşti conştientă că, la nici doi metri distanţă, stă prietena lui care te priveşte la fel cum priveşte un uliu un şoricel.

Dar Connor, hotărât să fie iertat, şi fără să vadă privirile lui Sadie, o îmbrăţişă stângaci pe Nancy şi îi şopti la ureche:

— Mă bucur că ai venit astă-seară.

Nu era un gest romantic, Nancy o ştia prea bine. Doar încerca să fie prietenos. Şi totuşi era o senzaţie nemaipomenită.

În spatele lui Connor, o văzu pe Mia arătându-i semnul victoriei, încuviinţând din cap şi făcându-i încurajator cu ochiul.

— Şi eu mă bucur că am reuşit să venim, îi răspunse Nancy lui Connor.

— Dar..., se încruntă el uitându-se la ceas, e zece şi nici urmă de Carmen. Eşti sigură că mai vine?

Nancy nu era deloc sigură. Carmen de-abia dacă mai schimba câteva cuvinte cu Rennie. Când aflase despre petrecere, anunţase că lucrează la adăpost până pe la nouă şi *poate* o să ajungă mai târziu. Şi nu, cu siguranţă n-o să vină cu Joe. Cum, cu Rennie acolo? Vorbea serios Nancy?

— Poate că nu, recunoscu Nancy. Ea... ăăă, cred că lucrează până mai târziu azi.

— Mie-mi sună a scuză ieftină. Încep să mă-ntreb dacă am s-o cunosc vreodată.

— Bineînţeles că ai s-o...

— Ups, scuze..., ciripi Sadie, n-am vrut să te calc pe picior! Iar acum, aţi terminat de vorbit, fiindcă aş vrea să dansez şi eu cu iubitul meu. E cântecul nostru preferat, nu-i aşa, dragule?

Din boxe răsuna o melodie cu Shania Twain.

— Eşti sigură? o întrebă uimit Connor.

Dar Sadie deja se strecurase în faţa lui, clătinându-şi cârlionţii purpurii şi rotindu-şi şoldurile cum numai o antrenoare de fitness ar fi reuşit. Trăgându-se mai la o parte pentru ca buclele lui Sadie să n-o plesnească peste faţă, Nancy se îndreptă către Mia şi două fete de la Lazy B.

— Ţi-ai primit ordinul de evacuare, văd..., începu cea mai înaltă dintre fete, pe nume Therese.

— Ia-o ca pe un compliment, încercă să o consoleze Jess, cea mai scundă dintre ele. Nu i se suie sângele la cap când iubitul ei vorbeşte cu o fată urâtă.

— Dar tocmai asta e problema, continuă Therese. Connor vorbeşte cu toată lumea de parcă ar simpatiza pe fiecare. Aşa e el. E un cuceritor, numai să te întrebe dacă ai scăpat de negii care te supărau şi deja încep să-ţi zboare fluturi

prin stomac. Vreau să spun, nu o face *intenționat*, ci doar nu se poate abține.

Ei bine, m-am lămurit, se gândi Nancy. Deci felul în care îi vorbise Connor nu însemna de fapt nimic special.

— Ca să muncească în continuare acolo, Sadie trebuie să nu se arate prea geloasă. E nebună după Connor. Doamne, uite cum își scutură sânii, adăugă Jess.

— Ai cui sâni se scutură? întrebă curios Rennie, apropiindu-se de ele și sorbind dintr-o sticlă de bere. Ah, da. Implanturi.

— Vorbești serios? Sunt artificiali? Zău? exclamă surprinsă Mia, cu ochii mari de încântare.

— Ai încredere în mine, sunt expert în așa ceva! răspunse Rennie.

— Ia te uite! se miră ea și mai luă o înghițitură din cutia de Lilt. Minunat. Poate că a făcut și schimbare de sex, nu crezi?

— Șșșt, șopti Jess trăgându-i un cot, pentru că vorbea destul de tare și Sadie tocmai le aruncase o privire suspicioasă. Dacă se căsătorește Connor cu ea, o să fie mămica ta vitregă.

Mia se înecă și începu să tușească.

— Mai degrabă mi-aș tăia picioarele. Nu, nu poate să facă asta. N-o să-l las eu.

— Și verișoara mea a spus la fel atunci când tatăl ei a început să se vadă cu o tipă care lucra la o revistă glossy, spuse Therese. Nu se puteau suporta nici ele. Verișoara mea nu *putea* să creadă că tatăl ei are asemenea gusturi oribile. Când a aflat că aveau de gând să se căsătorească, a amenințat că fuge de-acasă.

— Și ce s-a-ntâmplat? întrebă Mia, numai ochi și urechi.

— S-au căsătorit. Doamna redactor de revistă glossy a renunțat la slujbă și a făcut patru copii în cinci ani. Toți au

primit nume ca Archie sau Alfred. E ca şi cum ai intra într-un azil de bătrâni.

— Şi ce-a făcut verişoara ta? întrebă îngrozită Mia.

— A fugit de-acasă. N-avea altă variantă. Mă rog, i-au explicat că la nouăsprezece ani practic nu se mai poate *numi* fugă de-acasă, dar ea asta a făcut până la urmă. S-a mutat în Clapham, într-o cameră închiriată oribilă. Iar mama ei vitregă şi cu ea încă se mai urăsc şi acum, adăugă Therese, mângâind-o consolator pe braţ pe Mia. Deci vezi, lucrurile pot sta mult mai rău. Mulţumeşte Cerului că Sadie n-a rămas însărcinată.

— Închipuie-ţi un bebeluş cu păr ca al ei, exclamă Jess, privind lung la Sadie.

Asta era o chestie serioasă. *Foarte* serioasă. Acum, după ce auzise întâmplarea asta, Mia nu se mai putea gândi decât la un singur lucru. Nu putea să-şi dea seama cum de nu-i trecuse prin minte până acum. Oare câte femei, disperate să nu fie părăsite de bărbatul vieţii lor, nu rămân „accidental" însărcinate? Doamne, milioane! Iar Sadie avea câţi ani? Treizeci şi trei? Probabil că ceasul ei biologic ticăia cu putere în pieptul ei siliconat. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă să se agaţe de Connor. Ştia că el n-o s-o lase baltă, fiindcă era un bărbat onorabil, un tată devotat, care n-ar fi fugit niciodată de responsabilităţi.

Acum totul căpăta sens. Mia se duse în bucătărie, unde o găsi pe Rose umplând maşina de spălat vase.

— Vai, scumpo, eşti bine? Te doare capul?

Simţind cum o străbat valuri de căldură şi nefiind obişnuită să bea, Mia îşi lipi obrazul de uşa rece de metal a frigiderului.

— Mă doare cumplit capul! gemu ea.

— Așteaptă puțin, am niște calmante în poșetă.

Rose ieși repede din bucătărie, iar Mia profită pentru a-și umple cutia de Lilt cu Frascati rece. În mintea ei persista o imagine îngrozitoare a lui Sadie, cu o burtă imensă și scoțând copii pe bandă rulantă, la fel cum ies gloanțele dintr-o mitralieră. Înghițind aproape jumătate din vin și simțindu-se amețită de-a binelea, Mia începu să se învârtă nesigură pe picioare prin bucătărie în căutarea unei idei geniale. Nu se putea întâmpla asta, *nu trebuia* să se întâmple. Oare așa se simțea și James Bond atunci când știa că dacă nu acționa imediat, lumea avea să fie distrusă?

— Ia uite-aici! zise Rose, întorcându-se cu geanta ei din petice de piele și cotrobăind insistent prin ea. Găsi o cutie de Nurofen și scoase două pastile din folie. Haide, scumpo, înghite-le cu puțin suc din cutia aia a ta. Au să-ți ridice moralul cât ai zice pește.

— Să-mi ridice moralul! Ca pe niște sâni. Ca Sadie cu sânii ăia ai ei mereu ridicați — de fapt, cu *protuberanțele* alea mereu ridicate...

Mia era vag conștientă că vorbea confuz, dar în mintea ei tocmai prindea contur un gând, mulțumită lui Rose și poșetei ei din petice de piele.

În timp ce dădea pe gât pastilele de Nurofen cu vin, puțin lichid i se prelinse pe tricoul mov. Rose scoase imediat un șervețel dintr-un pachețel și i-l întinse Miei.

Pentru că asta era minunea cu poșetele, îți puteai transporta toată casa în ele. Conținutul poșetei unei femei îți poate dezvălui multe lucruri despre posesoarea ei. Iar poșeta lui Sadie „Sâni Ridicați" Sylvester atârna într-un cuier dintr-un dulap de sub scări. Stătea acolo în întuneric de una singură, ascunzând probabil multe secrete...

— Tot te mai doare, scumpo? Hei, copăcel, exclamă Rose şi o prinse de braţ când Mia se clătină, cât pe-aci să cadă. De ce nu te duci tu până sus să stai puţin întinsă?

— Să mă odihnesc puţin, încuviinţă hotărât din cap Mia. Oh, da. Ce idee bună.

Nu era nimeni în hol. Toată lumea era în sufragerie dansând şi fredonând melodia *Waterloo* a celor de la Abba. Zău aşa, oamenii în vârstă pot fi atât de jalnici uneori; Mia spera că n-o să ajungă niciodată în halul ăsta.

Deschise uşa dulapului de sub scări şi zări poşeta lui Sadie atârnând pe unul dintre cârligele cuierului. Majoritatea femeilor îşi luau geanta cu ele, dar Sadie avea o teamă paranoică aproape ca nu care cumva să cadă din greşeală vreo picătură de băutură pe pielea aceea albastru pal şi atât de fină de la Prada. Degetele Miei ardeau de nerăbdare să desfacă fermoarul, dar era conştientă că nu e deloc frumos să cotrobăi prin lucrurile personale ale iubitei tatălui tău.

Dar dacă, de pe altă parte, atingea din greşeală poşeta, iar aceasta cădea *în mod întâmplător* deschisă pe jos, ei bine, atunci nu era nici o problemă, nu? Ceva asemănător cu ce i se întâmplase tatălui ei cu o zi în urmă, când Nancy fusese trântită pe jos de un biciclist, iar el fusese nevoit să-i adune toate lucrurile căzute din poşetă. Îi povestise şi cum îi adunase din rigolă tampoanele.

Grozav. Mulţumesc, tati.

Uitându-se de două ori împrejur să nu fie nimeni pe hol, Mia încercă să desprindă *din greşeală* cele două mânere ale poşetei. Iar când văzu că nu se desprind din cuier, încercă încă o dată, dar mai cu forţă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, oare erau lipite cu superglue? Săltă iritată geanta din cuier, o lăsă să cadă pe podea şi... *bingo!*

Zgomotul unor pași o făcu pe Mia să tresară. Încremeni când cineva cu niște tocuri înalte străbătu podeaua parchetată dintre sufragerie și bucătărie. Mia se strecură repede în dulapul de sub scări și trase ușa în urma ei, lăsând-o doar ușor crăpată. Câteva clipe mai târziu se auzi soneria de la ușa de la intrare, și iar tresări speriată.

— Răspund eu, strigă tatăl ei ieșind din living.

Trecu prin dreptul dulapului de sub scară și Mia îl văzu prin deschizătura de un deget a ușii.

Apoi... se auzi un *clic* când Connor închise ușa. Mia, în dulap, se trezi brusc în întuneric. N-avea nici cea mai vagă idee cum o să iasă de acolo; nu exista clanță pe partea interioară a ușii.

Ei bine, trebuia să vadă partea bună a lucrurilor, măcar acum avea intimitate. Tatăl ei deschidea ușa de la intrare; îl auzea urând bun venit unui invitat întârziat. Pipăind prin întuneric, Mia reuși să găsească întrerupătorul. După ce interiorul dulapului se umplu de lumină, Mia zâmbi privind în jos la poșeta căzută pe podea și se instală confortabil pe un teanc de cărți. Era o atmosferă foarte plăcută acolo înăuntru, ca într-o căsuță de jucărie.

Atâta timp cât nu avea nevoie la toaletă!

23

— Hei, exclamă încântat Connor, vecina mea misterioasă. În sfârşit ne întâlnim.

Carmen, văzându-se îmbrăţişată şi sărutată apoi cu entuziasm pe amândoi obrajii, se simţi stânjenită. Rennie şi Nancy îi spuseseră amândoi că vecinul ei era o persoană cu adevărat drăguţă şi primitoare.

— Uite, acum ne cunoaştem, continuă Connor eliberând-o din strânsoare. Începeam să cred că mă eviţi.

— Chiar te evitam, răspunse Carmen, şi două gropiţe îi apărură în obraji. Scuze, n-am nimic personal cu tine. În general cam evit pe toată lumea.

— Nu e nevoie să te scuzi. Rennie mi-a povestit despre soţul tău. Ai trecut printr-o perioadă grea, adăugă Connor, ajutând-o să-şi scoată haina. Şi vecinii pot fi înşelători. E ca şi cum ai cunoaşte oameni noi în prima seară a vacanţei tale, apoi îţi dai seama că nu-i suporţi deloc şi că în următoarele două săptămâni trebuie să te fereşti să nu te zărească.

Era într-adevăr drăguţ.

— Au fost trei ani dificili, dar acum am depăşit perioada neagră. Am revenit cu totul la normal. Mă rog, oarecum la normal, răspunse Carmen, recunoscătoare că el o înţelesese.

Dar oare de când se măritase cu Spike fusese viaţa ei vreodată normală?

— Probabil că e mai uşor dacă îi ai alături pe Rennie şi pe Nancy.

— Da, într-un fel..., replică şovăitoare Carmen, căci nu era încă pregătită să-l ierte pe Rennie pentru figura de aseară.

— Şi am aflat despre noul tău prieten, continuă Connor. E grozav. Trebuia să-l aduci şi pe el astă-seară, cu cât suntem mai mulţi cu atât ne distrăm mai bine.

Probabil auzise despre Joe de la Nancy.

— Poate că nu ne-am fi distrat prea bine dacă ar fi fost şi el aici. Rennie n-are o părere prea bună despre prietenul meu.

— Păi, e cumnatul tău, replică imediat Connor. E normal să te protejeze. Şi eu aş face la fel cu fiica mea.

— Dar Rennie nu e tatăl meu. Ce-i cu zgomotul ăla? întrebă Carmen.

— Ce zgomot? întrebă Connor, ocupat să-i aşeze haina peste grămada de pe canapea.

— Soneria funcţiona adineauri. Carmen era nedumerită. Bate cineva la uşă?

În timp ce Mia îşi făcea de lucru prin poşeta lui Sadie, spera să găsească acolo un jurnal şi să descopere în el nişte însemnări incriminator de clare, de genul: Încă îl înşel pe Connor — să sperăm că n-o să afle niciodată! Sau: Ajutor, sunt însărcinată şi George m-a părăsit. Nu-i nimic, o să-i spun lui Connor că el e tatăl. Sau: Acum am mărit doza de cocaină la 2 grame pe zi. Chiar aşa, dar e un obicei *extrem* de scump!

Sau, cea mai bună însemnare: Connor n-are *nici cea mai vagă idee* că eu m-am născut bărbat, trăiască operaţiile de schimbare de sex!

Oh, Doamne, n-ar fi grozav?

Problema era că nu găsise nici un jurnal în poşetă. Mia, cocoţată pe teancul de cărţi, răscolea prin lucruşoarele din geantă şi le analiza cu luare-aminte: o sticluţă de parfum, chei, pixuri, o mulţime de chitanţe plictisitoare, trei pacheţele de gumă Wrigley şi o perie de păr.

Nici o sticluţă de vodcă, nici urmă de cocaină!

Deschise trusa de farduri, cu dungi roz şi albastre. Rimel Shiseido, fond de ten nr. 7 şi farduri de pleoape, cremă Elizabeth Arden Eight Hour, fard de obraji Estée Lauder, trei rujuri diferite şi... hei, ce era asta?

Chiar aşa, ce era *asta*?

Bingo, îşi spuse triumfătoare Mia, închizând fermoarul trusei. Perfect. Sărind în picioare, se lovi cu capul de tavanul în pantă al dulapului. Auuu, nici o problemă, acum vreau să ies. Ciocăni la uşă şi auzi voci — era încă tatăl ei acolo? — afară pe hol.

Deschizând uşa de la intrare şi văzând că nu era nimeni pe trepte, Connor se încruntă şi privi nedumerit la Carmen. În următoarea clipă auziră iarăşi ciocănitul venind din spatele lor.

— Ai văzut filmul ăla *Poltergeist*?

— Cred că se aude de aici, spuse ea, arătând către dulapul de sub scări.

— Nu se poate. E un dulap de haine. Şi pe aici nu există stafii, răspunse Connor.

— În cazul ăsta trebuie să fii curajos. Poate că e vreun păianjen uriaş, spuse Carmen, deschizând uşa.

— Bună, salută Mia, legănându-se uşor şi strângând în mână cutia de suc. Zâmbi larg. Mersi. Tu trebuie să fii Carmen.

Luându-i cutia din mână, Connor mirosi conţinutul, apoi sorbi o înghiţitură de Frascati cald.

— E Mia. Fiica mea, îi spuse lui Carmen. Beată.

— Doar ameţită, îl corectă Mia, ameninţându-l cu un deget. Nu că nu mă mai ţin pe picioare, sunt doar... relaxată într-un mod plăcut.

— Destul de relaxată cât să te încui singură în dulap, constată Connor.

— Da, dar ai să fii foarte bucuros că am făcut asta, zise hotărâtă Mia. Tată, trebuie să port o discuție foarte serioasă cu tine. Despre prezervative.

Carmen se abținu din răsputeri să nu izbucnească în râs. Privirea îngrozită a lui Connor O'Shea era fabuloasă.

— OK. Poate altă dată. În mod clar îngrozit că fata lui dorea să discute cu el tocmai atunci despre viața ei sexuală, Connor încercă să o împingă pe Mia către living. Ce-ar fi dacă...

— Nu, nu-nțelegi, zise Mia și-și înfipse călcâiele în podea la fel ca un câine. Poate că altă dată o să fie prea târziu.

— Ascultă, spuse Connor, tu nici măcar n-ai un prieten. Nu putem să...

— Știu că eu n-am nici un prieten, dar *ea* are!

Ajunseseră în ușa livingului. În timp ce Mia vorbea și arăta acuzator cu degetul spre Sadie, melodia tocmai se sfârșise și în încăpere se așternuse liniștea.

— *Poftim?* întrebă Connor.

— Prezervative, tăticule. Trebuie să le folosești, de fiecare dată. Vorbesc *serios*, insistă Mia văzându-l cum mustăcește. Încearcă să te prindă în plasă. E convinsă că dacă rămâne însărcinată, o s-o iei de nevastă. Femeile fac asta întotdeauna, e cel mai vechi șiretlic din lume!

Carmen o văzu pe Sadie Sylvester clătinând din cap amuzată și aruncându-le colegelor o privire care spunea: Vedeți ce trebuie să suport?

— E *adevărat*, insistă Mia.

Toată lumea privea curioasă. Sadie interveni:

— Connor, cred că a venit timpul ca fiica ta să se ducă la culcare. Apoi noi ne putem continua petrecerea liniștiți.

Connor puse o mână pe umărul Miei și spuse:

— Cred că asta ar fi o idee groz...

— Tată, trezește-te, nu vezi că te ia de prost? zise Mia și, cu aerul unui magician care scoate un iepure dintr-o pălărie,

introduse degetele în buzunarul vestei sale kaki, de unde scoase o bucăţică îndoită de hârtie. Poate dacă vezi ce-am descoperit, ai să mă crezi şi pe mine, adăugă ea, despăturind triumfător bucata de hârtie ruptă dintr-o revistă. Titlul articolului este: *Cum îmi păstrez bărbatul lângă mine?* şi e scris de o fată disperată să nu-şi piardă iubitul. El îi tot spunea că e mult prea devreme să se stabilească la casa lui, cu o singură femeie, dar ea ştia că lui îi plac foarte mult copiii, aşa că a renunţat să mai ia anticoncepţionale, dar fără ca el să afle. Când ea a rămas însărcinată, el şi-a dat seama că de fapt o iubeşte şi a cerut-o în căsătorie. Asta s-a întâmplat acum opt ani, dar ei sunt încă fericiţi împreună. Ea spune: „Ştiu că a fost o strategie foarte riscantă, dar a mers totul ca pe roate. Soţul meu îmi tot spune ce fericit e că scumpa noastră fiică a venit pe lume exact la momentul potrivit. Sigur, el nu ştie că eu am făcut-o intenţionat, dar asta a rămas micul meu secret. Câteodată scopul scuză mijloacele!"

Toată lumea privi cu gura căscată cum Sadie traversă hotărâtă livingul şi smulse pagina de revistă din mâna Miei.

— De unde ai luat asta?

— Din dulapul de sub scări. Din greşeală poşeta ta cred că s-a desprins din cuier şi toate lucrurile din ea s-au împrăştiat pe podea.

— Şi trusa de farduri şi-a desfăcut fermoarul de una singură, presupun, replică tăios Sadie. Doamne, eşti de-a dreptul diabolică!

— OK, poate că mi-am băgat puţin nasul. Mia ridică din umeri. Şi poate că n-a fost un lucru prea frumos. Mulţumită de sine, adăugă: Dar, nu-i aşa, câteodată scopul scuză mijloacele.

Albă de furie, Sadie se întoarse către Connor:

— S-a ajuns prea departe. M-am săturat de fiica ta mult iubită.

— Eu doar încerc să am grijă de tăticu', replică Mia.

— Ești o mică scorpie care împroașcă venin! Mi-ai scotocit prin geantă. Ochii lui Sadie scânteiau de mânie. Prin lucrurile mele personale. Și pe urmă ai tupeul să mă acuzi că încerc să-l păcălesc pe tatăl tău să mă ia de soție. Ei bine, află că ultimul lucru pe care mi-l doresc e un copil. Mai ales când există mari șanse ca atunci când crește să ajungă ca tine.

— Și-atunci, ce-aveai tu de gând cu articolul ăla ascuns bine în poșeta ta? întrebă cu dușmănie Mia.

— Therese? strigă Sadie privind în cealaltă parte a camerei, unde se strânseseră colegele ei de la club. Ia spune-i tu Miei ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Cu tata? Are Parkinson, răspunse uimită Therese.

— Mulțumesc, continuă Sadie pe același ton, întorcându-se către Mia. Nu se simte deloc bine. Therese e foarte îngrijorată pentru el. Iar eu am răsfoit o revistă ieri și s-a întâmplat să dau peste un articol despre un tratament revoluționar pentru persoanele care suferă de Parkinson. Am crezut că lui Therese i-ar fi plăcut să-l citească, spuse Sadie, întorcând pe cealaltă parte pagina ruptă și arătându-i secțiunea relevantă lui Connor. Apoi traversă liniștită camera și i-o înmână lui Therese. Poftim asta. Nu știi niciodată, poate că-l va ajuta pe tatăl tău.

— Mul-mulțumesc! replică surprinsă Therese.

— Pentru puțin, spuse Sadie și apoi se îndreptă către locul unde era Mia. Deci vezi care era treaba cu articolul. Nici măcar n-am observat ce era pe cealaltă parte, continuă ca netulburată. Ești liberă să-ți ceri scuze oricând dorești!

Dar Mia nu cedă.

— Doar pentru că ai scăpat basma curată de data asta? Mai degrabă mi-aș înfige ace în ochi decât să-ți cer scuze.

Carmen se întreba dacă și ceilalți invitați se amuzau în sinea lor, încântați de fiecare moment al confruntării, așa cum se simțea ea. Era ceva îngrozitor de fascinant în

participarea ca martor ocular la o astfel de ceartă deschisă şi fără reţineri, care nu te implica în nici un fel. Era mai palpitant decât un episod ultrafascinant din serialul *EastEnders*. Iar acum Mia începea să-şi dea seama că de fapt făcuse o greşeală, în timp ce Sadie părea că e gata să-i administreze fetei o palmă zdravănă.

Da, era palpitant, şi nici măcar nu aveai de ce să-ţi faci probleme că se încheie în momentul cel mai tensionat şi că trebuie să aştepţi încordat două zile până la următorul episod.

— Dă drumul cineva la muzică, vă rog? zise Connor, aşezat între cele două fete mânioase precum un arbitru la box.

— Nu, *nu* da drumul la muzică! strigă Sadie, întorcându-se către un invitat slab şi nervos care îşi făcuse curaj să se îndrepte spre combina muzicală. Hai să lămurim lucrurile acum pentru totdeauna, da? Eu sunt prietena ta, îi spuse ea lui Connor, iar ea e fiica ta. Evident, ai de făcut o alegere aici. Vrei să mă vezi în continuare pe mine? Sau o să continui să-i permiţi acestui plod băgăcios să rămână aici şi să ne facă viaţa un calvar? Pentru că a venit clipa în care trebuie să alegi, Connor, ori eu, ori ea! Una dintre noi trebuie să plece acum.

Carmen îşi ţinu răsuflarea, fascinată. Sadie părea stăpână pe situaţie. Iar Mia părea... de fapt, părea destul de pierdută. Iar Connor trebuia să hotărască aici şi acum...

Connor se întoarse către Mia şi spuse pe un ton calm:

— Ce-ai făcut tu a fost foarte, foarte necuviincios. Nu pot să cred că ai umblat prin geanta cuiva şi ai acuzat-o pe Sadie că plănuieşte aşa ceva. M-ai făcut de ruşine.

Mia nu scoase un cuvânt. Sadie se foi, mulţumită de sine, precum regina balului care, conştientă de faptul că se culcase cu toţi membrii juriului, ştia că ea va fi declarată învingătoare.

— Scumpo, spuse Connor luând-o de mână. Îmi pare rău.

Sadie îi strânse degetele cu un aer triumfător.

— Nu tu trebuie să te scuzi. Ea ar trebui să facă asta. Oh, dragule...

— Nu, vreau să spun că... *îmi pare rău.* Connor scutură din cap. Mi-ai dat un ultimatum. Știu că Mia s-a comportat îngrozitor, dar rămâne fiica mea.

— Vrei să spui că *a câștigat* ea? *Ai înnebunit* de tot? întrebă crispată Sadie, și părul ei purpuriu îi tremură de neîncredere.

— Uite, încercă să-i explice Connor, asta nu înseamnă că...

Pac! Palma lui Sadie se lipi cu putere de obrazul lui Connor. Dat fiind forma ei fizică perfectă, probabil că duruse ca naiba, dar Connor nici măcar nu tresări.

— Ticălosule!

— Știu..., răspunse el.

— Are să-ți distrugă viața, șuieră Sadie, și tu nu faci nimic și-o lași.

— Eu nu...

— Păi, în cazul ăsta-mi pare rău pentru tine. De acum înainte, viața ta are să fie un calvar. Eu am plecat de-aici. Întorcându-se către Mia, Sadie întrebă pe un ton înghețat: Au mai rămas ceva bani în poșetă să-mi plătesc și eu taxiul până acasă, sau te-ai servit și de-acolo?

Palidă și clătinându-se, Mia părea că tocmai asistase la prima ei autopsie. Fără să scoată un cuvânt, se întoarse brusc și se năpusti afară din cameră.

Buza superioară a lui Sadie se arcui dispreţuitoare.

— Cred că ești pe deplin conștient că ai făcut cea mai mare greșeală a vieții tale, îi șuieră ea lui Connor în timp ce se îndrepta către ușă.

Mia nu avusese timp să închidă ușa de la baie. Nancy o găsi ghemuită jos lângă toaletă, ștergându-se la gură cu o bucată mototolită de hârtie igienică.

Mia ridică privirea.

— Scuze, ai nevoie la baie? Ies imediat.

— Am venit după tine, să văd ce faci, zise Nancy. Mulţumită că ratase spectacolul de sunet şi culoare, udă un prosop alb cu apă rece, îl stoarse şi i-l întinse fetei. Te simţi mai bine acum?

— Mult mai bine. Nu prea rezist la băutură. N-am deloc antrenament. Mereu uit că nu trebuie s-o bei ca pe apă. Mersi, adăugă Mia când Nancy o ajută să se ridice în picioare. Ce bine e, exclamă ea uşurată şi-şi lipi prosopul rece de frunte. A plecat Sadie?

— Oh, da. N-ai auzit uşa de la intrare cum a zburat din balamale?

— Tati o să mă urască pentru episodul ăsta. Presupun că ar trebui să-mi pară rău, dar nu-mi pare chiar deloc.

Cocoţată pe marginea băii, Mia o privea pe Nancy cum îi pune pastă de dinţi pe periuţa ei roz.

— Ai exagerat puţin, remarcă Nancy.

— Ştiu. N-am deloc obiceiul să cotrobăi prin genţile oamenilor, crede-mă. Şi nici n-am de gând să-i fac viaţa un calvar lui tati, dar ea era o adevărată pacoste, nu? După ce-o să-i treacă supărarea pe mine, o să-şi dea seama că am avut mare dreptate. Iar într-un final are să-mi mulţumească.

— Hmm, făcu Nancy, căci deşi era de acord cu verdictul Miei asupra lui Sadie, simţea că era mult prea optimistă.

— Vreau să spun că *îmi doresc* din tot sufletul să-l văd fericit, continuă fata, spălându-se energic pe dinţi. Îşi şterse spuma de Colgate din jurul gurii şi apoi scuipă în chiuvetă. Eu îmi doresc să cunoască pe cineva drăguţ. Aşa ca tine. Văzu privirea surprinsă a lui Nancy în oglinda de deasupra chiuvetei. Ar fi grozav dacă şi-ar face o prietenă ca tine. N-o să fiu deloc o fiică îngrozitoare, dacă se întâmplă asta, promit solemn, zise ea, continuând să se spele pe dinţi şi să scuipe

pasta în chiuvetă. Ei, ce zici? Crezi că ţi-ar putea plăcea tati dacă te hotărăşti s-o faci?

Dumnezeule, fata asta nu renunţa niciodată? Simţind cum îi năvăleşte sângele în obraji, Nancy se bucură că Mia avea capul aplecat spre jetul de apă şi nu putea să o vadă.

— Nu spui nimic. Mia îşi termină de clătit gura şi îşi îndreptă spatele. La fel de tenace ca un terier, stărui: Ei? Da sau nu?

— Ascultă, treburile astea nu merg aşa pur şi simplu, replică neajutorată Nancy.

— Ba cum să nu! Cum altfel ar putea merge? Ai încredere în mine, simt că se conturează ceva, spuse Mia, apucând un prosop şi ştergându-se la gură. Cred că v-aţi potrivi de minune. Vorbesc serios, toţi prietenii mei spun că sunt grozavă să combin oamenii. Eu simt lucrurile astea. De fapt, cred că am o hipersensibilitate romantică.

— Chiar aşa? făcu Nancy.

Doar pentru că Mia nu mai bălmăjea cuvintele şi nu se mai clătina, după cum vedea acum Nancy, deşi cuvintele ieşeau cam stâlcite din gura ei, asta nu însemna că nu mai era beată.

— OK, ia să vedem cum stăm cu calificativele, continuă Mia, ridicând în aer un deget ca o profesoară autoritară. Nu fi timidă, hai să vorbim deschis acum, o să-i dăm note pentru aspectul exterior, personalitate şi...

— Gata, de-ajuns! se auzi o voce din spatele lor care le făcu să se întoarcă brusc.

Nancy tresări la vederea lui Connor în pragul uşii. Oare cât auzise? Oh, Doamne, oare credea că ea împreună cu Mia plănuiseră toată povestea asta?

Slavă Cerului că nu apucase să-i dea note.

— Scuz-o pe fiica mea. Mulţumesc că ai avut grijă de ea. Connor dădu scurt din cap către Nancy, încruntat. De-aici mă descurc singur!

— E timpul pentru muştruluială, spuse Mia, strâmbându-se. E timpul pentru marea urecheală. Dacă n-ai să mă mai vezi pe-aici în următoarele şase luni, înseamnă că tati m-a încuiat în pivniţă.

— Ce-ai făcut tu astă-seară n-a fost deloc amuzant, spuse Connor.

— Până la urmă, mai bine că nu-ţi dăm note, mormăi Mia. Nu cred c-ar fi fost prea mari dacă eşti aşa rău cu mine.

— Păi... vă las singuri, îngână Nancy, îndreptându-se către uşă, uşurată că scăpase din acea situaţie. Ne vedem... ăăă... mai târziu!

— Probabil în iulie sau chiar august, îi zâmbi Mia, fără nici o urmă de regret, când o să mă elibereze din pivniţă. Asta dacă şobolanii nu m-au devorat până atunci!

— Sincer vorbind, spuse Connor, îmi pare rău pentru şobolanii ăia.

În timp ce cobora scările, două gânduri nedorite îi treceau prin minte lui Nancy.

Connor arăta tulburător de minunat chiar şi atunci când era furios. Ceea ce era o veste proastă, pentru că asta însemna că îl place din ce în ce mai mult.

Mai rău încă, oare faptul că Mia îl obligase practic pe tatăl ei să se despartă atât de brusc de Sadie Sylvester îl va face să o placă şi mai mult pe Sadie?

24

Carmen strângea mesele la adăpost după ce se servise prânzul, cărând stive de farfurii spre bucătărie, unde Nick şi Annie trebăluiau printre vasele spălate.

— Carmen, ia ajută-mă puţin, zise Nick în timp ce Carmen arunca resturile de plăcintă de pe farfurii în coşul de gunoi. Annie râde iarăşi de garderoba mea.

Annie clătină din cap către el.

— Nu râd de garderoba ta, râd de hainele pe care le ţii în ea. Carmen, Nick nu înţelege deloc cât de stânjenitor e să iasă cineva cu el în lume. Eşti de acord cu mine, nu-i aşa? Explică-i lui Nick că bărbaţii adevăraţi nu poartă tricouri cu Domnul Blobby[1].

Carmen zâmbi; chiar îi plăcea de Nick şi de Annie, ciondănelile lor o amuzau. Annie era scundă, energică şi avea puţin peste douăzeci de ani. Nick era înalt şi mereu pus pe glume, cu o claie de păr negru care se întâlnea foarte rar cu pieptenele şi avea acel aspect de m-am-tuns-singur-fără-să-mă-uit-în-oglindă. I se părea nostim când cei care vizitau adăpostul îl confundau pe el, un voluntar, cu unul dintre acei vagabonzi fără casă. Locuia împreună cu Annie într-un

[1] Personaj fictiv, din show-ul de divertisment *Noel's House Party*. Este un umanoid mare şi roz, acoperit cu pete galbene, care râneşte în permanenţă şi comunică rostind doar cuvântul *blobby* cu o voce modificată electronic, exprimându-şi stările de spirit prin ton şi repetiţie (n. red.).

apartament nu departe de acolo şi, în ultimul an, o tot invitase pe Carmen la câteva petreceri, iar ea refuzase de fiecare dată inventând diverse pretexte.

— Nu toate tricourile lui arată rău, spuse diplomatic Carmen — de fapt, era o minciună, căci *toate* erau urâte — dar poate că a venit timpul să renunţi la Domnul Blobby.

— Mai bine zis să-l eutanasieze, spuse Annie.

— Dar e un tricou foarte bun, protestă Nick. Pot să-l mai port nişte luni bune. Şi face şi oamenii să zâmbească.

— Dar are *găuri* în el. Annie, care nu-şi făcea probleme cu diplomaţia, băgă un deget printr-o gaură. Şi oamenii nu zâmbesc, ci râd de tine fiindcă arăţi ca un nătâng.

— Mă rog, toată lumea are dreptul să-şi exprime opiniile. E o ţară liberă. Dacă cineva nu vrea să-mi vorbească din cauza tricoului pe care-l port, el are de pierdut, adăugă Nick, aşezând vasele spălate pe scurgător. Dacă fata asta Annie nu vrea să mai vorbească cu mine, atunci, sincer, consider asta o binecuvântare.

— Şi prietenul meu poartă o pereche de şosete purpurii cu peştişori aurii pe ele, spuse Carmen. Ştie că nu le suport şi tocmai de-asta le poartă, doar ca să mă enerveze.

Mă rog, se întâmplase doar o singură dată, dar era plăcut să participi şi tu cu câte o anecdotă pentru a întreţine buna dispoziţie. Doar faptul că vorbea despre Joe o făcea să se simtă fericită.

— Asta înseamnă că are simţul umorului, răspunse Nick. Nu ia hainele prea în serios. Bravo lui.

— Taie-le în bucăţi, îi şopti foarte sonor Annie lui Carmen. Aruncă-le la coşul de gunoi. Îndeasă-le în toaletă înainte ca lucrurile să scape de sub control şi să ajungă precum Nick al meu.

— Știi tu după cine salivează când suntem acasă și ne uităm la televizor? întrebă Nick, ridicând din sprâncene. După individul din *Will și Grace*. Domnul Imaculat, să știi și tu. Fata asta e o cauză pierdută.

— Îmi plac ochii lui. Oricum, nu e chiar gay, replică Annie, pentru o clipă visătoare, apoi se întoarse către Carmen. Și de cât timp sunteți împreună tu și prietenul tău?

Vorbea pe un ton absolut obișnuit, dar Carmen își dădu seama că erau foarte curioși. Fusese atât de închisă în sine în ultimul an, încât acesta era practic primul detaliu personal pe care îl spusese din proprie inițiativă acolo la adăpost.

— Nu de mult timp. Suntem abia la început. Dar, știi, ne merge foarte bine.

— E grozav atunci, se bucură sincer Annie. Cum îl cheamă?

— Joe. Lucrează ca instalator.

Doamne, cât de bine se simțea să-i rostească numele.

— Atunci voi doi trebuie neapărat să veniți la următoarea noastră petrecere, spuse Annie. Abia așteptăm să-l cunoaștem.

— Numai dacă vine cu șosetele purpurii cu peștișori aurii, spuse Nick, întinzându-i o formă de copt proaspăt spălată.

— Ah, și poți să treci numele Tasmin Ferreira în caietul cu rezervări pentru ora patru mâine după-amiază? Vine pentru a doua probă, strigă Zac din atelierul de croitorie. Doreen, scumpo, dacă mai stai aici o să ți se taie coada. Du-te și stai cu Nancy. Spune-i că aș dori o ceașcă de ceai, cu lapte și două cubulețe de zahăr.

Nancy zâmbi, văzând-o pe Doreen cum intră în magazin. Era de-abia miercuri, trecuseră doar două zile, dar deja știa că o să-i placă să lucreze aici. Zac era amuzant, bârfitor și indiscret, dezvăluindu-i toate detaliile picante ale clientelor

lui. Website-ul aducea şi el comenzi, şi Nancy trebuia să răspundă la toate e-mailurile primite şi la telefon *şi* să caute comenzi pentru materiale noi şi originale. Zac era deosebit de vesel în dimineaţa asta, deoarece un magazin din Tokio îi comandase douăzeci de bucăţi din fustele din velur cu ţinte, evident fără să-şi dea seama că, deşi arătau nemaipomenit, marginile ascuţite ale ţintelor făceau ca statul pe scaun în fustă să fie aproape imposibil.

„Trebuie să suferi când vine vorba de modă", declarase visător Zac atunci când Nancy remarcase asta. „Statul jos e pentru prostănaci."

Telefonul începu să sune exact când Nancy introducea pliculeţele de ceai în ceşti.

— Zac? strigă ea acoperind receptorul cu o mână. E tatăl tău.

Un amestec de sentimente se văzu pe chipul lui Zac. Puse pe masă corsetul din tafta la care lucra şi veni la telefon. Se cocoţă pe marginea biroului, îmbrăcat cu pantalonii săi galben-lămâie şi un pulover de lână roz cu guler în formă de V.

— Salut, tată! Ce mai faci?

Pe un ton foarte serios.

Nancy, pregătind ceaiul, ascultă fără să vrea jumătate din convorbirea pe care Zac o purtă cu tatăl său. Vorbiră despre tot felul de lucruri, de la carburatoare la fotbal, apoi trecură la centrale termice şi în cele din urmă la grădinărit.

— Bine, tată, să ai grijă de tine, zise în cele din urmă Zac, cu o sinceră afecţiune în glas. Am să vin să te văd weekendul viitor. Să ai grijă de tine. Pa!

Ceaiul se răcise de-a binelea, dar Nancy i-l întinse oricum. În ultimele zece minute, Zac vorbise ca orice heterosexual, încât primele sale cuvinte, rostite, după o înghiţitură de ceai, pe tonul lui obişnuit, aproape că o şocară pe Nancy.

— Ooh, exact ce-mi trebuia acum!

Văzându-i expresia, Zac dădu din mână ruşinat.

— OK, nu trebuie să-mi spui, ştiu cât de patetic sunt. Bărbatul de treizeci şi cinci de ani care nu-i poate dezvălui tatălui său că e gay. Îmi pare rău, dar dacă începi să-mi ţii o predică, va trebui să te concediez.

— Nici n-aveam de gând. Eu sunt cea care nu-i puteam spune mamei că soţul meu avea o relaţie extraconjugală, îţi aminteşti? adăugă ea, întinzându-i spre consolare cutia cu biscuiţi. Uite, ia un biscuit!

— E pensionar acum, oftă Zac. Dar a lucrat la docuri timp de patruzeci de ani. Mama a murit când aveam douăzeci de ani. Îl iubesc pe tatăl meu, dar el e un bărbat adevărat. N-ar înţelege. Şi nu vreau să-l supăr.

— Stai liniştit, chiar nu trebuie să-mi explici. Cred că e foarte frumos că-ţi pasă atât de mult de el. Unde locuieşte? întrebă Nancy.

— În Weston-super-Mare. Doar pe mine mă mai are. La fiecare câteva săptămâni mă duc pe acolo în vizită. Mă îmbrac ca un bărbat adevărat pentru el, zâmbi el dus pe gânduri, şi încep să vorbesc pe un ton de bărbat adevărat, aşa cum e el, şi petrecem timpul reparând motoare de maşini, pescuim, grădinărim sau ne uităm ore întregi la televizor la meciuri de fotbal.

— Nu s-a recăsătorit după ce a murit mama ta?

— Nu. A avut câteva prietene trecătoare. Cu ultima a stat aproape doi ani, dar s-au despărţit vara trecută. Când l-am întrebat unde este Deirdre, mi-a răspuns: „Fiule, nu-i ajunge nici la degetul mic mamei tale." N-am încercat să aflu ce nu mersese între ei. Mă rog, nici nu prea vorbim despre asemenea subiecte, continuă ridicând din umeri Zac. Chiar

sunt bucuros că n-o facem. Imaginează-ţi cum m-aş simţi dacă mi-ar povesti despre viaţa lui sexuală.

— Nu te-a întrebat niciodată când ai de gând să se aşezi la casa ta şi să-l faci bunic? întrebă curioasă Nancy.

Cu siguranţă tatăl lui Zac trebuia să-şi fi dat seama până acum că e ceva în neregulă.

— Am inventat o prietenă, spuse Zac muşcând dintr-un biscuit. Samantha, aşa o chema. Am avut o relaţie plină de împăcări şi despărţiri de aproape opt ani de zile. Şi la distanţă, mormăi el mestecând. I-am spus tatei că ea lucrează în Australia. Oricum, a crezut tot. Când m-am despărţit de Sam acum doi ani am fost distrus. A fost dragostea vieţii mele. O să-mi ia foarte mult timp să-mi revin din şoc — oh, cred că cel puţin zece ani!

Ce lucruri suntem nevoiţi să facem pentru a-i proteja pe părinţii noştri, se gândi Nancy pe când el îşi ronţăia vesel biscuitul. Se răsuci în scaun când clopoţelul atârnat deasupra uşii clincăni şi îl văzu pe Rennie intrând în magazin. Zac îl văzu şi el şi imediat se înecă şi începu să tuşească.

— Oh, *Doamne*, murmură impresionat Zac.

— Ce cauţi aici? întrebă Nancy.

— Odată eram o mare vedetă. Cum mi s-au dus puterile..., ridică din umeri cu tristeţe Rennie. Zilele astea nu sunt decât un fel de umil mesager care transmite veşti. Rose şi-a terminat ultima creaţie şi m-a trimis pe mine să o aduc aici, zise el, întinzându-i sacoşa de plastic lui Zac. Salut, eu sunt Rennie.

Zac îl privea năucit, ca şi cum ar fi uitat să respire, nu doar să ia sacoşa şi să se uite înăuntru.

— Ştiu bine cine eşti. Mă bucur să te cunosc. Zac Parris.

— De ce n-a putut să vină Rose? întrebă curioasă Nancy.

— E în curtea din spate şi şterge geamurile pe afară. Ascultă aici la mine, casa aia n-a fost niciodată atât de curată. Ar trebui să se simtă aici ca în vacanţă, se minună Rennie, dar ea nu stă locului o clipă. Aia e-o ceaşcă de ceai?

— De fapt e un crocodil sălbatic, spuse Nancy.

— Îţi fac imediat un ceai! sări entuziasmat de pe birou Zac.

— Şi... a sunat fostul tău, adăugă Rennie.

— Jonathan? întrebă Nancy cu inima sărindu-i din piept.

— Normal că Jonathan. Câţi foşti soţi mai ai? Dacă te roagă să te duci înapoi la el, o faci?

— Nu.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce o tot întreabă toţi asta?

— Bine. Atunci n-o să te superi când o să-ţi spun ce i-am răspuns eu. Am zis că nu poţi ajunge până la telefon pentru că eşti prea extenuată de la cheful de azi-noapte.

Zac ţipă încântat.

Lui Nancy i se tăie răsuflarea.

— Nu!

— Da, aşa am spus. Şi cu cea mai grozavă voce a mea de star rock.

— Şi ce-a zis Jonathan?

— Jonathan ticălosul? Nici nu ştia dacă să mă creadă sau nu. A părut cam surprins, replică Rennie cu ochi scânteietori. M-a rugat să-ţi spun că vrea să staţi de vorbă. Probabil nu despre diamante, i-am răspuns eu.

— Nu pot să cred! exclamă Nancy.

— Al naibii să fiu dacă n-am făcut-o. De ce nu? întrebă Rennie. O merită.

Zac îl privea pe Rennie plin de admiraţie. Ochii lui treceau cercetători peste trupul lui zvelt şi musculos, de la gulerul ridicat al vechii lui jachete de piele până la marginea zdrenţuită a jeanşilor.

— Am ceva în lucru zilele acestea, ceva cu care ţi-ar sta foarte bine, spuse repede Zac. O jachetă la două rânduri, cu dungi alb cu negru, cu revere de catifea cu paspoal de piele. Dacă ţi-aş croi una pe măsura ta, ai purta-o?

Rennie şovăi. Se uită la sacoşa pe care o cărase şi în care era cardiganul dantelat verde şi auriu pe care Rose îl terminase în dimineaţa aceea.

— Are să fie tricotată?

— Nu, *nu*..., răspunse grăbit Zac, fluturându-şi mâinile.

— În dungi, repetă gânditor Rennie. Am să arăt ca Richard Whitely[1]?

— Ba n-o să arăţi aşa, replică extrem de hotărât Zac. Uite, lasă-mă să ţi-o croiesc, apoi faci ce vrei cu ea.

Nancy îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca nu cumva să-i treacă prin gând lui Rennie să i-o ofere lui Rose pentru a termina de spălat ferestrele.

— Dacă nu-ţi place, nu-i nici o problemă. Dacă-ţi place, spune-le oamenilor cine ţi-a făcut-o. Nu poţi să zici că nu-i o afacere bună, nu?

— Asta cu siguranţă. Păi... începe şi ia-mi măsurile, îl îndemnă rânjind Rennie, deoarece deja degetele lui Zac se apropiau de panglica de măsurat. Încă ceva...

— Ce?

După expresia de pe faţa lui Zac, dacă Rennie îi cerea să cureţe podeaua cu limba, ar fi fost fericit s-o facă.

— Te rog, nu mă face să arăt ca Elton John, spuse grav Rennie.

[1] John Richard Whitely (1943–2005), prezentator TV şi jurnalist britanic, renumit pentru jachetele şi cravatele sale ţipătoare (n. red.).

25

— Oh, Doamne, e absolut *divin*, suspină tulburat Zac douăzeci de minute mai târziu, după ce Rennie ieşise agale din magazin. Nu crezi că ai putea să...

— Nu cred că ai avea vreo şansă, răspunse Nancy, înainte ca imaginaţia lui Zac să prindă aripi. Nu cred că Rennie te-ar lăsa.

— Mi-ai stricat tot cheful. Ştiu că e hetero. Dar are ceva... ceva *deosebit,* nu-i aşa? Şi privirea aia a lui. Când se uită în ochii tăi, te face să te simţi atât de special, începi să crezi că orice se poate întâmpla. La fel e şi David Beckham, continuă entuziasmat Zac. Şi el are nişte ochi...

— Nu ştiam că-l cunoşti pe David Beckham.

Nancy era impresionată.

— Păi... nu-l cunosc. Vreau să spun, nu l-am *întâlnit* niciodată, spuse Zac. Dar numai când îl vezi în fotografii... Apoi adăugă pe un ton poznaş: Nu poţi să nu te întrebi dacă nu vei fi tu cel care să-i schimbi.

— Hei, nu-ţi face prea multe speranţe.

— Cred că e grozav să locuieşti în aceeaşi casă cu Rennie. Zac deveni din nou visător. E ca şi cum ai trăi într-un număr din revista *OK.* Vreau să spun că e atât de... fermecător.

Nancy şi-l imaginä pe Rennie cum stă tolănit pe canapea şi îşi înmoaie biscuiţii crocanţi în sosul cu maioneză

Heinz în timp ce urmăreşte captivat serialul *Emmerdale* sau *EastEnders*, şi spuse:

— Mai degrabă e ca şi cum ai trăi într-un număr din revista *Telenovele*. Iar în bucătărie nu ajută absolut deloc. Găseşte tot felul de scuze când trebuie să spele vasele.

— Dar are *carismă*. Nu te poţi aştepta de la oamenii cu carismă să spele şi vasele, răspunse scandalizat Zac.

— Este casa lui Carmen, continuă Nancy, iar ea îl cunoaşte pe Rennie de când avea şaisprezece ani. Din punctul ei de vedere, Rennie e doar un tip leneş şi n-are nici un motiv pentru care să nu facă şi el ceva în casă.

— E ca şi cum ai invita-o pe regină la o petrecere, iar la sfârşit îi dai o pungă de plastic pentru gunoi şi îi ceri să strângă resturile de mâncare de pe masă, replică pe un ton jalnic Zac.

— Mă rog, într-un fel. Dar lui Carmen a început să nu-i mai placă de Rennie. Încă nu l-a iertat pentru treaba aia cu Joe. Poate că Rennie are carismă, adăugă pe un ton sec Nancy când telefonul începu să sune, dar Carmen e imună la ea.

Carmen nu-l iertase încă pe Rennie pentru loviturile sub centură legate de Joe, dar, cum ele se dovediseră nefondate, probabil că sosise timpul ca să treacă peste neînţelegere.

În plus, Nancy o dusese pe Rose în West End să vadă *Miss Saigon* — Rose era înnebunită după musicaluri — aşa că nu prea avea de ales.

— Rennie! strigă Carmen de sus.

Nimic.

— *Rennie!*

Carmen nu se mişcă de acolo.

— Ce-i? strigă Rennie din living.

— Poți urca puțin până aici?

— *Ce-i?*

— AICI! urlă Carmen, dorindu-și să lovească cu piciorul în podea dar neîndrăznind. ACUM!

Rennie nu se grăbi deloc, probabil intenționat. La televizor era *Coronation Street*; Carmen era convinsă că el nu s-ar fi dat în lături să aștepte până când începea să ruleze genericul de final. În cele din urmă îl auzi pe Rennie în spatele ei, în pragul camerei.

— Aici. *Acum*, o imită el vesel. Înțeleg că îmi dorești trupul. Copleșită de patimă dintr-odată, nu mai puteai să aștepți nici măcar un minut...

— *Molie*, îl întrerupse Carmen, încă întoarsă cu spatele.

Știa că era ridicol să fie îngrozită de ceva atât de inofensiv, dar moliile, mai ales cele mari, fuseseră fobia ei încă din copilărie. Dacă își lua ochii de la asta doar pentru o clipă, probabil că ar fi zburat și n-ar mai văzut-o. Iar asta ar fi îndeajuns să-i dea coșmaruri pentru două săptămâni.

— Poftim?

Rennie era un afurisit și jumătate. Dacă ea s-ar fi putut mișca, i-ar fi ars una. El știa foarte bine ce spusese Carmen.

— Molie. Chiar aici. Pe galerie, zise Carmen, înfășurându-se mai strâns în prosopul de baie de culoarea zmeurii, și întinse un deget tremurător în acea direcție.

— Îh, o molie. Să sperăm că nu e una mare, răspunse Rennie, apropiindu-se cu mare grijă de ea. Oh, Doamne, ce uriașă e! strigă el, înfiorându-se exagerat de tare. Ia-o de-aici! Sună la *poliție*!

— Taci din gură, spuse Carmen cu dinții încleștați, deoarece Rennie nu era câtuși de puțin speriat de molii. Doar scapă de ea.

— Te rog, sugeră Rennie.

La naiba.

— Te rog.

— Deci suntem iar prieteni?

Afurisitul de Rennie.

— OK.

— Nu eşti prea convinsă.

— Ba sunt convinsă. Sunt foarte convinsă, şuieră exasperată Carmen — încă ţintuită locului şi îngrozită. Suntem iar prieteni. *OK?*

Rennie era acum în faţa ei, şi era limpede că se distra de minune.

— Cei mai buni prieteni?

— Nu te mai prosti şi scapă de chestia asta afurisită, te rog. *Da*, cei mai buni prieteni, ţipă Carmen când îl văzu îndreptându-se către uşă.

Rânjind cu gura până la urechi, Rennie se întoarse şi se duse spre perdea. Prinzând molia în pumn, deschise fereastra de la dormitor şi îi dădu drumul afară. Abia după ce închise fereastra şi o încuie, Carmen respiră iarăşi în voie. Uşurată, se aşeză pe marginea patului şi spuse ţâfnoasă:

— Mulţumesc.

— N-ai fi deloc bună de spioană. Imaginează-ţi cât de uşor ar fi să te interogheze cineva.

— Bine, bine, nu mai învârti cuţitul în rană.

— Ştii unde ai greşit tu, nu-i aşa? N-ai adunat insecte atunci când erai mică. Eu şi Spike aveam o adevărată colecţie, îşi aminti Rennie. Obişnuiam să le ţinem în cutii de chibrituri şi le dădeam nume la fiecare. Din moment ce familia noastră era atât de săracă, îi explică el, nu ne puteam permite să ne luăm un câine.

— Hai, termină cu abureala, zise Carmen.

— Dar e adevărat! Abia dacă ne puteam permite și cutiile de chibrituri. Oricum, de-asta nu mi-e frică de molii. Pentru că sunt prietenele mele.

— Sper că nu-ți arunci toți prietenii pe fereastră.

Rennie se aplecă și o sărută pe obraz.

— Promit că pe tine n-am să te arunc pe fereastră. Hei, ce-ar fi să cobori tu până jos, iar eu să fac câte o ceașcă de ceai?

Carmen se înmuie. Ăsta era felul lui Rennie de a spune că și lui îi pare rău.

— Bine, îi zâmbi ea. Lasă-mă zece minute. Cobor imediat ce mă îmbrac.

— Ce bine arătați, doamnă Todd, exclamă Rennie, întinzându-i o cană când ea își făcu apariția în bucătărie.

Carmen văzu că pliculețul de ceai încă mai plutea în cană, dar gestul era cel care conta. Bucuroasă că Rennie înțelesese în sfârșit că greșise, ea făcu o piruetă ca să-i arate plină de mândrie rochia pe care o cumpărase special pentru seara asta. Era din mătase aurie, stil Audrey Hepburn, și ceva extrem de diferit față de blugii și tricourile ei obișnuite.

— Te-ai dichisit destul de bine, îi zise Rennie. Unde te duci?

— Joe mă scoate în oraș la cină. La Passione.

Inima lui Carmen se strânse pentru o fracțiune de secundă, de teamă că Rennie va face vreun comentariu meschin, de pildă să întrebe cine o să achite nota de plată. Spre ușurarea ei, Rennie se abținu.

— E un local grozav. Are să-ți placă la nebunie. De ce nu-ți bei ceaiul?

Carmen luă ascultătoare o gură de ceai. Pliculețul de ceai i se lipi de buza superioară, iar dinții i se strepeziră de la fiertura tare. În acel moment — slavă Cerului! — se auzi soneria.

— Cred că mi-a sosit taxiul, spuse Carmen, uşurată că nu e nevoită să termine conţinutul cărămiziu al cănii. Tu nu ieşi în oraş astă-seară? îl întrebă ea, luându-şi geanta şi haina.

— Poate mai târziu. Distracţie plăcută, spuse Rennie, ajutând-o să-şi îmbrace haina lungă şi neagră. Ai să-i dai gata pe toţi cei din restaurant.

— Mersi.

Mişcată de compliment, Carmen îl sărută repede.

— Doar... nu te lăsa dusă de val, bine? Aminteşte-ţi ce ţi-am spus aseară.

Carmen îngheţă.

— În legătură cu ce?

— Nu vreau să mai repet, fiindcă nu mai vreau să ne certăm. Dar ştii ce vreau să spun, adăugă Rennie, încheindu-i rapid nasturii de la haină.

Carmen îl pocni tare peste mână.

— Nu pot să cred că *se întâmplă* din nou. *Trebuia* să o spui, nu-i aşa? Trebuie mereu să înfigi cuţitul în spate şi să strici totul!

— Dar *nu* am spus nimic.

— Ticălosule, eşti un afurisit de ticălos!

Fierbând pentru această nedreptate, furioasă pe sine pentru că se lăsase păcălită şi crezuse că Rennie recunoştea oarecum că se înşelase, Carmen îl mai lovi o dată în umăr.

— Nu sunt deloc egoist, protestă Rennie când soneria răsună iarăşi. Încerc să am grijă de tine.

Carmen se năpusti cu paşi mari în hol, dădu de perete uşa de la intrare şi ţipă: „*Două secunde*" la şoferul de taxi care aştepta în prag şi care se sperie atât de tare încât era cât pe ce să cadă de pe treapta pe care stătea.

— Gata, de-ajuns! urlă ea la Rennie. Vreau să spun că e mai mult decât de-ajuns. M-am săturat să te mai văd şi

m-am super-săturat să te mai amesteci în viața mea. Poți să-ți strângi lucrurile și să pleci de aici, mă auzi? *Chiar acum.*

— OK, răspunse Rennie ridicându-și mâinile, încercând s-o calmeze.

— Vorbesc *serios*, repetă Carmen, cu inima bătându-i cu putere, să-i spargă pieptul. De data asta ai mers prea departe. Când mă întorc diseară, vreau să nu te mai găsesc aici.

Restaurantul Passione, de pe Charlotte Street, era absolut divin. După ce se străduise să și-l scoată din minte pe Rennie — era un tip imposibil, o să fie o adevărată ușurare să nu-l mai vadă în casă —, Carmen se concentră asupra cinei, hotărâtă să se simtă bine.

Și cum ai putea să nu te simți bine, cu o asemenea mâncare? Și pe deasupra, era acolo împreună cu Joe, care se dovedea nostim, dulce și minunat de tandru.

— Gata. Carmen oftă, mângâindu-și stomacul și lăsându-se mulțumită pe spate. Sunt plină. Nu mai pot înghiți nimic.

— Măcar cafea, zise Joe și îi făcu un semn chelnerului să aducă două espresso. Și trebuie să terminăm și asta, adăugă el, întinzându-se către sticla de vin pe jumătate goală.

— Nu cred că a mai rămas loc și pentru vinul ăla.

— Dar trebuie, protestă el când ea încercă să acopere cu palma gura paharului. E o seară specială. Trebuie să sărbătorim ceva.

— Da? Ce anume? întrebă curioasă Carmen.

Acum, că pomenise de asta, ea își dădu seama că Joe chiar *părea* că are de împărtășit un mare secret.

— Ieri am luat o hotărâre importantă. Mă rog, e ceva ce plănuiesc de mult, adăugă Joe, dar una e să planifici, și alta e să treci la acțiune, chiar să-ți duci planurile la îndeplinire.

Intrigată de scânteierea din ochii lui, Carmen întrebă:

— Şi? Ce-ai făcut?

— Mi-am dat demisia.

— De ce? întrebă Carmen cu ochii mari.

— Pentru că nimeni nu s-a îmbogăţit vreodată muncind pentru firma altuia. Mă rog, continuă rânjind Joe, nu cred că e în întregime adevărat, mai există şi excepţii. Ceea ce vreau eu să spun este că *eu* n-o să ajung niciodată bogat muncind pentru şeful meu. Dar sunt un instalator al naibii de priceput. Întotdeauna am visat să am propria mea afacere. Şi exact asta am să fac, să-mi deschid propria mea firmă. Are logică, nu crezi? Aşa, cu cât o să muncesc mai multe ore pentru mine, cu atât o să am mai mulţi bani.

— Cred că e o idee nemaipomenită, exclamă Carmen. E *perfect* logică. De ce să mai munceşti pentru altul, când poţi să munceşti pentru tine?

— Să ştii că mulţi oameni visează asta, dar le e teamă să facă primul pas, continuă înflăcărat Joe. Dar asta-i frumuseţea la meseria de instalator: *nu există* nici un risc. N-ai cum să pierzi. Câştigi în orice situaţie. Toată lumea are nevoie de instalatori şi de electricieni. Iar eu am să muncesc din greu pentru ca firma să meargă ca pe roate. În câţiva ani, o să fiu regele instalatorilor din Londra.

— Bravo, spuse Carmen, strângându-l de mână. Şi când începi?

— De îndată ce pun toate lucrurile la punct. Vezi tu, am nevoie de o camionetă destul de bună, plus un calculator, desigur, iar apoi mi-a venit o *altă* idee genială azi după-amiază, continuă Joe, privind-o pe Carmen în ochi. Ce-ai zice să devenim parteneri? Înţelegi, să intrăm împreună în joc.

— Poftim? râse Carmen. Dar eu nu sunt instalator.

— Nici nu trebuie să fii. Vreau să spun ca partener de afacere. Mă rog, mai mult ca un partener pasiv, îi explică Joe. Tu nu trebuie *să faci* practic nimic, doar să contribui cu o parte din banii de care avem nevoie pentru a porni afacerea. Sigur, nu există nici un risc de a-i pierde, pentru că, așa cum am spus adineauri, e o situație în care doar se câștigă. Și ne scutește de alte neajunsuri, împrumuturi de la bancă și alte chestii. Ei, ce zici? O privi atent. Cum sună asta? Nu-i o idee grozavă?

Fața lui Carmen încremenise; nu putea să-și dea seama dacă mai zâmbea încă sau nu. În urechi auzea un țiuit supărător, iar pe sub masă picioarele i se strânseră ca un tirbușon.

Se simți brusc rău.

Cum suna asta? La fel ca Rennie, șoptindu-i în ureche: *Vezi? Ha, ți-am spus eu!*

— Nu... nu știu ce să zic, Joe.

— Ei, haide, nu avem nevoie de o grămadă de bani. Nu vorbesc aici de o jumate de milion.

Oare era la fel de albă la față pe cât se simțea? Carmen se chinui să-și dreagă glasul.

— Și... ăăă... cam câți bani?

— Păi am calculat totul. Douăzeci de mii, asta-i tot. Dumnezeule, e o *nimica toată*. Îi zâmbi și o mângâie pe încheietura mâinii. Hei, înveselește-te, arăți îngrozită. Nu trebuie să te îngrijorezi, e o aventură!

Nu era deloc o aventură. Era cel mai cumplit coșmar al ei care se adeverea. Chelnerul le aduse în acel moment nota de plată, și Joe își scoase imediat cardul.

— Hai să împărțim pe din două, spuse Carmen întinzându-se după poșetă, dar el clătină din cap.

— Nici gând. Plătesc eu. Joe aşteptă până ce chelnerul se îndepărtă, apoi spuse: Ei, ce zici?

Cu cât spunea mai repede nu, cu atât puteau schimba mai repede subiectul şi să treacă mai departe. Făcându-şi curaj, Carmen răspunse, încercând să se arate veselă:

— Joe, să fiu sinceră, cred că ar fi mai simplu dacă ai face un împrumut. Mulţumesc că mi-ai oferit această... oportunitate, dar...

— Cu alte cuvinte, *refuzi*?

În acea secundă, Carmen observă cum privirea lui se schimbă, şi simţi un fior pe şira spinării.

— Dar, cum ai spus şi tu, poţi lua un împrumut de la bancă, adăugă ea şi văzu cum Joe îşi trage mâinile de lângă ale ei. Pentru asta sunt făcute băncile!

— Da, normal, răspunse Joe, şi buzele i se subţiară. Cu toate interviurile lor interminabile şi formularele pe care trebuie să le completezi şi o grămadă de reguli şi condiţii nenorocite. Iisuse, eu tocmai asta încercam să evităm.

Carmen îşi dădu seama ce aştepta el de fapt — ca ea să răspundă: „Ah, bine atunci, o să pun eu banii!" Dar ea doar ridică din umeri, întinse mâna spre paharul de vin şi nu spuse nimic.

— N-ai încredere în mine, explodă dintr-odată Joe. Asta e?

— Nu. Carmen clătină din cap, simţind că i se face tot mai rău. Nu e vorba de asta. Doar cred că e mai bine să te duci la o bancă.

— Dar tu ai toţi banii ăia pe care-i ţii acolo şi cu care nu faci nimic. Joe era nedumerit. Doar îi aduni, iei dobânda, faci *mai mulţi* bani. Şi nici măcar nu i-ai câştigat tu. Ai avut doar norocul să te măriţi cu tipul potrivit. Douăzeci de mii de lire sunt ca o picătură în ocean pentru tine, dar cu ei eu pot să-mi cumpăr o camionetă, un calculator, toate lucrurile de care am nevoie... Doamne, nu pot să cred că *eşti* aşa!

Nici *eu* nu pot să cred că ești așa, se gândi Carmen. Începea să o ia cu călduri și să se simtă amețită acum. Oare era posibil să leșini dacă stăteai jos? Oare dacă ar fi leșinat, Joe s-ar fi sinchisit să-i sară în ajutor?

— Mă simt atât de prost. Joe scutură din cap, și pe fața lui se citea un amestec de resentiment și durere. Am crezut că avem o relație specială. Iisuse, mi-am închipuit că mă placi.

Și eu credeam la fel, se gândi tristă Carmen, conștientă că oamenii de la mesele vecine începeau să-și dea coate.

— Dar te plac.

— Destul cât să mă lași să plătesc eu masa asta, zise cu amărăciune Joe. Oh, da, nici o problemă, nu, chiar dacă știi prea bine că nu-mi pot permite. Dar când vine vorba să scoți niște amărâți de bani din contul *tău* atât de prețios, asta e altce... Hei, unde pleci?

— Acasă. Carmen își împinse în spate scaunul. Scotocind prin geantă, scoase toți banii pe care îi avea în portofel și îi azvârli pe masă. Uite, cu ăștia cred că poți achita nota de plată. Adio, Joe. A fost instructiv să te cunosc.

— Dar...

— Nici un cuvânt, răspunse ea pe un ton liniștit. Acum am plecat. Și fii fără grijă. Sunt convinsă că ai să cunoști curând o altă fată bogată.

— Nu, stai, îmi pare rău. Îngrozit, Joe sări în picioare. Nu pleca, vorbeam și eu așa! Carmen, te rog, *te iubesc*! țipă el disperat, în timp ce ea se strecura cu pași nesiguri printre chelnerii uimiți și printre mesele vecine.

Dar era prea târziu.

Carmen plecase.

26

Rennie se străduia fără prea mare succes să-şi calce cămaşa preferată când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Trebuia să se întâlnească cu un grup de prieteni la un bar recent deschis în Soho şi sperase ca Nancy şi Rose să se întoarcă de la teatru înainte ca el să plece — Rose călca *fantastic* hainele, şi era convins că o să spună: „Tu nu vezi ce-i faci bietei cămăşi? Ia dă-mi-o mie, scumpule, să-ţi arăt *eu* cum se calcă."

Iar acum, felicitându-se pentru că ştiuse să-şi aleagă foarte bine momentul, adoptă o mutră neajutorată şi aşteptă ca Rose să intre în bucătărie şi să se repeadă să-i ia maşina de călcat din mâna sa incompetentă.

Doar că nu era deloc Rose.

— Eşti încă aici, spuse pe un ton acuzator Carmen.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de devreme. Dar am rezervat deja o cameră la Savoy, minţi Rennie. După ce termin de călcat cămaşa asta, o să-mi strâng lucrurile, continuă el, arătând înspre maşina de călcat din care se ridicau aburi.

Privirea lui Carmen se opri pe punga de floricele deschisă de pe masă.

— Ce caută asta aici?

Încă mai era furioasă pe el.

— Scuze, am mâncat nişte floricele. Mi-era foame, răspunse Rennie. Le bag imediat îna...

Zanggg! Punga zbură pe lângă capul lui Rennie. Rennie se feri şi o auzi lovind peretele din spatele lui. Floricelele de porumb zburară în toate direcţiile. Carmen privi sălbatic în jur, zări cutia cu biscuiţi, o înşfăcă şi o aruncă după punga cu floricele. Capacul sări şi biscuiţii se revărsară pe podea.

Floricelele de porumb erau una, dar biscuiţii digestivi cu ciocolată erau deja prea mult. O fi strălucit de curăţenie podeaua, mulţumită lui Rose, dar biscuiţii rupţi nu aveau acelaşi gust ca cei întregi.

— OK, opreşte-te! strigă Rennie când o văzu pe Carmen înşfăcând cutia de ceai şi aruncând-o frenetic în uşa bucătăriei. *Opreşte-te*, strigă el mai tare când ea luă zaharniţa, pentru că zahărul nu era ceva cu care să se glumească.

— *Nu*, urlă Carmen, azvârlind zaharniţa prin bucătărie şi privind încruntată dar satisfăcută cum se sparge de frigider.

Traversând bucătăria din câţiva paşi, Rennie o apucă de braţe şi o imobiliză între cuptor şi maşina de spălat vase.

— Dă-mi drumul. Carmen se zvârcolea ca un ţipar; o cămaşă de forţă ar fi picat bine în momentul ăla. Te urăsc. Cum *îndrăzneşti*? Dă-mi drumul, şuieră ea şi ochii îi aruncau scântei.

— Ascultă, ce vină are bucătăria? întrebă Rennie, neslăbind strânsoarea şi arătând cu capul spre podeaua plină cu floricele, biscuiţi şi zahăr. Eu sunt cel care te-a supărat şi am să plec. Promit. Ai dreptate, trebuia să-mi ţin părerile pentru mine. Poţi să faci ce vrei cu Joe. Fugi şi mărită-te cu el, dacă asta vrei neapă...

— S-a terminat, OK?

Tonul lui Carmen era plin de venin.

— Bine, ştiu. Chem un taxi şi-mi strâng lucrurile. Dar promite-mi că nu mai arunci cu mâncare cât sunt sus în

cameră, spuse el îndepărtându-se, iar floricelele de porumb şi biscuiţii îi trosneau sub tălpi.

— S-a terminat între mine şi Joe, idiotule! zise Carmen, înghiţind în sec înainte să-l privească sfidător. Tu ai avut dreptate, iar eu am fost cea care s-a înşelat. Dar dacă spui „Ţi-am zis eu!", pe podeaua asta or să fie şi bucăţele din tine.

Gata? Slavă Domnului că s-a terminat, se gândi Rennie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O spui în gând! îl ameninţă Carmen.

— Nu-i adevărat, crede-mă!

Rennie hotărî să o gândească doar în intimitatea camerei sale. Acolo are să fie în siguranţă.

— A cerut banii ăia, spuse Carmen cu ochii scânteindu-i. Douăzeci de mii de lire, aşa cum ai zis tu. *Ticălos*.

— Cine-i ticălosul? El sau eu?

— El. Dumnezeule..., spuse ea, apoi o resemnare tristă îi apăru pe chip. Nu pot să cred că a făcut asta. *Rahat!*

— Categoric, încuviinţă Rennie. Chiar că *e* un rahat!

— Nu el. Cămaşa ta..., arătă ea ceva în spatele lui.

— Dar de ce mai ies aburi? Doar am oprit aburii, exclamă Rennie.

Sosise rândul lui Carmen să alerge cu paşi mari prin bucătărie.

— Nu e abur, deşteptule. E fum, îl lămuri ea, ridicând maşina de călcat de pe cămaşă.

Telefonul de pe masa de lucru începu să sune. Carmen încremeni.

— Răspund eu, sări Rennie. Da? spuse el, apoi ascultă.

— El e? şopti Carmen.

— Da, e aici, zise Rennie, îngustându-şi ochii. Şi nu, nici acum nu vrea să-ţi dea douăzeci de mii de lire.

Carmen simţi un junghi adânc în stomac.

— Dă-mi să vorbesc eu cu el, spuse ea cu o voce tremurătoare şi întinse mâna.

Joe părea distrus.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Nu vreau să te pierd. Te rog... uită ce ţi-am spus de banii ăia, nu mai contează. Scumpo, te iubesc..., vorbea precipitat Joe.

— S-a terminat, Joe. Să nu mai suni niciodată la acest număr de telefon. Carmen îşi auzi vocea şovăitoare, dar ştia că acestea erau cuvintele potrivite. Lasă-mă în pace, ai înţeles? Nu mai vreau să...

— Dar tu însemni totul pentru mine..., strigă disperat Joe.

— Cred că vrei să spui că eu însemn toţi banii din lume pentru tine.

Şi, tremurând toată, Carmen închise telefonul.

După treizeci de minute, începură să apară primele îndoieli. Carmen privea absentă spre televizor şi se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală îngrozitoare. Acum îşi scosese rochia aceea aurie şi îşi pusese vechiul ei halat alb de casă. Se demachie în grabă şi luă o înghiţitură din coniacul pe care Rennie insistase să i-l ofere.

Din bucătărie îl auzea pe Rennie cum mânuieşte aspiratorul cu tot atâta pricepere ca şi maşina de călcat. Adunatul zahărului granulat împrăştiat pe podea, a biscuiţilor fărâmiţaţi şi a grămezii de floricele era o activitate destul de zgomotoasă.

Asta însemna că dacă telefonul avea să sune iarăşi în bucătărie, ea nu mai putea să-l audă.

Oh, Doamne, de ce trebuia să i se întâmple ei asta? Cu faţa îngropată în palme, Carmen îşi aminti iarăşi de conversaţia avută cu Joe la restaurant, şi fiecare cuvânt parcă îi deschidea o nouă rană dureroasă. Dacă *a interpretat* greşit oferta lui Joe?

Aspiratorul din bucătărie se opri. Cu siguranţă din cauza faptului că sacul i se umpluse cu floricele de porumb, iar Rennie nu se putea înjosi să-l şi golească.

— Gata, am terminat, zise el intrând în living.

— Zău?

Carmen reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mă rog, aproape, continuă el, aşezându-se pe canapea lângă ea şi luându-i picioarele goale în poală. Te simţi mai bine acum?

Carmen se minună de întrebare; oare lui Rennie îi lua doar treizeci de minute să treacă peste criza emoţională a destrămării unei relaţii?

De fapt, e o întrebare prostească. După cum îl cunoştea ea, treizeci de minute erau oricum prea mult pentru el.

— Mă gândeam. N-a fost ca şi cum mi-ar fi cerut *efectiv* cele douăzeci de mii de lire, izbucni ea. Şi dacă n-am procedat cinstit? Era o ofertă generoasă de afacere, la urma urmei, doar un împrumut... *aau*! Îşi trase piciorul stâng din poala lui Rennie când acesta o ciupi de degete. Nu spun decât atât: şi dacă el era total nevinovat, iar eu am reacţionat exagerat la ceea ce mi-a spus? Hei, *termină*!

— Nu, *tu* să termini, răspunse Rennie. Nu-i mai inventa atâtea scuze. OK, ia spune-mi adevărul, continuă el. Ştiu că am dreptate şi tu ştii, în mod logic, dar încă nu eşti convinsă sută la sută. Deci cât de convinsă eşti?

Doamne, ce pisălog mai era. Carmen îşi trase picioarele sub ea, încât Rennie să nu o mai apuce de degete.

— Nouăzeci şi cinci la sută, răspunse ea încet. Dar există totuşi...

— Cinci procente eşti sigură de contrariu, o înghionti Rennie. Vezi? Am ştiut eu că e bună la ceva matematica!

— Doar că... e implicat în actele alea de caritate!

Deci asta o neliniștea pe Carmen. În mintea ei, cineva care își petrecea atâta timp cu o campanie de caritate, mai ales una care ajuta copiii bolnavi, *trebuia* să fie persoană cumsecade.

— Asta face și Jeffrey Archer[1], spuse Rennie.

— Cine ți-a spus lucrurile alea despre Joe?

Carmen nu se aștepta la un răspuns concret; de fiecare dată când îl mai întrebase asta, Rennie refuzase pur și simplu să-i mărturisească. Fusese convinsă că el inventase acel vizitator misterios. Doar că acum își dăduse seama că nu era deloc așa.

— I-am promis că n-o să-ți spun nimic despre ea atâta timp cât ești cu Joe. El nu trebuie să afle, spuse pe neașteptate Rennie.

Carmen încuviință din cap; voia să clarifice totul odată pentru totdeauna.

— E vorba de fosta iubită a lui Joe. A părăsit-o când te-a cunoscut pe tine. O cheamă Tina, spuse Rennie.

— Hmm, fosta lui prietenă zici. Deci a venit aici să tulbure apele.

— Îl vrea înapoi, sigur. Rennie încuviință din cap. Dar motivul pentru care a venit aici a fost ca tu să afli până la urmă adevărul. Joe se lăuda cu tine și cu ce plănuia să facă pe viitor. A crezut că meriți să afli asta.

— Iar acum ea a câștigat. Probabil că o să se întoarcă înapoi la ea, spuse Carmen, luând încă o gură de coniac. Dar tu îmi spui adevărul acum?

---

[1] Jeffrey Howard Archer, baron Archer of Weston-super-Mare (n. 1940), scriitor de succes și fost politician conservator britanic. Acuzat că ar fi plătit 2 000 de lire unei prostituate, Archer a dat în judecată ziarul *Daily Star*, care a publicat știrea, și a câștigat procesul susținând că a fost o acțiune filantropică (ulterior a fost acuzat de sperjur și închis pentru doi ani) (n. red.).

— Poţi să-i dai tu telefon dacă nu mă crezi. Rennie îşi scoase mobilul. Am convins-o să-mi dea numărul ei.

Oh, Doamne. Oare chiar voia să stea de vorbă cu fata asta? Oare asta avea să-i împrăştie acele îndoieli cumplite?

Sorbind şi ultimele picături din pahar, Carmen trase aer adânc în piept şi spuse:

— Sun-o atunci.

— E un ticălos, zise Tina, după ce Rennie îi explicase la telefon ce întorsătură luaseră lucrurile şi îi pasase mobilul lui Carmen.

— Dar tu-l vrei totuşi înapoi, zise Carmen, simţind o senzaţie ciudată să vorbească despre Joe cu fosta lui prietenă.

— Îl iubesc. Tu ai fost o tentaţie la care n-a putut să reziste. Mă rog, mai mult contul tău, spuse pragmatic şi direct Tina. Dar eu nu sunt prea bogată, nu? Aşa că atunci când suntem împreună ştiu că face asta doar pentru că vrea să fie cu *mine*.

— Dar Joe nu ştia cine sunt când m-a cunoscut. A crezut că lucrez pentru Rennie, spuse Carmen, simţind cum coniacul trezeşte în ea latura defensivă; într-un fel, era important pentru ea să-i spună asta fetei.

Tina răspunse râzând:

— Aşa ţi-a zis el? Normal că ştia cine eşti. Joe e fan înfocat al formaţiei Red Lizard de atâţia ani.

— D-dar... nu ştia cine sunt *eu*, se bâlbâi Carmen.

— Are un album cu tăieturi din ziare acasă la mama lui. În album sunt adunate toate articolele pe care le-a găsit şi care au legătură cu formaţia asta. Uite, îmi pare rău..., continuă stânjenită Tina, dar ştia şi unde locuieşti. Atunci când a murit soţul tău, Joe a venit la priveghi în faţa casei tale.

Carmen simţi cum şi ultima umbră de îndoială se risipeşte. De-acum se terminase definitiv. Apoi auzi în telefon o sonerie zbârnâind şi pe Tina strigând:

— Oh, Doamne, e aici!

— Joe?

Asta era chiar ironia sorţii, dusă la extrem!

— Tocmai m-am uitat pe fereastră. Stă pe trepte în faţa uşii, adăugă Tina, neputându-şi ascunde bucuria şi uşurarea. Trebuie să închid. Promite-mi că n-o să-i spui niciodată că eu am fost, bine?

— E destul de simplu. N-am de gând să mai vorbesc vreodată cu Joe, o linişti Carmen.

— Şi nici să nu mai suni vreodată la numărul ăsta de telefon. Cred că ar înnebuni dacă ar afla ce-am făcut. Bine atunci, mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar acum chiar trebuie să-i răspund la uşă...

— Văd că nu plângi, spuse Rennie. Am crezut că o să plângi.

Atât de convins fusese încât, prevăzător, scosese pe măsuţă o cutie cu şerveţele.

— Mă simt rănită. Mă simt proastă, urâtă şi păcălită. Şi urăsc faptul că tu m-ai avertizat, iar eu am refuzat să te cred. Dar nu-i sfârşitul lumii, continuă Carmen, rezemându-şi capul de spătarul canapelei. Am plâns când a murit Spike. În comparaţie cu atunci... asta e nimic. Mă simt din nou goală, dar cred că m-am obişnuit. Mă pot descurca. Luă din nou telefonul mobil al lui Rennie şi apăsă tastele serviciului de informaţii. Am multă experienţă. Oh... bună ziua, aş dori numărul hotelului Savoy din Londra, vă rog. Da, puteţi să-mi faceţi legătura?

— Ce-ar fi să mai bem noi ceva? spuse Rennie.

— Bună ziua, îmi puteţi spune şi mie dacă s-a închiriat vreo cameră pentru seara asta pe numele Rennie Todd? Nu? OK, mulţumesc mult. La revedere.

— Îţi dai seama că am folosit un alt nume, protestă Rennie atunci când Carmen îl privi insistent. Sunt o celebritate, trebuie să mă gândesc la propria-mi siguranţă, am şi eu *urmăritori*...

— Afurisitule, păcăliciule! exclamă Carmen şi îl mângâie pe braţ. Ce om sănătos la cap te-ar urmări pe tine?

— Stai liniştită. Am să plec.

— Of, taci din gură. Ştii bine că n-o să pleci.

— Cred însă că aş putea fi mai folositor pe aici, replică Rennie. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine! Asta e misiunea vieţii mele, să te ajut să depăşeşti acest episod traumatizant.

— Plus că te plictiseşti de moarte prin camerele de hotel, îi reaminti Carmen. Eşti prea neajutorat să te descurci de unul singur. Cumperi case şi le vinzi mai apoi fără să locuieşti în ele nici măcar o zi.

— M-am mutat în ultima, replică el indignat.

— Da, pentru o săptămână întreagă. Apoi te-ai simţit singur şi i-ai vândut-o pilotului ăla de curse.

— Era mult prea mare pentru mine, mormăi Rennie, amintindu-şi casa cu opt dormitoare din Berkshire, cumpărată doar dintr-un capriciu, deoarece se îndrăgostise de fereastra cu vitraliu de pe palier.

Ar fi putut să cumpere doar fereastra, căci casa pe de-a-ntregul se dovedise o mişcare neinspirată.

Ei bine, măcar o vânduse cu un sfert de milion de lire mai mult decât dăduse pe ea.

— Eşti o cauză pierdută, îl mustră Carmen.

— Mai am câteva lucruri sus. Tot mai vrei să mă duc să le strâng?

— Ei, mai lasă-le puţin.

Rennie ştia bine, câştigase. Viaţa era grozavă aici împreună cu Carmen, Nancy şi Rose, iar acum că Joe James — slavă Cerului! — ieşise din peisaj, îşi puteau relua viaţa liniştită de până atunci. O sărută pe obraz pe Carmen.

— Chiar mă iubeşti. Şi nu eşti nici urâtă şi nici proastă, adăugă el, forţând-o să se uite în ochii lui. Ştii asta, nu?

Carmen oftă.

— Cum îl chema pe miliardarul ăla american? Ăla care avea două sute de ani şi era înţepenit în scaunul cu rotile când s-a însurat cu un model Playboy. Aşa mă simt eu acum.

— Sânii nu sunt suficient de mari, replică Rennie. Vreau să spun, îmi pare rău, dar nu sunt.

— Ştii ce vreau să spun. Mie mi-a plăcut de Joe aşa cum era el. Am crezut că îi plăcea de mine pentru cine eram *eu*. Dar n-a fost aşa. Doamne, cum am putut să fiu atât de proastă?

— Uită-l, zise fără menajamente Rennie. Tipul e un tâmpit şi un prostănac. Chestia *bună* e că, după ce ţi-ai petrecut ultimii trei ani crezând că n-o să mai întâlneşti niciodată un alt bărbat cu care să fii iarăşi fericită, acum ai aflat că e posibil.

Carmen învârtea între degete cordonul halatului.

— Nu ştiu dacă tu ai observat, dar nu arăt prea fericită în acest moment.

— Dar ai să fii pe viitor. Ai să găseşti pe altcineva şi o să te îndrăgosteşti de el. Rennie simţi cum i se strânge dintr-odată inima, dar continuă: Măcar acum eşti conştientă că orice este posibil. Se poate întâmpla, şi o să se întâmple. Iar data viitoare, cu puţin noroc, vei constata că n-ai dat peste alt tâmpit.

— Tu auzi ce spui? Carmen începu să zâmbească. Vorbeşti despre faptul de a fi îndrăgostit, chestii din astea de fete. Eşti un bărbat modern.

— Hei, acum urmează să port sandale Birkenstock cu talpa de plută. Să mănânc salată cu tofu şi să citesc ziarul *Guardian*. Vreau să spun că nu trebuie să-ţi plângi prea mult de milă. Ai depăşit un obstacol important, spuse Rennie. Eşti înapoi pe drumul ce duce spre adevărata lume. Aşteaptă şi ai să vezi cum peste câteva săptămâni ai să pierzi din nou nopţile prin cluburi, conversând din nou în dreapta şi în stânga.

— Să depăşeşti un obstacol este una, zise Carmen. Dar în nici un caz nu vreau să ajung ca tine. Oh, uite-le!

Rose şi Nancy se întorseseră.

— Bun spectacolul?

— Dumnezeule! E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, exclamă Rose, cu ochii roşii şi faţa umflată. N-am mai plâns niciodată în halul ăsta. Pur şi simplu nu mă mai puteam abţine!

— Femeile! clătină din cap Rennie. Niciodată n-o să le înţeleg.

— Dar ce s-a întâmplat aici în bucătărie? A izbucnit cumva cel de-al Treilea Război Mondial cât am fost noi plecate?

— Scuze, răspunse prompt Rennie, simţind stinghereala lui Carmen. Eu am fost autorul. Un mic accident cu floricelele.

— Eşti un neîndemânatic! îl mustră veselă Rose. Nici o problemă, am să curăţ eu numaidecât. *Şi* ţi-ai mai distrus şi cămaşa preferată! Zău, eşti absolut imposibil!

— Asta n-a fost opera mea. Carmen a făcut-o, spuse Rennie, hotărând că venise timpul să nu mai fie atât de generos.

27

— Era şi timpul, spuse Jonathan tăios când Nancy îi telefonă în dimineaţa următoare. Aşteptam să mă suni ieri.

— Am fost ocupată, răspunse ea, întinzându-se peste masa din bucătărie după mănuşi.

Nancy era uimită că sunetul familiar al vocii lui nu îi stârnea nici o emoţie. Mai mult, o lăsa complet rece. În doar câteva săptămâni, nu mai simţea nimic pentru Jonathan. Acum parcă îl vedea chiar uşor patetic.

— Cum te mai simţi?

— Bine.

Chiar ăsta era adevărul. De fapt, mai mult decât bine.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Jonathan.

— Dar nu asta facem şi acum?

— Vreau să spun faţă în faţă, replică el şi îşi drese glasul. Să ne vedem. Pot... să vin eu în Londra, dacă vrei.

— De ce?

Nancy se uită la ceas; chiar trebuia să plece la muncă în cinci minute.

— Păi, să lămurim lucrurile. Să decidem ce urmează să facem în continuare.

— O să divorţăm. E destul de simplu, nu-i aşa? Nu e nevoie să vii tu până aici, spuse Nancy. Am să găsesc un avocat, am să-i spun să...

— Ascultă, eu nu vreau să divorţăm, spuse repede Jonathan. Nu mă mai văd cu Paula. S-a terminat.

Ia te uită. Cine s-ar fi gândit la asta?

— S-a terminat? Cât de repede! Ai luat inelul înapoi?

— N-a fost nimic serios. Paula a fost doar...

— O aventură? încercă să ghicească Nancy.

— Puţină distracţie, voiam să spun. Dar bănuiesc că nu e aşa. Era pur şi simplu *pe acolo*, adăugă el şovăitor, şi era disponibilă. Ea a fost cea care a făcut primul pas. Să fiu cinstit, ea a năvălit pur şi simplu peste mine. Iar eu nu am fost decât...

— Prost? Necredincios? sugeră amabilă Nancy. Un ticălos desăvârşit?

— Mă simt *flatat,* replică iritat Jonathan. Dar niciodată n-a însemnat nimic pentru mine. Ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să ne pun în pericol căsnicia.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să-ţi dai pantalonii jos.

— Ştiu, *ştiu,* izbucni el frustrat, dar tu nu trebuia să afli!

— Ah, dar totuşi am aflat, răspunse pe un ton detaşat Nancy. Şi să-ţi mai spun un lucru: chiar mă *bucur* că am descoperit asta!

— Nancy, ascultă-mă puţin, nu vreau să divorţăm! Încă te iubesc! Am greşit doar o singură dată, mormăi el, şi *îmi pare sincer rău.*

— Ei bine, este foarte generos din partea ta să-ţi prezinţi scuzele de rigoare, dar răspunsul este tot nu. Pentru că eu nu te mai iubesc pe tine şi vreau să divorţăm.

Dumnezeule, cât era de bine să poţi spune aceste vorbe şi să le şi gândeşti!

— Uite, scuză-mă, adăugă ea, uitându-se iarăşi la ceas, dar chiar trebuie să închid.

— E el, nu-i aşa? Iisuse, deja *te culci* cu el, zise Jonathan, iar Nancy auzi cum în glasul fostului ei soţ se amestecă neîncrederea cu furia.

— Poftim? întrebă Nancy, înăbuşindu-şi un râset.

— Rennie Todd! ţipă Jonathan. Te culci cu el! S-a dat la tine, nu-i aşa? Tu crezi că lui chiar îi place de tine? Pentru că, ascultă-mă bine, eşti prostită în ultimul hal. Se culcă cu tine doar pentru că eşti acolo, doritoare şi disponibilă.

— Atunci e ca tine şi Paula! nu se putu abţine Nancy.

— El poate să se culce cu oricine doreşte, la dracu'! Doar *se foloseşte* de tine.

— Sau, adăugă veselă Nancy, eu mă folosesc de el.

Jonathan fornăi enervat, ca un ceainic vechi care începe să pufăie. Tocmai în acel moment, Rennie intră agale în bucătărie, îmbrăcat doar în şortul în dungi albastru cu alb în care dormise, căscă şi spuse:

— Nu ştiu ce vrei tu, dar mie mi-ar prinde bine o ceaşcă cu ceai!

— El e? răcni Jonathan. Iisuse, nu-mi spune că acum eşti în pat cu el! Are să te părăsească în curând, sper că eşti conştientă de asta, nu? Bărbaţii ca el schimbă femeile în fiecare noapte.

— Mersi, Jonathan, dar stai liniştit. Pot să am şi singură grijă de mine, continuă ea, în timp ce Rennie ridică întrebător din sprâncene, iar ea încuviinţă din cap, rânjind.

— Scumpo, strigă Rennie, nu ţi-e frig aşa dezbrăcată? Ia vino să te încălzesc eu.

— Trebuie să închid, spuse repede Nancy, întrerupând exclamaţiile scandalizate ale lui Jonathan.

— Părea puţin agitat, remarcă Rennie.

— Are impresia că noi doi avem o aventură.

— Lasă-l să creadă. N-o să mai treacă mult timp şi o să te vrea înapoi.

— Deja vrea, răspunse ea, înghiţind repede o gură de cafea călduţă. Chiar adineauri. Iar eu i-am refuzat oferta generoasă.

— Uau, e grozav! exclamă încântat Rennie. Bravo ţie. Facem o partidă scurtă, ca să sărbătorim?

— Îmi pare rău, deja am întârziat la serviciu, răspunse zâmbind Nancy şi îşi înhăţă poşeta, minunându-se în sinea ei cât de uşurată se simţea.

Faptul că îl refuzase pe Jonathan îi sporise mult încrederea în sine. Poate că într-o zi vorbele lui Rennie se vor adeveri. Un bărbat atrăgător are să-i facă o propunere subtilă şi are să se îndrăgostească iarăşi.

Deschizând uşa de la intrare, nimeri faţă în faţă chiar cu bărbatul atrăgător de la care spera în secret să vină acea propunere subtilă. Aproape izbindu-se de pieptul lui, Nancy sări într-o parte şi scoase un ţipăt de surpriză.

— Scuze, scuze, zise Connor, întinzând mâinile şi prinzând-o, ceea ce nu domoli defel bătăile nebuneşti ale inimii ei. Nu voiam să te sperii. Tocmai mă pregăteam să apăs pe sonerie.

— M-ai luat prin surprindere, răspunse Nancy, care îşi duse o mână la piept şi încerca să respire adânc pentru a se linişti, şi în acelaşi timp se străduia să nu observe cât de minunat arăta Connor în acel moment. Mă rog, poate nu minunat — Connor era prea dezordonat să pară chiar aşa — dar irezistibil în felul său.

— Ăăă... îl cauţi pe Rennie? întrebă ea.

— Nu. Pe tine, de fapt, recunoscu Connor. Dar văd că n-am picat într-un moment potrivit, te grăbeşti să ajungi la muncă.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Ah, nu, nimic. Nu vreau să te fac să întârzii.

Nancy se simți ca și cum ar fi avut șase anișori și tocmai i se pusese în brațe un cadou imens, frumos împachetat, iar apoi i se luase înapoi și i se strigase: „De fapt, nu-l deschide încă!"

— Acum că ai venit... N-o să întârzii.

Minciuna ieși ușor, fără nici un efort. Bietul Zac, se gândi Nancy, n-a trecut nici o săptămână și ea deja a început să semene cu Jacintha.

— Ia spune-mi, cu ce te pot ajuta? întrebă ea, întorcându-se în hol.

Tot felul de gânduri îi trecură pentru o clipă — dar destul de neruşinate — prin cap.

— OK, n-o să dureze nici două minute. A fost de fapt ideea Miei, recunoscu Connor, și Nancy se gândi că asta suna promițător.

Oare Mia îl convinsese că dacă ar fi vrut o prietenă nouă și *mult* mai drăguță decât Sadie Sylvester, nu trebuia să caute mai departe de ușa vecină?

— Mia are tot felul de idei, replică Nancy, realizând că nu era un răspuns uluitor, dar nu avu timp să se gândească la o remarcă mai spirituală.

— Mie-mi spui? Să sperăm că asta e mai bună decât ultima, vorbi strâmbându-se Connor, ceea ce nu părea deloc încurajator. Oricum, uite care-i treaba, secretara mea e însărcinată în opt luni și vineri intră în concediu de maternitate. Organizăm o petrecere la club. Aveam de gând să cumpăr un tort, dar Mia mi-a povestit despre prăjitura pe care ai pregătit-o pentru Rennie.

— Salut! exclamă Rennie, ieșind din bucătărie cu o felie de pâine prăjită. Ce prăjitură?

— Hei, salut, dădu din cap vesel Connor. Vorbeam despre cea pe care Nancy ţi-a pregătit-o pentru ziua ta de naştere. Tortul cu curry.

— *Tortul cu curry?*

— Am înţeles eu greşit? o întrebă Connor pe Nancy, întorcându-se spre ea. Cea cu pui indian şi orez, aşa mi-a zis Mia. Mi-a descris-o până în ultimul detaliu.

— Ştiu că mănânc chestii ciudate, spuse Rennie, dar nu chiar atât de ciudate!

— E-n regulă, spuse Nancy, ridicând din mâini stânjenită. Pregătisem ceva pentru ziua ta, dar tu a trebuit să pleci la New York, aşa că n-ai mai văzut-o. Am aruncat-o.

— Da' bine ai făcut, exclamă Rennie, care câteodată chiar dădea cu bâta în baltă. Acum mă bucur că am plecat la New York. Uitându-se îngrozit la Nancy, spuse: Ce-a fost în mintea ta?

— Vrei să taci şi să m-asculţi puţin? continuă ea, dorindu-şi acum să nu fi făcut vreodată afurisita aia de chestie. N-avea deloc curry, OK? Era doar un pandişpan obişnuit, decorat în aşa fel încât să arate ca un platou cu pui Madras şi orez.

— Mia mi-a zis că era nemaipomenit, îi sări în ajutor Connor.

— *Era* nemaipomenit, răspunse Nancy, simţindu-se puţin cam prost, dar şi supărată. Dar stai liniştit, n-am să-ţi mai fac aşa ceva, poţi fi sigur de asta.

Se uită furioasă la Rennie. Ridicându-şi sprâncenele în chip de scuză, Connor spuse:

— Hei, îmi cer scuze, n-am venit aici să creez probleme.

— Nu, *eu* îmi cer scuze, clătină din cap Rennie, regretând sincer. A fost doar o neînţelegere. Dar pare ceva grozav.

Ai făcut tot efortul ăsta pentru mine? Mă simt flatat. Nu trebuia să-l arunci.

Nancy simţi cum obrajii îi iau foc, deoarece amândoi o priveau în acel moment, iar Connor se gândea probabil că e îndrăgostită de Rennie. La naiba, poate că şi Rennie are aceeaşi impresie!

— Avea să se usuce până te întorceai tu. Ştii ce, uită de tort, n-a fost mare scofală. Deci vrei ca eu să mai fac unul pentru secretara ta, nu-i aşa? îl întrebă ea brusc pe Connor.

— Păi, cam asta era ideea... bineînţeles, am să-ţi plătesc, adăugă repede Connor. Dar dacă eşti prea ocupată, nu-i nici o problemă, am să cumpăr eu unul de la...

— Trebuie să plec la muncă acum, spuse Nancy, înfierbântată, istovită emoţional şi ruşinată pentru că se purtase ca o adolescentă furioasă. Normal că o să-ţi fac tortul. Uite, eu mă întorc acasă pe la şase. Ce-ar fi să treci tu pe-aici diseară şi o să discutăm despre ce anume îţi doreşti.

— E prânzul, Jacintha, o întâmpină Zac pe Nancy când ea ajunse cu sufletul la gură la magazin.

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău, răspunse Nancy.

În graba cu care voia să-şi scoată eşarfa, o trase în cealaltă parte şi aproape că se sugrumă cu ea.

— N-are să se mai repete. Am avut o dimineaţă nebună, soţul meu vrea să mă întorc la el şi crede că am o aventură cu Rennie Todd şi când ieşeam din casă a venit şi vecinul de alături care voia să...

— Hei, relaxează-te, doar te tachinam, răspunse zâmbind Zac, care o mângâia pe Doreen, aflată pe genunchii lui. Au trecut opt minute peste ora nouă, prostuţo, nu peste trei după-amiaza. Oricum, uită de-asta. Sări în scaun încântat, şi urechile căţeluşei fluturară ca nişte aripi. Destul despre

tine, acum să vorbim despre mine! *Ghici* cu cine m-am întâlnit azi-noapte?

Deci de-asta o aşteptase el atât de nerăbdător.

— Cu Boy George, răspunse ea, aplecându-se peste el ca să dea drumul la calculator.

Spera că Zac nu avea să pălăvrăgească în următoarele douăzeci de minute, deoarece primise o grămadă de e-mailuri la care trebuia să răspundă.

— Mai degrabă cu fiul scandinav şi blond al lui Boy George, replică vesel Zac. Dacă are vreun fiu.

— Nu cred că are. Haide atunci, povesteşte tot. Mă rog, se corectă ea repede, nu chiar *tot*...

— Numele lui este Sven, începu Zac, privind visător spre perete, unde vedea probabil o hologramă a minunatului Sven. Are douăzeci şi cinci de ani, ochii albaştri, părul foarte blond şi dinţi strălucitori. Trebuie să-l vezi, arată ca un manechin. I-am spus că ar trebui să încerce la o agenţie.

— Şi ce face acum? întrebă Nancy, ale cărei încercări de a deschide e-mailurile erau contracarate de Doreen, hotărâtă să prindă între labe mouse-ul.

— Păi... acum nu face nimic, răspunse el, scuzându-l parcă. Vreau să spun că în Malmö lucrează în relaţiile cu publicul, dar şi-a luat câteva luni libere să vină prin Londra, şi aseară ne-am cunoscut. Am intrat într-un bar şi l-am găsit aşa, stând acolo de unul singur. Mi-a aruncat o singură privire. Iar eu nu-mi puteam *dezlipi* ochii de la el. Apoi i-am oferit un pahar şi asta a fost, de atunci încoace am tot vorbit. Ascultă-mă pe mine, numai să-i vezi pomeţii...

— OK, dă-o jos pe Doreen şi ascultă-mă *tu* puţin. Concentrează-te, îi spuse Nancy, pentru că Zac arăta ca un copil care se învârtea fericit într-un carusel. Nu te grăbi să te

implici emoțional. Nu te lăsa dus de val. Mai așteaptă și *nu face* nimic prostesc, cum ar fi să-l inviți să se mute cu tine.

Umerii lui Zac se prăbușiră.

— Nu pot să cred cât de crudă ești, exclamă el supărat.

— Nu sunt crudă. Doar tu m-ai rugat să-ți spun toate lucrurile astea, îi aminti Nancy. Acum două zile, ți-aduci aminte, când mi-ai spus că ai rupt-o cu trecutul, că vrei să începi o viață nouă?

— Oh, Dumnezeule, știu, *știu* că așa am spus. Zac își flutură sâcâit mâna prin aer, ca cineva pus la regim sătul să i se tot interzică prăjiturile cu cremă. Dar Sven e special, simt asta. De data asta o să fiu fericit. Ne înțelegem atât de bine, e un tip cu adevărat drăguț, iar dacă o să-l cunoști, o să-mi dai dreptate.

Ceva îi amintea de scurta relație dintre Carmen și Joe. Nancy descoperea că nu le poți cere oamenilor să-și controleze sentimentele. Zac n-o să asculte nici măcar un cuvânt din tot ce-o să-i spună ea.

— Bine atunci. Mă bucur că ești fericit. Iar acum, pot să încep să răspund la e-mailurile astea?

— Ia stai puțin. Ce-ai spus atunci când ai intrat pe ușă? Cu întârziere, Zac uită de sine. Soțul tău vrea să te întorci înapoi la el? Înapoi în *Scoția*?

Încuviințând din cap, Nancy spuse:

— Pică bine, nu? Un moment mai potrivit nici că se putea. Poți să-l convingi pe Sven să vină aici și să-mi ia locul.

— Pleci? întrebă Zac, vizibil șocat.

— Nu, nu plec. Și nu mă mai privi atât de dezamăgit. Nancy îi trimise o bezea. Rămân aici să-ți fac viața un calvar, fie că vrei asta sau nu.

28

— Problema e, când joc şah cu Albert, cum *aflu* dacă e Mare Maestru sau nu? zise Nick intrând alene în bucătăria adăpostului.

— OK, îţi dau un indiciu, răspunse Annie. Dacă îl baţi, asta înseamnă că probabil nu e.

— Dar tocmai asta mă enervează, zise frustrat Nick, arătând înspre uşa dincolo de care Albert, un nou-venit la adăpost, aţipise într-un fotoliu. Începem să jucăm, eu fac o primă mişcare *inspirată* şi încep să cred că de data asta chiar aş putea să câştig. În clipa următoare aud un sforăit şi când ridic privirea, ce văd? Albert a aţipit din nou. Aşa că niciodată nu *ajung* să-l bat şi eu. Atunci când se trezeşte şi îi sugerez să continuăm, zice că nu mai poate, fiindcă a pierdut firul partidei.

— Ăsta-i Nick, îi zise veselă Annie lui Carmen. Ei i-au spus că e Mare Maestru, şi el i-a crezut. Recunoaşte şi tu, Albert nu e Mare Maestru, aşa cum nici bătrânul Eamonn nu e cu adevărat fiul lui Dumnezeu, şi nici părinţii lui Jack-Picior-de-lemn nu au fost Winston Churchill şi Bette Davis.

Vizitatorii mai în vârstă ai adăpostului obişnuiau să susţină chestii fanteziste legate de istoria familiilor lor.

— Ştii, eu am fost căsătorit cu Shirley Bassey, îi zise Nick lui Carmen pe un ton calm, apropiindu-se de chiuvetă cu un cuţit de curăţat cartofi.

— Asta nu-i nimic, replică Annie ca şi cum nici nu i-ar fi păsat, în timp ce tăia morcovi. Primul meu soţ a fost Sylvester Stallone.

— Ei întotdeauna i-a plăcut de Sylvester Stallone, o înghionti Nick pe Carmen cu subînţeles. Îţi vine să crezi una ca asta? Nu înţeleg *ce* a atras-o la el.

Carmen le zâmbi absentă, străduindu-se să fie atentă la tachinările lor. Noaptea trecută visase că Tina şi Joe o invitaseră la nunta lor, iar la recepţia dinaintea evenimentului Joe anunţase că ea achită toate cheltuielile pentru că îşi permitea.

— Hei, la ce te gândeşti? întrebă Nick, fluturându-i o mână prin faţă. Nu-mi spune că ai fantezii cu bicepşii lui Sylvester Stallone, daţi cu ulei. Heeeei, ascuuultăăă-măăă...! imită el vorbirea tărăgănată a lui Stallone. Ceee faaaci... te uuuiţi la bicepşii meeei?

— Poftim? zise surprinsă Carmen.

— Heeei, nici măcaaar nu mă ascuuultă, protestă Nick. De parcă niiici nu mă cunoaaaşte.

— Of, ia mai taci din gură, Nick, îi strigă Annie, dându-şi ochii peste cap cu disperare. Eşti imposibil!

— De ce sunt imposibil? spuse uimit Nick.

— Pentru că ea n-are chef de glumele tale, ai înţeles? Zău aşa, de ce bărbaţii nu observă niciodată *nimic*?

— *Ce* să observe? întrebă Nick, privind în jur.

Carmen se întoarse şi o surprinse pe Annie cum îi făcea semn lui Nick să mai tacă. Din moment ce el nu prea ştia să citească pe buze, continuă să pară nedumerit.

— E-n regulă, spuse Carmen, pentru că cineva trebuia să-l lămurească. Am doar o zi mai proastă, asta e tot. Joe şi cu mine ne-am despărţit.

— Oh. Hei, îmi pare rău, zise Nick şi privi acuzator înspre Annie. Cum ţi-ai dat seama?

— Pentru că sunt femeie, îi răspunse dispreţuitor Annie. Noi avem ceea ce se cheamă intuiţie, cunoscută de altfel şi ca bun-simţ. Îmi pare rău şi mie, se adresă ea lui Carmen. Ce porcărie. Biata de tine.

— Mersi, dar cred că voi supravieţui, răspunse Carmen, impresionată de grija lor.

— Nu ştie ce pierde, rosti pe un ton încurajator Nick. Şi... ce s-a întâmplat? L-ai prins cu o altă femeie, nu-i aşa? *Hei*... Nick se feri la timp când Annie aruncă cu un morcov în el. Asta pentru ce-a fost? Nu eu am înşelat-o pe Carmen.

— Nu trebuie să pui astfel de întrebări, nepriceputule. Nu aşa *fac* oamenii educaţi.

— Dar dacă nu întrebăm, cum aflăm?

— Staţi liniştiţi, că nu mă supăr, spuse repede Carmen, înainte ca o nouă relaţie să se destrame chiar acolo în faţa ei. Nu l-am prins cu alta. Doar am aflat că nu era..., ei bine, sincer şi cinstit cum mă aşteptam eu.

— Sincer. Sinceritatea e importantă, întări Annie. N-ai vrea să fii cu cineva în care n-ai încredere.

— Hei, Nick, băiatule. Albert apăru în uşa bucătăriei, îmbrăcat în smochingul lui vechi de cincizeci de ani şi nişte pantaloni maro de catifea, soioşi. Tocmai am terminat partida fără tine.

Vocea lui puternică răzbi prin barba lungă şi zbârlită şi ochii îi scânteiau triumfători.

— Vorbeşti serios, Albert? Şi am câştigat?

— Îmi pare teribil de rău, drăguţule. Ţi-am dat mat din patru mutări. Totuşi, sper să ai mai mult noroc data viitoare, încheie Albert cu o plecăciune şi ieşi cu paşi târşâiţi din bucătărie. Doar nu te aşteptai să baţi un Mare Maestru.

— Deci, cum spuneam, şopti Annie când uşa se închise în urma lui Albert. Sinceritatea e importantă.

— În cazul ăsta, spuse Nick, făcându-i cu ochiul lui Carmen, fundul tău arată enorm în blugii ăia.

Lui Carmen îi plăcea teribil felul în care cei doi se tachinau, de parcă erau căsătoriţi de cincizeci de ani.

— Încă un sfat, şuieră Annie. Să nu mai spui asta niciodată unei fete care are în mână un cuţit. Sau s-ar putea să regreţi amarnic!

Ploaia începu tocmai când Carmen pleca de la adăpost, pe la cinci şi jumătate. Înţepenită în pragul uşii şi uitându-se la oamenii care treceau zgribuliţi şi aplecaţi de spate, realiză că haina ei neagră din lână va absorbi ploaia ca un burete, şi tocmai astăzi îşi uitase acasă umbrela.

Ei bine, ce să facă acum dacă uitase?

La naiba, se gândi Carmen, trebuie să caut un taxi.

Dar până şi şoferii de taxi, constată ea, îi stăteau împotrivă. În mod evident nu erau prea încântaţi să oprească pentru cineva care aştepta, îmbrăcat într-o haină enormă, pe treptele unui adăpost pentru vagabonzi.

— Îh, se scutură Nick, apărând alături de ea cinci minute mai târziu şi înfiorându-se când picăturile de ploaie îl plesniră peste faţă. De ce stai aici?

— Aştept să se mai domolească înainte să o pornesc spre metrou, minţi Carmen.

— N-are de gând să se oprească prea curând, spuse Nick, scuturând din cap. Doamne, câteodată urăsc ţara asta. Îi dădu un cot lui Carmen. Hai să fugim amândoi.

— În Caraibi, zise Carmen, clănţănind din dinţi. Sau la Sydney. La Sydney ar fi frumos. Sau... ah, ştiu, la Capri.

— La naiba, astăzi mi-am lăsat paşaportul acasă. Arătând prin perdeaua de ploaie către trotuarul de vizavi, Nick spuse: Ce-ai zice de o cafea la Giacomo în schimb?

În atmosfera caldă din interiorul cafenelei italiene, din haina lui Carmen începură să iasă aburi. Până ce Nick se întoarse la masa lor cu două cappuccino, picioarele începuseră să i se încălzească.

— O cafea făcută cum trebuie, exclamă Nick, inhalând încântat aroma ceştii. Nimic nu se compară cu ea.

— Nici cea făcută acolo la adăpost nu se compară cu ea, spuse Carmen.

El rânji, amintindu-şi de nesul oribil pe care îl beau la adăpost.

— Hei, îmi pare rău pentru gafa de mai devreme. Annie mi-a spus după prânz că m-am comportat urât. N-am vrut să fiu insensibil.

— N-ai fost, îl asigură Carmen. Sunt bine, vorbesc serios. Dar am crezut că Joe e diferit. S-a dovedit că m-am înşelat. Asta-i tot, n-a fost cine ştie ce. Se poate întâmpla oricui.

— Tot doare. Când aveam nouăsprezece ani eram absolut înnebunit după iubita mea, spuse Nick. Era totul pentru mine. Credeam că suntem cel mai fericit cuplu de pe planetă. Doar că într-o zi am venit mai devreme acasă. Am surprins-o în patul *nostru* cu profesorul *meu* de sociologie.

Carmen ştia că nu trebuia să râdă. Nu trebuia, chiar era necuviincios. Dar faţa lui Nick era irezistibilă: îşi încruntase sprâncenele, dar ochii îi scânteiau plini de veselie.

— E... tragic, reuşi să spună într-un final Carmen. E adevărat?

— Adevărat? repetă indignat Nick. Am jurnalele ca dovezi palpabile. Haide, poţi să râzi, dar eu am fost distrus la momentul acela. Iar prietenii mei, e de prisos să mai spun, nu mi-au fost de nici un ajutor. Mi-au zis că aşa-mi trebuie dacă am ales sociologia. Ai nişte frişcă de la cappuccino pe buza de sus, apropo. Nu, nu te şterge. Îţi stă bine cu mustaţă.

Carmen îşi şterse imediat mustaţa de spumă; deja se simţea mai bine. De aceea Nick era atât de popular la adăpost, avea un simţ al autoironiei foarte dezvoltat, conversa fără nici un fel de efort cu oricine şi îi înveselea pe toţi.

— Şi până la urmă cum ai trecut peste episod?

— Hei, eram student! M-am îmbătat la clubul studenţilor şi am convins-o pe cea mai urâtă prietenă a fostei mele iubite să vină la mine acasă pentru o partidă de sex sălbatic.

— Grozav, dădu din cap grav Carmen. Şi a mers?

— După nouă halbe de cidru ieftin şi şase pahare de tequilla? Glumeşti? N-a mai funcţionat *nimic*, spuse Nick. N-am putut să mişc nici măcar un deget. Ceea ce a fost foarte stânjenitor, desigur, pentru că asta îmi mai trebuia acum, ca fata aia să răspândească vestea că sunt impotent şi viaţa mea s-ar fi sfârşit, ar fi trebuit să părăsesc ţara de ruşine. Aşa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face în situaţia aia.

— Ce?

— I-am spus fetei că nu mă puteam culca cu ea pentru că era prea urâtă.

— Ba *n-ai făcut* asta..., exclamă Carmen, aproape înecându-se, şi apucând repede un şerveţel de hârtie.

— Ba da. Am fost nevoit, ridică din umeri trist Nick. Bărbăţia mea, cariera mea universitară, *totul* era în joc.

— Şi ea ce-a făcut?

— A plâns. S-a îmbrăcat. A alergat afară în stradă cu haina pusă pe dos.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut ceva atât de oribil, protestă Carmen.

— A fost important să procedez aşa. Şi pe urmă, eram atât de beat cum nu mai fusesem niciodată în viaţa mea.

— Sărăcuţa. Oare ce s-a mai întâmplat cu ea?

— A ajuns destul de bine, am văzut-o nu de mult la televizor. A ajuns în Parlament, la conservatori. Nick amestecă în cafea. E limpede că s-a speriat foarte tare atunci.

— Probabil că acum încearcă să dea o lege prin care să reintroducă spânzurătoarea pentru toţi studenţii beţi care umilesc vreo fată.

— Aş merita asta. Sunt conştient. Dar tu m-ai întrebat. Măcar am fost sincer cu tine.

— Cred că puţin cam *prea* sincer. Dar până la urmă ai reuşit să treci peste despărţire, spuse Carmen. Şi pe Annie când ai cunoscut-o?

— Acum doi ani? Poate ceva mai mult.

În acea după-amiază, Annie plecase mai devreme ca de obicei ca să se ducă la dentist să-şi pună o plombă.

— Ce-ar fi să-i dai un telefon şi să o anunţi unde eşti? Poate se întreabă de ce întârzii, spuse Carmen, uitându-se la ceas şi văzând că trecuse deja de ora şase.

— Nu se întreabă. Sunt destul de mare să-mi port singur de grijă, ridică el din umeri nepăsător.

Of, oare toţi bărbaţii sunt atât de egoişti?

— Ştiu că eşti destul de *mare*, zise Carmen, dându-şi ochii peste cap. Dar dacă Annie pregăteşte cina şi te aşteaptă să ajungi acasă la şase? Dacă ştii că întârzii, ar fi politicos să telefonezi şi...

— Hei, hei... începi să vorbeşti ca mama mea. În primul rând, spuse el numărând pe degete, Annie tocmai a fost la dentist şi nu poate acum decât să-şi soarbă supa printr-un pai. În al doilea rând, este cea mai proastă bucătăreasă din lume, şi deci orice ocazie să lipseşti de la una din mesele pregătite de ea nu este decât un bonus. Iar în al treilea rând, continuă el, ferindu-se de o lovitură indignată din partea lui Carmen, nici nu e acasă. A ieşit în oraş cu prietenul ei.

Mâna lui Carmen rămase nemişcată în aer. *Prietenul?*

— S-au dus la film, să vadă ultima comedie a lui Richard Curtis. Ştii şi tu care, explică Nick, dând din mâini întocmai ca Hugh Grant. Pe mine mă înnebuneşte asta, toate personajele alea nostime şi spirituale cu vocile lor piţigăiate, trăncănind despre chestiile nostime şi spirituale pe care le fac. Dar lui Annie îi plac filmele astea.

Prietenul?

— Dar tu nu... te superi? întrebă uimită Carmen.

— Glumeşti. Mie-mi plac mai mult chestiile gen *Marea evadare*[1].

— Voiam să spun în legătură cu *prietenul.* Nu ţi se pare un pic... ştii tu... ieşit din comun?

— Mă rog, se poate. răspunse el ridicând din umeri. Bărbaţii nu prea se dau în vânt după asemenea filme, ştiu. Cred că abia aşteaptă să se termine filmul, dar rezistă acolo de dragul lui Annie. Asta îl face să crească în ochii ei, se strâmbă el. Probabil speră că o să ajungă astfel în patul ei.

— Şi o să ajungă?

Carmen era uluită. Nici nu-i trecuse prin cap că Nick şi Annie au o relaţie atât de liberă. Oare cuplurile astea nu arătau diferit? Nu erau de obicei femei ultrabronzate, în rochii cu decolteu adânc şi imprimeu de leopard, şi bărbaţi care îşi dădeau cu prea mult aftershave şi aveau atârnate la gât multe lănţişoare?

— Poate că da... n-am de unde să ştiu, răspunse Nick şi sorbi din cafea. Dar pare destul de drăguţ.

— Şi ţie îţi convine asta? întrebă de-a dreptul uluită Carmen.

[1] *The Great Escape*, film din 1963, cu Steve McQueen, James Garner, James Cobourn, Chares Bronson şi Donald Pleasence, despre spectaculoasa evadare a unor prizonieri aliaţi dintr-un lagăr german de mare siguranţă în timpul celui de al Doilea Război Mondial (n. red.).

— Annie e o persoană matură. Poate să facă tot ce vrea, spuse el zâmbind, apoi îşi trecu degetele prin părul răvăşit.

— Da... Sigur că poate. Doamne, eu doar... mă rog, e o totală surpriză pentru mine. Scuze, spuse Carmen, ştiu că par ca şi cum n-aş fi ieşit niciodată din casă!

Nick termină de băut cafeaua, privind-o pe Carmen atent peste marginea ceştii. Parcă încerca să se abţină să nu râdă.

În cele din urmă aşeză pe masă ceaşca, iar Carmen observă cum colţurile gurii îi tremurau într-un surâs.

— Annie nu e iubita mea.

— Cum adică nu e?

Carmen era confuză. Când se despărţiseră? De ce nu-i spuseseră şi ei? Şi cum de continuau să râdă şi să glumească împreună la adăpost, ca şi cum nimic nu s-ar fi...

Ah...

Obrajii i se aprinseră şi un nod i se puse în gât când îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse.

— Nu sunt prietenul lui Annie, continuă Nick. Nu suntem un cuplu. Nici n-am fost vreodată.

— Vai, Doamne, dar nu pot să *cred*, ţipă Carmen ruşinată, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Ce *idioată* sunt!

— Nu eşti deloc idioată. Tu ai privit lucrurile doar dintr-o singură perspectivă şi...

— N-am văzut şi cealaltă posibilitate, termină propoziţia pentru el Carmen.

Cu palmele lipite de obraji, îl privea pe Nick cum se străduieşte să-şi păstreze o figură gravă.

— Doar că, atunci când am venit la adăpost, cineva mi-a spus că voi doi locuiţi împreună, zise Carmen.

— Împărţim un apartament. Dar stăm în camere diferite.

— Şi, cum să spun, eu... eu am crezut că voi doi sunteţi un cuplu, continuă Carmen. Şi mai ales că vă înţelegeţi atât

de bine, nici nu mi-am închipuit altceva. Doar că... nimeni nu mi-a mai spus și altceva ca să-mi schimb prima impresie.

În timp ce vorbea, realiză că dacă n-ar fi fost atât de retrasă la locul de muncă și ar mai fi discutat și cu alți oameni, și-ar fi dat seama mai repede că se înșelase. Ceea ce era destul de ruşinos, dar cel puțin acum își schimbase atitudinea. Iar Nick nu spusese nimic de asta.

— Eu împreună cu Annie, spuse Nick și chicoti. Ha, ha... stai să vezi când am să-i spun.

— Dar *vă comportați* ca un cuplu, protestă Carmen. Vorbiți despre emisiunile de la televizor văzute cu o seară înainte, invitați oameni la cină, dați petreceri...

— La care tu n-ai venit niciodată, sublinie Nick.

— Îmi pare rău. Am să vin data viitoare, spuse Carmen și încuviință din cap, pentru a arăta că e hotărâtă să o facă.

— Promiți?

— În mod categoric.

Dumnezeule, măcar așa ar fi putut să se revanșeze pentru lipsa de atenție pe care le-o acordase în ultimul an.

— Păi haide atunci, zise Nick, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se.

— Poftim?

— La petrecerea din seara asta. La noi acasă. Asta până să te răzgândești.

— Petrecere? Vrei să zici... *acum*? întrebă Carmen uluită.

— Categoric. Crezi că nu suntem în stare să organizăm așa ceva în Paddington? spuse Nick. Luând-o de mână și arătând înspre tricoul lui verde, murdar și ros de molii, adăugă: Știu că acum nu prea par, dar de fapt sunt destul de șic.

29

Nancy se abţinuse din răsputeri să nu-şi pună mai mult fard înainte de sosirea lui Connor. Era destul de greu, deoarece se părea că lui îi plac fetele care se fardează abundent şi cele care consumă un ruj pe săptămână. Ceea ce ea nu făcea, dar, dacă exista o motivaţie, putea oricând învăţa.

Dar trebuia să pară imperturbabilă şi să nu arate ca o femeie îndrăgostită cu disperare. Şi pe urmă, nu avea încredere în Rennie că n-o să-i spună: „Hei, ce-i cu vopselele astea? Pentru mine nu te oboseşti niciodată."

Rennie nu putea fi în nici un caz acuzat de discreţie.

Oricum, *ea* era. Hotărâtă să renunţe la luciul de buze, fardul de ochi şi rimel, îşi pusese nişte pantaloni negri simpli şi un pulover gri obişnuit, şi nu putea fi învinuită că se îmbrăcase provocator pentru a impresiona.

Ceea ce ar fi fost perfect doar dacă vecinul n-ar fi apărut la şapte fix purtând...

— Intră, îl invită Rennie pe Connor cu un zâmbet larg. Te aşteaptă în bucătărie. Hei, Nancy, tocmai a sosit şi jumătatea ta! strigă el cu voce tare, nerezistând tentaţiei.

Connor începu să râdă când o văzu pe Nancy.

— Spune-mi că n-ai ascuns vreo cameră video în dormitorul meu.

— De fapt, răspunse Nancy, am spionat prin fereastra ta cu un telescop. Când am văzut că te îmbraci cu puloverul gri

şi pantalonii negri am alergat la şifonierul meu şi aşa m-am schimbat şi eu.

Amândoi îşi aleseseră pulovere de lână, amândouă de un gri pal şi în V.

— Decolteul tău arată mai bine decât al meu, spuse vesel Connor.

— Ei, poate că ar trebui să încerci un sutien Wonderbra. Ajută, să ştii.

— Bere? întrebă Rennie, aplecat spre frigider.

— Mai degrabă un Wonderbra, spuse Nancy şi, mângâindu-şi stomacul, explică: Berea are tendinţa de a se aduna mai jos de decolteu.

— Bine, am să vă las acum pe voi doi, zise Rennie, întinzându-i lui Connor o sticlă de Beck. Eu am o întâlnire pasională în living.

— Rose, explică Nancy după ce Rennie ieşi din bucătărie. Se uită amândoi la *Pe aripile vântului*. Iar acum, despre prăjitura asta pe care o vrei...

Erau aşezaţi la masa din bucătărie, unul lângă altul, cu un carneţel între ei. Nancy încercă să ignore faptul că braţul drept al lui Connor — cu mâneca suflecată — atingea braţul ei stâng.

— OK, păi eu îmi imaginam un bebeluş într-un pătuţ, şi care scutură nişte clopoţei, începu Connor. Apoi m-am gândit că de fapt nu e o idee prea grozavă, şi oricum bebeluşul nu a sosit încă. Aşa că Mia a sugerat să facem o prăjitură din toate fanteziile gastronomice ale lui Pam, cum ar fi suc de portocale şi salată condimentată indiană, piure de banane şi macaroane cu brânză şi cu ardei iuţi.

— Din astea n-ar ieşi un tort, remarcă Nancy. Doar o supă cu adevărat îngrozitoare.

Connor îi trase vesel un ghiont.

— De ce râzi de un flăcău inocent de la ţară?

El nu era deloc aşa ceva, Nancy ştia prea bine, dar tonul pe care spusese acele cuvinte era irezistibil, ca o dezmierdare cu nişte mănuşi de catifea. Bine, ia să nu mă mai gândesc eu la asta, să nu mă mai gândesc la nici o mănuşă de catifea care...

— Numai astea-i plac? întrebă ea, temându-se ca vocea să nu-i sune prea piţigăiat.

— Glumeşti. Lui Pam i s-a deschis un apetit extraordinar de când a aflat că e însărcinată. Ciuperci cu usturoi, începu să numere pe degete Connor. Sos barbecue cu rondele de morcov crud. Chibrituri.

— Chifteluţe poate ai vrut să zici, se opri Nancy din scris.

— Ba nu, chibrituri. Aprinde chibriturile, le stinge şi aspiră fumul, pe urmă le mestecă la celălalt capăt. Ronţăie chibrituri. Connor îşi dădu ochii peste cap disperat. I-am spus că arată precum Clint Eastwood. *Şi* e o adevărată piromană. Dar nu vrea să renunţe.

— OK, zise Nancy, schiţând un coşuleţ din nuiele împodobit cu dantelă şi plin cu mâncarea din listă. Ceva de genul ăsta?

Impresionat, Connor privi desenul.

— Eşti o artistă! Arată grozav. Plus nişte chibrituri arse şi pastile pentru indigestie împrăştiate în jurul coşuleţului, adăugă el. Înghite cam şase cutii de pastile pe zi.

— Nu mă mir deloc.

— Stai, Pam nu suferă deloc de indigestie. Doar îi place să le simtă cum crănţăne în dinţi atunci când muşcă din ele. Deci chiar poţi să faci toate astea? întrebă el admirativ în timp ce Nancy îşi continua schiţa. Până vineri?

— Pot să încep de acum, răspunse ea, învârtindu-se în scaun şi apucând cutia de tablă de pe dulap. Mama a făcut nişte pandişpan azi după-amiază. Cum îţi place? Simplu, cu dulceaţă de zmeură sau cu cremă de unt?

— N-ai cu murături sau săpun cu gudron?

— Aşteaptă puţin, s-o întreb pe Rose...

Connor o trase înapoi de gaica de la pantaloni, şi toate terminaţiile ei nervoase din acea zonă reacţionară.

— Stai. Unde te duci? Întoarce-te. Vreau să te văd cum faci toate astea. Şi, apropo, trebuie să mă laşi să-ţi dau nişte bani pentru efortul depus.

Oh, Doamne.

— Dar nu vreau nici un ban, replică strâmbându-se uşor Nancy, pentru că ştiuse că avea să audă şi asta. Pe cuvânt. E doar un hobby de-al meu, ceva ce mă amuză.

— Mi-a zis Mia că asta o să spui, dădu Connor din cap.

— Ea ce mai face? schimbă repede Nancy subiectul.

— Lucrează două ture. Încearcă să mă împace pentru că a fost atât de rea aseară.

— Ai iertat-o? întrebă Nancy, luând un cuţit din sertarul cu tacâmuri şi ridicând pandişpanul din cutie.

— Hei, nimeni n-a zis că e uşor să ai o fiică. Zâmbetul lui Connor era destul de strâmb. Poate cu unele e mai uşor decât cu altele. Mia a luat-o pe un drum greşit, dar intenţiile ei erau bune. Ca să fiu sincer, Sadie nu era chiar marea iubire a vieţii mele.

— Nu?

În mod prostesc, Nancy simţi cum se binedispune.

— În adâncul sufletului, întotdeauna ştii bine lucrurile astea, nu? Vreau să spun că, sigur, Sadie are calităţile ei...

Astea trebuie să fie cele din puloverul ei, se gândi copilăreşte Nancy.

— Dar trebuie să încerci să te imaginezi şi cum ţi-ar sta cu cineva peste cincizeci de ani, continuă Connor. Îţi poţi imagina cum aş arăta eu cu Sadie atunci? Iisuse, cred că m-ar sili să fac gimnastică.

Ce nesuferită, îşi spuse Nancy. Eu nu te-aş obliga *niciodată* să faci gimnastică.

— N-aş avea voie nici lapte adevărat să beau, spuse sumbru Connor. Poate doar porcărie din aia de lapte degresat care arată ca atunci când erai copil şi-ţi înmuiai pensula de desen într-un borcan de gem plin cu apă.

Nancy voia să-i spună că ea întotdeauna cumpăra lapte normal, dar asta putea suna competitiv.

— M-ar obliga să port lycra. Imaginează-ţi, adăugă îngrozit Connor, să fiu obligat să fac jogging până la poştă ca să-mi iau pensia, îmbrăcat ca Jimmy Savile[1].

Zâmbind, Nancy termină de aranjat prăjitura şi se duse să ia un recipient etanş cu glazură gata preparată.

— Şi cum se înţeleg Sadie şi cu Mia la sală?

— Parcă ar fi două grenade, fiecare încearcă să-i tragă celeilalte cuiul, răspunse clătinând din cap Connor şi mai luă o înghiţitură de bere. Eu încerc să mă feresc cât pot, crede-mă. Le las în voia lor. Atâta timp cât clienţii nu sunt afectaţi, n-au decât să-şi arunce priviri vrăjmaşe cât poftesc.

— Dar clienţii nu sunt deranjaţi de privirile astea? întrebă Nancy, începând să aranjeze glazura pentru ca tortul să arate ca un coşuleţ.

— Deranjaţi? Savurează fiecare clipă. Ceea ce le-ar place cu adevărat să vadă ar fi o păruială în bazinul de înot, spuse Connor. Ca scena aia cu Alexis şi Krystle în *Dynasty*.

— Atunci, noroc că Sadie n-a fost marea iubire a vieţii tale, spuse Nancy şi, simţindu-se îndrăzneaţă, îl privi.

— Mie-mi spui? Ei, într-o zi are să se întâmple şi asta, continuă el pe un ton detaşat, luând o bucată din glazură. Eu cred în dragoste la prima vedere. Într-o bună zi am să fiu la

[1] Sir James Wilson Vincent Savile (n. 1926), DJ, actor şi om de televiziune britanic. Considerat unul dintre cei mai excentrici prezentatori TV dintotdeauna, este adeseori văzut în Leeds făcând jogging în trening, cu părul lui alb lung, cu multe bijuterii şi trabucul în gură (n. red.).

club sau într-un bar sau doar conducând pe stradă și — *bam!* — am s-o văd. Privirile ni se vor întâlni și ne vom îndrăgosti. O să știu într-o fracțiune de secundă că e femeia potrivită pentru mine.

Era o mărturisire minunată, romantică și extrem de înduioșătoare, *bineînțeles* că era. Dar nu și lucrul pe care ai fi vrut să-l auzi în această situație.

— Pare ceva demodat ? întrebă Connor, întinzând mâna să mai apuce o bucată de glazură, iar Nancy a fost cât pe-aici să-i ardă una cu cuțitul peste degete.

Dar poate că totuși nu. Nu părea posibil să-l facă pe Connor să se îndrăgostească de ea pe loc, dintr-odată.

— Dacă mi-aș lăsa mustață, întrebă Rennie, întorcându-se în bucătărie după niște bere, crezi că aș arăta precum Clark Gable?

— Ar mai trebui să înveți să conduci o trăsură cu cai, îi atrase atenția Nancy.

— Rhett Butler s-a îndrăgostit de Scarlett în prima clipă în care a văzut-o, replică încurajat Connor. Și nu-l poți numi demodat.

— Dar n-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe, îi reaminti Nancy. Dacă te-ai îndrăgosti de cineva care nu ar fi interesat de tine?

— Nici o problemă, răspunse Connor, acceptând încă o sticlă de bere de la Rennie. Aș duce-o la Lazy B și aș lega-o de banda de alergare. Apoi aș fixa banda pe viteză maximă, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Nancy. Și nu i-aș da drumul de acolo până n-ar zice da.

— Știi cât e ceasul? întrebă Rennie când Carmen sosi acasă. Unde ai fost? Este două *noaptea.*

— Cine ești tu, ofițerul de serviciu?

— Mi-am făcut griji pentru tine. Cu privirile mijite, Rennie continuă suspicios: Nu te-ai întâlnit cu *el*, nu-i aşa? Cu hoţul ăla de instalator?

— Normal că nu, răspunse Carmen, scoţându-şi haina. Şi ştii bine unde am fost, fiindcă ţi-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic.

— Şi *eu* las mesaje pe robotul telefonic, spuse cu dispreţ Rennie. Dar asta nu înseamnă că am spus adevărul.

— Păi, eu nu sunt ca tine, replică ea, eu spun *întotdeauna* adevărul. Nick, de la adăpost, m-a invitat acasă la el la masă. Am mâncat ouă cu şuncă şi roşii din conservă, pâine prăjită... Şi gogoşi cu cremă de ouă pentru budincă.

— Şi mie îmi plac gogoşile. Ai adus una şi pentru mine?

— Nu. Oricum, am vorbit întruna şi a fost grozav. Apoi Annie, colega lui de apartament, a sosit cu prietenul ei şi până la urmă am jucat Monopoly. Ne-am distrat. Am petrecut o seară fantastică.

— Ia stai puţin, se încruntă Rennie. Am crezut că Nick e împreună cu Annie.

— Nuuu, răspunse Carmen pe un ton dispreţuitor. Sunt doar colegi de apartament.

— Şi individul ăsta, Nick, cum e?

— Drăguţ. Amândoi sunt de treabă. Oh, nu te uita aşa la mine, flutură din mână protestând Carmen. Nu sunt îndrăgostită de Nick. E doar un coleg de la muncă.

— Dar el te simpatizează pe tine?

— Nici gând! Doar mi-a făcut cinste cu o cafea după ce a aflat că eu şi cu Joe ne-am despărţit. Tu, zise ea dându-şi ochii peste cap, cred că te uiţi la prea multe telenovele.

— I-ai spus de ce te-ai despărţit de Joe? insistă Rennie.

— Nu.

— Ştie cine eşti?

— Nu.

— Că locuieşti în casa asta?

— *Nu.*

— Deci încă nu ţi-a cerut să-l împrumuţi cu bani?

— Nu *începe* din nou, spuse Carmen şi ochii îi fulgerară.

— OK. Rennie ridică din umeri. De ce nu ştiu?

— Pentru că Nick şi Annie sunt doar nişte colegi de la adăpost. N-am spus nimănui de acolo cu cine am fost măritată pentru că n-am considerat necesar.

— Crezi că i-ar deranja să afle că tu eşti bogată şi ei nu?

— Nick şi cu Annie? Nu, bineînţeles că nu. Nu sunt genul ăla, răspunse Carmen pe un ton defensiv. Doar că e... mai uşor aşa. Azi-dimineaţă, Annie a gemut când a văzut factura de la lumină, şi s-a tot gândit cum să mai reducă din consum. La prânz am dezbătut care este cel mai ieftin şampon pe care poţi să-l cumperi. Iar în seara asta am vorbit despre ce-am face dacă am câştiga la loterie. Înţelegi? spuse ea, desfăcându-şi palmele. N-am mai putea să facem *nimic* din toate astea dacă ar descoperi că eu locuiesc într-o astfel de casă.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă din cap Rennie.

— Ei poftim, nu-mi spune că de data asta eşti de acord cu mine?!

— Doar de data asta. Stai liniştită, n-o să-mi fac un obicei din asta.

Rennie deschise frigiderul şi scoase afară un castron acoperit cu folie în care erau nişte resturi de plăcintă cu mere.

— O împărţim, spuse Carmen.

— Îngraşă, protestă Rennie, cu privirea unui copilaş de opt ani căruia i s-a cerut să-şi împartă prăjiturica.

— Bine, păi tocmai de-asta îmi place. Dacă ar fi salată, adăugă Carmen generoasă, te-aş lăsa să o mănânci tu pe toată.

— De fapt, ne confruntăm cu o situaţie de criză. Persoana care ne aprovizionează se pregăteşte să părăsească ţara.

— Poftim?

Rennie era preocupat să caute ceva în sertarul cu tacâmuri.

— Eu şi cu Rose ne uitam astă-seară la *Pe aripile vântului*. Atunci când Scarlett a spus: „Trebuie să mă întorc acasă, la Tara", Rose a zis că şi ea trebuie să se ducă acasă. Am crezut că doar glumeşte. Iar după ce s-a terminat, i-am spus că săptămâna viitoare apare pe DVD un film vechi cu Vivien Leigh, pe care trebuie să-l vedem împreună. Rennie se întoarse către Carmen şi îi întinse o linguriţă şi un castronel, păstrând lingura mare pentru el. Atunci mi-a spus că nu mai poate să mai rămână aici, trebuie să se întoarcă în Scoţia.

— De ce? întrebă ea şocată.

— Asta am întrebat-o şi eu. Mi-a răspuns că nu poate să abuzeze de ospitalitatea ta la nesfârşit. I-am zis să nu-şi facă astfel de griji şi să nu fie caraghioasă, dar cred că deja s-a hotărât.

Carmen se uită la castronelul ei. Rennie pusese în el doar câteva firimituri de plăcintă. Privi în jur la bucătăria care strălucea de curăţenie, îşi trecu degetul peste marginea imaculată a plitei, apoi îl privi pe Rennie cum îşi înfige lacom lingura în bucata lui, mult mai mare, de plăcintă.

— OK.

— Ce OK? întrebă Rennie cu gura plină.

Carmen ştia că acum el îşi imagina o lume fără mâncare gustoasă, fără plăcintă cu mere şi cămăşi impecabil călcate.

— O să vorbesc eu cu Nancy. Să văd ce pot să fac, spuse ea.

30

Ploaia torenţială din ziua precedentă spălase foarte bine trotuarele. Când Rose se îndreptă spre portiţa din fier forjat care dădea în părculeţ, inspiră adânc parfumul răcoritor al pământului reavăn şi al vegetaţiei umede. Oraşul se curăţise de tot praful şi toată mizeria prin ploaia de aseară; frunzele luceau, iar aleea părea să fi fost dată cu lac. Două veveriţe se căţărară pe trunchiul unui frasin, ţopăiră jucăuşe pe ramurile lui argintii, apoi săriră îndrăzneţe într-un conifer vecin.

La o cotitură a aleii, Rose constată că banca ei favorită era deja ocupată. Nu era nici o problemă, era destul loc pentru doi oameni.

După ce mai înaintă câţiva paşi, Rose o recunoscu pe femeia care stătea înţepenită acolo. În urmă cu două săptămâni o văzuse plimbându-se pe acolo împreună cu soţul ei, îi salutase cuviincios, dar ei o ignoraseră ostentativ. Cei doi afişaseră un aer distant, o priviseră de sus, de la înălţimea poziţiei lor sociale şi a dispreţului lor.

Când ajunse în faţa băncii, Rose observă că femeia nu mai părea atât de trufaşă. Avea faţa tristă, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi. Când realiză că spaţiul ei intim era pe cale să fie invadat, îşi înfăşură impermeabilul mai strâns în jurul pieptului şi se pregăti să se ridice.

— Ah, te rog, rămâi, protestă Rose. N-am nimic molipsitor, te asigur.

— Tocmai plecam.

— Nu, nu plecai. Îmi pare rău, n-am vrut să te gonesc. E o dimineaţă aşa de plăcută încât n-am rezistat să nu ies să iau o gură de aer proaspăt. Nu-i aşa că e minunat să zăreşti iarăşi soarele? Te rog, nu pleca, spuse Rose. Mă faci să mă simt groaznic.

Femeia, care părea să se simtă şi ea la fel de groaznic, se lăsă din nou obosită pe spate. Buzele ei subţiri erau strânse, şi învârtea un şerveţel de hârtie şifonat între degetele osoase. După ce se aşeză confortabil, Rose îşi scoase andrelele şi lâna din geantă, apoi căută un pacheţel de şerveţele.

— Poftim, spuse ea, întinzându-le femeii de alături.

— Ah. Nu, mulţumesc. Adică, OK. Realizând că nasul ei lung chiar avea nevoie de unul şi văzând că propriul şerveţel nu mai putea fi folosit, femeia acceptă pacheţelul oferit, adăugând: Mersi.

— N-ai de ce. Cred că tocmai ai primit nişte veşti proaste, după cum văd eu. Ce s-a întâmplat, scumpo, a murit cumva cineva?

Pentru că lucrase atâţia ani în azilul de bătrâni, Rose putea să pună această întrebare fără nici o urmă de stânjeneală; învăţase din experienţă că persoanele în vârstă apreciau întotdeauna întrebările mai directe.

Femeia de alături clătină din cap. Lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii supţi.

— Probleme acasă, atunci! zise Rose, amintindu-şi de expresia de pe chipul bărbatului când îi văzuse în ziua aceea trecând pe lângă ea.

Apoi observă cum degetele vecinei de bancă se încleştează mai tare pe şerveţel. Deci ăsta era motivul pentru care îşi părăsise casa în acea dimineaţă însorită, dar friguroasă de iarnă şi venise în parculeţ.

— Ştii, îmi amintesc cum obişnuiam să invidiez alte femei, continuă pe un ton calm Rose, iar andrelele ei începură să ţăcănească în timp ce împletea o mânecă liliachie. Îmi imaginam că toate trebuiau să ducă acasă o viaţă mult mai fericită decât mine. Deşi n-ai de unde să ştii vreodată asta, nu-i aşa? Poate că şi alţi oameni mă invidiau pe mine. Se opri o clipă şi clătină din cap. Soţul meu era un neisprăvit, dar bineînţeles că nu mărturiseam asta în stânga şi-n dreapta. Am rezistat să stau cu el doar de dragul fiicei noastre. Ah, ea n-a ştiut niciodată cât de nefericită am fost, sigur că nu. Am păstrat toate suferinţele adânc în sufletul meu. Şi nici acum nu ştie. Ce rost ar avea să-i distrug amintirile din copilărie, după atâţia ani? Tinerii din ziua de astăzi par să divorţeze din te miri ce, nu-i aşa? Când eram noi de vârsta lor nu făceam asta. Dormeai aşa cum îţi aşterneai. Rămâneai împreună, la bine şi la rău.

Femeia de pe bancă scăpă un oftat şi Rose îşi dădu seama că nu se înşelase. Timp de câteva minute rămaseră acolo în tăcere — în afară de suspinele înăbuşite — şi Rose se gândi că vecina ei se va simţi mult mai bine după ce se va elibera prin plâns.

— Nu obişnuiesc să vorbesc cu străinii pe băncile din parc, spuse într-un final femeia, pe un ton crispat.

— Nici nu trebuie, scumpo, îi răspunse Rose, continuând să tricoteze liniştită. Dar câteodată e mai uşor să vorbeşti cu un străin decât cu cineva cunoscut.

Urmă o altă perioadă de tăcere, tulburată doar de foşnetul păsărilor din copacii de deasupra şi de pleoscăitul ocazional al vreunei maşini care trecea printr-o baltă de pe stradă.

— Ah, *perfect*..., exclamă exasperată femeia, şi sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rose, care fusese atentă la materialul pe care-l tricota.

— Pasăre *afurisită*. Mersi *foarte* mult.

Aplecându-se, Rose observă pata mare şi albă de pe vârful pantofului de velur maro, ce părea extrem de scump.

— Stai liniştită. Uite, foloseşte asta, zise Rose, căutând în geantă şi scoţând nişte şerveţele umede. Zău aşa, păsările astea chiar îşi aleg bine momentul, nu? Uite, aproape că s-a luat tot. Lasă să se usuce şi apoi speli uşor cu o periuţă de dinţi.

După ce termină de curăţat, femeia îi dădu pacheţelul înapoi lui Rose. Şovăi o clipă, de parcă ar fi vrut să spună ceva dar nu se hotăra.

— Haide, o încurajă Rose, dând din cap. Întreabă-mă ce vrei.

— Parcă te-am mai văzut aici. Tot pe banca asta, spuse nesigură femeia. Locuieşti aici în scuar?

— Doar în visele mele fantastice, răspunse râzând Rose. Nu, scumpo, stau temporar aici, vreo două săptămâni, la nişte prieteni. Peste o zi sau două mă întorc acasă.

— În Scoţia? întrebă vecina, evident luându-se după accent.

— Edinburgh. Înapoi în micuţul meu apartament, răspunse Rose, simţind brusc o strângere de inimă.

De-abia aştepta să se întoarcă în apartamentul ei, dar ştia că o să-i fie îngrozitor de dor de Rennie, Carmen şi Nancy. Evident, ei nu trebuiau să afle asta.

— Şi locuieşti singură? E... e foarte greu?

Înclinându-şi capul într-o parte, Rose spuse cu grijă:

— Sincer? E-o viaţă cu urcuşuri şi coborâşuri. Ţi-am spus deja că mariajul meu n-a fost unul dintre cele mai fericite. Când a murit soţul meu, mi-am imaginat că am să mă simt foarte uşurată. Şi cred că, dintr-un anumit punct de vedere, aşa

a şi fost, dar în acelaşi timp i-am dus şi dorul, mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Am fost căsătoriţi atâţia ani, înţelegi? Mă obişnuisem să fiu nefericită, continuă ea pe un ton sec. Să fiu nefericită şi să ascund foarte bine asta. Am crezut că aşa mi-era mie dat în viaţă. Dar tot am suferit atunci când a murit.

— Şi acum?

— Ah, acum sunt mult mai fericită, încuviinţă din cap Rose. Fără nici o îndoială. Am micuţul meu apartament; este doar închiriat, nu e al meu propriu-zis, dar totul e aşa cum îmi place mie şi nu trebuie să mai mulţumesc pe nimeni în afară de mine. Ar mai fi multe de spus. Sunt mai fericită acum decât atunci şi am învăţat să mă simt bine de una singură. Tăcu câteva clipe, imaginându-şi bucătărioara din apartamentul ei, în care era folosită întotdeauna doar o singură cană pentru cafea şi unde adeseori se strica laptele din cutie până să ajungă ea să-l consume pe tot. Dar uneori mă simt şi eu singură.

— Eu sunt căsătorită, izbucni disperată femeia, şi niciodată nu m-am simţit mai singură ca acum.

— Atunci poate că nu ai nimic de pierdut. Ai copii, scumpo? întrebă Rose, apropiindu-se de ea şi mângâindu-i mâna îngheţată.

— O fiică. Dar ea are viaţa ei, răspunse vecina şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Păi, şi *tu* ai, spuse Rose.

— Niciodată n-am trăit singură. Niciodată. Oh, Doamne, nu-mi vine să cred că-ţi spun toate astea. Dacă soţul meu ar afla, ar...

— Ssst, opreşte-te. N-are de unde să ştie, nu-i aşa?

— Probabil se întreabă unde sunt. Femeia îşi şterse ochii şi se uită la ceas. Trebuie să mă întorc. Nu cred că o să ne mai întâlnim. Îi strânse mâna lui Rose, apoi spuse stângace: Mulţumesc!

— Sper ca lucrurile să se rezolve pentru tine, scumpo, îi răspunse Rose cu un zâmbet cald. Indiferent ce hotărăşti. Mă bucur că te-am cunoscut. Dându-şi seama că nici măcar nu-şi ştiau numele, adăugă: Mă cheamă Rose, apropo.

— Marjorie, replică vecina, zâmbind palid. Bine atunci, să ai o călătorie plăcută înapoi spre Edinburgh.

Ah, Edinburgh.

— Bine, o să am, fii fără grijă. La revedere! exclamă veselă Rose, simţindu-se cam ciudat, apoi se întinse după materialul tricotat.

— Friptură de văcuţă? întrebă Rennie, intrând în bucătărie şi adulmecând mirosul. Cartofi la tavă? Budincă şi sos? Ridicând capacul vasului care fierbea pe aragaz, făcu o mutră dezamăgită. Şi morcovi şi broccoli. Nu prea am chef de friptură.

— Nu ai, scumpule? Păcat, îi răspunse Rose, ştergându-şi mâinile pe un prosop şi scoţând nişte farfurii din dulap. Dacă vrei, pot să-ţi fac nişte cârnaţi şi cartofi prăjiţi... *au!*

— Rose! Rânjind larg, Rennie o învârti în aer. *Glumeam* doar. Cum ai crezut că n-am poftă de o friptură de-a ta?

— Lasă-mă jos, ţipă Rose, strângând în mâini două farfurii. Nebunule, cum să-mi dau eu seama dacă faci haz sau vorbeşti serios?

— Asta-mi place cel mai mult la tine, zise Rennie, aplecându-se şi sărutând-o zgomotos pe frunte. Tu nu-ţi dai seama niciodată.

— Asta pentru că tu eşti un sucit şi te răzgândeşti mereu, îl dojeni ea. Mai ales cu fetele. Acum ţi se par grozave, peste un minut eşti plictisit de moarte de ele. De ce n-ar fi la fel şi cu fripturile mele?

— Fetele sunt doar o distracţie, spuse grav Rennie. Friptura e o chestie serioasă în viaţă.

— Mă rog, fata asta nu pare să se distreze prea mult acum. Rose scoase o bucată de hârtie din buzunarul vestei sale tricotate, apoi i-o vârî acuzator sub nas. Sărăcuța a telefonat de cinci ori azi. De ce îți ții telefonul închis? îl mustră ea, obligându-l să ia foaia pe care erau notate mesajele din ce în ce mai disperate ale lui Nicole. Dacă nu vrei s-o mai vezi, ar trebui să i-o spui. Curmă-i suferința, scumpule.

De parcă Nicole ar fi fost un animăluț cu blană, se gândi Rennie. Nu era bine să o mai țină legată de el când situația era fără speranță. Lucrul bun era că nu trebuia s-o îndese într-o cușcă de pisică și s-o ducă la veterinar.

Dacă voia asta, îi putea transmite doar un mesaj.

Te-am părăsit!

— Haide, îl îndemnă Carmen douăzeci de minute mai târziu. Întreab-o.

— Eu? întrebă surprins Rennie, servindu-se cu cei mai buni cartofi la cuptor din lume. Acum? ridică el din sprâncene către Nancy și Carmen.

Surprinsă, Rose își dădu seama că toată lumea se uita la ea.

— Ce să mă întrebi?

— Nu vrem să te întorci în Scoția, spuse Rennie. Dar dacă *vrei* să pleci, noi nu te putem opri.

Rose își lăsă jos furculița și cuțitul. Mișcată, spuse:

— E drăguț din partea ta, scumpule. Am petrecut o vacanță minunată aici la voi.

— Nu trebuie să pleci, continuă Rennie. Ne-am bucura grozav dacă ai rămâne. Casa asta n-ar mai fi la fel fără tine.

— Ah, dar...

— Rose, nu știm cum ne-am mai descurca fără tine, interveni Carmen. Tu ai grijă de curățenia casei. Gătești

fantastic. Ai grijă de noi toţi. Dacă te răzgândeşti, eşti bine-venită. Şi o să te plătim, bineînţeles, dacă o să continui să faci toate lucrurile minunate pe care le faci. Poţi să renunţi şi la apartamentul din Edinburgh. Asta dacă vrei. De tine depinde.

Rose o privi lung pe Carmen, apoi se uită la Nancy. În cele din urmă îşi întoarse privirile către Rennie.

— E cumva vreo altă glumă de-a ta?

— Nu, răspunse Rennie zâmbind, ştiind că numai Rose ar fi fost în stare să gândească asta. Te iubim. Nici unul dintre noi nu vrea să pleci. Apoi adăugă, tachinând-o: În plus, credem că fără tine am muri de foame.

— Mami? spuse Nancy. Ce zici?

Rose rămăsese fără cuvinte. Era incredibil de emoţionată. Cei trei plănuiseră asta împreună, dar de ce? Oare ştiau ei cât de mult îi plăcea să stea aici, *să fie folositoare*, şi cât de mult o înspăimânta întoarcerea la plictisitoarea ei viaţă de dinainte?

— Nu vrea! concise Rennie.

— Mi-ar plăcea să rămân, răspunse Rose, cu vocea tremurându-i de emoţie. Dacă sunteţi siguri că mă mai vreţi aici.

— Ah, normal că da, zâmbi larg Carmen.

— Categoric, vreau să rămâi, întări Rennie. Şi nu există multe doamne cărora să le spun asta.

— Păi, în cazul ăsta, trebuie să-ţi mai revizuieşti comportamentul, replică veselă Rose, apoi îşi drese vocea. Să faci ce ţi se cere.

— Dar nu partea cu spălatul vaselor! zise el îngrozit.

— Lasă tu spălatul, continuă Rose, privindu-l severă. Trebuie să faci ceea ce trebuie şi să termini odată cu biata fată.

31

O oră mai târziu, Rennie coborî la parter. O găsi acolo pe Rose, singură, curăţând chiuveta.

— Gata, am rezolvat. I-am spus lui Nicole că nu ne mai putem vedea.

— Ce băiat bun, comentă Rose, întoarsă cu spatele la el.

— Ea n-a fost de aceeaşi părere. Au mai rămas ceva cartofi prin frigider?

— Pe raftul din mijloc, în castronul albastru. Serveşte-te, spuse Rose, continuând să cureţe chiuveta şi să pară cu gândurile departe.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebă Rennie, apoi o întoarse cu faţa la el şi îi văzu ochii scăldaţi în lacrimi. Oh, Doamne, Rose, nu mai plânge. Te-am obligat noi să rămâi aici? Chiar ne urăşti pentru asta? Uite, şterge-ţi ochii, zise el, nesuportând să o vadă aşa supărată.

— Prostuţule, mi-ai dat o cârpă de şters vasele, protestă Rose, plângând şi râzând în acelaşi timp de neîndemânarea lui. Şi plâng pentru că nu m-am mai simţit niciodată aşa de fericită. Îmi place aici în Fitzallen Square. Îmi place să stau în casa asta alături de voi toţi. Îmi place să simt că *e nevoie de mine*. Ăsta e cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, continuă ea, scoţând un şerveţel din mâneca suflecată a jachetei ei albastre şi ştergându-se la ochi. Deci, unde pleci? Într-un loc drăguţ?

— Păi am fost un băiat bun, doar tu ai zis-o adineauri, răspunse rânjindu-i şiret Rennie, care tocmai făcuse duş şi se schimbase într-un costum închis la culoare şi o cămaşă albă. Acum ies prin oraş să-mi manifest latura cea rea. Doamne, cât mă bucur că nu m-am născut femeie, adăugă el, clătinând surprins din cap. Să plângi când eşti mâhnită e ceva normal. Dar să faci asta atunci când eşti *fericită*, asta chiar că mi se pare ciudat.

Rose privi şerveţelul umed pe care îl ţinea între degete, amintindu-şi de conversaţia avută în parculeţ cu Marjorie. Oare nu chiar în dimineaţa asta se arătase foarte curajoasă, prefăcându-se că nu îi pare deloc rău că va pleca din Londra?

— Trebuie să mă întorc acolo şi să-mi aduc restul lucrurilor. Ce să fac cu mobila?

— Păstrează ce-ţi place, iar restul vinde, spuse Rennie ridicând din umeri şi îndreptându-se către frigider. Aici e destul spaţiu.

Asta era adevărat. Dormitorul de la etajul al doilea pe care Carmen i-l oferise era mai mare decât întregul ei apartament din Edinburgh.

— Nu mânca *toţi* cartofii, îl mustră Rose. Mai păstrează şi pentru Carmen şi Nancy.

— Sunt un băiat în creştere. Doar nu vrei să slăbesc!

— Eşti un băiat lacom. Şi poartă-te frumos în seara asta. Nu mai frânge nici o inimă, îl dojeni Rose.

— Să mă păstrez, vrei să spui? întrebă amuzat Rennie, cu ochii scânteindu-i. Până când apare fata potrivită?

— De ce nu? Merită să încerci. Cine ştie, poate că o să dea rezultate.

— Rose, te iubesc la nebunie şi sunt convins că ai absolută dreptate. Observându-şi cheile pe măsuţă, Rennie o

porni către uşă. Dar *dacă n-are să fie aşa*? întrebă el peste umăr, făcându-i cu ochiul.

În timp ce Rose ieşea din casă în dimineaţa următoare, uşa neagră strălucitoare de la numărul şaizeci şi doi se deschise simultan. Întorcându-se să-l salute pentru prima dată pe vecinul lor din stânga, Rose rămase cu gura căscată.

— Marjorie! *Habar* n-aveam că locuieşti aici!

Marjorie înţepeni, evident luată prin surprindere şi nu prea încântată să descopere că femeia căreia i se confesase într-un moment de slăbiciune stătea, la propriu vorbind, atât de aproape de ea.

— Ah. Bărbia i se ridică într-un gest sfidător. Bună.

— Tipic, nu? exclamă veselă Rose. Eram vecine şi nici nu ştiam. Cum mai stau lucrurile cu soţul tău? continuă ea, coborându-şi conspirativ vocea.

— Foarte bine, mulţumesc. S-au lămurit toate, răspunse alarmată Marjorie, privind speriată către uşa care tocmai se închisese în spatele ei, în timp ce venele de la gât îi ieşeau în evidenţă, dezvăluindu-i încordarea.

— Ei, mă bucur să aud asta, replică Rose, deşi era convinsă că lucrurile nu stăteau chiar aşa, dar văzând că femeia nu părea prea dornică să discute în acel moment astfel de lucruri. Ascultă, mă duceam la cumpărături, dar dacă vrei vreodată să stăm de vorbă la o ceaşcă de ceai — ei bine, acum ştii unde sunt, scumpo.

Marjorie o privi ca pe o nebună.

— La Edinburgh, exclamă ea uimită. Ai să fii în Edinburgh.

Rose îi zâmbi larg.

— Ah, dar nu mai plec acolo. Totul s-a schimbat acum. O să rămân aici.

Dacă Marjorie păruse palidă înainte, acum era de-a dreptul translucidă. În ochi i se citea frica. Îşi reveni repede, se apropie de gardul negru ce le separa proprietăţile şi murmură printre dinţi:

— Uite ce e, eu ţi-am spus ieri lucrurile alea pentru că ai zis că te întorci în Scoţia,

— Oh, exclamă Rose, uimită de vehemenţa femeii. Păi, aşa *credeam* atunci.

— Iar acum îmi spui că *nu mai pleci.* Ţi-am făcut confesiuni pentru că nu te *cunoşteam.* Iar acum, gesticulă Marjorie enervată către casa lui Carmen, descopăr că eşti vecina de lângă mine, că locuieşti cu oameni ăia... *îngrozitori.*

— Ah, nu, nu, replică Rose, şocată la rândul ei. Cum poţi să spui asta? Nu sunt deloc îngrozitori!

— Ba categoric pot s-o spun, i-o reteză scurt vecina. Soţul fetei a murit după o supradoză de droguri. Era alcoolic, lua cocaină şi heroină, iar acum fratele lui s-a mutat aici. Cine ar vrea asemenea vecini? Asta e o zonă respectabilă...

— Soţul lui Carmen a murit acum trei ani, răspunse ferm Rose, iar ea l-a iubit foarte mult. Doar nu crezi despre Carmen că e o vecină de coşmar?

— Şi fratele? Are părul lung. Poartă un *cercel cu diamant.* Marjorie ridică vocea. Azi-noapte a venit acasă cu un taxi la *patru dimineaţa.*

— Vorbeşti serios? N-am ştiut. Dormeam, răspunse cu subînţeles Rose.

— Şi nu poţi să-mi spui că nu ia şi el droguri!

— Păi, cu siguranţă *pot* să-ţi spun, replică prompt Rose, pentru că Rennie n-a consumat *niciodată* droguri.

Îşi dădea vag seama că era o situaţie cât se poate de ridicolă; doar ieri Marjorie i se destăinuise despre căsnicia ei nefericită, iar ea o alinase şi îi strânsese mâna. Iar acum, iată-le

pe treptele caselor lor atât de scumpe, practic certându-se. Dar să o asculte pe femeia asta cum îi critică pe Carmen şi pe Rennie — *când nici măcar nu îi cunoştea* — era un lucru pe care Rose pur şi simplu nu îl putea tolera.

— Este genul ăla de cântăreţ sălbatic..., spuse Marjorie, şi fornăitul ei dispreţuitor exprimă părerea pentru acel tip de muzică. Ăştia fac tot felul de lucruri. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi de două ori dacă să stau într-o astfel de casă.

Dacă ai fi în locul meu, nici n-ai fi invitată să stai, se gândi furioasă Rose. Cu pumnii încleştaţi în buzunarele hainei, spuse încordată:

— Poate că n-ar trebui să critici oamenii pe care nici nu-i cun...

— Ce-i asta? Ce se întâmplă aici? se auzi lătrând o voce bărbătească şi uşa de la numărul şaizeci şi doi se deschise de perete.

Bărbatul înalt pe care Rose îl recunoscu drept soţul lui Marjorie ieşi în prag şi se holba furios la soţia lui. Marjorie se schimbă brusc, părea să se micşoreze sub ochii lui Rose, parcă voia să intre în pământ.

— Nimic, dragă, nimic.

— Am auzit voci. Vorbeai cu cineva. Zbârlit la fel ca şi mustaţa lui, bărbatul se întoarse către Rose şi întrebă tăios: Dumneata cine eşti?

— Rose McAndrew. Noua menajeră a lui Carmen Todd, răspunse zâmbind Rose.

Bărbatul nu schiţă nici un gest de a-i strânge mâna. Arăta de parcă nici un zâmbet nu-i luminase vreodată faţa; probabil nu ştia nici cum se zâmbeşte.

— Şi despre ce vorbeaţi? întrebă el hotărât.

— Carmen, răspunse Rose, iar Marjorie, aproape în acelaşi timp, spuse:

— Vreme.

— Despre ambele, îl lămuri Rose. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, am uitat ceva şi trebuie să mă întorc, spuse ea scoţându-şi cheia şi arătând că vrea să se ducă înapoi spre casă.

Soţul lui Marjorie se retrase în hol şi trânti uşa, pufnind cu dispreţ.

— Ascultă, şopti Marjorie, cu o figură chinuită. Îmi cer scuze. Nu trebuia să spun lucrurile alea. Te rog să... nu aminteşti vreodată de... ştii tu...

Era mai mult decât evident că femeia era terorizată de soţul ei irascibil. Rose, închipuindu-şi viaţa lor împreună, se întrebă dacă el o bătea de fiecare dată când era mânios.

— *Te rog*, o imploră Marjorie. Promite-mi că n-o să spui niciodată nimic.

— Stai liniştită, răspunse clătinând din cap Rose, simţind milă pentru ea. N-o să suflu o vorbă.

Când Rose intră în casă, îl găsi pe Rennie învârtindu-se desculţ prin living, vorbind la telefon cu Ed, managerul său. După ce termină convorbirea, clătină din cap cu tristeţe către ea.

— Să te certi cu lumea în stradă, Rose? Nu ştiu, zău nu ştiu ce să zic. Aşa se comportă o doamnă?

— Stai puţin. Nu mă certam deloc, replică Rose, observând că fereastra de la living era întredeschisă. Eu doar... făceam cunoştinţă cu vecinii de alături.

— Ah, cu familia Brough-Badham. Generalul Brough-Badham. Rennie se îndreptă de spate şi imită grimasa ţâfnoasă, cu colţurile gurii lăsate. Şi încântătoarea lui soţie, distinsa Marjorie, continuă el şi imitaţia lui Marjorie era nefiresc de asemănătoare cu cea a soţului ei. Ar vrea să mă vadă dezbrăcat, ştii?

— Îmi pare rău că eu sunt cea care ţi-o spune, zise Rose, dar nu prea cred că te simpatizează.

— Nu ți-o poți imagina scoțându-și fața aia ca o mască de cauciuc? Ce știm noi, sub ea ar putea să arate precum Claudia Schiffer.

Câteodată Rose se simțea deznădăjduită. Tocmai îi confirmase lui Marjorie — în mod solemn — că Rennie nu consuma droguri.

— OK, glumeam doar, o liniști Rennie. Noi le zicem Ursuzii. Și chiar am auzit întâmplător partea în care ne-ai luat apărarea. Ai fost o scumpă.

— Poate că dacă ai încerca să fii ceva mai prietenos..., spuse Rose.

Dumnezeule, ce făcea ea acum, lua apărarea părții adverse?

— Nu pot. Rennie ridică din umeri. Îi urăsc. Aproape la fel de mult cum ne urăsc ei pe noi. Știi că, atunci când Spike și Carmen s-au mutat în casa asta, familia Brough-Badham a inițiat o strângere de semnături pentru a-i alunga de aici?

— Oare de ce nu pot oamenii să fie drăguți unii cu alții? spuse nedumerită Rose. Viața ar fi mult mai ușor de suportat dacă toată lumea... s-ar înțelege cu toată lumea.

— Poate că ar fi mai ușoară, aprobă Rennie rânjind, fără să regrete nimic. Dar în nici un caz tot atât de distractivă.

32

— Gata, am făcut-o, zise Nancy, întinzându-i lui Connor cutia cu prăjitura atunci când el deschise uşa de la intrare.

Era ora şase vineri seara, iar petrecerea pentru plecarea de la Lazy B a lui Pam cea însărcinată trebuia să înceapă la ora opt.

— Ad-o înăuntru. Ia stai să te ajut, răspunse Connor, luând cutia în dungi roz cu alb.

Când mâinile lui Connor îi atinseră mâinile, Nancy simţi din nou fiorul deja cunoscut. Oare avea să se obişnuiască vreodată cu aşa ceva?

— Ia s-o vedem, exclamă Mia, eliberând un colţ al mesei din bucătărie. Haide, tăticule, dă capacul la o parte, îl îndemnă hotărâtă.

Connor rămase nemişcat, uitându-se la Nancy.

— Şi dacă nu-mi place? întrebă el.

— Nu-ţi face griji. Am să ies afară şi am să mă sinucid în tăcere.

— În regulă, dar de unde mai facem noi rost de un alt tort aşa de repede?

— Ah, termină, exclamă Mia, ridicând brusc capacul cutiei. La naiba, Nancy, s-a stricat.

— *Ce?* făcu Nancy, luându-şi ochii de la Connor şi întorcându-se atât de repede încât simţi că i se suceşte gâtul.

— Ha, v-am păcălit, le zâmbi larg Mia amândurora.

— Uau, zise Connor, examinând tortul. Arată uluitor. Ai făcut un lucru incredibil.

Laudele din partea lui Connor erau ca niște miere caldă care îi aluneca pe șira spinării. Gustând din plin senzația, Nancy îl privi cum analizează fiecare detaliu complicat al tortului. Se întrebă dacă nu fusese o greșeală să se parfumeze atât de abundent când venise doar să-l aducă.

Dar își răspunse singură că nu atunci când Connor o cuprinse cu brațul pe după umeri — oh, da, da! — și spuse:

— Ce bătrânică isteață ești tu, nu-i așa?

Mierea caldă dispăru dintr-odată. *Bătrânică isteață?* Sunt o BĂTRÂNICĂ ISTEAȚĂ? Oare ce fel de dezmierdare era *asta* în acel moment?

— Ignoră-l, se grăbi să spună Mia, simțindu-i panica. Asta e o vorbă de-a tatei. Și mie mi-a spus așa odată. Așa că i-am răspuns că el e un boșorog gras, își aminti ea satisfăcută. Asta l-a făcut să renunțe la astfel de remarci.

— Te rog nu încerca și tu asta, spuse Connor, întorcându-se către Nancy. Îmi pare rău, voiam să spun doar că ești inteligentă. Nu arăți deloc ca o bătrânică. Oricum, e cazul să ne pregătim. Dădu din cap către Mia. O ai?

Mia se scotoci în buzunarele gecii de blugi și găsi ceea ce căuta.

— Ți-am spus doar că nu vreau nici un ban, se grăbi să spună stânjenită Nancy.

— Nu sunt bani, zise Connor.

— Ah.

— Uite, zise Mia și îi întinse un card laminat. De acum ești membră a clubului Lazy B.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea, simțindu-se copleșită, și luă cardul.

— Hei, nu ziceam eu zilele trecute că ar trebui să vii pe la club? replică Mia, a cărei idee fusese. Ei bine, acum ești membră, adăugă ea, încântată de sine.

Nancy întoarse cardul pe partea cealaltă. Oh, Doamne.

— Chiar nu trebuia să faci *asta*, exclamă ea, privindu-şi îngrozită propria fotografie, lipită acolo pentru identificare.

Era o poză făcută cam cu zece ani în urmă, în care avea nişte sprâncene pensate foarte subţiri, un permanent oribil şi privirea speriată a cuiva aflat într-o cabină fotografică de pe stradă şi care nu ştie când are să-l surprindă bliţul aparatului. Doar că ea nu fusese fotografiată într-o astfel de cabină, ci la una dintre petrecerile lui Spike şi Carmen.

— I-am cerut ieri lui Carmen o fotografie cu tine, îi explică Mia. Vezi? Am plănuit totul.

— Şi eu care o credeam prietena mea, spuse ea strâmbându-se.

Dumnezeule, nici măcar poza de pe paşaport nu era atât de groaznică.

— Putem să-ţi facem alta la club. O să-ţi schimbăm cardul, zise pe un ton consolator Connor. Hai, priveşte şi latura bună. Măcar arăţi mai bine acum.

— Mersi, răspunse Nancy, forţându-se să zâmbească.

Probabil că nu voia să spună că acum arăta destul de acceptabil, iar atunci *absolut* oribil.

— Oricum, îmi place părul creţ făcut permanent, toate mătuşile mele îşi făceau aşa părul.

— Tăticule. Mia scuturã din cap către el. Nu eşti prea politicos, nu-ţi dai seama?

— Da? se întoarse el înspre Nancy. *Aşa e?* Am spus cumva vorbele nepotrivite?

— Acum că m-ai întrebat, răspunse Nancy, trebuie să-ţi mărturisesc că da.

— La naiba, nici nu mai ştiu cum să linguşesc o fată, continuă el, punându-şi o mână pe frunte şi luând o figură chinuită. Îmi pare rău. Nu ştiu unde mi-am pierdut îndemânarea.

— Încearcă să cauţi în spatele canapelei, îi sugeră Nancy. Când noi pierdem câte ceva, de obicei acolo îl găsim.

Pregătindu-se să plece, adăugă: Oricum, mulțumesc pentru card. Poate că am să trec pe la club în weekend.

— Hai cu noi astă-seară, exclamă Mia. Plecăm de aici într-o jumătate de oră. Pot să-ți fac eu turul de onoare, să te prezint colegilor. Și ai s-o vezi pe Pam cum reacționează la vederea tortului. Nu ți-ar plăcea?

Nancy șovăi, apoi privi către Connor ca să-i surprindă reacția.

— Sigur că trebuie să vii cu noi, întări Connor, prinzând-o de braț. E o idee grozavă. Oare de ce nu m-am gândit și eu la asta?

— Probabil că îți pierzi judecata odată cu îndemânarea, îi zâmbi vesel Mia. Cred că în curând va trebui să te duc la un azil.

— Ce zici, Nancy, ești liberă? întrebă Connor.

Nancy nici nu se mai putea concentra; simțea un milion de furnicături în braț.

— Da, sunt liberă, răspunse ea, încercând să se adune.

— Grozav, se arătă încântat Connor.

Mia îi făcu cu ochiul, iar ea se îmbujoră, bănuind că și ea și Connor fuseseră păcăliți cu mare dibăcie. Mia era în mod clar o fată cu un plan.

Era ora zece seara, iar barul de la Lazy B era plin ochi. Pam făcea fotografii cu tortul ei atât de admirat de toată lumea, iar Nancy făcuse cunoștință cu practic toată lumea angajată acolo. Fusese privită furios de la distanță chiar și de Sadie Sylvester, care în mod limpede nu avea deloc încredere în ea și care o suspecta — Cerule, cu siguranță nu era așa! — că își pusese în gând să-l cucerească pe Connor.

— N-o băga în seamă, vorbi degajat Mia. Eu așa procedez. Din când în când doar le cer oamenilor să scoată cuțitele înfipte în spatele meu.

Ceea ce nu era chiar atât de liniştitor pe cât putea fi, dată fiind privirea ucigătoare pe care Sadie le-o arunca din cealaltă parte a camerei.

— Pam e frântă, o să chem un taxi pentru ea. L-ai văzut pe tata? întrebă Mia, apropiindu-se acum din nou de Nancy.

— Unul dintre membri şi-a pierdut cheia de la dulap. A plecat să-l caute pe administrator, răspunse ea.

— Nici măcar n-am avut timp să-ţi arăt restul clubului, spuse Mia, punându-şi pe masă paharul cu suc de portocale şi privindu-şi ceasul. Nu credeam că or să fie atâţia oameni aici. Deci, tu şi cu tati vă înţelegeţi bine?

Din nou, aceeaşi privire cu subînţeles. Zău aşa, oare Mia avea idee cât de stânjenitor e să te afli într-o astfel de situaţie, creată de către o fetiţă băgăcioasă de şaisprezece ani?

— Mă distrez grozav. Şi nu trebuie să mă conduci tu prin club, replică Nancy, pentru că Mia era în mod clar ocupată. Pot să fac asta oricând. Poate când o să port ceva mai potrivit, continuă ea, uitându-se în jos la pantofii cu toc înalt.

Mia dispăru pentru a telefona după un taxi, iar Nancy sorbi din paharul ei, lăsându-se când pe un toc, când pe celălalt. Începeau s-o doară picioarele. Nişte tocuri ascuţite de zece centimetri nu erau chiar alegerea cea mai bună pentru a explora acum un club de fitness. Se gândi că ar fi plăcut dacă s-ar aşeza şi s-ar mai odihni puţin, dar privind prin încăpere constată că singurul loc liber era periculos de aproape de Sadie Sylvester.

Se hotărî să nu se uite în acea direcţie, dar simţi privirea lui Sadie aţintită asupra ei la fel ca puşca unui lunetist. Se îndreptă în schimb către bar. În câteva secunde, simţi parfumul greu şi sufocant al lui Sadie.

— Ştiu exact ce urmăreşti, o anunţă Sadie. Să te împrieteneşti cu Mia. Să te oferi să faci prăjituri pentru Connor. Să te strecori încet-încet în viaţa lui, să devii...

— De fapt, interveni Nancy, întorcându-se către ea, nu eu m-am oferit să-i fac tortul. Connor m-a rugat.

— Și acum iată-te aici, la petrecerea lui Pam. Dumnezeule, dar asta nu înseamnă infiltrare? zise Sadie, clătinând fals admirativ din cap. *Și* am mai auzit că ai devenit membră a clubului. Nu te temi că ai putea să te faci de râs?

Nancy descoperi încă o dată că acuzațiile meschine răneau, mai ales când exista și puțin adevăr în ele.

— Nu știu ce vrei să zici, răspunse ea ferm, apoi văzu cum buzele roșii strălucitoare ale lui Sadie se arcuiesc disprețuitor.

— Ei, haide. Soțul tău a avut o aventură, am dreptate? Și-a găsit pe altcineva și tu ești disperată să faci același lucru. Doamne, pun pariu că nici nu ți-a venit să crezi ce norocoasă ești când ai aflat că în casa vecină stă Connor. Vreau să spun că eu nu te *învinovățesc* pentru asta — să recunoaștem, e o partidă bună — dar, în același timp, bate rău la ochi.

La naiba, era chiar atât de evident?

— Connor nu e decât un prieten, răspunse ea, dar își simțea inima zvâcnindu-i cu putere în piept.

— Bineînțeles că e. Asta din punctul *lui* de vedere, vorbi tărăgănat Sadie. Treaba e că mariajul tău s-a dus pe apa sâmbetei, iar acum ți-ai pierdut și încrederea. Și când un bărbat apare în viața ta și se poartă frumos cu tine, tu te încingi toată și crezi că el e cu adevărat interesat de tine. Pe când în realitate, ăsta e felul de-a fi al lui Connor. Nu înseamnă *nimic,* sublinie ea, și ochii îi străluceau triumfători și în același timp compătimitori. Așa că nu-ți face iluzii că ai fi specială pentru el, deoarece chiar nu ești!

33

Sala de gimnastică era mai mult sau mai puţin părăsită. Aproape toată lumea renunţase la exerciţii şi se îndreptase către petrecerea de la parter. Nancy, ţinându-şi în mână pantofii incomozi, păşea în picioarele goale prin obscuritatea sălii de aerobic — acolo unde în *nici un caz* n-ar fi participat la orele ţinute de Sadie Cianură — şi începu să examineze echipamentele şi aparatele.

Unul dintre aparatele cu braţe extensibile era ocupat de un student cu un corp de invidiat, care avea pe urechi căştile unui walkman. Invidioasă pe picioarele lui bronzate, dar nu din acelea căptuşite cu muşchi, Nancy merse mai departe către benzile de alergare. O femeie între două vârste, cu un piept uriaş care sălta într-un tricou roz foarte larg, se chinuia, gâfâind, să urce treptele unui fel de scară rulantă.

— E o scară de fitness, o lămuri ea cu răsuflarea tăiată şi îi zâmbi veselă lui Nancy, pentru că îi simţise mirarea. Oribilă, bineînţeles, dar face minuni pentru fund. Te simţi de parcă ai urca pe munte fără grija că ai putea aluneca într-o râpă de unde te-ar culege Salvamontul. Te gândeşti să te înscrii şi tu la club, nu-i aşa?

— Ei bine, da, răspunse ea, simţindu-se uşurată să discute iar cu cineva prietenos. Adică, deja m-am înscris.

— Ah, are să-ţi placă. Ce pantofi grozavi, apropo, exclamă femeia, clătinând din cap către pantofii cu toc pe care

Nancy îi ținea în brațe ca pe niște pisoi. Își șterse cu un prosop alb fața transpirată. E un loc minunat, continuă ea. Eu mă înscriam mereu la diferite săli de gimnastică, și pe urmă renunțam, dar aici e altfel. L-ai cunoscut pe Connor?

— Ăăă... da. De fapt, e vecinul meu, răspunse Nancy, rugându-se în gând să nu se înroșească.

— Chiar așa? Ei, ce norocoasă ești! zâmbi femeia, în vreme ce picioarele i se mișcau. Eu am ca vecin doar un profesor de muzică scrântit, cu cele cinci pisici urlătoare ale lui. Connor e o nestemată, nu-i așa? Jumătate din femeile care vin aici sunt îndrăgostite de el — uf, gata, mi s-a scurs timpul alocat! exclamă ea cu un oftat de satisfacție, apăsă butonul Stop și sări de pe scara minune. Cincisprezece minute, ăsta e timpul meu. Acum pot să cobor și să beau un pahar de vin drept recompensă. Poate ne vedem la bar, zise ea veselă în timp ce se îndrepta către duș. În caz că nu mă recunoști îmbrăcată, să știi că eu sunt cea cu funduleț nemaipomenit.

Nancy mai petrecu un timp cercetând, investigând misterele tuturor acelor mașinării înspăimântătoare de fitness. Exista un șir de biciclete pentru exerciții care erau conectate la un ecran cu jocuri de calculator, și cu pedale care prin manevrare ofereau curent pentru aceste jocuri. Observă un perete pentru cățărat, prevăzut cu puncte de sprijin pentru mâini și picioare, dar își închipui că ea n-ar fi fost în stare să urce prea sus. Echipamentul de ridicat greutăți arăta înfiorător. Un sac de lovit i se păru distractiv. Descoperi sute de fotografii prinse pe pereți în care erau surprinși membrii clubului în diferite poziții de gimnastică. Zâmbind, Nancy o recunoscu într-o fotografie hazlie pe femeia cu care tocmai vorbise. Dedesubt scria: „Magnifica Mags — câștigătoarea premiului Gogoașa cu Cremă pentru cea mai entuziasmată clientă

a săptămânii. Din păcate, Mags n-o să mai câştige şi a doua oară pentru că nu i-a oferit nici măcar o bucăţică de gogoaşă şi lui Connor."

Chiar nu existau prea multe cluburi de fitness ca Lazy B. Nancy, care bănuia că până la urmă chiar o să-i placă aici, se întreba dacă nu cumva şi Mags îl simpatiza în vreun fel pe Connor... Iar acum, unde duce coridorul ăsta, dincolo de sala de dans cu pereţi de sticlă şi apoi spre stânga?

Coridorul se îndrepta către scările din spatele clubului. O scară în spirală care se răsucea spre parter avea să o ducă exact la petrecerea de la bar. Încă ţinându-şi în mână pantofii, Nancy începu să coboare treptele, dar se opri la auzul unei voci pe care o recunoscu.

Apoi se auzi un alt glas.

Era exact deasupra biroului lui Connor, realiză Nancy privind pe geam şi orientându-se în spaţiu. Iar uşa de la birou era deschisă, oferindu-i posibilitatea să asculte fără să vrea fiecare cuvânt din discuţia lui Connor cu Mia.

— ...nu poţi să le ceri oamenilor să facă anumite lucruri doar pentru că *tu* vrei asta, spunea exasperat Connor.

— Nu-ţi cer nimic, eu doar îţi vin în ajutor şi-ţi sugerez s-o inviţi la cină, încercă să-l linguşească Mia. Haide, tăticule, ştiu că n-ar refuza. V-aţi distra de minune.

Pe scară, Nancy îngheţă. Un firicel de fum ajunse până la ea — Connor tocmai îşi aprinsese o ţigară.

— Mia, potoleşte-te, bine? Asta n-o să se întâmple. Nancy e o persoană drăguţă, îmi place doar ca prietenă, dar asta-i tot. În primul rând, tocmai s-a despărţit de fostul ei soţ. Şi chiar dacă *mi-ar plăcea* la nebunie de ea, n-aş risca să mă implic, pentru că femeile aflate într-o astfel de situaţie sunt prea... vulnerabile. N-ar fi cinstit faţă de Nancy, şi nici faţă de mine.

Nancy abia dacă îl mai putea auzi acum, urechile îi ţiuiau de parcă şi-ar fi scufundat capul sub apă. Ce-ar fi fost dacă ar fi leşinat şi s-ar fi rostogolit pe scări, aterizând grămadă în faţa biroului lui Connor? Dumnezeule, cum ar fi putut să plece de acolo fără să se împleticească pe scări?

— Nu-ţi place deloc de ea? întrebă acuzator Mia. Eu am crezut *că îţi place.*

— Şi tu ai doar şaisprezece ani, sublinie tatăl, ceea ce dovedeşte cât de multe ştii. Ascultă, Nancy nu mai are încredere acum în nimeni. Dacă eu pot s-o fac să capete mai multă încredere în sine am să încerc. Dar asta nu *înseamnă* nimic. Fundamental, există unele fete pe care le placi şi altele pe care nu le placi, şi nimeni nu are cum să schimbe asta. Pe mine nu mă interesează Nancy, înţelegi? Nu e genul meu de fată şi niciodată n-are să fie genul meu, aşa că putem te rog să încheiem această conversaţie şi să mergem amândoi înapoi la petrecere?

— Nu ştii ce pierzi, răspunse dispreţuitoare Mia. Mai bine te încurci cu Sadie — pilula de cianură.

— OK, ia ascultă aici, replică tăios Connor, evident obosit de discuţie. Poate că m-ai oprit să mă mai văd cu cineva care chiar îmi plăcea, dar al naibii să fiu dacă o să te las să mă forţezi să mă întâlnesc cu cineva de care nu-mi place.

Nancy îşi sili picioarele să se mişte. Apucându-se strâns de balustradă, se furişă înapoi în sus pe scara spiralată. Măcar scara asta, făcută din metal şi nu din lemn, nu scârţâia şi nu o dădea de gol în nici un fel.

Ajunsă înapoi în sala de gimnastică, îl auzi pe studentul cu căştile pe urechi cum fredona un cântec. Evident, se credea singur acolo, şi murmura ambiţios în ritmul formaţiei REM. Atunci când se strecură pe lângă el, el tocmai îşi închisese ochii şi urla: „*Everybody hurrrrrts... sometiiiiime.*"

Nancy simţi un impuls să alerge până în spatele lui şi să-l împingă afară din aparat. Asta l-ar fi durut. Aşa i-ar fi trebuit pentru că fredona atât de fals unul dintre cântecele ei preferate.

— Acum chiar că mă supăr, mormăi Mia. I-am dat lui Marcus CD-ul meu cu Dolly Parton acum două ore şi *nici până acum* nu l-a pus. De ce suntem obligaţi să ascultăm prostiile astea vechi şi plictisitoare?

— Nu sunt prostii vechi, e formaţia U2, răspunse Connor, căruia nu-i venea să creadă că fiica lui avea nişte gusturi atât de jalnice în materie de muzică. Numai ţie îţi place Dolly Parton.

— Dar cântă grozav! Dacă Marcus ar *pune* CD-ul ăla, ai putea...

— Tot nu ne-ar plăcea, spuse Nancy, şi n-ai ce să faci să ne convingi de contrariul.

Mia rămasă năucită, de parcă ursuleţul ei de pluş ar fi pocnit-o peste nas.

— Am crezut că eşti *prietena* mea, replică ea cu o expresie jignită.

— Sunt, spuse Nancy, uitându-se la ceas. Dar nu mă poţi forţa să-mi placă Dolly Parton.

— Bine spus! exclamă încântat Connor, bătând-o cu palma peste umăr.

Aşa cum nici Mia nu te poate forţa să mă placi pe mine, se gândi Nancy.

— Iar acum trebuie să plec, spuse ea.

— Ah, dar mai rămâi puţin, o imploră fata. Dacă mai stai încă o oră, putem să plecăm amândouă cu un taxi.

— Mersi, dar eu plec acum. M-am simţit minunat. Pa.

Nancy se strădui să-şi ţină capul sus în timp ce se îndrepta către uşă. În sinea ei, poate că simţea dezamăgire şi

umilire, dar în exterior afişa o linişte netulburată, stăpânire de sine şi deplin control. Nimeni nu avea să descopere cum se simţea cu adevărat şi, pe de altă parte, măcar nu se făcuse de râs în nici un fel.

OK, poate că cei care trăgeau cu urechea nu auzeau niciodată lucruri bune despre ei, dar câteodată merita, pentru că aşa aflai adevărul.

— Singură acasă? întrebă rânjind Sadie Sylvester atunci când Nancy trecu pe lângă ea în drum spre uşă.

Ticăloasa. Ticăloasa cu silicoane.

— Bineînţeles. Ai putea să încerci şi tu asta câteodată. Şi vezi că eşti mânjită de ruj pe bărbie, răspunse Nancy zâmbind voioasă.

— Ce faci? o întrebă uluită Nancy pe Carmen, găsind-o întinsă pe canapeaua din sufragerie, concentrându-se, cu un creion în gură, asupra unui număr din revista *Time Out.*

— Mă mut, răspunse Carmen, scoţându-şi cu zgomot capătul creionul din gură.

— *Poftim?*

Ridicându-se în capul oaselor, Carmen îi arătă anunţurile pe care le încercuise la rubrica Apartamente de Închiriat.

— Am stabilit câteva vizite. Vrei să vii cu mine mâine după ce termini serviciul? Să le vezi şi tu?

— De ce? întrebă Nancy, scoţându-şi haina şi aruncându-se pe canapea lângă prietena ei.

— Ne urăşte pe toţi! spuse Rennie, care stătea întins pe podea şi urmărea *Cetăţeanul Kane.*

— Nu *chiar* pe toţi. Carmen întinse un picior şi îl împinse în şold. Numai peăia care nu te lasă să vezi ce vrei tu la televizor, din simplul motiv că ei vor să se uite la filme vechi pe video.

Privind mai atent anunţurile încercuite, Nancy exclamă:

— Clerkenwell? Doamne Dumnezeule, unde e asta? Apoi ridică brusc privirea şi întrebă: Tu vorbeşti serios?

— Vorbeşte prostii, întări Rennie, şi primi încă o lovitură de picior. Au! Mai e şi nemiloasă cu colegii de apartament.

— Taci din gură, îi strigă Carmen, e ceva ce trebuie să fac. Se întoarse către Nancy şi explică: După întâmplarea cu Joe. Nu mai vreau să trec încă o dată prin aşa ceva.

— Dar n-ai de gând să te muţi cu adevărat, nu? întrebă Nancy, citind îngrijorată anunţurile cu camere de închiriat în locuri sordide.

— Bineînţeles că nu. Nu mă mut cu adevărat. Dar... OK, e vorba de Nick şi Annie de la muncă. Carmen îşi flutură mâinile şi spuse şovăitoare: Sunt atât de drăguţi, şi nu că mie mi-ar plăcea de Nick sau ceva... *pentru că nu-mi place*, dar nu vreau ca ei să afle unde locuiesc, deoarece cred că ne-ar strica prietenia. Iar eu am fost pe la ei deja de trei ori până acum, adăugă ea grăbită, şi devine supărător pentru că acum ar trebui să-i invit şi eu acasă la mine.

— Aşa că ai de gând să închiriezi ceva şi să pretinzi că acolo locuieşti?

— Într-un loc urât şi sordid, spuse încântat Rennie. Cu gândaci de mărimea unui terier.

— Am mai locuit eu în apartamente ieftine, replică sfidător Carmen. Şi tu la fel. Nu e obligatoriu să aibă gândaci. Poţi să le aranjezi ca să arate chiar primitor. Îţi aminteşti de prima cameră închiriată în care am locuit eu cu Spike? Nu cred că există ceva mai ieftin decât aia.

— Cea cu şobolani în dulapul de sub chiuvetă? Oh, da, era un adevărat palat. Dacă ăsta-i genul de loc pe care-l cauţi, mai bine ţi-ai cumpăra nişte cizme de cauciuc, adăugă Rennie. Şobolanii rod mai greu cauciucul.

— Dar nu crezi că în schimb le-ar fi mai ușor să rontăie niște casete cu filme hollywoodiene vechi? zise Carmen, apoi se întoarse către Nancy. Deci vii mâine cu mine?

— Bineînțeles că vin.

Nancy înțelegea de ce avea nevoie Carmen să facă asta.

— Pot să vin și eu? întrebă Rennie.

— Oh, da, cred că mi-ai fi de mare ajutor. Cred că nimeni n-ar ști cine e Carmen Todd dacă ar apărea însoțită de Rennie Todd. Acum ia mai taci din gură și uită-te la vechitura ta de film, în timp ce eu am s-o descos pe Nancy cum a fost petrecerea de la club.

— Grozavă, minți Nancy. Toată lumea a fost nemaipomenită. Mă rog, în afară de Sadie Silicon, evident. Mi-am făcut o programare la unul dintre instructori pentru duminică dimineața ca să vadă în ce formă sunt și să învăț cum se folosesc aparatele.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit lui Carmen adevărul umilitor pe care îl aflase în acea seară, și în nici un caz cu Rennie prezent acolo lângă ele.

— Sexul, anunță Rennie de pe podea. E cel mai bun exercițiu care te menține în formă, ascultă aici la mine.

Da, se gândi Nancy, eu m-aș mulțumi și cu speranța.

34

Apartamentul de la numărul şaisprezece B din Arnold Street era al treilea pe care îl vizitau, iar Carmen îşi dădu seama imediat că acesta va fi cel ales.

— Da! exclamă ea, privind satisfăcută prin living. Ăsta este. E perfect.

— Eşti sigură? întrebă Nancy, uitându-se îngrijorată spre tavan.

Bine, nu era chiar perfect, dar era exact ceea ce căuta Carmen, şi nu arăta nici atât de urât. Erau pe o stradă lăturalnică liniştită din Battersea şi proprietarul le asigurase că vecinii sunt foarte rezervaţi şi discreţi. Apartamentul de la etajul întâi cuprindea o bucătărie minusculă, o baie încă şi mai minusculă, un dormitor şi un living care aveau vedere spre stradă. Decorul era ţipător, iar tapetul înflorat începea să se decojească pe la colţuri. Ultima persoană care mânuise pe acolo o pensulă părea un zugrav care făcea experimente, pentru că pictase fiecare scândură din duşumea în altă culoare. Ramele ferestrelor începuseră să putrezească, mobila era total nepotrivită şi uzată, iar de tavan stăteau atârnate jalnic doar nişte becuri simple. Dar baia avea o instalaţie nouă şi albă, arătând confortabil, iar bucătăria era destul de curată. Cu puţin noroc, nu erau nici şobolani care să pândească din dulapul de sub chiuvetă.

Nancy continua să privească fascinată tavanul cu multe pete.

— Parcă-i harta Europei pe tavan. Uite, acolo e Spania. Iar aici e o ciupercă!

Nu era o ciupercă, era o pată de igrasie cu aspect dantelat.

— Am să curăţ cum trebuie tot apartamentul, spuse veselă Carmen. Am să cumpăr nişte veioze şi nişte covoare, am să-l fac primitor. O să iasă ceva drăguţ, zise ea şi se duse în bucătărie, acolo unde proprietarul citea un număr vechi din *Evening Standard* şi fuma o ţigară. Îl iau, îi spuse ea.

— Cinci sute de lire garanţie, iar pe prima lună chiria în avans, zise el căscând.

Carmen încuviinţă din cap şi semnă contractul de închiriere desfăcut pe masă. Îi înmână banii, şi pe când proprietarul scria chitanţa, becul atârnat chiar deasupra lui se reflecta strălucind în capul său lucios, fără nici un fir de păr. El locuia la parter şi nu părea deloc interesat de noua chiriaşă, ceea ce îi convenea de minune lui Carmen.

Într-un final îi înmână cheile de la uşă şi îşi strânseră mâinile.

— Şi să nu faci prea mult zgomot, zise el morocănos. Nu pari genul ăla de persoană, dar nu se ştie niciodată. La cel mai mic tărăboi ai zburat de-aci. Ai priceput?

— Am priceput. Iar în schimb cer o discreţie totală, răspunse pe un ton agreabil Carmen. N-am să locuiesc aici permanent. De fapt, nici nu cred că am să locuiesc aici prea mult. Dar atunci când *sunt* aici, şi vin pe la mine prieteni în vizită, ei nu trebuie să afle asta. În fond, nici nu trebuie să vorbiţi cu ei.

— Faci afaceri murdare? întrebă proprietarul, privind-o suspicios.

— Nu. Şi nu sunt nici traficantă de droguri, zâmbi Carmen. E vorba doar despre... nişte motive personale.

— N-am chef de nici un bucluc. Fără poliţie sau ambulanţe care să urle în stradă, sublinie el, ridicând un arătător

gras şi fluturându-l în semn de avertizare. Nu vreau probleme în casa asta.

— Am să fiu cel mai liniştit chiriaş pe care l-ai avut vreodată. N-o să fie absolut nici o problemă, spuse Carmen. Promit.

— Crede că eşti căsătorită şi ai o aventură, zise Nancy. De-asta tot vorbea de poliţie şi ambulanţe. Îi era frică să nu afle soţul tău gelos şi să se năpustească aici cu o mitralieră.

Găsiseră o masă liniştită la Queen's Head, la o intersecţie a străzii Arnold. Era un pub tradiţional al clasei muncitoare, şi reprezenta o schimbare plăcută faţă de barurile fiţoase, după ultima modă, din Chelsea.

— Dacă Spike m-ar putea vedea acum, cred că ar muri de râs, zise Carmen amuzată în timp ce rupea cu dinţii un pachet de chipsuri cu bacon afumat. Să închiriez un apartament doar ca să pretind că sunt săracă. Tu crezi că mi-am pierdut minţile?

— Nu chiar, răspunse Nancy, apoi, cu un aer inocent, continuă: De ce nu-mi spui ceva mai multe despre Nick?

— Nick? întrebă Carmen, privind vinovată în paharul ei de vin.

— Ştii tu, Nick de la muncă. Nick din Nick-şi-cu-Annie. Nick pentru care faci tu toate astea, îi reaminti Nancy, chiar dacă nu-l găseşti deloc atrăgător.

— Ah, Nick ăla, spuse Carmen şi luă repede o gură de vin, stropindu-se puţin pe tricoul ei portocaliu.

— Cel despre care credeai că e împreună cu cineva, dar ţi-ai dat seama că de fapt e singur. Cel care nu te atrage deloc, dar care e o persoană foarte drăguţă, cu care îţi place să-ţi petreci timpul.

— Aşa este. E doar un *prieten* şi nimic mai mult, protestă Carmen, ştergându-şi pata de vin cu un şerveţel. Iar tu ai o minte diabolică.

— Scuză-mă, dar ne putem întoarce puţin cu mintea — diabolică sau cum o fi ea — în trecut? Îţi aminteşti cum obişnuiam noi să venim de la şcoală spre casă prin parc şi Spike Todd voia mereu să ne calce cu bicicleta lui? Şi obişnuia să te tachineze despre felul cum erai tunsă?

— Afurisito, exclamă Carmen.

— Iar în clipa următoare te convinsese să urci pe bicicleta lui şi râdeaţi împreună, apoi vă duceaţi la el acasă, ca să-l asculţi cum cântă la chitară, continuă fără milă Nancy. Şi când te-am întrebat ce se petrece, mi-ai răspuns: „Oh, nimic serios, ce, te-ai scrântit? Spike e doar un *prieten*."

— Mi-am terminat paharul, zise Carmen şi ridică recipientul gol. E rândul tău acum.

— Deci Nick e genul *ăla* de prieten?

— Taci din gură. Mă simt ruşinată.

— Ascultă la mine, n-ai nici cea mai vagă idee a cuvântului *ruşinată*, spuse strâmbându-se Nancy. Aseară la club a venit la mine Sadie şi mi-a atras atenţia că mă fac de râs încercând să-l cuceresc pe Connor.

— Ei, şi tu acum, n-o băga în seamă, răspunse Carmen, fluturându-şi punga cu chipsuri într-un gest de ignorare. E geloasă, asta-i tot.

Poate că ar fi fost mai încurajator un răspuns de genul: *Bineînţeles* că nu te-ai făcut de râs.

— Aşa să fi fost? Oh, Doamne, să mă fi comportat atât de evident? spuse neliniştită Nancy.

— Nuuu, nu atât de *evident*, o consolă Carmen. Vreau să spun că *eu* îmi dau seama că-l placi, pentru că te cunosc. Dar asta nu înseamnă că ţi-ai scos sutienul şi l-ai învârtit pe deasupra capului ca pe un lasou. Oricum, bărbaţii sunt atât

de încuiaţi, încât dacă nu eşti puţin mai hotărâtă, nici nu bagă de seamă că-i placi.

La naiba, se gândi Nancy, şi simţi cum o cuprinde ruşinea.

— Oricum, uită de Sadie, continuă Carmen. A fost părăsită de Connor şi încă nu s-a împăcat cu gândul, şi de-asta încearcă astfel de lucruri. Dar acum el e singur, iar tu te înţelegi de minune cu Mia, şi în concluzie nu văd *nici un* motiv ca tu şi Connor să...

— OK, nu ţi-am spus şi celălalt lucru stânjenitor la care am fost martoră aseară. Fără să vreau, i-am auzit pe Connor şi Mia discutând în birou. Cam asta zicea şi Mia. N-are cum să se întâmple însă aşa ceva.

— Dar...

— Nu, vorbesc serios, n-are să se întâmple asta *niciodată*. L-am auzit pe Connor spunând-o. Nancy se cutremură când îşi aminti de vorbele lui şi bău paharul de vin până la fund. Nu-i place de mine şi asta este. Sincer, nu poate fi nimic între noi. Sunt o persoană drăguţă, desigur. Mă place doar ca prietenă. Doar până aici are de gând să meargă. Nu sunt genul de fată cu care i-ar plăcea să fie, pentru că pur şi simplu nu sunt tipul lui de fată. Pentru că, în fond, din punctul de vedere al lui Connor, sunt doar *o bătrânică isteaţă*.

Ups, nu avusese de gând să vorbească atât de tare. Pubul se cufundase în tăcere. Chiar şi grupul de adolescenţi strânşi în jurul mesei de biliard se opriseră din joc. Tocmai anunţase pe toată lumea că era o femeie tristă şi singură.

— Stai liniştită, dragă, te pot ajuta eu aici, îi strigă amabil unul dintre adolescenţi.

— Nu mi-ar displăcea nici mie să am de-a face cu aşa o bătrânică, zise un bărbat între două vârste aflat la bar.

— *Hit me, baby, one more time...*, urlă un adolescent una dintre melodiile lui Britney Spears în timp ce îl lovea peste fund pe altul cu un tac de biliard.

S-a zis cu puburile prietenoase. Carmen se uită la Nancy.

— Hai să renunțăm la al doilea pahar aici!

În timp ce ele își făceau loc printre scaune să iasă din pub, toată lumea scotea tot felul de interjecții hilare.

— Slavă Domnului că am intrat acolo. Acum mă simt mult mai bine, spuse Nancy, ajunsă afară, și respiră adânc.

— S-au distrat și ei puțin, atâta tot, o liniști Carmen, strângându-i mâna. Îmi pare rău pentru Connor.

— Viața merge înainte. Nancy deja se oțelise mintal. Cred că putea să fie ceva frumos, dar acum nu mai contează. Când vine vorba de fete, Connor nu se poate abține să nu aibă gusturi proaste. În fine, ești gata?

— Gata pentru ce?

— Gata să recunoști că între tine și Nick există deja niște scântei?

Carmen zâmbi. Știa când era învinsă.

— OK. Poate o bucățică de scânteie, răspunse ea zâmbind.

— Un pui de scânteie, o încurajă prietena ei.

— O scânteioară, încuviință Carmen, îmbujorându-se sub lumina felinarului din stradă. Doamne, dar în ce încep să mă transform acum? Nici un bărbat în trei ani de zile, nici o aluzie din partea vreunui bărbat, iar acum, dintr-odată, devin femeie fatală. Întâi Joe, acum Nick... nu știu ce-i cu mine, poate că de vină sunt hormonii, tu ce crezi? Au să mă înnebunească de tot?

— Cred că acum se trezesc după o hibernare foarte, foarte lungă. Cred că asta-i o veste nemaipomenită, zise Nancy, prinzându-și eșarfa galbenă în jurul gâtului. Și încep să cred că am făcut un lucru bun îndepărtându-te de bieții adolescenți lipsiți de apărare din pub.

35

Janice Hazzard era nemaipomenit de mândră de cum arătau picioarele ei după liposucţie. Le iubea aproape la fel de mult cum îl iubea pe Zac.

— Puţin mai scurtă, iubitule. Încă un pic, încă un pic... da, uite, asta e. Trebuie să le oferi fanilor ceea ce vor să vadă, nu-i aşa? Ooo, ai grijă unde-ţi pui mânuţa, neastâmpăratule!

— Janice, prind tivul în ace acum, răspunse Zac, dându-şi ochii peste cap la gândul că i-ar fi putut atinge intenţionat coapsele. Dacă nu stai locului, o să te înţep.

— E un geniu, o informă mulţumită de sine Janice pe Nancy. Nimeni altul nu creează haine precum Zac Parris.

Ei bine, asta cu siguranţă era adevărat. Janice purta acum o creaţie verde-smarald aproape terminată, cu o mânecă lungă şi strâmtă şi alta foarte largă, cu un paspoal de pene roz fucsia în jurul decolteului adânc şi nişte oglinjoare triunghiulare aplicate pe corsaj. Fusta, scurtă şi strâmtă, îi accentua fundul generos. Purta nişte pantofi roz fucsia cu tocuri verde-smarald. Arăta ca un travestit cu simţul aventurii.

Aducând două ceşti de cafea, Nancy se întrebă de câte dischete demachiante avea nevoie Janice în fiecare seară ca să-şi îndepărteze fardul abundent.

— Cafeaua e făcută cu apă Evian? întrebă Janice, privind suspicioasă în ceaşcă. Eu beau doar cafea făcută cu Evian.

— Lasă asta, dragă, vorbi Zac ca un ventriloc, printre acele pe care le ţinea în gură. Nu dai un interviu la *Hello!* acum. E apă de la robinet, şi poţi s-o accepţi sau s-o refuzi.

— Cât e de rău! ciripi Janice, ciufulindu-i părul lui Zac, care stătea ghemuit la picioarele ei.

— Acum ştiu şi eu cum se simte Doreen, răspunse Zac, trăgându-se înapoi şi scuturându-şi părul răvăşit.

— Hei, gata, nu te mai plânge. Vrei să vii cu mine la premiera asta sau nu? Făcându-i cu ochiul lui Nancy, Janice adăugă: Pot oricând să-l invit în schimb pe băiatul ăla drăguţ al tău.

Janice era trecută de şaizeci. În *anii* şaizeci fusese o actriţă tânără şi foarte frumuşică, cu un râs obscen şi un apetit uriaş pentru bărbaţii care o tratau urât. Dar pe măsură ce înaintase în vârstă, bărbaţii deveniseră tot mai tineri şi tot mai pricepuţi să o uşureze pe Janice de banii ei. A continuat să joace, devenind astfel una dintre valorile naţionale de duzină.

Cu personalitatea ei în care se amestecau vanitatea, vulnerabilitatea şi autoironia, Janice câştigase simpatia multor fani de-a lungul anilor şi nu se supăra când era luată în râs. Cu cinci ani în urmă se măritase pe neaşteptate cu un multimilionar septuagenar pe nume Malcolm Hazzard, un bărbat tot atât de retras pe cât îi plăcea noii sale soţii să socializeze. Chiar şi mai neaşteptat a fost faptul că mariajul părea să fie un succes. Janice anunţase în presă că, după atâţia ani în care fusese femeia mai bătrână din cuplu, faptul că a devenit femeia mai tânără a reprezentat un impuls fantastic pentru egoul ei şi acum chiar nu înţelege de ce nu a făcut-o mai devreme. Nimic nu era mai plăcut decât să fie răsfăţată de către un bărbat care o adoră, înţelegător şi uluitor de bogat.

— Gata, am terminat, spuse Zac, ridicându-se în picioare după ce sfârşi de prins în ace tivul, şi Janice se admiră în

oglinda uriaşă. Şi lasă-l tu pe Sven în pace; el e băiatul meu cel drăguţ, în nici un caz al tău.

— Ţi-e teamă că o să mă prefere pe mine, nu-i aşa? spuse Janice, făcându-i un semn dojenitor cu degetul; mai nou, colecţiona cunoştinţe homosexuale, la fel cum alte persoane colecţionau vase de porţelan — o binedispuneau, flirtau cu ea şi nu reprezentau nici un risc pentru căsnicia ei. Oh, da, asta are să-i dea pe spate! exclamă ea. Tot admirându-se în oglindă, luă câteva poze gen *Bună, băieţi!* cu care îşi făcea intrările. A ieşit perfect, dragă, iar ai făcut un lucru nemaipomenit, îi spuse lui Zac. Acum, am să trimit eu pe cineva să o ia de aici când e gata. Malcolm şi cu mine plecăm pentru câteva zile la New York, dar o să mai vorbim până la sfârşitul săptămânii... Hei, pe-astea nu le-am mai văzut, sunt noi?

Privirea ei pătrunzătoare poposise pe două genţi care ieşeau dintr-o cutie într-un colţ al atelierului.

— Tocmai le-am terminat. Sunt pentru colecţia sezonului următor, răspunse mândru Zac, scoţându-le afară să i le arate.

— Sunt extraordinare, exclamă Janice, trecându-şi plină de admiraţie degetele frumos manichiurate peste o geantă de umăr din satin şi velur roz, căptuşită cu mătase liliachie. Cât?

— Pentru tine, cinci sute cincizeci.

— Am s-o iau pe-asta, şi pe-asta, zise Janice, mângâind cu tandreţe şi a doua geantă, turcoaz cu căptuşeală de mătase portocaliu aprins. Şi poţi să-mi mai faci una de culoarea ambalajului ciocolatei Cadbury? Purpuriu cu roz aprins pe dinăuntru?

— Dragă, tu eşti clienta ideală! răspunse prompt Zac.

— Trimite-i chitanţa lui Malcolm. Doamne, cât îmi *place* să spun asta. Janice îi zâmbi lui Nancy. Până să-l

cunosc pe soțul meu nici nu-ți imaginezi cât eram de falită. Nu-mi permiteam nici măcar Top Shop[1]!

Pe la ora prânzului, Zac o scoase pe Doreen la o plimbare. Sus în apartamentul lui, Nancy încălzi cutiile cu risotto de ciuperci, luate de la magazinul lui preferat, și pregăti o salată. Îi plăceau prânzurile în bucătăria lui Zac. Când venea vara, aveau să mănânce afară, pe terasa de pe acoperiș. Pentru un bărbat singur care nu avea susținerea unei familii bogate, Zac deținea un apartament foarte elegant.

Pe la unu și jumătate el și cu Doreen se întoarseră.

— Pot să-ți pun o întrebare indiscretă? zise Nancy, servindu-l cu risotto.

— Nu.

— Oh.

Măgar.

— *Glumeam*, răspunse Zac, zâmbind larg. Hei, mie îmi plac întrebările indiscrete. Despre mine și Sven, nu-i așa?

— Îh, *nu*, replică ea, dându-și seama că Zac încă era înnebunit după Sven. De fapt, era ceva despre casa asta.

— Și? zise el, rupându-și un colț de pâine.

— Păi, mă tot întrebam. Tatăl tău a lucrat în port, la docuri. Iar tu mi-ai spus cât de greu este să ții o afacere ca a ta pe linia de plutire. Dar ai magazinul de la parter, și apartamentul ăsta, și suntem aici în mijlocul elegantului cartier Chelsea...

— Și te întrebi cum naiba reușesc să plătesc toate facturile, sfârși Zac întrebarea pentru ea. Ei bine, nu e greu deloc. Sunt de fapt un gigolo foarte scump.

— Nu cred. Nancy se strâmbă la el. Ești prea urât.

[1] Topshop, rețea de magazine foarte elegante (peste 300 în UK și peste 100 în alte țări), creată în 1964 (n. red.).

— Cu linguşeala obţii tot ce vrei. OK, recunoscu Zac, am primit nişte bani când a murit naşa mea. Era cea mai bună prietenă a mamei mele şi nu avea familie. O chema Wanda. Era o femeie foarte stilată, mereu elegantă, şi care m-a încurajat când i-am spus că vreau să devin creator de modă. Sigur, asta s-a întâmplat pe vremea când aveam treisprezece ani. A mai rupt o bucată de pâine şi i-a întins-o lui Doreen. Deci uite, aşa am reuşit să cumpăr casa asta cu banii jos. Toate mulţumită naşei mele — oh, stai să-l sun pe Sven până nu uit...

De parcă *asta* s-ar fi putut întâmpla vreodată! Nancy îl urmări cum tastează numărul lui Sven, cum ascultă concentrat pentru câteva secunde şi cum se arată dezamăgit când îi răspunde robotul.

— Salut, eu sunt! începu Zac pe tonul său vesel, gen n-am-nici-o-grijă-pe-lumea-asta, cu care îşi lăsa de obicei mesajele. Totul pregătit pentru diseară? Trec să te iau la opt. Şi am să-ţi aduc cămaşa aia galbenă, OK? *See you later, alligator!* Pa-pa.

Nancy îşi mai puse puţin risotto.

— A fost bine? întrebă Zac, ridicând neliniştit din sprâncene.

— Grozav.

— N-am exagerat, nu? Am vorbit drăguţ şi pe un ton obişnuit?

— Poate că data viitoare lasi aligatorul deoparte, spuse Nancy.

— Am încercat să fiu nostim. Oh, Doamne, asta mă face să par depăşit?

— Nu eşti deloc depăşit. Mănâncă-ţi prânzul şi nu-ţi mai face atâtea probleme.

— Dar are telefonul închis. De ce şi-ar ţine telefonul închis? adăugă nervos Zac, apoi se uită la ceas. E două fără un sfert. De ce şi-ar închide cineva telefonul la două fără un sfert?

— Poate că s-a dus la cinema. Cum o chema pe naşa ta?

Zac se uită la ea nedumerit.

— Ce? Wanda, ţi-am mai spus. De ce?

— Uitasem, atâta tot. Şi acum, mai mănânci risotto sau mă laşi pe mine să-l termin?

Nancy nu uitase nicidecum, doar voia să-l verifice pe Zac dacă nu cumva uitase el. Dacă asta era versiunea oficială, nu avea de gând să-l mai întrebe altceva. Dar era ceva cu povestea lui care scârţâia.

— E o tunsoare la modă? întrebă Nick, dând din cap către părul lui Carmen când aceasta ajunse la adăpost miercuri dimineaţă.

— Poftim? întrebă ea confuză, din moment ce părul ei negru şi ţepos nu era nici pe departe aranjat la coafor.

Oare uitase să şi-l pieptene după ce ieşise de la duş?

— Şuviţele alea turcoaz. Mai mult pe la spate. Nick arătă cu degetul. Dar ai şi pe o parte. Chiar îmi plac.

— Ah, exclamă Carmen, atingându-şi părul şi simţind şuviţele încâlcite. Tocmai m-am mutat într-un apartament nou. Şi am început să-l redecorez.

— Vorbeşti serios? Hei, trebuia să-mi fi spus. Mă pricep de minune să mânuiesc pensula.

— De minune e descrierea perfectă, interveni Annie. Nu suportă gândul de a irosi vopseaua, aşa că orice picătură care a rămas trebuie să fie pusă *undeva*. De-asta, în caz că te-ai întrebat dar ai fost prea politicoasă s-o spui cu voce tare, este roşu tavanul băii noastre.

— N-o băga în seamă, n-are deloc simţul aventurii. A mai rămas ceva de făcut sau ai terminat?

— Păi, am vopsit baia şi bucătăria, răspunse Carmen, bănuind ce are să urmeze. Mai am livingul şi dormitorul.

— Ce zici dacă te ajut şi eu? Sunt liber astă-seară, zise repede Nick.

Carmen simţi cum o inundă un val de căldură.

— Dacă vorbeşti serios, ar fi... grozav.

Chiar ar fi grozav, se gândi ea. Nu-şi lăsase petele de vopsea turcoaz în păr dinadins, dar dacă i-ar fi dat prin cap cu siguranţă ar fi făcut-o.

— Şi unde e noul apartament?

— Pe Arnold Street, în Battersea, răspunse Carmen.

— Bine, s-a aranjat, zise Nick, frecându-şi mâinile de parcă atunci s-ar fi apucat de treabă. O să mergem direct acolo când plecăm de aici.

— Să nu-mi spui pe urmă că nu te-am avertizat, zise Annie.

36

— Hei, ai făcut un lucru foarte bun. Arată grozav.

Zicea asta ca să fie politicos? În timp ce îi arăta lui Nick interiorul, Carmen simţi o mândrie ridicolă faţă de apartamentul ei mic şi sărăcăcios, într-un fel în care nu se putuse niciodată simţi faţă de casa din Fitzallen Square.

— Vezi? Asta e baia. Era nişte mucegai pe perete, dar l-am râcâit şi am dat cu înălbitor, spuse ea, indicând pata peste care văruise. Iar acolo în colţ am astupat o gaură cu nişte ziare mototolite şi am băgat nişte chit.

— Bine lucrat, exclamă Nick, trecându-şi apreciativ degetele peste locul reparat. Iar acum, să ne apucăm de treabă, bine? Poţi să pui ceainicul pe foc, şi pe urmă să-mi spui de unde să încep. Promit că n-o să-ţi vopsesc tavanul în roşu. Strecurându-se prin spatele ei ca să iasă din baie, îşi puse mâinile pe umerii ei şi şopti: Asta doar dacă nu vrei chiar să ţi-l vopsesc în roşu!

Următoarele trei ore trecură într-o clipă. Carmen nu-şi dădea seama cum se scursese timpul. Parcă în urmă cu un minut îmbrăcaseră cămăşile largi folosite la vopsit şi ridicaseră capacele la cutiile cu vopsea; iar în următorul minut era ora nouă jumătate, când livingul era gata şi stomacul ei chiorăia ca motorul unui tanc.

— Nu-mi vine să cred că am terminat patru pereţi în mai puţin de trei ore, spuse Carmen, privind spre Nick de la

înălţimea scării pe care era suită. Acum tu eşti cel care are vopsea prin păr. Verde fistic şi... violet acum, continuă ea, atingându-l jucăuş pe păr cu pensula ei.

— Mare greşeală. *Mare* greşeală. Nick oftă şi apucă scara cu amândouă mâinile. Să nu-ţi închipui *niciodată* că ai să scapi dacă mai faci aşa ceva, când tu eşti cea cocoţată acolo ca un papagal pe o stinghie care se leagănă.

— *Aaaau*, ţipă Carmen când simţi că scara de sub picioare începe să se balanseze şi îşi întinse instinctiv braţele şi alunecă în jos, împiedicându-se de pieptul lui Nick.

— Înţelegi ce voiam să-ţi spun? Acum ai vopsea pe nas. Nick zâmbi şi îi şterse vopseaua de pe nas. Eşti toată numai picăţele, ca un ou. Uau, ăsta a fost tot stomacul tău?

— Cred că şi ţie ţi-e foame, răspunse Carmen, conştientă de apropierea lor fizică în acel moment. N-am nimic pregătit aici. Ce zici, luăm ceva la pachet?

Nick se uita în jos la ea. Inima lui Carmen începu să tresalte precum o gazelă fugărită de un gnu. Deşi vorbiseră neîncetat în ultimele trei ore, dintr-odată nu mai putea articula nici un cuvânt.

Tăcerea îi învălui. Ea aştepta ca Nick să-şi strecoare degetele prin părul ei şi să o sărute. Asta dorea şi el, ştia bine. Iar ea voia ca el s-o facă, aşa că de ce nu se întâmpla odată? Ce mai aştepta? De ce nu face odată şi *pasul ăsta*?

Apoi realiză că Nick nu răspundea în mod deliberat. Ea trebuia să facă prima mişcare. OK, atunci, putea s-o facă. Întinzându-se în sus, simţind în nări arome de mentă şi vopsea, îi atinse uşor buzele cu ale ei. Apoi le apăsă mai hotărât, după care gura ei se relaxă într-un sărut.

Oh, *da*.

În cele din urmă, Nick se desprinse zâmbind.

— Aşa deci. Am vrut să fac asta de ceva vreme, spuse el.

— Şi eu, recunoscu nesăbuit Carmen.

— Poate că ar fi fost mai romantic dacă nu îţi chiorăia stomacul.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Stomacurile sunt ca nişte copii mici. Nu le pasă de oportunităţi. Nu le place să fie ignorate.

— O să luăm ceva la pachet. Carmen dădu din cap hotărât, ştergându-şi mâinile de vopsea de cămaşa murdară. E un restaurant indian chiar după colţ pe Donovan Street.

Când se auzi soneria la uşă, Carmen tresări de parcă un păianjen i s-ar fi strecurat afară din decolteu. Cine Dumnezeu putea fi?

— Speriată? observă amuzat Nick. Nu-mi spune că ai uitat să-mi spui de soţul cel gelos.

Carmen o găsi jos, pe treptele de la intrare, pe Nancy, îmbujorată toată de frig şi ţinând în mână un recipient de plastic pentru mâncare.

— Surpriză! M-am gândit că poate ţi-e foame.

— Sau te-ai gândit să poate poţi să-ţi bagi puţin nasul.

Carmen nu putea fi păcălită. Atunci când îi telefonase mai devreme lui Nancy să-i spună că după serviciu se duce direct la apartament, adăugase că vine şi Nick pentru a-i da o mână de ajutor.

— Să-mi bag nasul? Eu? Cum poţi să te gândeşti la asta? E aici?

— Nu. A plecat acum o oră.

— Ticălosul, exclamă Nancy, dezamăgită.

— Da, normal că e aici, spuse rânjind Carmen, făcându-i loc în holul strâmt. Vezi cum te porţi, da?

— O să încerc să mă comport cum trebuie. Voi fi cât se poate de discretă. Eşti mânjită cu vopsea pe nas, apropo.

— Ştiu, răspunse fericită Carmen, amintindu-şi de modul tandru în care Nick dorise să o cureţe.

Urcară în apartament.

— Ea e Nancy, cea mai veche prietenă a mea. Nancy, el e Nick, colegul meu de la muncă.

— Bună, zâmbi Nancy. Am adus nişte musaca de cartofi, făcută de mama mea. Carmen mi s-a plâns că a fost atât de ocupată cu vopsitul că aseară a şi uitat să mănânce.

Carmen şi-a dat seama din prima clipă că aveau să se înţeleagă bine. Nick avea un aer calm şi detaşat care îl făcea să comunice imediat chiar şi cu cel mai recalcitrant vizitator de la adăpost. Încercând să-l vadă cu ochii lui Nancy, îl analiză în detaliu: păr ciufulit, nas mare, privire blândă şi un gust execrabil în alegerea hainelor. În acea seară, Nick era îmbrăcat cu un pulover în dungi albastru cu gri, găurit în coate, o cămaşă în carouri verde cu maro şi nişte pantaloni kaki cu multe buzunare, murdari. Ştia că îşi cumpărase puloverul şi cămaşa de la Oxfam[1]. Să fie la modă nu părea să fie o prioritate pentru Nick, şi de ce ar fi fost?

Cu toate astea, era bucuroasă că nu purta tricoul cu Domnul Blobby.

— Musaca de cartofi, mâncarea mea preferată! Şi când te gândeşti că voiam să luăm ceva la pachet, zâmbi Nick. Mă bucur şi mai mult că te cunosc.

— Voi aţi făcut toate astea? întrebă Nancy, privind în jur la camera terminată. Arată minunat.

— Aşteaptă să vezi mâine. Atunci o să fim în dormitor! Dându-şi seama de ce a zis, Nick adăugă repede: Vreau să spun... o să-l vopsim.

Nancy simţi iubirea cum pluteşte prin cameră şi îşi ascunse un zâmbet.

[1] Magazin aparţinând organizaţiei caritabile cu acelaşi nume, înfiinţată în Marea Britanie în 1942 de preotul Theodore Richard Milford (1896-1987); în prezent face parte din Oxfam International, creată în 1972 (n. red.).

— Mă duc să bag asta în cuptor. Mai am şi nişte prăjitură cu mere.

— Nu-i aşa că mai bine nu se putea? Annie are să fie aşa de geloasă. Mai bine m-aş duce să spăl pensulele până nu se întăreşte vopseaua pe ele.

Nancy îl urmări cum se îndreaptă spre baie cărând trafaletele, tăvile şi pensulele.

— E *drăguţ*, îi spuse ea încet lui Carmen, dându-i un cot.

Ochii lui Carmen străluceau de o fericire îndelung aşteptată. O strânse pe Nancy de braţ şi îi răspunse în şoaptă:

— *Ştiu.*

Când fratele lui murise cu trei ani în urmă, Rennie avusese grijă de Carmen. În primele zile, atunci când ea fusese paralizată de durere, el se mutase în casa din Fitzallen Square şi se ocupase de tot. Funeraliile trebuiau să fie aranjate, o treabă ce o depăşise pe Carmen. Jurnaliştii şi fanii se strânseseră în faţa casei, pe trotuar, şi a trebuit să se ocupe şi de securitate pentru a-i ţine la distanţă. După ce şocul iniţial trecuse, Carmen începuse să fie torturată de gândul că ar fi putut să prevină în vreun fel moartea lui Spike. Noapte după noapte, Rennie stătuse cu ea, o ţinuse în braţe, consolând-o şi lăsând-o să plângă pentru a scăpa de acel sentiment copleşitor de vină. Şi el îşi iubise fratele. Şi el suferea. Dar atunci el îşi dăduse seama că ea era cea care avea nevoie urgentă de suport moral. Şi i-l oferise, cum putuse el mai bine.

Devenise un obicei. Acum, după trei ani, Carmen era iarăşi pe picioarele ei şi capabilă să-şi continue viaţa. O viaţă normală, cu tot ce cuprindea ea. Rennie, care stătea întins pe patul său şi fuma o ţigară, ştia că era timpul să nu mai fie atât de insistent. Venise vremea s-o lase să ia singură decizii şi să înveţe din propriile-i greşeli.

Deja intervenise o dată, în problema cu Joe — în care nu avusese niciodată încredere deplină — şi se dovedise că avusese dreptate. Dar Carmen nu apreciase asta, iar acum închiriase apartamentul ăla nenorocit din Battersea şi îşi trăia viaţa sentimentală departe de privirile lui critice.

Rennie oftă. Nu voia să fie critic, doar că de vechile obiceiuri scapi greu. Iar acum, când nici nu se încheiase bine relaţia cu Joe, ea se implicase într-o altă legătură din care el era total exclus.

Telefonul sună în buzunarul de la blugi.

— Da? spuse Rennie, scoţându-l şi expirând fumul de la ţigară.

— Bună! Sheryl!

Se încruntă. Numele lui nu era Sheryl şi era absolut sigur că nu avea nici vocea unei fete.

— Poftim? zise el.

— Sunt Sheryl, ţi-aduci aminte? Aseară, la Met Bar?

Trăgând un alt fum din ţigară, Rennie îşi aminti de blonda ca un terier agitat, care se apropiase de el acolo la bar şi petrecuse mai bine de douăzeci de minute spunându-i cât de mult iubeşte ea formaţia Red Lizard.

— Ah. Da, mi-aduc. Şi?

— Ţi-am dat numărul meu, continuă Sheryl, parcă bosumflată. Am aşteptat toată ziua să mă suni, dar nici un telefon.

Evident, era genul de fată timidă şi retrasă. După ce sfârşise cu laudele la adresa formaţiei sale, îşi aminti Rennie, blonda trecuse la enumerarea unei liste cu fotbalişti din Premier League cu care *ieşise*. În cel mai eufemistic sens al cuvântului, fără nici o îndoială. Oare cum se exprimase? Ah, da: „Vreau să zic, nu că-mi place mie fotbalul foarte mult, dar

sunt nişte tipi grozavi, nu? Sincer, te simţi fantastic lângă ei."

Fără să mai menţionăm că sunt nişte interlocutori foarte inteligenţi, se gândi Rennie. Oare despre ce puteau să discute? Proust? Costurile celui de-al Doilea Război Mondial? Lista de cărţi nominalizate la Premiul Man Booker?

— Deci? spuse Sheryl, văzând că el nu răspunde. Ţi-ar plăcea să ne întâlnim? Azi sunt liberă.

— Tu mi-ai dat numărul tău de telefon. Eu nu ţi l-am dat pe-al meu. Rennie se încruntă. Cum ai făcut rost de el?

— Când fata aia urâtă ţi-a cerut un autograf, ţi-ai aşezat telefonul la bar lângă pahar. Am tras repede cu ochiul, răspunse ea chicotind.

La naiba. Fusese întors cu spatele — cât? mai puţin de douăzeci de secunde? Iar în acest timp scurt femeia asta acaparatoare i-a cercetat telefonul.

— N-ai cataloga asta drept violare a intimităţii? întrebă el, întrebându-se dacă nu cumva fata s-ar fi dovedit până la urmă o persoană mai plăcută dacă nu s-ar fi născut chiar atât de frumoasă.

Dacă prezenţa ei la Met Bar, agăţând fiţe celebrităţi, n-ar fi fost o opţiune viabilă, oare s-ar fi mulţumit cu mai puţin şi ar fi ajuns să ducă o viaţă mai fericită şi mai liniştită?

— Uite, eu chiar te plac, spuse Sheryl. Aş vrea să te mai văd, atâta tot. Şi îţi garantez că sunt foarte bună la pat. Toată lumea spune asta, continuă ea pe un ton persuasiv.

Rennie suflă câteva cerculeţe de fum spre tavan. Apoi oftă.

— Nu mă interesează, mulţumesc. Să nu mai suni la numărul ăsta.

— *Dar...*

— Adio.

Şi închise.

Tăcere. Rennie îşi stinse ţigara, se ridică din pat şi se duse la fereastră. Era o zi cenuşie şi friguroasă, şi el tocmai refuzase o oportunitate de a-şi petrece după-amiaza în pat alături de o fată a cărei neruşinare nu cunoştea limite. Oare asta însemna să îmbătrâneşti? Oare următorul lucru pe care avea să-l facă era să-şi cumpere nişte papuci de blană?

La acea oră a prânzului nu era nimeni prin scuar. Şi casa era pustie. Carmen şi Nancy erau amândouă la muncă. Rose, care nu mai era vizitator acum în Chelsea, ci rezident cu acte în regulă, se dusese să se înregistreze la centrul local de sănătate. De acolo, urma să se ducă direct în Battersea, să viziteze noul apartament al lui Carmen şi, fără îndoială, să-l cureţe lună. Când Rennie se oferise să meargă cu ea, Rose îl privise cu părere de rău.

— Prostuţule, ai să strici totul, îl dojeni ea. Carmen a închiriat apartamentul ăla pentru că vrea să ducă o viaţă *normală*. Acum, eu nu mă întorc înainte de ceai, dar ţi-am lăsat o plăcintă cu peşte în frigider ca să nu mori de foame, scumpule...

Acum, cu mâinile pe pervazul ferestrei şi încercând să prindă un sunet în acea tăcere, Rennie se întreba ce rost avea să refuzi o ofertă de amor sălbatic cu o admiratoare incontestabil atrăgătoare când nu era nimeni în preajmă care să te audă.

Făcuse o greşeală? Cum avea el să-şi petreacă restul zilei? Mă rog, mereu se găsea câte ceva ce *ar fi putut* face, cum ar fi să intre într-o stare creatoare şi să vină cu nişte idei pentru noul lor album, oricând s-ar fi întâmplat *asta*.

Ce plictisitor!

Douăzeci de minute mai târziu, Rennie îşi consultă agenda din telefon şi sună la un număr. Dispreţuindu-se oarecum pentru voinţa slabă, aşteptă să i se răspundă, apoi spuse:

— Bună, sunt Rennie. Crezi că ne putem întâlni?

37

Reîntoarcerea frigului adusese mai mulţi vizitatori la adăpost. În sala de recreare toate scaunele erau ocupate, televizorul mergea cu sonorul la maximum şi cel puţin doisprezece vizitatori obişnuiţi ai adăpostului se strânseseră în jurul mesei lungi unde era în desfăşurare un joc zgomotos de *Trivial Pursuit*. Strigăte de bucurie ţâşniră din partea unei echipe al cărei membru aruncase zarul şi nimerise un şase.

— A fost floare la ureche, urlă Charlie, care avea optzeci şi doi de ani. Urmează ceva foarte uşor! OK, Artă şi Literatură. Acum concentraţi-vă, flăcăi, concentraţi-vă, continuă el în timp ce îşi freca mâinile cu un sunet de şmirghel.

Baz, care stătea în faţa lui, scoase o carte de joc şi îşi drese glasul cu emfază.

— Cine a scris *Moara de pe Floss*?

După această întrebare iadul se declanşase.

— Charles Dickens!

— Nuu! Băbătia aia şic cu gene false. Barbara Cartland.

— Jackie Collins, *ea* are gene false. Cum, tu zici că e şic?

— Nu-i deloc şic, protestă Charlie. Poartă leopard. Ai văzut-o vreodată pe Maiestatea Sa Regina purtând leopard? Nu, n-ai văzut-o. Şi asta pentru că ea chiar e şic.

— Madonna scrie cărţi, interveni Alf, care abia se zărea din spatele norului de fum pe care-l scotea pipa sa. Cred că Madonna e răspunsul, spuse el plin de încredere.

— Da' ce mai înseamnă Floss? N-am mai auzit de cuvântul Floss, mormăi Charles.

— Înseamnă mai multe lucruri. Şi floare. Şi aţă dentară. Nu ştii ce înseamnă aţă dentară?

— Nu mai am dinţi de patruzeci de ani, ce naiba, chicoti Charlie. Ce să mai fac eu cu aţa dentară? Hei, Nick, ia scoate-ne tu din încurcătură, flăcăule. Cine a scris *Moara de pe Floss*?

— Eu sunt elveţian, răspunse Nick, ocupat să adune cănile de pe masă. Sunt total neutru. Nu ştie Harry?

— Harry, tu ai vreo idee? îl înghionti Charlie pe bărbatul între două vârste de lângă el, iar acesta îşi ridică buimăcit privirile din cartea de dragoste ponosită pe care o citea şi întrebă: „Poftim?"

— *Moara de pe Floss*, flăcăule. Cine a scris-o?

— George Eliot, murmură el.

— N-am auzit de el. Eşti sigur?

— *Da*, răspunse Harry, dându-şi ochii peste cap.

— Păi atunci de ce n-ai zis mai înainte?

Problema cu Harry era că rareori *se obosea* să vorbească, dar atunci când o făcea avea sigur dreptate.

— George Eliot! strigă Charlie cu încredere şi un urlet triumfător izbucni din piepturile membrilor echipei lui în timp ce Buz arunca dezgustat cartea pe masă.

Carmen terminase de şters podeaua. Harry, considerând că zgomotul e prea mult pentru el, plecă de la masă şi se instală pe unul din scaunele lipite de perete tocmai în celălalt capăt al camerei, pentru a-şi citi în linişte cartea. Un alt scaun, nu departe de el, era ocupat de un nou vizitator al adăpostului. Avea cam patruzeci de ani, era murdar şi ciufulit, cu ochii urduroşi şi barba încâlcită. Avea nasul roşu al unui alcoolic

inveterat şi mirosea a bere de la o poştă. Abia îi răspunsese lui Nick când intrase cu paşi târşâiţi pe uşă în urmă cu o oră şi când acesta îl întrebase dacă vrea să-i fie spălate hainele şi îi oferise o cană cu cafea. De când sosise acolo, fumase câteva ţigări şi privea în tăcere ce se întâmpla în sala de recreare. Carmen era obişnuită cu persoanele care aveau un astfel de comportament ciudat. Noii vizitatori erau întotdeauna bine primiţi şi niciodată interogaţi. Ei preferau să stea mai în spate şi să-şi formeze o opinie în legătură cu adăpostul. În caz că li se părea un loc prea liniştit sau, din contră, prea haotic ori era prea mult fum, sau că personalul era prea autoritar, sau că mâncarea nu era pe gustul lor, atunci plecau pur şi simplu şi nu-i mai vedeai niciodată pe acolo.

— Carmen, Carmen, vino aici! strigă Charlie, bătând cu palma în scaunul liber de lângă el. Harry a tulit-o, ticălosul. Trebuie să stai în locul lui.

— Aşteaptă să duc mopul şi găleata la locul lor, răspunse Carmen, gândindu-se că o jumătate de oră de *Trivial Pursuit* n-o să-i facă rău.

— Lasă că le iau eu, interveni Nick, adăugând în şoaptă: Nu mânca din biscuiţi. Buz tocmai a strănutat peste ei.

— Sper să nu uit asta, zise Carmen şi se înfioră de plăcere când mâna lui Nick o atinse pe a ei.

— Cred că ai un admirator, apropo. Nou-venitul de acolo. Nu-şi poate dezlipi ochii de la tine.

— Zău? făcu Carmen, fără să-şi întoarcă privirile.

— Cine l-ar putea învinovăţi? Are gusturi bune, murmură rânjind Nick.

— Ei, la naiba, e roz. Spectacole, fornăi dezgustat Charlie. Stai jos, fată, şi pune-ţi la contribuţie capul isteţ.

— Care era numele cântăreţei din anii şaizeci, Călugăriţa care cântă? întrebă cu voce tare Buz, citind de pe o carte.

— Ce uşor! Julie Andrews, răspunse prompt Charlie. Întotdeauna mi-a plăcut de ea.

— Maica Tereza, strigă unul dintre membrii mai bătrâni ai echipei.

— Eu socotesc că-i Madonna, vorbi Alf, trăgând zgomotos din pipă şi scărpinându-şi capul nespălat.

Annie aranja prin bucătărie alături de un alt ajutor. După ce puse la locul lor mopul şi găleata lui Carmen, Nick se reîntoarse în camera de recreare şi se îndreptă spre locul în care se aflau Harry şi noul vizitator.

— Şi ce mai faci tu, Harry? Ţi-a mai trecut durerea din piept? întrebă Nick, aşezându-se pe scaunul liber dintre ei.

Harry încuviinţă din cap şi continuă să citească.

— E bună cartea?

— Foarte bună. Subiect incitant. Plină de emoţie şi suspans. O întorsătură neaşteptată în capitolul şapte.

— Excelent, continuă Nick, privind mâinile tremurătoare ale lui Harry care închidea cartea ponosită. Te-ai gândit vreodată să scrii chiar tu o carte, Harry?

— Oh, da. Adică *am scris*, răspunse încet Harry.

La naiba. Intrigat, Nick întrebă:

— Chiar ai scris o carte?

— Câteva.

— Harry, e nemaipomenit. Sunt impresionat, continuă Nick, în acelaşi timp gândindu-se că poate Harry e pe cale să declare că el e, de fapt, J.K. Rowling.

Dar Harry clătină din cap şi spuse:

— Stai liniştit. Nu e cazul să fii impresionat.

— Aici n-ai dreptate, insistă Nick. Doar faptul că ai scris o carte înseamnă o realizare mare. Nu contează dacă nu apuci s-o mai şi publici, mai ai destul...

— Totuşi am şi publicat. Asta a fost problema, adăugă Harry, întorcându-se mai bine către Nick. Am scris un roman şi l-am vândut unui editor. Editorul m-a invitat la prânz în oraş şi mi-a spus cât de grozavă era cartea. Mi-a spus că înseamnă un pas important pentru mine, că am în faţa mea o carieră strălucitoare, că romanul meu are să fie în listele de bestselleruri, deoarece compania sa avea să facă tot ce-i sta în putinţă ca să realizeze asta.

Nick asculta fără să scoată un cuvânt. Nu-l auzise niciodată pe Harry să vorbească atât de mult; se vedea bine că venise ziua destăinuirilor sale.

— Soţia mea era atât de entuziasmată, continuă Harry. Ne simţeam de parcă am fi câştigat la loterie. Asta era, vieţile noastre aveau să se schimbe. Editorul mi-a oferit un avans. Nu era ceva exorbitant, nimic din ceea ce citeşti prin ziare, dar ne era îndeajuns. Amândoi am ajuns la concluzia că trebuia să renunţ la munca mea de funcţionar şi să mă ocup numai de scris. Asta deoarece cu cât sfârşeam mai repede cel de-al doilea roman, cu atât începeam să-l vând imediat şi pe ăla. Avea logică, aşa că asta am şi făcut.

Urmă o tăcere prelungită.

Conştient că şi noul vizitator asculta, Nick întrebă:

— Şi deci prima carte a fost publicată?

Harry încuviinţă din cap, mai întâi examinând cotorul rupt al cărţii sale, apoi unghiile sale înnegrite.

— A fost. Dar nu a intrat în listele de bestselleruri. Abia dacă s-a vândut. Eram dezamăgiţi, dar editorul ne-a explicat că aşa se întâmplă adeseori cu primul roman. Oamenii preferă să cumpere cărţi scrise de autori de care au mai auzit înainte. Oricum, terminasem şi al doilea roman, şi ne-am pus toate speranţele în el, continuă Harry, aplecându-se înainte în scaun şi frecându-şi faţa. Doar că editorului nu i-a plăcut.

A spus că nu întruneşte standardele pentru a fi publicată. Mi-a sugerat să fac nişte schimbări şi eu i-am urmat sfaturile, dar a fost o muncă *titanică*, şi peste şase luni mi-a refuzat şi cartea refăcută. Până în acel moment ne ipotecasem casa, iar soţia mea avea datorii la cardurile de credit. Atunci au început lucrurile să meargă cu adevărat rău. Ea ţipa întruna la mine că trebuie să scriu *mai bine*, şi cu cât striga mai mult, cu atât nu mai eram în stare să scriu nimic. Aşa că tot anul următor m-am luptat cu o altă carte, dar editorul n-a mai vrut-o nici pe aia. N-au mai vrut să aibă de-a face cu mine. Soţia m-a părăsit trei săptămâni mai târziu. Apoi banca mi-a luat casa, iar compania de credite a început să mă întrebe când am de gând să le plătesc datoriile. Nu-i pot învinovăţi. Oricum, în acel moment am simţit că viaţa a devenit insuportabilă. Dădusem greş în toate. Pierdusem tot ce aveam. Asta s-a întâmplat acum şase ani, adăugă el după o pauză de câteva clipe.

Nick clătină din cap. Fiecare vagabond avea în sufletul său o poveste.

— A fost un lucru groaznic ce ţi s-a întâmplat, Harry, îmi pare sincer rău.

— Dar priveşte partea frumoasă, râse el crispat. Măcar nu mi-am pierdut sănătatea.

— Dar ai putea să încerci din nou să scrii, insistă Nick. Fără să te preseze cineva de data asta. Să scrii doar pentru că tu îţi doreşti asta, nu pentru că trebuie. N-ai nevoie decât de un caiet şi un pix, îl încurajă Nick.

— Nu cred, ridică din umeri Harry. Nu mai am despre ce să scriu. Ştergându-şi nasul cu batista, spuse răguşit: Mersi oricum. N-am mai spus asta nimănui.

— Mă bucur că ai făcut-o. Nick îl strânse încurajator de braţ, apoi adăugă: Şi, Harry, dacă e vreodată ceva cu care te-aş putea ajuta, spune-mi. Vorbesc serios.

— Mersi, încuviință din cap Harry.

— Acum, ce-ar fi dacă v-aș aduce câte o ceașcă de ceai? întrebă Nick, întorcându-se și spre nou-venitul care duhnea a alcool.

Oare care era povestea lui? Băutura, care a dus la probleme cu familia... divorțul... pierderea contactului cu copiii...

— Tu ce zici, vrei o cană de ceai? îl întrebă.

Nick văzu lacrimi în ochii nou-venitului. Poate că povestea lui Harry îl emoționase și îl făcuse să-și aducă aminte de propriile lui pierderi în viață.

Dar niciodată nu poți să știi adevărul.

— Nu, mersi, răspunse omul, dregându-și glasul, iar apoi privi prin cameră, evident nedorind să fie inclus în nici o formă de conversație.

— OK, atunci câte o ceașcă de ceai pentru noi doi, Harry. Pentru a destinde atmosfera, Nick spuse: Hei, tu știi că n-am cunoscut până acum un scriitor adevărat? Cum se numea cartea pe care ai publicat-o?

— *Ziua pedepsei.* Cu o grimasă, Harry comentă: Nimerit, nu?

— Păi, am să mă uit după ea.

— Am văzut un exemplar într-un magazin Oxfam înainte de Crăciun, spuse Harry, scărpinându-se absent pe gât. M-am gândit că nu mi-ar strica s-o recitesc.

— Grozav! exclamă nerăbdător Nick.

— Costa o liră jumate. Harry clătină din cap. Nu mi-am putut-o permite.

În timp ce se apropia de Fitzallen Square, Rose se întreba când oare fusese ea mai fericită. Căci în acel moment așa se simțea. Cine s-ar fi gândit că viața ei avea să ia o asemenea întorsătură neașteptată?

Petrecuse o zi minunată. Să muncească în acel apartament micuţ închiriat de Carmen fusese o plăcere mai degrabă decât o trudă. Acum se îndrepta spre casă — ce frumos sună! — să pregătească cina, iar în acea seară avea de gând să se uite la televizor împreună cu Nancy şi Rennie, şi să mai tricoteze ceva, un pulover roz cu verde cu decolteu larg pe care îl crease Zac pentru o clientă de-a lui din străinătate.

Tresărind la auzul unor paşi pe trotuar, Rose îl zări pe generalul Brough-Badham cum se îndrepta hotărât către ea. Avea faţa încruntată ca de obicei şi mergea cu paşi repezi, cu mâinile băgate în buzunarele impermeabilului său bej.

— Scapă de el, spuse el tăios când ajunse lângă Rose, fără să încetinească sau măcar să-i arunce o privire.

— Să scap *de cine*? întrebă uimită şi intrigată Rose, răsucindu-se şi uitându-se după el.

Dar generalul Brough-Badham continuă să meargă fără să se sinchisească să răspundă.

Presupunând că se referă la Rennie — care spusese sau făcuse iarăşi ceva reprobabil — Rose îşi dădu seama abia după un minut că se înşelase. Bărbatul care stătea pe treptele casei ei era ceea ce generalul Brough-Badham ar numi fără îndoială *nedorit*. După ce se apropie, Rose văzu că avea părul soios şi încâlcit. Purta barbă, avea ochii înceţoşaţi şi probabil era băut, judecând după cum îi tremurau picioarele. Săracul, sigur îngheţase. Mă rog, era evident că n-ar fi fost înţelept să-l invite înăuntru, dar cu siguranţă ar fi putut să-i aducă o cană cu supă fierbinte şi ceva mâncare pe o farfurie.

— Bună, scumpule, salută politicos Rose. Aştepţi pe cineva? întrebă ea blând.

Bărbatul se uită la ea cu ochii lui înceţoşaţi. În cele din urmă, rosti cu o voce răguşită:

— Mda. O caut pe Carmen.

38

Carmen se sperie îngrozitor când sosi acasă o oră mai târziu şi îl recunoscu pe bărbatul care era aşezat la masa ei din bucătărie. Tresărind de spaimă, văzu că avea în faţă o farfurie cu mâncare, o cană plină pe jumătate cu cafea, iar fularul soios de lână era agăţat de spătarul scaunului.

Carmen rămase ţintuită în pragul uşii, cu inima bătându-i nebuneşte. Dumnezeule, chestia asta chiar îţi dădea fiori. Ce căuta el aici? Cum aflase unde locuieşte? Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce fusese în mintea lui Rose când îl chemase în bucătărie şi îl servise cu boeuf stroganoff?

— Bună, scumpo, spuse veselă Rose. Ţi-e foame?

Foame? Oare Rose *înnebunise* de-a binelea?

— Ce se petrece aici? îl întrebă Carmen pe vizitatorul de la adăpost — cel care, după cum o informase Nick, petrecuse întreaga după-amiază spionând-o, deşi atunci când ea se uita la el, se arăta brusc interesat de Nick. M-ai urmărit? întrebă ea răstit.

— Nu.

— Atunci cum de-ai aflat unde *locuiesc*?

— Doamne, ce tare sunt, vorbi tărăgănat individul, lăsându-se pe spate în scaun şi desprinzându-şi barba. Trebuia să mă fac actor.

— Ticălosule! ţipă Carmen atunci când Rennie îşi scoase peruca şi începu să rânjească.

Dar tot avea un aspect hidos. Începu să-şi scoată cu grijă lentilele de contact cu o nuanţă cenuşie.

— Uite, curăţă-te, spuse Rose, încântată că luase şi ea parte la păcăleală, şi îi întinse un pachetel de şerveţele umede. Nu are chiar murdărie pe faţă, scumpo, o consolă ea pe Carmen. E doar machiaj. Nu-i aşa că e perfect? adăugă ea plină de admiraţie. Pe mine cu siguranţă m-a păcălit.

— Am păcălit-o şi pe Carmen, zise Rennie, dezvelindu-şi dinţii grotesc de pătaţi, apoi îşi scoase puloverul maroniu plin de găuri pe care-l purta, şi rămase într-un tricou de-al său. Acum e mai bine?

— Afurisitule, exclamă Carmen, simţind dorinţa de a-i trage una. Ai nişte dinţi groaznici.

— Am vrut să-mi pun unii falşi, dar n-am avut timp să-i găsesc. Ţi-aduci aminte de Lisa?

Carmen încuviinţă din cap. Lisa, una dintre fostele prietene ale lui Rennie, lucrase ca make-up artist pentru BBC.

— I-am dat un telefon azi-dimineaţă, spuse Rennie mulţumit de sine. M-am dus la ea şi m-a aranjat puţin. M-am cam speriat când m-am privit în oglindă, de-asta să fii sigură. Dar apoi a meritat. Am fost singur într-un vagon de metrou.

— Nu mă mir deloc. Miroşi ca o fabrică de bere, spuse Carmen.

— Am turnat pe mine o cană întreagă de Tennant's Extra pentru această duhoare autentică. Bine lucrat, nu? Ei, haide, ştiu că nu rezişti în faţa unei astfel de persoane, rânji Rennie apropiindu-se de ea. Vino şi dă-mi un pupic!

Carmen se tot minunase de cât se chinuise el pentru a o păcăli. Tocmai voia să-i spună că avea prea mult timp de pierdut, când brusc îi trecu prin minte că de fapt nu înţelesese cum trebuie toată povestea.

— Ia stai puțin, exclamă ea, ridicându-și brațele pentru a-l opri. De ce-ai făcut chestia asta?

Continuând să zâmbească lasciv, Rennie își dezgoli dinții maronii.

— Am vrut să văd unde lucrezi și ce faci toată ziua, spuse el.

— Zău? Sau poate că altul a fost motivul?

— Poftim? se arătă el nedumerit.

— Hai, lasă-mă cu asta. Tu ai venit acolo ca să-l spionezi pe Nick!

Rennie își recunoscu imediat înfrângerea.

— OK, e un lucru așa de rău? Mi-ai spus că nu trebuie să vin la apartament pentru că aș fi recunoscut. Dar Nancy și Rose pot să meargă bine mersi acolo. De ce a venit Nancy acolo aseară? Pentru că murea de curiozitate să-l cunoască pe Nick. Și eu voiam să-l cunosc, dar mie nu mi-a fost permis, continuă el calm. Așa că am procedat în singurul fel posibil, pentru ca nimeni să nu mă recunoască. Nici măcar tu.

— Ai vrut să-l spionezi, repetă netulburată Carmen.

— Am vrut să văd cum e.

— Asta pentru că n-ai încredere în mine! Nu mă crezi în stare să aleg pe cineva bun! spuse Carmen, simțindu-se revoltată, dar în același timp mișcată de grija lui.

— Uite ce-i, calmează-te, spuse Rennie. Am avut dreptate cu Joe, nu-i așa? La început părea un tip cumsecade, dar în adâncul meu aveam un presentiment că era ceva în neregulă. Iar acum uită-te la tine, nerăbdătoare să începi o altă relație. Am vrut să-l văd și eu cum arată, atâta tot. Ce-i așa de îngrozitor în asta?

Carmen oftă și se așeză în fața lui.

— Bine, acum l-ai văzut. Și? întrebă prudentă.

— Vrei adevărul?

— Zi!

— OK. Rennie încuviinţă din cap. Pare un tip de treabă. Are nişte haine ciudate.

— Altceva?

— Nu te supăra. Nu se îmbracă el după ultima modă. Dar mi-a plăcut de el şi sunt sigur că e sincer.

— Bineînţeles că e sincer.

— A fost amuzant, de fapt, să vă urmăresc pe voi doi. Cum vă prefăceaţi că nici nu vă băgaţi în seamă, continuă el amuzat. E-nnebunit după tine. E atât de evident.

— Nu trebuie să te arăţi aşa surprins. Acum Carmen chiar că voia să-i ardă una. Nu sunt chiar Muma-Pădurii.

— Nu fi aşa de sensibilă, zise el, dându-şi ochii peste cap. Sunt de partea ta. Iar de data asta cred că ai făcut alegerea potrivită. Nick pare un tip de treabă.

— Ei, mulţumesc, replică ea, neştiind dacă să se simtă flatată pentru Nick, sau tratată de sus.

— Dacă te măriţi cu el, întrebă Rennie cu ochii scânteind, ai să mă inviţi şi pe mine la nuntă?

— În nici un caz, răspunse Carmen, în timp ce Rose îi aducea o farfurie cu friptură şi orez.

— N-aş putea nici măcar să mă strecor în fundul bisericii, îmbrăcat ca un cerşetor?

— Nici atunci, îi zâmbi dulce Carmen. Iar acum, ce-ai zice dacă te-ai duce şi te-ai spăla pe dinţi? Începe să mi se facă greaţă când îi văd.

Muşchii lui Nancy nu-şi dădeau seama ce li se întâmplase. Gambele îi ardeau, îşi simţea plămânii gata să pocnească şi abia dacă îşi mai putea ţine gâtul drept ca să nu-i pice capul pe piept.

Dar, într-un mod straniu, îi plăcea cum se simţea.

Şi totuşi, o pauză era mereu bine-venită.

O milă şi nouăzeci şi şapte pe banda de alergare. Aproape a ajuns. Îmbărbătându-se, Nancy privi kilometrajul cum se mişcă spre nouăzeci şi opt... încă puţin, încă puţin... nouăzeci şi nouă... uff, doar câteva secunde... gata, am terminat!

Da. Două mile. Apăsând triumfător cu mâna butonul Stop, Nancy simţi încântată cum aparatul începe să încetinească. Se prinse de barele laterale, gâfâind şi plină de sudoare.

— Aşa te vreau, dragă! exclamă încurajator şi bătu din palme Savannah, care venise să vadă cât de mult alergase. Acum ai să participi şi la maratonul Londrei. Dar nu exagera. Lasă-ţi muşchii să se relaxeze şi să se liniştească. Acum, ţup de-acolo şi odihneşte-te.

— *Ţup?!* întrebă gâfâind Nancy, ale cărei picioare se transformaseră în gelatină.

După ce făcu un duş, Nancy se întoarse la bar. Era la a treia vizită la Lazy B de duminică şi deja era recunoscută şi salutată de alte figuri prietenoase. Văzând că Mia făcea o pauză, îşi luă cafeaua şi se duse să se aşeze lângă ea.

— Hei, exclamă Mia, lăsând din mână revista de care fusese absorbită până atunci, ceva despre drepturile animalelor. Arăţi în formă! zise ea, privind aprobator la treningul galben al lui Nancy.

— Arăt în formă, mă simt doborâtă, răspunse ea, amestecând în cappuccino. Doborâtă, dar mulţumită de mine.

— Te doare?

— Ei bine, doar atunci când fac asta, spuse ea, aplecându-se în faţă şi încercând să pună cana de cafea înapoi pe masă şi strâmbându-se de durere. Cred că aşa trebuie să te simţi când eşti în travaliu.

— Dar eşti bucuroasă că te-ai hotărât să vii aici, nu? Nu trebuie să te chinui atât, ştii, zise Mia, luând o înghiţitură

din milkshake-ul ei. Nu e o practică obligatorie. Poţi oricând să nu te mai omori cu exerciţiile astea absurde şi să te distrezi numai.

Era conştientă şi Nancy de asta, dar nu i se părea corect. Mia şi Connor îi oferiseră cardul de membru şi ar fi părut nepoliticos să nu îl folosească aşa cum trebuie.

Mă rog, asta era varianta oficială. Motivul adevărat era că nu dorea să pară că tânjeşte după atenţia lui Connor, venind la club doar ca să umble de colo-colo şi să-l urmărească cu ochi melancolici de la distanţă. Cel puţin aşa ar părea, atât pentru Connor cât şi, mai chinuitor, pentru Sadie.

Măcar astfel putea pretinde că venea acolo doar pentru a face exerciţii fizice. Ceea ce era chiar distractiv, dacă priveai dintr-o perspectivă masochistă.

— Îmi place, continuă Nancy, tresărind când se întinse din nou după cana cu cafea. Au! Poate că e mai indicat să ţin cana în mână şi să n-o mai pun şi iau mereu de pe masă.

— Vorbind de luat, adăugă Mia cu ochi jucăuşi. Ce părere ai de noua victimă a lui Sadie Cianură?

Nancy era la curent cu tot ce se întâmpla acolo. Întregul club vuia de vestea că Sadie se cuplase cu Antonio, noul antrenor de fitness al clubului. Antonio — *niciodată* Tony — era la fel de alunecos precum o focă. Cu capul lui ras, cu ochii căprui şi limpezi, cu trupul lui mlădios, chiar aducea perfect cu o focă. De cum a ajuns la Lazy B, a atras simpatia membrelor clubului. Antonio avea douăzeci şi trei de ani, era singur şi avea un trup de invidiat. Mai era şi heterosexual. Faptul că îşi epila părul de pe piept nu părea să le deranjeze deloc.

Sadie nu pierduse vremea şi îl abordase prima. Nimeni altcineva nu mai avusese vreo şansă. Antonio era frumos şi era numai al ei. După câteva zile formau deja un cuplu. Misiune îndeplinită.

Dacă Sadie făcuse asta pentru a-l uita pe Connor, se pare că metoda funcționa.

— Pare că a înveselit-o bine, constată Nancy.

— Hmm..., rânji Mia.

— Ce? Nu-i un lucru bun?

— Nu cred că ar mai fi ea atât de veselă dacă l-ar fi văzut cum flirta cu mine azi-dimineață.

— *Poftim?*

— Sau cum m-a ciupit de fund, adăugă în șoaptă, rânjind, Mia, aplecându-se spre Nancy.

— Dumnezeule! Tu vorbești serios?

— Da, și chiar era serios. N-a fost doar ceva accidental, răspunse Mia, mimând cum îi alunecă mâna pe un fund invizibil, pe care întâi îl mângâie, apoi îl ciupește lasciv. A venit în spatele biroului de la recepție să-și ia foaia pe ziua de azi. Are prea mult testosteron italian, dacă mă întrebi pe mine. Am încercat să-l pălmuiesc și l-am atenționat că poate fi acuzat de hărțuire sexuală, dar el doar a râs. *Atunci* a început să flirteze cu mine.

— Și ce-ai făcut? întrebă Nancy, imaginându-și scena: cum Mia îl pălmuiește pe Antonio și îi spune ce gândește despre el.

— Ha, păi i-am răspuns la flirt, desigur.

— Ai flirtat cu Antonio? întrebă uimită Nancy. Îți place de el?

— *Ei*... E prea bătrân pentru mine. Mai mult, dacă un bărbat își epilează părul de pe piept, ce garanție ai că nu s-a mai epilat și în alte părți mai oribile? *Și* singurele lucruri despre care îi place să vorbească sunt nutriția și exercițiile lui pentru abdomen, ceea ce e suficient pentru o persoană normală să o doară capul.

— Atunci de ce...? întrebă Nancy și realiză cu întârziere adevăratul motiv pentru care Mia flirtase cu Antonio.

— Pentru că pot, replică poznaş fata. Şi pentru că Sadie Cianură are să facă spume la gură când are să afle.

Nu părea această remarcă un fel de sentinţă diabolică din partea fetei?

— Dar totul s-a terminat între Sadie şi Connor, protestă Nancy. Nu mai trebuie s-o urăşti în halul ăsta.

— Glumeşti? răspunse Mia, uitându-se la ceas şi punând pe masă cana cu milkshake. Mereu mă vorbeşte de rău — parcă scopul vieţii ei e să mă vadă dată afară. Oricum, continuă ea veselă, în comparaţie cu întocmitul tabelelor cu ture, lupta cu Sadie Cianură e mult mai distractivă. Îmi face ziua mai veselă.

Era evident că Mia nu avea de gând să renunţe atât de uşor. Când Nancy plecă din club zece minute mai târziu, Mia era la biroul de recepţie, răsucindu-şi şuviţele blonde şi flirtând cu Antonio, care se întinsese peste masă şi îi şoptea cuvinte provocatoare la ureche. Pentru un moment, lui Nancy aproape că îi păru rău pentru Sadie, care ţinea tocmai în acel moment ora de aerobic la etaj. Apoi se certă singură, pentru că Sadie era într-adevăr o femeie otrăvitoare. Mai mult, dacă avea să descopere flirtul lui Antonio cu Mia, atunci ei doi urmau să aibă nevoie de tot ajutorul din lume. Nemaipunând la socoteală şi zilele de spitalizare.

— Tocmai l-ai ratat pe tata, strigă Mia zărind-o pe Nancy şi îi făcu semn cu mâna.

Nancy zâmbi şi îi făcu şi ea cu mâna. Chiar l-a ratat?

Bine atunci.

39

Şi totuşi nu-l ratase. După ce Nancy ieşi din club şi o luă la stânga, îndreptându-se către metrou, Bentley-ul maroniu al lui Connor opri la bordură, în dreptul ei. Geamul de la locul pasagerului din faţă coborî.

— Bună, mi s-a părut mie că te recunosc, spuse Connor cu ochii strălucind, aplecându-se peste scaunul din stânga şi făcându-i semn cu mâna. Hai urcă, te duc eu cu maşina.

Oh, Doamne, complicat, *complicat*. De ce trebuia să se poarte atât de drăguţ? De ce nu se putea ea preface că nu-l place? Ce era cu bătăile alea de step în pieptul ei?

— Nu, mersi, refuză Nancy, clătinând din cap şi căutând disperată o scuză rezonabilă. Ăăă... am bilet dus-întors la metrou.

— Nu mă gândeam să-mi plăteşti cursa, începu să zâmbească Connor.

— Dar nu-mi place să irosesc un bilet. Nancy făcu o strâmbătură plină de regret. Iar mama m-a sfătuit întotdeauna să nu mă urc în maşinile străinilor.

— Am şi dulciuri aici, spuse pe un ton ademenitor Connor, mângâind torpedoul. Bomboane cu fructe, batoane de ciocolată, tot ce pofteşti.

— Vorbesc serios, nu..., începu Nancy, dar tresări violent când un camion claxonă în spatele lui Connor.

— Haide, că ţinem lumea în loc. Connor se aplecă şi mai mult şi deschise larg portiera. Toţi cred acum că eşti o prostituată care se tocmeşte.

Alte claxoane. Ah, pentru numele lui Dumnezeu! După ce urcă repede în maşină, Nancy nu se putu abţine să nu-şi spună că, cu adidaşii ei, cu blugii vechi şi părul ud care îi ieşea de sub şapca de baseball, ar fi o prostituată ieftină.

— Am mînţit în legătură cu dulciurile, apropo, începu Connor în timp ce se îndepărta de bordură.

— Cum, n-ai nici măcar un baton?

— Păi, am avut, dar le-am mâncat eu. Ieşi undeva în seara asta?

— Nu.

Aerul rece îi uscase buzele; răscoli pe furiş prin geantă după balsamul de buze.

— Ştii, am fost invitat la inaugurarea unui nou restaurant în King's Road. Dumnezeu ştie cum are să fie, continuă Connor, şi se strecură fără nici cel mai mic efort printre două taxiuri. Numai petrecăreţi zgomotoşi probabil, dar nu ştii niciodată. Poate să fie distractiv. Ţi-ar plăcea să vii?

Da.

— Nu, mulţumesc, răspunse Nancy pe un ton cât se poate de detaşat.

Ce rost avea? De ce o invita Connor la urma urmei? Ei bine, deoarece nu avea pe nimeni altcineva pe care să-l invite în acel moment.

— Nu? Connor se prefăcu îndurerat. Nu sunt atât de groaznic, nu-i aşa? Ei haide, nu poţi fi atât de rea încât să mă laşi să mă duc singur. Poate că acolo sunt o grămadă de fete care râvnesc la trupul meu. Care mă hărţuiesc, mă pipăie, nu mă lasă în pace nici o secundă.

— Şi asta ar fi o tragedie pentru tine!

— Ce miroase aşa? întrebă Connor, oprind la un semafor.

— Poftim?

Oh, Doamne, oare uitase să se dea cu deodorant?

— Ceva cu fructe, adulmecă el aerul din interior. Piersică? Uf.

— Balsam de buze cu aromă de caise, răspunse ea.

— Vorbești serios? Mmm, îmi place. Mai zi o dată, o rugă el.

Acum se întorsese s-o privească. Era un chin.

— Balsam... de buze... cu... aromă... de caise, repetă ea, străduindu-se să respire cât mai normal și să nu gâfâie ca un câine.

— Dar miroase atât de frumos. Are și gust de caise? întrebă Connor, inspirând încet aerul.

Oh, Doamne, și cum voia să afle asta? Nancy știa că nu i-ar plăcea să fie sărutată doar de dragul unei investigații experimentale. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi făcut de râs, ar fi luat-o valul și și-ar fi lipit trupul de al lui și ar fi început să-l sărute pătimaș, iar el s-ar fi opus?

— Ce-i asta? Ce faci?

Surprins, Connor își trase capul.

— Ssst, ia stai cuminte. Ai vrut să vezi ce gust are, spuse ea, străduindu-se să nu-i tremure mâna, și îl dădu pe buze cu balsam.

— Hmm... mmm... hei, e *fantastic*, exclamă Connor, plesnind zgomotos din buze. Arăt acum ca o fată? întrebă el și se privi curios în oglinda retrovizoare.

Era un balsam de buze transparent.

— Mai degrabă ca un travestit mare și bătrân care joacă rugby, îl informă ea. Iar semaforul s-a făcut verde. Nu te mai admira atâta și pornește.

— Vino cu mine la petrecerea aia.

— Nu.

— De ce nu?

Pentru că îmi placi atât de mult încât nu cred că am să mă descurc, iar tu nu simţi nimic pentru mine. Pentru că nu vreau să mă fac de ruşine dezvăluindu-mi sentimentele faţă de tine. Pentru că ai putea zări pe acolo vreo fată care ar face ca inima *ta* să palpite.

Slavă Cerului că în maşină era întuneric. Nancy inspiră încet aroma balsamului de buze cu caise şi mirosul tapiţeriei scumpe din piele, apoi răspunse:

— Nu vin pentru că arăţi ca un travestit mare şi bătrân care joacă rugby. Apoi, după o pauză, adăugă: Vreau să mă culc devreme. Asta-i tot.

Timp de câteva minute Connor conduse în tăcere.

— Am făcut ceva care te-a supărat? întrebă el când se apropiară de Fitzallen Square.

Da.

— Nu, răspunse ea, înfigându-şi unghiile în palmă.

— Eşti sigură?

Nancy se întreba oare cum ar fi reacţionat dacă s-ar fi întors către el şi i-ar fi răspuns: „De fapt, da, chiar *ai făcut* ceva care m-a supărat. Vezi tu, sunt îndrăgostită nebuneşte de tine şi ar fi fost tare bine dacă şi tu ai fi avut aceleaşi sentimente, dar ştiu că asta n-are să se întâmple pentru că tu nu vezi nici o posibilitate ca să mă placi vreodată, pentru că nu sunt *genul tău*."

Ei bine, poate că unele izbucniri e mai bine să le ţii doar pentru tine.

— Bineînţeles că sunt sigură, răspunse ea cu voce tare.

— Doar că pari puţin... nu ştiu, distantă.

— Cum pot să fiu distantă? Doar locuim uşă-n uşă, zise ea, simulând un căscat. Sunt doar obosită.

— Deci rămânem prieteni, concluzionă el, oprind maşina în faţa caselor lor alăturate.

— Rămânem prieteni.

Și *doar* prieteni, se gândi Nancy, oftând resemnată. Doar niște prieteni buni și nimic mai mult. Categoric și în mod sigur nimic mai mult.

— Păi, mă bucur să aud asta, zise Connor, relaxându-se în mod vizibil. M-aș urî să știu că am făcut ceva rău, continuă el, privind spre ferestrele luminate de la casa lui Carmen. Ascultă, Rennie are vreun program astă-seară? Poate că i-ar plăcea să iasă cu mine, dacă tu m-ai refuzat.

— Crezi că e de-ajuns să te dai cu balsam de buze de caise, spuse Nancy, pentru ca Rennie să accepte să fie partenerul tău astă-seară?

Intrând împreună cu ea în casa cu numărul șaizeci, Connor îl întrebă pe Rennie dacă n-ar vrea să vină cu el la inaugurarea noului restaurant. Rennie și Rose tocmai terminaseră de urmărit *Ninotchka*.

— Au să fie și fete pe-acolo? întrebă Rennie, luminându-se la față.

— Există și această posibilitate, răspunse Connor, după o clipă de gândire.

— În acest caz, pare exact ceea ce căutam eu, exclamă Rennie, sărind în sus de pe canapea.

— Trebuie să te întâlnești cu managerul tău mâine-dimineață, îi aminti Rose. Mi-ai spus că trebuie să te trezești la șapte.

Rennie îi făcu cu ochiul lui Rose, mișcat de grija pe care i-o purta.

— Rose, îți fac o promisiune. Dacă n-am să fiu în pat la ora douăsprezece, am să vin direct acasă.

— Mami, îmi poți face o favoare mare?

— Desigur, scumpo. Ce s-a întâmplat? răspunse prompt Rose, întotdeauna fericită atunci când putea să ajute pe cineva.

— Sunt la fast-foodul chinezesc de lângă apartamentul lui Carmen, se auzi vocea enervată a lui Nancy. Treaba e că mi-am pierdut cardul de credit, dar cred că ştiu unde-ar putea fi.

Rose freca podeaua bucătăriei, alcătuită din pătrate albe şi negre ca o tablă de şah. Ştergându-şi mâinile ude pe şorţ, Rose spuse:

— Sus, în dormitorul tău, pe măsuţa de toaletă? (Acela era locul în care Nancy îl ţinea de obicei.) Bine, scumpo, nici o problemă, o să-ţi găsesc eu cardul şi sar în metrou. Spune-le chinezilor că sosesc în douăzeci de minute, sunt sigură că au să înţeleagă...

— Nu, nu mâncarea era problema. A plătit Carmen, continuă Nancy, parcă zâmbind. Doar că nu ştiu unde e cardul. L-am folosit azi-dimineaţă să cumpăr nişte bilete la teatru prin internet şi *bănuiesc* că l-am uitat pe masa din bucătărie de la Zac, pentru că lucrasem la laptopul lui. Dar dacă nu l-am lăsat acolo, atunci înseamnă că l-am pierdut şi trebuie să telefonez la bancă să-l anulez.

— Da, cred că ar trebui. Rose, care nu avea deloc încredere în aceste carduri de credit, începu imediat să-şi facă griji, deoarece mai mereu auzi poveştile astea înspăimântătoare despre hoţii care dau iama în conturile altor persoane. Să-l sun eu pe Zac să-l întreb dacă e cardul acolo?

— Deja am încercat eu. Nu răspunde. Trebuie să fi ieşit. Aşteaptă puţin să mă duc undeva unde nu pot fi auzită, continuă ea coborându-şi vocea. OK, uite de ce am nevoie de o favoare. Poţi să iei tu cheile mele şi să te duci până acolo? Să intri prin magazin, să opreşti alarma şi să urci scările până în bucătărie. Zac n-are să se supere. Pe urmă poţi să-mi dai un telefon de-acolo dacă găseşti cardul.

— OK, scumpo, așa fac. Spune-mi codul pentru alarmă și plec imediat.

Afară trebuia să fie frig. Rose era încă în hol punându-și mănușile de lână și băgându-și capetele fularului în haină când ușa de la intrare se deschise. Rennie, întors de la o întâlnire cu agentul său, era îmbrăcat cu o cămașă verde pal, cu niște blugi decolorați și cu un lanț subțire de aur agățat în jurul gâtului în loc de fular. Cum de nu face pneumonie, asta nu înțelegea Rose.

— Rose. Ești sigură că ți-au oferit o slujbă la Spearmint Rhino?

Lui Rose îi plăcea să fie tachinată de Rennie. Clubul cu dansatoare la bară și o reputație îngrozitoare fusese la știrile din seara trecută de la televizor.

— Nerușinatule. Ai șuncă în frigider dacă ți-e foame, și cartofi pe care doar să-i încălzești.

— Unde pleci?

Rose îi spuse despre cardul care lipsea și încheie cu:

— Mă întorc într-o jumătate de oră.

— E târziu, spuse Rennie. Haide, te duc eu cu mașina.

— Stai liniștit, mă descurc singură, protestă Rose.

— E întuneric beznă și groaznic de frig afară, adăugă el, zăngănind cheile de la mașină. Oricum, n-ar trebui să umbli singură pe stradă. Te-ar putea ataca cineva.

— Și atunci cine ar mai tăia șunca și ar încălzi cartofii?

— Mă refeream și la asta, da! replică Rennie, cu ochii lui verzi scânteindu-i jucăuși.

40

Era cald şi plăcut în Mercedesul negru al lui Rennie. Simţindu-se răsfăţată ca o regină, Rose mângâie uşor tapiţeria confortabilă din piele şi îşi puse cu grijă centura de siguranţă. Ridicând privirea, o zări pe Marjorie Brough-Badham stând ţeapănă la una dintre ferestrele casei cu numărul şaizeci şi doi şi privind în jos la ei.

Rose nu rezistă şi îi făcu un semn regal cu mâna. Marjorie nu răspunse la salut. Jignită, Rose o urmări cum întoarce spatele şi dispare de la fereastră. În clipa următoare, draperiile erau trase. Parcă o uşă i se trântise în nas. Ei bine, acum m-am lămurit, îşi spuse ea când Rennie porni motorul şi muzica izbucni în boxe.

Dumnezeule, ce zarvă. Rose se înfioră şi întinse mâna să o oprească. Cine cântă *asta*?

— Eu, răspunse Rennie. Alegem linii melodice pentru noul nostru album.

— Oh, scumpule, îmi pare rău. Sunt sigură că o să iasă bine, zise Rose, mângâindu-l pe mână. Acum pune-ţi şi tu centura.

Dură numai două minute să ajungă cu maşina pe Levine Street. Magazinul lui Zac era cufundat în întuneric. Rennie îşi parcă maşina într-un spaţiu liber pe cealaltă parte a străzii.

— Nu stau mult, spuse Rose.

— Vin şi eu cu tine. Nu suport să aştept în maşină, spuse Rennie şi se ridică din scaun. Şi pe urmă, vreau să văd ce mai face Zac cu înfiorătoarea mea jachetă.

Ajunsă în faţa magazinului, Rose îşi scoase mănuşile şi luă cheia din buzunar. Analizând atent numerele scrise în palmă, le repetă cu voce tare şi respiră adânc de câteva ori, deoarece alarmele altor oameni întotdeauna îi dădeau o stare de nervozitate.

Odată ajunsă înăuntru, identifică uşor cutia cu alarma şi tastă codul. Uf, gata. Acum putea să se relaxeze.

— Hei, ce zici de asta? întrebă vesel Rennie, ţinând în mână o rochie dreaptă, de un argintiu lucios, care avea imprimate pe ea desene de buze. Crezi că mi se potriveşte?

— Pune-o înapoi, îl mustră Rose. Zac nu vrea să vadă urmele degetelor tale murdare pe toate hainele lui.

— De fapt, aici cred că greşeşti, spuse Rennie, ridicând vesel dintr-o sprânceană.

Rose se străduí să nu roşească. Atunci când Nancy îi dezvăluise orientările sexuale ale lui Zac, fusese şocată. Una era să vezi un homosexual la televizor, cum ar fi Dale Winton[1] sau spiriduşul ăla irlandez, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea întâlni unul în carne şi oase.

Sincer, dacă nu l-ar fi plăcut atât de mult pe Zac, poate că s-ar fi simţit destul de ciudat.

Rennie cerceta acum o pereche de pantaloni albi împodobiţi cu pompoane negre.

— Haide, spuse Rose, împingându-l spre scări. Nancy aşteaptă să afle dacă i-am găsit cardul.

[1] Dale Winton (n. 1955), prezentator de televiziune şi DJ britanic, care şi-a recunoscut public homosexualitatea, în autobiografia sa din 2002 (n. red.).

În timp ce urcau scările, Rose constată încântată că, înainte să plece, Zac lăsase câteva lumini aprinse pentru a descuraja eventualii hoţi. Bucătăria era la stânga şi avea uşa închisă. Auzind un pufăit uşor, îşi dădu seama că Zac o lăsase acasă pe Doreen.

— Zău aşa, ce mai câine de pază, chicoti Rose. N-a lătrat nici măcar o dată. Stai liniştită, drăguţo, sunt eu! continuă ea, vorbind mai tare pentru a fi auzită şi recunoscută de către căţeluşă.

În clipa următoare, inima îi sări aproape din piept când uşa se deschise brusc. Având degetele încleştate pe clanţa uşii, Rose se trezi trasă şi ea înainte. Catapultată în bucătărie, se ciocni de Zac, care în viaţa lui nu fusese mai îngrozit.

— Iisuse, oh, *Dumnezeule*, exclamă Zac cu răsuflarea tăiată. *Rose!* Ce se-ntâmplă?

În mâna dreaptă ţinea încleştată o tigaie.

— Am crezut că nu-i nimeni acasă..., se bâlbâi Rose, ducându-şi o mână la piept. Nancy mi-a spus că eşti plecat.

— Puteam să te omor. Alb ca varul la faţă şi cu mâinile tremurându-i violent, Zac de-abia mai răsufla. Am crezut că eşti un spărgător. Dacă nu vorbeai, te-aş fi lovit în cap cu tigaia.

Mare şi grea, nu era de glumit cu ea.

— Oh, scumpule, îmi cer mii de scuze, continuă Rose, vizibil uşurată că scăpase de tigaie. Pot să mă aşez puţin ca să-mi vină inima la loc?

— Ăăă... păi eu tocmai mă pregăteam să plec, răspunse stângaci Zac, deloc încântat de idee.

— Aşază-te, Rose, spuse Rennie, preluând iniţiativa şi trăgând un scaun de la masă pentru ea. Te-a sunat Nancy, dar n-ai răspuns, continuă el, mutându-şi privirile de la Zac

la mobilul acestuia, aflat pe masă. A încercat și pe mobil, dar era închis. Unde-i Doreen?

— Ce? Oh, moțăie în dormitor, răspunse Zac, ștergându-și palmele transpirate. Dar tot nu știu ce *căutați* aici.

— Oh, dragă, ce-ai crezut despre noi? întrebă Rose, încrețindu-și fruntea. Nancy și-a pierdut cardul de credit. S-a gândit că poate l-a lăsat aici, pe masa din bucătărie. L-ai văzut cumva?

— Nu, clătină viguros din cap Zac. Card de credit? Nu, în nici un caz n-am văzut așa ceva. Scuze. Bun, asta a fost tot? Pentru că acum chiar trebuie să plec!

Rennie merse agale până la masă, unde erau împrăștiate niște reviste. Începu să le ridice pe fiecare — *Vogue, Harpers, Car Weekly* — și să le răsfoiască. Nimic. Apoi mișcă laptopul deschis, dar oprit al lui Zac, care zăcea lângă niște căni de cafea goale.

Cardul de credit, care probabil alunecase în spatele laptopului, ieși la iveală.

— Oh, slavă Domnului, uite-l! exclamă Rose, bătând din palme.

Zac păru și el ușurat. Ușurat, se gândi Rennie în timp ce îi întindea cardul lui Rose, dar în continuare nervos.

— Bine, bine, continuă Zac să gesticuleze pentru a o convinge pe Rose să se ridice de pe scaun. Păi atunci, dacă asta e tot...

— Te deranjează dacă mă duc puțin la toaletă înainte să plecăm? întrebă Rennie, strecurându-se pe lângă el și îndreptându-se repede spre o anumită ușă.

— Nu! țipă Zac, repezindu-se după el. *Nu*, nu-i acolo baia...

Prea târziu, Rennie deja deschisese ușa.

— *Oh, Doamne*, gemu Zac, rezemându-se de frigider şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Îmi cer scuze, a fost greşeala mea, îi zâmbi Rennie peste umăr. Am crezut că e baia. Dar nu e decât dulapul pentru mături. Şi nici n-ai bănui ce se mai află aici.

Zac scoase un strigăt înăbuşit.

— Ce s-a întâmplat, scumpule? întrebă îngrijorată Rose.

— Ţii minte cum vameşii deschid un camion şi o mulţime de imigranţi ilegali ies de acolo? întrebă Rennie pe un ton obişnuit. Exact aşa mă simt eu acum.

— Poftim? întrebă nedumerită Rose.

— Haide afară, zise Rennie. Nu cred că e prea confortabil acolo înăuntru, continuă el, deschizând larg uşa.

Rose rămase cu gura căscată atunci când generalul Brough-Badham îşi făcu apariţia din dulapul pentru mături.

— Doamne Iisuse. *Dumnezeule*, exclamă cu răsuflarea tăiată Rose. Ce se-ntâmplă? Zac, *îl cunoşti* pe acest domn?

Zac îl privi pe Rennie, care începuse să zâmbească.

— Ei, cred că-l cunoaşte, o asigură Rennie pe Rose.

— Dar... locuieşte în casa de lângă noi, se bâlbâi Rose. Cu soţia lui, Marjorie. Asta e... de-a dreptul *extraordinar*. Ce caută el aici în apartamentul tău?

Îmbărbătându-se, Nancy intră în magazin în dimineaţa următoare. Doreen îşi făcu apariţia cu paşi mărunţi, dând veselă din coadă. Nancy o luă în braţe.

Măcar era cineva încântat să o vadă.

— Bună, iubito, ce mai faci? Nancy îşi auzi vocea devenind din ce în ce mai ascuţită, de parcă ar fi inhalat heliu. Te-ai plimbat pe afară azi-dimineaţă? Te-ai jucat cu mingiuţa?

Prin uşa deschisă care dădea în atelierul de croitorie, Nancy îl zări pe Zac întors cu spatele la ea, prinzând în ace o bucată de catifea albastră în jurul unui manechin.

— Bună, Zac, totul e OK? întrebă ea pe un ton obișnuit, încercând să-și dreagă vocea sugrumată.

El se opri din ce făcea și se întoarse spre ea, spunând hotărât:

— Deci ți-au zis.

Hm, poate că nu fusese tonul cel mai obișnuit.

— Îmi pare rău. Se apropie de el, simțindu-se îngrozitor de vinovată și strângând-o pe Doreen în brațe ca pe un scut. Sunt concediată?

Zac oftă adânc.

— De ce?

— Pentru că a fost numai vina mea. Eu am trimis-o pe mama aici aseară. Ea l-a luat și pe Rennie cu ea. Eram convinsă că nu e nimeni în apartament, continuă cu o grimasă Nancy. Am fost sigură că n-o să te deranjeze.

— Au ajuns la fix, răspunse Zac. Era îmbrăcat cu o cămașă gri pal și niște pantaloni albastru-închis, de parcă nu mai avusese energie pentru obișnuita lui costumație ieșită din comun. Un lucru nu înțeleg. Cum a știut Rennie că Geoffrey era ascuns în dulapul cu mături?

Geoffrey. Era șocant să descoperi că generalul Brough-Badham *avea* și un prenume, ca să nu mai vorbim și de faptul că acesta era *Geoffrey*.

— Păi, și-a dat seama că erai nervos ca o pisică pe o cărămidă fierbinte. Iar când a pus mâna pe cănile de cafea de pe masa din bucătărie, continuă explicația Nancy, și-a dat seama că erau amândouă calde.

Iar Rennie, tocmai fiindcă era Rennie, devenise extrem de curios.

— Trebuie să încep de-acum să-i spun Miss Marple? întrebă obosit Zac, înlăturându-și șuvițele de păr blond nespălat din ochi. Pune de o cafea, te rog. Cred că trebuie să vorbim.

— Chiar nu trebuie, clătină hotărâtă din cap Nancy. Dacă nu vrei asta.

Dar Zac o privi vinovat.

— Normal că *nu vreau*, dar cu siguranţă *trebuie*. Geoffrey e vecinul tău. Nimeni dintre voi nu s-a înţeles vreodată cu el. Cum crezi că se simte el acum? Dacă află soţia lui, o să fie terminat.

— Nu ştie? întrebă surprinsă Nancy.

Dar îşi petrecuse întreaga noapte punându-şi uimită tot felul de întrebări. Ideea că Zac şi generalul Brough-Badham erau împreună era de-a dreptul năucitoare.

— Există o mulţime de homosexuali care s-au căsătorit. Mai ales dintre cei în vârstă, începu Zac. Geoffrey a trebuit să se gândească la cariera sa militară. La familia lui. A făcut tot posibilul să se adapteze. Nici n-ai idee cât de chinuitoare e viaţa lui, adăugă el, luându-i apărarea. Iar acum s-a întâmplat asta. Dacă lui Marjorie îi ajunge ceva la ureche, nu ştiu cum va reacţiona el.

— N-o să-i spunem nimic, răspunse alarmată Nancy. Promitem. Vorbesc foarte serios, n-o să scoatem un cuvânt.

— Tu poate că nu, zise pe un ton grav Zac. Dar Rennie?

— Nici el.

— Serios? Deşi ţie ţi-a povestit cu lux de amănunte, nu-i aşa?

Ruşinată şi stânjenită, Nancy îşi aminti de sosirea ei şi a lui Carmen acasă în seara precedentă. Rennie, întâmpinându-le la uşa de la intrare, practic le târâse înăuntru în timp ce striga: „Repede, repede, hai intraţi, n-o să vă vină să *credeţi* asta!"

— Da, recunoscu ea, dar a făcut asta doar pentru că generalul ne-a urât dintotdeauna. Vreau să spun că s-a purtat îngrozitor cu Carmen, biata de ea. Nancy continuă repede:

Dar Rennie nu i-ar spune niciodată asta lui Marjorie. Ar face-o *pe ea* să sufere.

— Spune-i asta lui Geoffrey.

— Rennie nu e răutăcios.

— Geoffrey n-ar putea îndura. Ăsta e adevărul. I-ar distruge și pe el și pe soția lui, vorbi cât de poate de serios Zac.

— Stai liniștit. Nancy îi promise că va discuta despre asta cu Rennie. Și spune-i gene... ăăă, lui Geoffrey să stea și el liniștit. Vorbesc foarte serios.

— Iar morala acestei povești, zise Zac strâmbându-se, este: răspunde dacă-ți sună telefonul. Nu eram în pat sau altceva, apropo, când ai încercat să mă suni. Eram în bucătărie, vorbeam și beam cafea.

— Nici nu m-am gândit la altceva, minți Nancy, înroșindu-se când prin minte îi trecură fulgerător imagini imposibile cu Zac și Geoffrey hârjonindu-se în pat.

— OK, nu-ți mai *imagina* tot felul de lucruri. Așază-te și am să-ți spun toată povestea.

— Dar nu vreau să...

— E destul de relevant, spuse pe un ton calm Zac, să înțelegi că dacă nu era Geoffrey, nici nu aveam magazinul ăsta.

41

— Întotdeauna am făcut alegeri proaste. Mă rog, tu ştii asta, gesticulă trist Zac. Totul s-a terminat între mine şi Sven, apropo. M-a părăsit ieri, după ce mi-a trimis un mesaj pe mobil că se întâlneşte cu altcineva.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, spuse Nancy, ştiind că Zac fusese înnebunit după Sven.

— Să nu-ţi fie. M-am obişnuit deja. Oricum, l-am cunoscut pe Geoffrey acum opt ani. Tocmai ieşeam dintr-un bar gay din Soho şi eram foarte supărat pentru că prietenul meu de atunci mă părăsise pentru cineva mai drăguţ. Geoffrey trecea pe acolo, iar eu pur şi simplu am intrat în el. M-a întrebat dacă sunt rănit sau ceva, i-am răspuns că da, *întotdeauna* eu sunt cel rănit. Apoi m-a invitat să bem ceva. Nu eram un gigolo, zise Zac, ca şi cum s-ar fi apărat. Vreau să spun, sunt conştient că e mult mai în vârstă decât mine, dar ştii, ne-am înţeles din prima clipă. Am pălăvrăgit ore în şir. Mi-a spus că e căsătorit. I-am povestit despre dezastruoasa mea viaţă sentimentală. Treaba cu Geoffrey este că pare atât de sever pe exterior, e rece şi distant şi totul pare să-i pută. Dar în adâncul său, în sufletul lui, e doar un bărbat disperat care nu a putut să trăiască genul de viaţă care l-ar fi făcut fericit. Îi era ruşine de sentimentele pe care le nutrea faţă de ceilalţi bărbaţi. Numea asta slăbiciunea lui. Nu mi-a venit să cred că găsisem pe cineva mai nefericit decât mine.

— Şi aţi început să... ăăă... vă întâlniţi, interveni Nancy, dornică să sară peste unele amănunte.

— Timp de un an de zile, încuviinţă Zac. Şi chiar l-am iubit, dar diferenţa de vârstă era mereu o problemă. Am fost prieteni mai mult decât altceva, doi oameni singuri care căutau tovărăşie, pe cineva cu care să vorbească. După un timp, atracţia fizică s-a risipit, dar am rămas în continuare buni prieteni.

— Şi asta? întrebă Nancy, arătând spaţiul din jurul lor, deşi aproape că ghicise.

— Eu tot încercam să-mi pun pe picioare afacerea. Nici o bancă nu-mi acorda un împrumut suficient de mare pentru a mă instala într-un loc decent. Nu l-am rugat pe Geoffrey să mă ajute, adăugă el vehement. Nu ştiu ce crezi tu, dar în nici un caz n-a fost aşa. El m-a încurajat întotdeauna, a fost alături de mine când am avut nevoie de sprijin moral. Într-o zi a trecut cu maşina pe strada asta şi a văzut anunţul cu „De vânzare" pus aici pe vitrină. Înainte fusese un anticariat. Geoffrey m-a sunat şi mi-a spus să vin pe aici să arunc o privire. Aşa am făcut, dar, evident, nu părea de nasul meu. Doar era vorba despre Levine Street din Chelsea, oare era nebun? Dar a doua zi, Geoffrey a venit pe la mine în vizită. Mi-a întins un plic cu un cec înăuntru, mai mulţi bani decât văzusem vreodată în viaţa mea. Ochii lui Zac se umplură de lacrimi, şi el clipi mărunt, pentru a le îndepărta. Nu-mi venea să cred. Nu ne culcam împreună. Geoffrey nu voia nimic în schimb. Mi-a spus că tot ce dorea era ca eu să cumpăr locul ăsta şi să-mi îndeplinesc toate visele. Ţi-aduci aminte când m-ai întrebat despre casa asta? Iar eu ţi-am spus că naşa mea mi-a lăsat nişte bani când a murit? Era o minciună.

— Păi, adevărul m-ar fi şocat. Încă uimită, Nancy întrebă: Şi soţia lui? N-a văzut Marjorie că lipsesc bani din contul lor de la bancă?

— Sunt independenţi din punct de vedere financiar, clătină din cap Zac. Au conturi separate. Au dormitoare separate, totul e separat.

Nu e de mirare că par mereu deprimaţi. Ridicând privirile, Nancy observă un MG bleu-ciel care opreşte în faţa magazinului, paralel cu altă maşină aflată la bordură — semn că proprietarul probabil nu se sinchisise să caute un loc de parcare.

— A venit Lysette pentru probă. Nancy îl strânse pe Zac de mână. Nu-ţi face griji în legătură cu Rennie, am să vorbesc cu el. N-o să sufle o vorbă.

Pentru o clipă, Zac păru gata să plângă din nou. Apoi, adunându-se, se ridică să o întâmpine pe entuziasta Lysette.

— Ei bine, să sperăm. Pentru că, lăsând toate la o parte, chiar nu mi-ar plăcea ca Geoffrey să-şi ceară banii înapoi.

Carmen se întreba dacă aşa se simţeau Richard şi Judy[1], lucrând împreună, locuind împreună, fără să se plictisească niciodată unul de celălalt. Era la fel cum făceau în aceste zile ea însăşi cu Nick. În afară de alaltăieri seară, când Nancy îşi rătăcise cardul de credit, ei doi îşi petrecuseră practic tot timpul împreună şi se simţiseră... fantastic. Incredibil de bine. Aseară fuseseră la bowling cu Annie şi prietenul ei, apoi luaseră nişte pizza şi se întorseseră în apartamentul din Battersea pentru o partidă zgomotoasă de Monopoly. După ce Annie şi Jonathan plecaseră de acolo cu puţin înainte de miezul nopţii, Nick o dezbrăcase încet şi făcuse dragoste cu ea, iar ea i se oferise cu toată fiinţa, întrebându-se dacă poate exista fericire mai mare ca aceea.

[1] Richard Madeley şi Judy Finnigan, cuplul (căsătorit) de prezentatori britanici ai show-ului *Richard and Judy*, pe Channel 4, un magazin unde sunt prezentate cele mai faimoase staruri, cărţi, vinuri etc (n. red.).

Iar acum, de dimineaţă, se îndreptau amândoi către muncă, legănându-se la unison în garnitura de metrou aglomerată. Lui Carmen îi părea rău pentru ceilalţi navetişti, pentru că nici unul nu era atât de fericit în acel moment ca ea. Se simţea ca un soare, radiind o fericire cu siguranţă vizibilă. Oare călătorii se uitau la ea, îşi dădeau coate şi şopteau: „Uite-te la ea, la fata de colo, ai văzut vreodată pe cineva *strălucind* atât de puternic? Sigur e îndrăgostită."

— Nu-mi place că-ţi spun asta, începu Nick, dar cred că începi să-i sperii pe oameni.

— De ce? întrebă Carmen, înfiorându-se de plăcere când îi simţi răsuflarea caldă în ureche.

— Rânjetul ăla al tău. Arăţi ca un cocker spaniel care tocmai a auzit un banc deochiat rău.

— Ba nu, răspunse ea, strecurându-şi mâna pe sub geaca lui şi ciupindu-l de fund. Oricum, e numai vina ta, murmură ea.

— O veste excelentă. Sunt încântat să constat că sunt în stare să te fac să rânjeşti ca un cocker spaniel. Cred că trebuie să-mi includ această aptitudine şi în CV.

Se aplecă şi o sărută pe gură. Carmen trebui să se încleştezе mai tare de bara de care se ţinea, pentru că i se înmuiaseră picioarele. În spatele lor, cineva pufni zgomotos. Altcineva ţâţâi dezgustat de atâta tandreţe la acea oră a dimineţii. Carmen se trase deoparte şi le aruncă o privire plină de compătimire şi mulţumire de sine, când metroul tocmai intra în staţia Paddington. Ei nu erau la fel de fericiţi ca ea. Parcă niciodată nu se bucurase atâta de viaţă.

Ţinând în mână un coş de rufe, Annie intră în bucătărie, unde Carmen făcea curăţenie după micul dejun.

— E unul care merge împleticit pe-aici, zise ea strâmbându-se. Şi mai şi miroase. Parcă tocmai a venit de la un chef pe cinste. Nick te întreabă dacă poţi să-i faci o cafea. Cu lapte şi două cuburi de zahăr.

— Nici o problemă, răspunse Carmen, terminând de spălat vasele şi întinzându-se după o cană curată. A mai fost pe aici?

— Nu, e prima dată, clătină din cap Annie. Întrebă-l dacă nu vrea să-i spălăm hainele. Tot le spăl pe astea. Deci merge bine treaba cu Nick? întrebă ea cu ochi strălucitori, după o scurtă pauză.

— Foarte bine, zâmbi larg Carmen, din moment ce nu avea nici un rost să nege.

— Mă bucur mult. Formaţi o pereche pe cinste. Apoi adăugă cu subînţeles: Nu cred că va mai dura mult până să-ncep să caut alt coleg de apartament.

— E prea devreme, spuse Carmen, înroşindu-se.

— Ah, dar câteodată chiar ştii sigur când ceva e pe drumul cel bun, continuă Annie, mutându-şi coşul cu lenjerie pe celălalt şold. Iar când se întâmplă asta, de ce să mai aşteptţi? Vreau să spun că doar nu v-aţi cunoscut acum, nu?

— O să vedem noi, o întrerupse Carmen, de vreme ce aceasta era o problemă pe care dorea s-o abordeze într-o zi în care se simţea total pregătită. Şi cum îl cheamă pe individul ăsta? întrebă ea, amestecând zahărul cu cafeaua în cana cu dungi albastre şi albe.

— Russell, zise Annie, apoi îşi flutură mâna liberă în semn de liniştire. Nu-ţi face speranţe. În nici un caz nu arată ca Russell Crowe.

Russell. Russ. Carmen, înţepenită în cadrul uşii, se simţea de parcă tocmai primise o lovitură în stomac. Îl recunoscuse

din momentul în care îl văzuse, și nici nu se putea gândi la groaznicele implicații ale prezenței lui aici.

Marele Russ, așa era cunoscut pe vremea când se ocupa de echipamentele muzicale în turneele formației Red Lizard. Strângând în mână cana fierbinte cu cafea, Carmen realiză că trecuseră cinci ani de când îl văzuse ultima dată. La sfârșitul turneului mondial din acel an, Marele Russ primise un ultimatum din partea soției sale: ori renunța la toate drumurile alea și își lua o slujbă mai aproape de casă, ori căsnicia lor avea să se sfârșească. Fără nici o tragere de inimă, Marele Russ își dăduse demisia din slujba care îi plăcea atât de mult, de dragul drăguței lui soții blonde, pe care o adora.

Ce se întâmplase de atunci? Cum ajunsese în halul ăsta? Abia mai putând să respire, Carmen îl urmări pe Russ cum se chinuiește să-și ruleze o țigară, cum scapă tutun pe podea și cum înjură cu voce tare. În starea în care era, cum Dumnezeu să-l facă să înțeleagă că nu trebuie să scape un cuvânt despre legătura ei cu Red Lizard?

Putea să se întoarcă în bucătărie, să fugă prin ieșirea de incendiu și să se ascundă printre tomberoanele de gunoi până pleca el? Ar fi funcționat? Sau poate dacă-și îndesa o pungă de hârtie pe cap? Oh, Doamne, cum de i se putea întâmpla asta tocmai ei?

— Îmi stai în drum, mormăi Baz, încercând să treacă pe lângă ea cu o tavă cu pahare goale.

Nick, din cealaltă parte a încăperii, o văzu pe Carmen cum șovăie și îi sări în ajutor.

— Aici, strigă el, arătând către Marele Russ.

Oh, Doamne.

42

Marele Russ îşi ridică privirile atunci când Carmen se apropie şovăind de el. Avea părul încărunţit şi ciufulit, iar faţa îi era brăzdată de cute adânci. Trebuia să aibă cam patruzeci şi cinci de ani acum. Dar părea de şaizeci. Şi tremura rău de tot.

— Bună. Uite-ţi cafeaua, zise Carmen, riscând să-l privească în ochi şi văzându-l cum se încruntă.

— Noroc, iubito. Nu prea mă simt eu aşa bine. Ne-am mai întâlnit cumva?

Nu o recunoscuse! Uşurată, Carmen aşează cana cu cafea pe masa din faţa lui.

— Nu, nu cred. Două bucăţele de zahăr?

Marele Russ încuviinţă din cap, mormăind ceva în timp ce se întindea să apuce cana. În clipa următoare, cafeaua se vărsă pe masă.

— Scuze. Îmi tremură mâinile. Poţi să mă ajuţi puţin, iubito, te rog? În timp ce o privea cu ochi înceţoşaţi, încruntarea de pe frunte i se adânci. Eşti sigură că nu ne ştim de undeva? Figura ta mi-e cunoscută. Ai lucrat cumva în Cornwall?

— Niciodată, clătină hotărât din cap Carmen. Uite, nu-i prea fierbinte? întrebă ea, ducându-i la gură cana.

Din păcate, nu îndeajuns de fierbinte cât să-l ardă la limbă şi să nu mai poată vorbi. După ce sorbi cu zgomot câteva guri de cafea, Russ se lăsă pe spate şi spuse încâlcit:

— Te-am mai văzut eu undeva, ştiu sigur.

— Poate că am trecut unul pe lângă altul pe stradă, spuse Carmen, străduindu-se să aibă o voce veselă când îl văzu pe Nick apropiindu-se de ei.

— Nu, doar ieri am venit de la Manchester, răspunse Russ, încercând zadarnic să-şi ruleze o altă ţigară. Tu ai fost vreodată la Manchester? întrebă el nedumerit, uitându-se lung la ea.

— Îmi pare rău, replică Nancy, dornică să schimbe subiectul. Ia ascultă: putem să-ţi spălăm hainele aici dacă tu...

— Am mai văzut-o eu, îi spuse Russ lui Nick, întinzându-şi un deget tremurător către Carmen. O ştiu eu de undeva. O să-mi aduc eu aminte.

Fără ca Russ s-o vadă, Carmen îşi dădu ochii peste cap către Nick.

— Cel mai bun lucru să-ţi aminteşti ceva e să nu te mai gândeşti la asta, îi sugeră Nick. Şi ce te-aduce pe la noi tocmai din Manchester, Russell?

— Mă duc spre Cornwall. Mă întorc în Cornwall, rosti cu greu Russ. Să stau cu fratele meu în Penzance. Tuşi şi îşi scăpă foiţa de ţigară în poală. Trebuia să schimb trenu' ieri în Paddington.

— Nick, strigă Annie din uşa bucătăriei, fluturând un telefon. Eşti căutat.

Carmen răsuflă uşurată când Nick se scuză faţă de Russ şi se duse la telefon.

— Şi de ce n-ai prins trenul spre Cornwall? îl întrebă ea, ajutându-l să-şi termine cafeaua.

— A întârziat, da? Aşa că am intrat într-un bar. Şi pân' la urmă am cheltuit banii de bilet pe bere. M-am trezit pe nişte scări azi-dimineaţă. Cineva mi-a zis de locul ăsta. Nu-i

rău aici, aşa-i? Clipi şi se uită din nou cu atenţie la Carmen. Ai avut părul lung?

Inima lui Carmen începu să bată nebuneşte. În orice clipă, el avea să o recunoască şi apoi avea să o strige în gura mare.

— Ascultă, spuse ea calmă, străduindu-se să-şi ascundă panica. Dacă fratele tău te aşteaptă, chiar ar trebuie să te duci la Penzance. Noi avem aici un... ăăă... fond de urgenţă, care poate să-ţi acopere costul biletului de tren. Cred că te-ar ajuta, ce zici?

Ochii lui Russ se umplură de lacrimi.

— Binecuvântată fii, iubito, sigur că m-ar ajuta. Cred că se întreabă unde naiba sunt.

— Bine, am să-ţi aduc banii. Dar trebuie să-mi promiţi că de data asta chiar ai să-ţi cumperi un bilet, spuse Carmen, sărind în picioare.

Se îndreptă repede spre camera din spate, descuie dulapul în care îşi ţinea geanta şi mulţumi Cerului că trecuse pe la un bancomat în drum spre serviciu.

— Ce faci acolo? întrebă Nick din spatele ei, iar Carmen tresări şi se întoarse vinovată.

— E disperat să ajungă în Cornwall.

Văzând bancnotele de zece lire din mâna ei, privirea lui Nick se îmblânzi.

— Dar tu nu-ţi permiţi să faci asta, zise el.

— E OK, crede-mă. Chiar vreau s-o fac.

— Ieri la prânz am fost să ne uităm după nişte abajururi pentru dormitorul tău, începu Nick, şi până la urmă le-ai ales pe cele de hârtie pentru că erau cele mai ieftine. Iar acum îi dai — cât? o sută de lire? — unei persoane complet necunoscute. Doamne, eşti extraordinară, concluzionă el, clătinând încet din cap şi luând-o în braţe.

Carmen se simți cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

— Ei, nu-i deloc așa, răspunse ea, neputând să îl privească în ochi.

— Ba da, ești extraordinară. Câți oameni ar face asta? Mângâind-o pe față, Nick o sărută cu tandrețe. De-asta te iubesc eu.

— Îh, exclamă Annie din pragul ușii și își acoperi ochii. Oameni *sărutându-se*. Nu e cam devreme pentru giugiulelile astea?

— Pentru mine nu e niciodată prea devreme, îi răspunse Nick, dându-i drumul lui Carmen.

În fața adăpostului, Carmen îi arătă hotărâtă lui Russ drumul către gară.

— Trebuie să cumperi un bilet de tren, repetă ea.

— Știu, încuviință el din cap. Așa o să fac. Fratele meu mă așteaptă.

Carmen se urî pentru că era atât de curioasă, dar trebuia să-l întrebe, simțea nevoia să știe.

— Mai ai și alte rude? îl întrebă ea blând. Ai fost vreodată căsătorit?

Privirea lui Russ se întunecă. Rămase tăcut câteva clipe, și doar mărul lui Adam i se mișca întruna.

— Am fost. Am fost foarte fericiți. Josie, așa o chema. Dar a murit, acum patru ani. Hemoragie cerebrală. Bang! și s-a dus, așa, dintr-odată.

— Oh, Russ, îmi pare atât de rău. E cumplit.

Carmen era îngrozită.

Russ încuviință din cap.

— Doar patru'ș'unu de ani, atât avea. Josie a mea, iubirea vieții mele. Am vrut să mor și eu. Trebuia să-mi zbor creierii. În schimb mă omor încetul cu încetul, bând până o să crăp.

— Şi asta te face să te simţi mai bine? întrebă Carmen.

— Nu, răspunse el obosit. Mai rău.

— Poate că a venit timpul să te opreşti. Nu cred că Josie ar fi vrut să te vadă în halul ăsta.

— Ştiu, ştiu..., zise el ruşinat şi se înfăşură mai bine în haină.

— Trebuie să mă întorc la muncă, spuse Carmen. Ascultă, să ai grijă de tine. Să te muţi în Cornwall ar putea însemna un nou început.

Russ nu bătu din palme şi nu strigă: „Da, da, ar *putea*!", ci murmură, pesimist:

— Mda, bine. Îşi şterse nasul cu dosul palmei şi mai spuse: Mulţumesc pentru bani.

Apoi se întoarse şi începu să se îndepărteze.

— Noroc bun, îi ură Carmen.

Russ se opri şi se uită înapoi.

— *Ştiu precis* că te-am mai văzut eu undeva, zise el, apoi, îndreptând un deget scurt şi gros către ea, spuse din nou: O să-mi aduc eu aminte.

Tocmai de aceea încerc eu să te scot de aici, se gândi vinovată Carmen, să te ştiu suit într-un tren înainte să-ţi aminteşti, şi înainte să-mi distrugi viaţa aşa cum ţi-ai distrus-o pe a ta.

— La şase termini, nu-i aşa? întrebă Antonio. Ieşi cu mine să bem ceva după serviciu?

Mia începea să realizeze că totuşi nu făcuse unul dintre cele mai înţelepte lucruri. „Gândeşte-te bine înainte să flirtezi" era o maximă la care nu aderase, iar acum suporta consecinţele. În ultimele două săptămâni, Antonio devenise din ce în ce mai insistent. La început îi plăcuse, dar acum nu mai ştia cum să pună capăt acestei poveşti. Dacă Antonio şi

Sadie s-ar despărți, Sadie ar rămâne iarăși singură. Și dacă se hotărăște să se întoarcă la Connor? Să vezi atunci răzbunarea Cerului!

— Antonio, nu pot. Tu ești cu Sadie.

Ar fi vrut ca el să n-o mai privească cu ochii ăia jalnici de pui de focă.

— Nici o problemă, își ridică mâinile Antonio. Are cursuri până la zece.

— Dar nu pot să-i fac asta, replică ferm Mia.

— OK, în regulă. Vrei să termin cu ea, asta vrei?

— Nu! Cred că trebuie să rămâneți împreună.

— Dar pe tine te plac mai mult, insistă Antonio. Sadie e mult prea bătrână pentru mine.

Ups!

— Eu am doar șaisprezece ani, spuse cu voce tare Mia. Iar *tu* ești prea bătrân pentru mine.

— Dar ești atât de matură pentru vârsta ta, stărui el.

Iar tu ești cam imatur pentru a ta, se gândi Mia.

— Tata este foarte protector. Ar înnebuni să afle, spuse Mia, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt în spatele biroului și întrebându-se de ce nu-i vine în ajutor telefonul, sunând. Uite, mulțumesc pentru propunere, dar nu pot. Chiar trebuie să rămâi împreună cu Sadie.

— Nu pot să cred că spui asta, răspunse Antonio, care arăta acum ca un pui de focă pe care îl aștepta o bătaie zdravănă cu un ciomag.

Adevărul e că nici Miei nu-i venea să creadă. Dar venise vremea să se retragă repede.

— Vă stă nemaipomenit împreună. Toată lumea zice asta, minți ea.

— Așa crezi?

— Categoric. Doamne, Sadie e o femeie uluitoare. Cred că eşti foarte norocos că e iubita ta.

Aruncând o privire către dreapta, Antonio păli brusc şi începu să se retragă pe nesimţite. Mia îi urmări privirea şi văzu că uşa de la vestiarul femeilor era deschisă, iar în prag se afla chiar Sadie, ascultându-i fiecare cuvânt.

— Aşa deci, mormăi repede Antonio. Păi... eu am un client care mă aşteaptă sus...

Sadie îl urmări cum se îndepărtează. Avea faţa crispată. Întorcându-se, o privi cu asprime pe Mia şi apucă mânerele genţii sale Adidas atât de strâns încât degetele i se albiră.

— Nu ştiu ce joc joci tu, şuieră ea printre dinţii încleştaţi, dar eu n-am fost niciodată mai umilită ca acum!

Mai devreme, în sala de gimnastică, Nancy privise fascinată la o tânără dolofană, cu părul blond ciufulit şi îmbrăcată într-un impecabil trening galben, care stătea pe bicicleta de lângă ea. Timp de patruzeci de minute, blonda rămăsese acolo fără să facă nici un exerciţiu. Nici o singură pedală mişcată, nici o singură calorie consumată. În schimb, se cufundase într-un număr din revista *Heat* şi mâncase două pachete mari de biscuiţi cu ciocolată Wagon Wheels şi un baton Caramac cu caramel. Ridicându-şi ochii şi observând cu câtă invidie se uita Nancy la baton, îi oferise cu generozitate o bucăţică.

— Haide, te rog, ia şi tu. Are un gust nemaipomenit.

— N-am mai mâncat un Caramac de atâţia ani, răspunse Nancy. Nu ştiam că încă se mai fac.

— Dacă s-ar opri producţia de Caramac, cred că viaţa nici n-ar mai merita trăită. La naiba, exclamă ea uitându-se la ceas, închise în silă revista şi se dădu jos de pe bicicleta de exerciţii. Vorbind de viaţa asta care ne chinuieşte, cred că începe ora mea.

Blonda îi făcu cu mâna și o porni — fără nici un entuziasm — către sala de aerobic. Era șapte fix, ceea ce însemna că fata era înscrisă la cursul pentru avansați al lui Sadie.

Nu era de mirare că își conserva energia.

Cincisprezece minute mai târziu, Nancy era la bar și își comanda o cafea, când auzi în spatele ei un șuierat ciudat, ca zgomotul scos de niște foale ruginite.

— Oh, Doamne, picioarele mele, *plămânii* mei, gâfâi blonda ciufulită. Trase un scaun înalt și încercă să se urce pe el. Între buze avea o țigară neaprinsă. Tocmai am petrecut cele mai lungi și total îngrozitoare treizeci de minute din viața mea, continuă ea. Ai un foc?

Pe tejgheaua barului era o cutie de chibrituri Lazy B.

— De fapt, cincisprezece minute, spuse Nancy, aprinzând un chibrit și apropiindu-l de țigara blondei.

— La naiba. Mă simt de parcă au trecut cincisprezece ore, răspunse blonda și comandă barmanului o vodcă mare cu apă tonică, apoi trase adânc câteva fumuri. Niciodată, nu mai fac asta *niciodată*. Mă cheamă Tabitha, apropo, adăugă ea, întinzând o mână tremurândă.

— Pe mine Nancy. Își strânseră mâinile. E prima dată?

— Prima și ultima, se strâmbă Tabitha. Iubitul meu drag a considerat că trebuie să mai dau jos câteva kilograme, așa că mi-a făcut cadou de ziua mea un abonament la clubul ăsta. A zis că un loc precum Lazy B are să mă transforme într-o nouă persoană.

De ce îi sunau atât de familiar cuvintele astea? Oh, da, erau exact cele pe care le-ar fi rostit și Jonathan, fostul ei soț. Ce ciudat că nu îi ducea deloc dorul!

— Ei, măcar acum îi poți spune că ai venit și ai încercat, zise Nancy.

— De fapt, ziua mea de naştere a fost înainte de Crăciun. Între timp ne-am despărţit. Era un terorist, genul de tip căruia îi place să controleze absolut totul, continuă cu o grimasă Tabitha. Cunoscut, de altfel, ca un veritabil ticălos. Am hotărât că merit mai mult decât un bărbat care să-mi turuie întruna câte calorii conţine budinca de Crăciun. Mai trase un fum adânc din ţigară. Dar eram conştientă că abonamentul ăsta trebuie să fi costat o groază de bani, aşa că m-am gândit să vin pe-aici şi să văd despre ce-i vorba. L-am cumpărat azi-dimineaţă de la Harvey Nichols[1] special pentru asta, adăugă ea mândră, arătând spre treningul ei galben şi nou. Mă simt destul de în formă când mă privesc în oglindă. Toate fetele de la serviciu au murit de râs când le-am spus ce-am de gând să fac astă-seară. Li s-a părut cel mai haios lucru din lume. Tocmai de aceea m-am hotărât să le arăt ce bună sunt şi m-am înscris la cursul pentru avansaţi. Doamne, ce minte mai am şi eu!

— Dar nu trebuie să te chinuieşti la avansaţi, spuse Nancy. Ai putea foarte bine să o iei cu începătorii. Sau doar să lucrezi la aparate, cum fac şi eu. Astfel îţi descoperi propriul ritm.

— Cred că mi-ai văzut ritmul când am fost la biciclete, zise strâmbându-se Nancy. Să fiu sinceră, nu cred că am să fiu în stare să fac aerobic.

— Nu ştii niciodată, o încurajă Nancy. Poate că o să înceapă să-ţi placă.

— Mă cunosc bine, răspunse Tabitha. Stingându-şi ţigara şi dând peste cap vodca rămasă, spuse: Sunt sigură că n-o să mai calc pe-aici. Aşa îşi scot profitul cluburile de genul

[1] Magazin universal londonez de lux, creat în 1813, aflat în concurenţă cu faimosul Harrods (n. red.).

ăsta, nu? De la vizitatorii de o singură zi. Oh, dar cine e *ăla*? Lucrează aici?

Ochii Tabithei se luminaseră. La celălalt capăt al barului, Connor afișa graficul cu turele personalului pentru săptămâna următoare și glumea cu un grup de jucători de squash.

— Îl cheamă Connor, răspunse Nancy cu inima strânsă. E patronul clubului.

— Uite, el e genul meu de bărbat, exclamă înfocată Tabitha. E la fel de drăguț pe cât e de arătos?

Nu, e urâcios.

— Da, recunoscu în silă Nancy.

— E însurat?

— Nu.

— Hei, poate că până la urmă locul ăsta nu-i chiar așa de rău. Deși își terminase băutura și se pregătise să plece, Tabitha se așează acum înapoi pe scaun și își scutură entuziasmată scrumul care îi căzuse pe treningul galben. Îl cunoști? Poți să-mi faci cunoștință cu el? Ce-ar fi să mergem la el și să-l salutăm? Oh, Doamne, cum arăt?

Nancy o privi și brusc se simți ca una dintre surorile cele urâte care privește cum pleacă Cenușăreasa cu Făt-Frumos. Acum, când nu mai șuiera ca niște foale vechi, Tabitha arăta radioasă, îmbujorată de la ultimele exerciții fizice și încântată că are să-l cunoască pe Connor.

Străduindu-se să zâmbească, Nancy se întreba dacă așa se simt și masochiștii.

— Stai liniștită. Arăți foarte bine.

Cine știe, poate că Tabitha avea să se dovedească până la urmă femeia ideală pentru Connor. Poate că era chiar *genul* lui.

43

Era duminică după-amiază. Carmen se uită în cuptorul unde se rumenea plăcinta cu peşte. Chiar ea o făcuse, pentru că era una dintre mâncărurile preferate ale lui Nick. Cod şi crevete, cu un strat de cartofi tăiaţi felii, ciuperci, roşii şi sos gros de brânză. Îi luase mult timp să pregătească totul, dar chiar îi făcuse plăcere. Nick avea să fie tare mulţumit.

În timp ce ştergea masa, Carmen auzi uşa de la intrare de jos cum se deschise şi apoi se închide cu zgomot, semn că Nick se întorsese de la magazinul de băuturi. Se gândi, zâmbind în sinea ei, cât de mult i se schimbase viaţa în ultimele două luni. În tot cursul anului trecut nu-şi gătise nici măcar o dată, deoarece nu avea rost. Era mai la îndemână să supravieţuiască doar cu supe la plic, pâine prăjită, ceşti de ceai şi biscuiţi. Doar din când în când se aventurase la câte un fast-food. Să gătească acasă i se păruse o adevărată pierdere de timp şi risipă de efort, mai ales când nici nu-i făcea plăcere să mănânce.

Dar acum, totul se schimbase. Clătind şervetul, Carmen şterse mândră robinetele de crom şi se întoarse să-l întâmpine pe Nick care apăruse în bucătăria micuţă.

— Valpolicella[1], flutură el triumfător sticla. Ştiu că e roşu, dar era la ofertă specială. Trei lire nouăzeci şi nouă.

[1] Vin italian din regiunea Verona, al doilea ca producţie după Chianti (n. red.).

— Roşu e numai bun, îl asigură ea, pentru că o ofertă specială nu putea fi ratată. Şi chiar dacă fusese plecat doar pentru zece minute, ea îl îmbrăţişă pentru a-i arăta că se bucura să-l vadă acolo. Cina e aproape gata, spuse.

— Deci eşti pregătită pentru una scurtă înainte? întrebă el, mijindu-şi vesel ochii. Sau preferi ceva mai lent după masă?

— Vrei să spui că am de ales? Hei, se vede că nu mai ai optsprezece ani.

— E o provocare? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Pentru tine, evident! Ei bine, aşa-mi trebuie că m-am încurcat cu un bărbat trecut de prima... aaau! ţipă Carmen când el o apucă de braţe şi o trase afară din bucătărie.

— Şi acum, jos hainele. O să vedem noi cine e trecut, da? Să m-anunţi dacă nu mai poţi ţine pasul, continuă Nick, împingând-o către dormitor.

Îi trase tricoul bleumarin peste cap, apoi îşi scoase şi el cămaşa.

— Ar trebui să opresc cuptorul, chicoti Carmen când el o trânti pe pat şi îi trase în jos blugii. O să se ardă peştele.

— Deja inventezi scuze? Să-ţi fie ruşine, glumi Nick, scoţându-şi pantalonii şi aruncându-i teatral într-o parte precum un magician.

— Ce e zgomotul ăsta? întrebă deodată Carmen, ascultând cu atenţie.

— Vai, dragă, *şi mai multe* scuze? Nick clătină din cap şi ţâţâi. Acum ai intrat în panică. Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc — au intrat hoţii, ne mănâncă cina, ne beau...

— Nu, vorbesc serios, repetă ea, încercând să scape de el. *Aud* ceva.

— Sunt bătăile inimii mele, rânji el.

— Ascultă, zise ea, punându-i un deget pe buze. Parcă cineva ar face un duş.

— Nişte spărgători înnebuniţi după igienă? se miră el.

Sărind din pat, Carmen alergă prin dormitor doar în sutien, chiloţi şi ciorapi de lână.

— Dacă spărgătorii sunt sub duş, îi strigă el, ai să-i sperii de moarte.

— Oh... oh... *oh*, ţipă Carmen, alunecând pe podeaua umedă de la intrarea în living.

Din tavan curgea apă într-o adevărată cascadă, revărsându-se peste covor şi mobilă.

— La naiba, exclamă Nick în spatele ei.

— S-o oprim! strigă ea, fluturându-şi braţele neajutorată înspre tavanul crăpat. Cum facem s-o oprim? Oh, nu, uită-te la pereţi! Uite-te la canapea!

— Unde-i robinetul de închidere? Nick privi disperat în jur. Făcu doi paşi şi se strâmbă când picioarele lui goale se cufundară în covorul ud. Dumnezeule, ce scârboşenie, parcă merg printr-o mlaştină.

Năvălind în baie, Carmen înşfăcă un prosop mare turcoaz şi se înfăşură în el. Alergă în jos pe scări şi chiar când ajungea la parter, uşa proprietarului ei se dădu de perete. Domnul Sadler, în maieul lui cu găurele prin care îi ieşea părul de pe piept, cu burta revărsată peste betelia pantalonilor, o privea furios.

— Ce mama dracului ai făcut? urlă el. Îmi curge apă prin tavan!

— Crezi că apa curge doar din tavanul *tău*? răspunse Carmen înfuriată. Să vezi cum curge şi prin tavanul *meu*! Cred că s-a spart vreo ţeavă în pod sau ceva. Unde-i robinetul de închidere?

Domnul Sadler scoase un mormăit de dezgust, semn că nu era întâia oară când se întâmpla aşa ceva. Lui Carmen îi trecură fulgerător prin faţa ochilor petele de pe tavanul

livingului — cele pe care ea și Nick se chinuiseră atâta să le acopere cu vopsea.

— Robinetul de închidere, da, oftă el, intrând agale în apartamentul său.

Sperând că îmbrăcămintea sumară pe care o purta domnul Sadler nu însemna că și el făcea cu soția lui același lucru pe care voiau să-l facă ea și Nick, Carmen îl urmă până în bucătărie și îl văzu închizând robinetul din dulapul de sub chiuvetă.

— Și acum? întrebă Carmen. Eu ce fac cu livingul meu?

— Du-te și salvează ce mai poți. Îndreptându-se cu greutate, domnul Sadler scoase un telefon mobil din buzunar și începu să tasteze un număr. Fratele meu e instalator, îl chem să vină imediat aici.

— El e cel care a reparat instalația și ultima dată? întrebă cu subînțeles Carmen.

Domnul Sadler mormăi și își întinse mâna liberă sub chiuvetă, de unde scoase la iveală o cutie cu lumânări.

— Ar fi bine să iei și câteva din astea. Trebuie să opresc lumina dacă vrem să nu ne curentăm, și curând se întunecă.

Nick o cuprinse în brațe pe Carmen.

— Are să fie bine, o încurajă el. O să aranjăm la loc casa, stai liniștită.

— Dar totul e distrus, spuse tristă Carmen, pe când apa continua să picure din tavan.

— E doar apă. Covorul o să se usuce. Am reușit să salvez televizorul, o consolă el. L-am dus în dormitor.

— Fratele domnului Sandler vine încoace s-o repare. Probabil echipat cu bandă izolatoare și adeziv, se strâmbă Carmen. Și nici nu mai avem curent electric. Are să fie întuneric beznă și frig de-or să ne înghețe oasele până diseară.

— Hei, nu-ţi mai face atâtea probleme. Mângâindu-i cu tandreţe părul ţepos şi ud, Nick spuse: Poţi să vii să stai la mine. Apoi, trăgând jucăuş de prosopul turcoaz, adăugă: Mai bine te-ai duce şi te-ai îmbrăca dacă nu vrei ca fratele domnului Sadler să-ţi facă ochi dulci.

— Pun pariu că te bucuri că ai venit azi pe la mine, spuse ea, zâmbind trist. Nici căldură, nici lumină şi nici sex.

— Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă el, mijindu-şi lasciv ochii în timp ce Carmen se îndrepta către dormitor să se schimbe. Mai avem plăcinta cu peşte.

Până ce Carmen s-a îmbrăcat şi şi-a adunat într-o geantă nişte haine pe care să le ia cu ea acasă la Nick, el deja aranjase totul pe masă. Poate covorul cel verde îmbibat cu apă semăna cu o mlaştină, dar Nick ştersese masa şi două scaune micuţe, împodobise masa cu toate lumânările primite de la domnul Sadler şi turnase vinul în pahare. Acum stătea aşezat la masă cu un aer solemn şi ţinea deasupra capului umbrela în dungi albe şi purpurii a lui Carmen, în timp ce apa continua să picure din tavan.

— Te iubesc, şopti ea, aşezându-se lângă el şi sărutându-l.

— Trebuie să împărţim umbrela. Şi eu te iubesc, răspunse Nick. Haide acum, mănâncă până nu se răceşte.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în uşă.

— A venit instalatorul, strigă domnul Sadler în vreme ce Carmen îşi împingea în spate scaunul şi venea la uşă pleoscăind prin covorul îmbibat cu apă.

— Bun, chepengul prin care poţi urca spre acoperiş se află în living, îl informă domnul Sadler pe instalator. Întorcându-se către Carmen, îi făcu semn să se dea la o parte pentru a face loc scării. În regulă, dragă? Mai curge apa? Fratele meu n-a putut veni — avea bilete la meciul cu Arsenal

pentru astă-seară — și așa că am sunat la un număr din Pagini Aurii. Ups, ferește spatele!

Carmen îl privi pe Joe James, aflat în spatele domnului Sadler. Joe o privi uluit pe Carmen. Timpul încremeni, sau poate trecu în viteză — Carmen era prea șocată pentru a-și da seama.

— Carmen! exclamă Joe.

— Măi, măi, ce zici de-asta! dădu din cap jovial domnul Sadler. Voi doi vă cunoașteți, nu? Dându-i un ghiont lui Joe, adăugă: Asta înseamnă că-mi faci o reducere?

Carmen își simțea capul plin cu spumă expandată, din cea care se băga în găurile din pereți. Asta era mai rău decât apariția la adăpost a Marelui Russ. Îl urmări pe Joe cum își cară scara și cutia cu scule până în living și apoi le trântește pe covor. Cum se uită lung la Nick, așezat, ca într-un tablou suprarealist, la masă, bând vin roșu și ținând deschisă umbrela în dungi.

— Îmi pare rău, spuse Joe, dar chiar nu înțeleg nimic. Ce se întâmplă aici?

— O țeavă spartă, bănuiesc, răspunse vesel Nick. Tu ești instalatorul. Tu trebuie să știi mai bine.

Ignorându-l pe Nick, Joe se întoarse către Carmen.

— Tu chiar *locuiești* aici? o întrebă el. Ce cauți tu într-un loc ca ăsta?

— M-am mutat acum câteva săptămâni, răspunse Carmen, total amorțită. Joe, putem discuta o clipă singuri...

— Joe? întrebă surprins Nick. El e fostul prieten despre care mi-ai povestit?

Fața lui Joe se crispă.

— Ce le-ai spus tu oamenilor? întrebă el defensiv.

Oh, Doamne, dintre toți instalatorii din Pagini Aurii...

— Ei, *nimic*, stărui Carmen, dar aş vrea totuşi să discut puţin cu tine în bucătărie...

— Dar să nu mă puneţi pe mine să plătesc şi pentru taifasul vostru, mormăi domnul Sadler, uitându-se la ceas.

— Dar n-are nici o logică, scutură din cap uluit Joe. Ce s-a întâmplat cu Fitzallen Square? De ce nu mai stai acolo?

De ce nu-ţi ţii tu *închisă* gura aia mare, asta ar fi vrut Carmen să-i replice. Ori asta, ori să-i dea cu scara în cap şi apoi să-i înfigă vârful umbrelei în inimă.

— Fitzallen Square? Acum era rândul lui Nick să fie nedumerit. Dar ce făceai tu în Fitzallen Square?

— Acolo a locuit ultima dată, îi răspunse Joe, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

— Poftim? Nick începu să râdă. Dar nu mi-a zis nimic despre asta. Vrei să spui că ai închiriat o cameră într-una din casele alea mari? Sau poate că ai locuit cu vreun tip super bogat?

El glumea, dar lui Carmen nu-i venea deloc să râdă.

— Ia stai puţin, dar *tu* cine eşti? întrebă Joe.

— Sunt prietenul lui Carmen, răspunse calm Nick. De ce? Ai vreo problemă cu asta?

— Cred că tu eşti cel care are o problemă, amice, dacă nu ştii unde a locuit Carmen până mai acum, răspunse Joe, rânjind dispreţuitor.

— OK, gata, strigă Carmen, îngrozită că şi domnul Sadler îi asculta cu gura căscată. Am să-i *spun* lui Nick...

— Dar de ce să nu-mi spună el? Vocea lui Nick devenea tăioasă. Se pare că de-abia aşteaptă s-o facă.

— Deci ce s-a întâmplat? se întoarse Joe către Carmen. Ai vândut-o?

Carmen nu spuse nimic.

— Ce să vândă? întrebă Nick, punând jos umbrela.

— Casa din Fitzallen Square. Joe începea să se distreze. O casă a naibii de mare, cinci etaje, coloane la intrare, tot tacâmul.

— Dar *a cui* casă e? întrebă încruntat Nick.

— A ei, normal. Întorcându-se din nou către Carmen, care abia mai avea putere să respire, Joe întrebă: Sau poate că ai închiriat-o vreunui prinț arab sau altcuiva? Dar tot nu înțeleg. De ce ai renunța la palatul ăla pentru dărăpănătura asta jegoasă...

— *Poftim?* exclamă indignat domnul Sadler.

— ...și ai uita să-i spui acest mic amănunt și prietenului tău? continuă pe un ton insinuant Joe, privind-o satisfăcut pe Carmen, albă ca varul la față.

44

Camera se cufundă în tăcere, nu se auzeau decât picăturile de apă care mai cădeau din tavan. În cele din urmă, cu o uimire neîncrezătoare, Nick întrebă:

— Ai o casă în Fitzallen Square?

— Da, încuviinţă încet din cap Carmen. Am.

— Dar cum? Cum de *poţi* să ai aşa ceva?

— Păi... eu...

— E putred de bogată, amice. Are mai mulţi bani decât Banca Angliei. Dându-şi seama ce stârnise, Joe spuse triumfător: Dar nu ţi-a spus asta niciodată. Ciudat, nu? Ei, dar aşa sunt nemernicele astea bogate. Nişte zgârie-brânză. Cred că era îngrozită să nu-i ceri împrumut o hârtie de cinci lire.

— Dar ia spune tu, se repezi furioasă Carmen, cine m-a făcut să fiu aşa? Dumnezeule, ai un tupeu...

— E-adevărat? întrebă Nick.

— Ce? întrebă Carmen, simţindu-se ca un animal încolţit, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei.

— E-adevărat?

— Bineînţeles că nu-i adevărat!

— Şi-atunci de ce nu mi-ai spus niciodată că ai atâţia bani?

Oh, *Doamne.*

— Pentru că... pentru că nu e relevant, se bâlbâi Carmen.

Îl auzi pe Joe în spatele ei cum pufăie batjocoritor.

— Pentru că n-ai avut încredere în mine? întrebă Nick cu o figură împietrită.

— Nu!

— Atunci *de ce*?

— Păi... pur şi simplu... n-am putut..., îngână ea, încurcându-se în vorbe.

— Bine atunci. Nick se ridică brusc în picioare. Mulţumesc mult. Adio.

Trânti uşa cu putere în urma lui.

— *Ticălosule!* ţipă Carmen către Joe.

— Oare de ce? Pentru că am spus adevărul? Joe ridică din umeri, apoi rânji satisfăcut. Hei, tocmai m-am gândit. Dacă mi-ai fi împrumutat cele douăzeci de mii de lire n-aş mai fi lucrat eu pentru ăştia, spuse el arătând logoul imprimat pe salopetă. Iar secretul vinovăţiei tale ar fi fost în siguranţă, fiindcă nu eu aş fi venit acum aici.

Se dovedea un mizerabil. Iar Nick avea toată dreptatea să fie supărat pe ea. Nemaisuportând situaţia, Carmen ieşi în fugă din apartament. Afară începuse să plouă. Îl prinse din urmă pe Nick la capătul străzii şi îl trase de mâneca puloverului deja ud când el nu se întoarse.

— Nick, te rog, nu e aşa cum pare. Trebuie să m-asculţi şi pe mine.

— Oare? Eu cred că lucrurile stau exact aşa cum am auzit. O privi încruntat, înlăturându-şi părul ud care îi căzuse peste ochi. Nu-i de mirare că mereu ai fost foarte rezervată şi n-ai spus nimic despre tine. De unde ai banii?

— De la soţul meu. Am fost căsătorită cu Spike Todd. Dinţii lui Carmen clănţăneau de frig şi frică. Din Red

Lizard, completă ea văzând nedumerirea lui Nick, ai cărui cântăreţi favoriţi erau Chas şi Dave[1]. E o formaţie rock.

— Iar acum nu mai eşti căsătorită. Ai divorţat de el, spuse Nick. Iar aranjamentul de la tribunal te-a îmbogăţit cu o casă în Fitzallen Square. Ce noroc, nu-i aşa?

— N-am divorţat de el. A murit.

Pe de o parte, Carmen se minuna că Nick chiar nu ştia asta; pe de alta, se întreba dacă faptul că era o tânără văduvă putea să fie în favoarea ei şi să-i aducă puţină compătimire.

— Când?

Nick nu părea absolut deloc compătimitor.

— Acum trei ani.

— Cum?

— Supradoză de droguri, spuse ea, clipind repede pentru a scăpa de stropii de ploaie rece care îi intraseră în ochi. Era dependent.

— L-ai iubit?

— Din toată inima.

— Cât valorează casa? Cea din Fitzallen Square?

O interoga. Carmen ştia cât de important era să fie sinceră acum.

— Nu ştiu sigur. Vreo şase milioane de lire, ceva de genul ăsta.

— Credit ipotecar?

— Nu.

— Şi câţi bani mai ai în afară de ea?

— Cred că... încă pe atâţia, răspunse ea, întrebându-se dacă acum el are să-i ceară şi un extras de cont; poate şi o declaraţie de venit.

[1] Chas Hodges şi David Peacock, cântăreţi pop rock cockney, cu dese apariţii TV, şi faimoşi pentru cântecele scrise şi înregistrate pentru clubul de fotbal Tottenham Hotspur (n. red.).

— Şi când mă gândesc cât de extraordinară te-am crezut săptămâna trecută când am văzut că i-ai oferit tipului ăluia banii pentru biletul de tren până în Cornwall, spuse dezgustat Nick. Nu-ţi dai seama că mă simt ca un prost?

— Nick, eu...

— Mă simt ca un *afurisit* de prost. Buzele i se strânseră de furie. Bănuiesc că totul a fost o glumă proastă.

— Nu! ţipă Carmen, îngrozită că Nick putea crede aşa ceva, şi făcu un pas spre el, dar Nick se dădu înapoi.

— OK, acum te mai întreb o dată. De ce nu mi-ai spus toate astea?

— Mi-a plăcut de Joe. Am avut încredere în el. Dar m-am înşelat, spuse ea pe un ton sfidător. De la început m-a păcălit. N-a vrut decât să pună mâna pe banii mei.

— Iar tu ai crezut că şi eu sunt la fel.

— *Ba nu*, zise ea, dorind din tot sufletul ca el să înţeleagă situaţia.

— Bine, deci ai crezut că probabil nu sunt ca el, dar nu erai sută la sută sigură, spuse Nick.

— Mă rog... ceva de genul ăsta. Cred că da.

Nu era chiar ce avea în minte, dar nu ştia cum să-i explice frica pe care Joe i-o insuflase.

— N-ai încredere în mine. Crezi că sunt un profitor, spuse Nick cu o furie rece.

— Oh, te rog, nu gândesc deloc aşa! *Urma* să-ţi mărturisesc asta, îl imploră ea.

— Nu, nu cred. Ai închiriat un apartament în Battersea şi m-ai lăsat să te ajut să-l zugrăveşti, începu el pe un ton grav. Annie a fost în oraş şi ţi-a cumpărat drept cadou de inaugurare a casei un set de căni pentru că eu i-am spus că tu nu aveai decât unele ciobite. Şi ştii ceva? *Ea* nu are şase milioane în bancă. Dumnezeule, exclamă el, nu înţeleg cum poţi să faci aşa ceva.

— Îmi pare rău, spuse Carmen, care chiar se simţise atunci foarte prost. Îmi pare rău, dar spune tu cum aş fi putut să le refuz?

— Nu ştiu ce să zic, ripostă el. Poate spunându-i adevărul? Mărturisindu-i că tu eşti o multimilionară care nu are nevoie de nenorocitele alea de căni. Să-i spui că atunci când nu stai într-o dărăpănătură jegoasă închiriată în Battersea, locuieşti într-o casă elegantă din Chelsea. Brusc, un alt gând îi trecu prin minte, şi întrebă: Cine mai locuieşte acolo? Sau stai numai tu în toată casa?

— Nancy, răspunse Carmen. Şi Rose, mama lui Nancy. Şi Rennie, fratele lui Spike.

Sinceritatea era foarte bună, dar tot nu putea să-i povestească faptul că Rennie se deghizase în cerşetor şi venise la adăpost pentru a-l spiona chiar pe el.

— Nancy, râse el cu amărăciune. Prietena ta Nancy. Iisuse, cum nu te încurci în toate minciunile astea? Chiar m-ai crezut idiot, nu? Păi, slavă Cerului că am aflat, asta-i tot ce pot să spun!

— *Aşteaptă*, ţipă ea când Nick începu să se depărteze, şi o luă la fugă după el prin bălţile de pe trotuar, gata să alunece, apoi se repezi la pieptul său. Nu pleca, te rog nu pleca! Te iubesc... putem să mergem chiar acum în Fitzallen Square, să-ţi arăt casa...

— Lasă-mă în pace. Nick o desprinse de el cu un gest deloc tandru. Mă cunoşti de mai bine de un an, dar tot n-ai avut suficientă încredere în mine cât să-mi spui adevărul. Nu mai vreau să te văd vreodată, adăugă el tăios, şi cu siguranţă nu mă interesează nici casa ta cea mare.

Leicester Square era înţesată de cinefili care stăteau neclintiţi sub ploaia sălbatică. În timp ce Rennie şi Karis păşeau pe

covorul roşu, bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerau, iar microfoanele erau împinse înainte cu nerăbdare. Karis, care îl implorase pe Rennie să o însoţească la premieră, se simţea minunat în faţa fotografilor care o imortalizau în rochia ei roz aprins, despicată în părţi încât să i se zărească minusculii chiloţi argintii. Rennie, care fusese oprit de către un jurnalist cu microfon, îi spunea că da, îşi luase câteva luni libere, şi că nu, el şi Karis sunt doar prieteni buni, şi da, bineînţeles că abia aştepta să vadă filmul din acea seară, pe care nu l-ar fi ratat pentru nimic în lume.

Ei, numai două dintre explicaţiile lui erau minciuni gogonate. Karis era destul de inofensivă, dar tot nu o putea considera o bună prietenă. Iar filmul avea să fie, după părerea criticilor, un eşec răsunător. Totuşi, în legătură cu pauza de câteva luni spusese adevărul.

— Rennie, pe aici, îi strigă Karis, venind din nou lângă el.

Îl luă de mână ca să fie fotografiaţi împreună pentru o revistă de scandal. Pentru o tânără mignonă, avea nişte dinţi surprinzător de mari.

— Formaţi un cuplu? îi întrebă alt jurnalist, aşteptând un răspuns-bombă.

— Suntem doar buni prieteni, răspunse Karis şi îşi arătă gropiţele din obraji, implicând astfel într-un mod prea puţin subtil că atunci când nu se aflau în lumina reflectoarelor se împerecheau precum iepurii.

Rennie se întrebă ce naiba căuta el acolo: se pregătea să urmărească un film de care nu era deloc interesat, în compania unei fete alături de care nu voia în mod deosebit să se afle. Dacă ar fi fost acum acasă, s-ar fi uitat la Robert Donat în *Adio, domnule Chips*. Ăla era într-adevăr un film clasic. În schimb, îngheţa de frig aici, trebuind să răspundă la întrebări

idioate puse de nişte idioţi, iar până la urmă avea să fie şantajat să laude acele nouăzeci şi cinci de minute de film...

— *Opreşte-l*, şuieră Karis.

— Dar nu suntem în biserică, răspunse Rennie, scoţându-şi telefonul şi răspunzând mai mult pentru a o enerva pe însoţitoarea lui.

Nu era un număr pe care îl recunoştea.

— Da?

— Ăăă... da... scuze, eşti Rennie?

— Cine e? întrebă Rennie, ignorând gesturile disperate ale lui Karis să termine convorbirea *în clipa asta.*

— Păi... eu sunt proprietarul barului Queen's Head din Arnold Street. În Battersea. Ridicându-şi vocea pentru a fi auzit din hărmălaia barului, omul spuse: Am reuşit să iau numărul tău de la o fată pe nume Carmen.

— Şi?

Oarecum iritat, Rennie se întrebă ce avusese în cap Carmen ca să-i dea numărul lui de telefon unui străin. Ce voia tipul, un autograf pe o poză?

— Rennie, opreşte-l naibii odată, îl lovi cu cotul Karis. Oamenii ăştia încearcă să ne facă *nişte poze*, nu înţelegi?

O spuse ca şi cum treaba asta era la fel de importantă ca şi dezagregarea atomului.

— ... a băut cam mult. Deci, poate vii tu s-o iei acasă.

Ce?

— Stai puţin că n-am înţeles, se încruntă Rennie, dând la o parte mâna lui Karis. Vrei să spui că e chiar acolo la bar? Cu cine e?

— Cu nimeni. De-asta te sun pe tine.

— Şi a *băut*? întrebă încă o dată Rennie.

Carmen nu bea niciodată prea mult. Rennie se întrebă dacă nu cumva totul era o farsă.

— Cât să scufunde un vas de război. Şi face cinste la toată lumea din bar. Omul continuă parcă dezgustat: Probabil că sunt nebun că te sun şi te rog să vii să o iei. Dar asta e. Cred că trebuie să ajungă acasă, să-şi revină.

— Dă-mi-o puţin la telefon, zise Rennie.

Poate că proprietarul făcuse cine ştie cum rost de număr, dar lui Rennie tot nu-i venea să creadă că era vorba chiar despre Carmen.

— Nu poate. S-a suit acum pe masa de biliard şi face pe Christina Aguilera, oftă el. Din nou!

— Dar Carmen n-ar face asta niciodată.

— Ia stai puţin. Ascultă.

Rennie ascultă atent în vreme ce tipul îşi îndreptă receptorul — probabil — în direcţia mesei de biliard. Încremeni când auzi o voce care era fără îndoială a lui Carmen urlând: „Pentru că suuuunt...*fruuu-moa-a-săăăă*..."

Rahat.

— Rennie, ce naiba faci? Karis, pierzându-şi răbdarea, îl apucă de mâneca hainei şi încercă să-l tragă după ea. Fata de la *This Morning* aşteaptă să ne ia un interviu! Dacă nu...

— Vin imediat, spuse Rennie.

— Cred şi eu că ar trebui, zise ţâfnoasă Karis.

— Mersi, prietene, spuse proprietarul barului.

— Bun, am plecat, zise Rennie după ce închise telefonul.

Karis îl privi uluită, ca şi cum ar fi pălmuit-o acolo, în public.

— *Ce faci?*

— Plec, repetă Rennie. Îmi pare rău, dar e o urgenţă. Trebuie să plec.

— Vrei să spui *acum*?

— Nu, în luna noiembrie. Normal că acum.

— Dar... dar... suntem la o premieră, ţipă Karis, fără să-i vină să creadă. Reportera de la *This Morning* vrea să vorbiţi despre pantofii tăi!

Rennie se uită în jos, la pantofii lui de velur verde.

— Poţi să-i răspunzi tu. Spune-i că amândoi au mărimea zece şi că seamănă izbitor unul cu celălalt. I-am cumpărat dintr-un mall din Baltimore. Patruzeci de dolari, chilipir curat.

— Şi eu? ţipă panicată Karis. Eşti partenerul meu! Nu pot să intru şi să mă uit la film de una singură!

Pentru o clipă, Rennie scană mulţimea care îşi flutura mâinile, înghesuită în spatele barierelor de protecţie. Zărind un tânăr de vreo douăzeci de ani, cam stângaci, dar prezentabil, Rennie se îndreptă către el şi îl întrebă vesel:

— Salut. Vrei să vezi filmul?

Înspăimântată, Karis văzu cum Rennie, împreună cu doi tipi de la securitate, îl ajuta pe un tânăr să sară peste barierele de protecţie şi apoi îl aducea la ea.

— El este Dave, spuse Rennie, sugerându-i că trebuie să dea mâna cu tânărul ochelarist. Şi el poartă tot zece la picior, ce coincidenţă! Şi-a cumpărat pantofii de la Marks and Spencer, Marble Arch. I-ar face o deosebită plăcere să urmărească filmul alături de tine.

— Dar... dar...

Karis privea oripilată la geaca de poliester bleumarin a lui Dave şi la picăturile de transpiraţie de pe buza lui superioară.

— Scumpo, ai să te distrezi grozav. Dave, să ai mare grijă de ea. Sărutând-o repede pe obraz pe Karis, Rennie îi spuse: Gândeşte-te, acesta poate fi începutul unei prietenii cu adevărat frumoase.

— Dar nu între mine şi tine, ticălosule! urlă Karis, privind cum Rennie se îndepărtează grăbit.

45

Când Rennie intră în barul Queen's Head din Battersea, muzica tot mai urla. Christina Aguilera fusese înlocuită de Justin Timberlake la tonomatul karaoke. Undeva la stânga, pe masa de biliard, dansau braţ la braţ Carmen şi un tip cu multe codiţe ce semăna cu Wyclef Jean[1]. *Cry Me a River...* cântau ei, legănându-se nepăsători.

— Carmen, e timpul să mergem acasă, zise Rennie, îndreptându-se spre masa de biliard.

— *Cry me a ri-verrr*, urlă în microfon Carmen, îngrozitor de fals.

— Haide, dragă. A fost de-ajuns.

— Heeei! A venit Rennie, strigă Carmen, dezechilibrându-se şi ţinându-se de partenerul ei ca să nu cadă. De trei ori ura pentru Rennie!

— Vezi, ce spuneam? întrebă proprietarul barului, apărut dintr-odată lângă Rennie. Tocmai a comandat încă opt sticle de şampanie.

— Nu-ţi bate tu căpşoru' cu asta, îl atenţionă cu degetul Carmen pe proprietar. Po' să-mi permit opt *sute* de sticle de şampanie, OK? Am o *grămaaaadă* de bani. Hei, Rennie, urcă şi tu aici şi cântă cu noi, ne distrăm grozav!

[1] Membru al grupului de hip-hop The Fugees din New Jersey, faimos la jumătatea anilor 1990, care cântă muzică soul şi reggae (n. red.).

În jurul lor, oamenii beau şampanie din tot felul de pahare sau din căni. Unii duseseră sticlele la gură.

— Carmen, hai să mergem, insistă Rennie, întinzând mâinile spre ea.

— Nu. Acum *cânt.* Sfidătoare, Carmen spuse: Sunt fantastică.

— Bineînţeles că eşti, dar câteodată e mai bine să laşi publicul să mai vrea. Întinse mâna şi reuşi să-i ia microfonul din mână şi să o apuce de încheietură. Acum ia coboară tu pe scaunul ăsta, aşa, bravo, şi încă o dată..., asta e, excelent. OK, acum hai să ieşim de aici, bine? Am o maşină parcată afară.

— Dar nu eşti deloc amuzant, mormăi Carmen, împleticindu-se. I-am dat proprietarului numărul tău de telefon ca să vii aici şi să te distrezi cu noi. Ne simţeam atât de bine, ştii? Mi-am făcut o grămadă de noi prieteni. La revedere la toată lumea. Îşi flutură mâinile şi le trimise bezele la întâmplare, apoi se întoarse către Wyclef Jean, încă pe masa de biliard, pentru o bezea suplimentară.

— Pe curând... acum plec... deja mi-e dor de voi... ups, cine a mutat uşa asta?

Ajunsă afară în stradă, aerul rece al nopţii o izbi în faţă ca o cărămidă. Nu-şi mai coordona mişcările, şi încercarea de a o băga în maşină era aproape la fel cu încercarea de a îndesa o anghilă într-o cutie de pantofi. Rennie reuşi cu greu să o convingă să se aşeze pe bancheta din spate.

— Uau, ce şic... de ani de zile n-am mai urcat în aşa ceva.

— N-am găsit nici un taxi.

Rennie, grăbit să o salveze pe Carmen, se văzuse nevoit să ia una dintre limuzinele parcate în faţa cinematografului. Acum şoferul se întoarse către Rennie şi îl privi îngrijorat.

— N-o să i se facă rău, nu? întrebă el.

— Mie niciodată nu mi-e rău, răspunse ţanţoşă Carmen.

— Du-ne în Fitzallen Square, spuse Rennie.

— Hei, uite, toţi prietenii mei au venit să-şi ia la revedere, îşi flutură mâna Carmen, în mod inutil, la geamul fumuriu al maşinii către grupul de indivizi care se strânseseră pe trotuar şi priveau la limuzină ca la o navă spaţială.

Nu se întâmpla chiar în fiecare zi ca cineva ca Rennie Todd să apară pe neînsemnata lor străduţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă direct Rennie după ce limuzina demară.

Carmen începu să tremure, îşi trecu palmele peste faţă şi se lăsă moale pe spate.

— S-a spart o ţeavă. Apartamentul a fost inundat.

— Şi?

— Şi Joe James a venit s-o repare, continuă ea cu ochii închişi.

— Ah!

— Nick a plecat. Totul s-a terminat, adăugă ea respirând adânc şi se înfioră. *Din nou.*

— Oh, scumpo.

— Acum mă urăşte. Şi are tot dreptul.

— Dar e o prostie, exclamă Rennie.

— Nu e o prostie! L-am minţit pe Nick. N-am avut încredere în el când ar fi trebuit să am. Am ştiut că nu e ca Joe, dar tot nu i-am spus nimic şi acum l-am pierdut.

Bun, trecu prin mintea lui Rennie, şi se întrebă de ce. Poate că era mai bine să nu se gândească prea mult la asta.

— I-ai explicat de ce-ai făcut-o?

— Nu l-a interesat. El şi-a închipuit că îl consider un vânător de averi.

— Poate după ce mai trece un timp şi i se mai limpezesc gândurile...

— N-are să se răzgândească, răspunse Carmen, trecându-şi degetele prin păr şi clătinând din cap neputincioasă. S-a terminat. Mă dispreţuieşte acum. Normal că mă dispreţuieşte, doar am făcut un lucru îngrozitor... el e cea mai sinceră şi decentă persoană din lume, iar eu n-am avut *încredere* în el...

Dacă e atât de sincer şi decent, îşi spuse Rennie, cu siguranţă trebuie să înţeleagă de ce a procedat Carmen aşa.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— N-are nici un rost. Uf, mi se învârte capul, mormăi ea, rezemându-se de el. Ştii, nu te-ar recunoaşte dacă te-ai duce la el. N-a auzit niciodată de Red Lizard.

Ceea ce îl face cu atât mai mult un tâmpit, gândi Rennie.

Şoferul intră în Fitzallen Square şi Rennie murmură:

— Oricum, aproape am ajuns.

— Mulţumesc că ai venit să mă iei. Carmen îşi lăsă capul pe umărul lui. Ştiu că m-am îmbătat puţin.

— Cât ai cheltuit acolo?

— Cam şapte sute de lire. Am avut noroc că mi-au acceptat cardul. Adăugă pe un ton jalnic: N-ai nici cea mai vagă idee cât de iubită am fost acolo.

— Sunt convins.

Limuzina opri în faţa casei. Rennie îl plăti pe şofer şi o ajută pe Carmen să iasă din maşină.

— Nancy şi Rose au ieşit în oraş. S-au dus la teatru.

— Ştiu. Tipul de la bar a încercat să le telefoneze mai devreme, dar nu i-a răspuns nimeni. De-asta i-am dat numărul tău. Carmen îl privi pe Rennie şi abia acum observă că purta un costum impecabil. Nu făceai nimic important, nu?

— Absolut nimic important. Haide acum, te ţin picioarele? Hai înăuntru.

Rennie o instală pe Carmen pe canapea cu o pătură şi o cană de cafea tare, apoi urcă la etaj să se schimbe în haine mai

comode. Când se întoarse jos în living îmbrăcat în blugi și un tricou negru vechi, se aștepta ca ea să fi adormit deja.

În schimb, strângea telefonul în mână și privea în gol.

— L-am sunat pe Nick. N-a glumit deloc când mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă. Făcându-i loc pe canapea lui Rennie, adăugă: Nu vrea să mai vin să muncesc acolo la adăpost.

Ce tâmpit!

— E problema lui, replică Rennie. N-are cum să te oprească.

— El e șeful acolo. Eu sunt doar voluntar. A spus că mai sunt o mulțime de adăposturi la care pot să muncesc.

— Ce cretin!

— Oh, Doamne, *ce mă fac*? spuse disperată Carmen și, aruncând telefonul în cealaltă parte a camerei, își acoperi fața cu mâinile.

— E simplu. Să găsești pe cineva care te merită, răspunse răspicat Rennie. Pentru că sper că-ți dai seama că meriți o persoană mai bună decât el.

— Corect. Uită că am spus asta, exclamă ea, ridicând din sprâncene. Și ce mi-ai sugera tu? Ce zici de prințul William? Cred că nu l-ar deranja că am ceva bănuți în bancă. Sau Hugh Grant, poate? Sau... da, știu... *Hugh Hefner*.

Sau poate pe mine.

Rennie nu rosti asta cu voce tare. Păstră pentru sine această sugestie trădătoare, o lăsă zăvorâtă undeva în adâncul sufletului său, acolo unde o ținuse ascunsă în ultimele două luni. Din noaptea de Crăciun mai exact, când își dăduse seama pentru prima oară care sunt adevăratele lui sentimente pentru Carmen.

— Ce? întrebă nervoasă Carmen. De ce te uiți așa la mine?

— Prințul William e prea tânăr. Hugh Grant este cam b-b-bâlbâit. Hugh Hefner poartă prea multe halate. Rennie clătină din cap. Chiar nu e genul tău.

— Eşti foarte critic.

— Eu te cunosc pe tine. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta.

Şi te iubesc, adăugă Rennie în gând, pentru că era adevărat. Poate că nu era timpul să i-o spună, dar asta simţea.

— Oh, Doamne, gemu Carmen, viaţa mea e o adevărată... mizerie. Oare ce-o să mi se mai întâmple?

— Hei, o să fie bine.

— Strânge-mă în braţe, spuse Carmen.

Se întoarse către el, tânjind după alinare şi căldură, şi Rennie îşi spuse că poate să o facă, *poate*. Chiar dacă se simţea precum Cyrano de Bergerac.

Cu un nas mult mai mic, bineînţeles.

O cuprinse în braţe şi Carmen îşi odihni capul pe pieptul lui.

— Mmm, ce frumos miroşi, murmură ea.

— Parfum.

O mângâie pe părul negru şi ţepos, întrebându-se cum ar reacţiona Carmen dacă ar săruta-o. Nu că şi-ar fi îngăduit să facă asta.

— Ştii, îmbrăţişezi bine!

— Mulţi ani de practică, răspunse pe un ton glumeţ Rennie.

Era chinuitor, asta îl termina. Nici că se putea găsi un moment mai prost. Trebuia să dea dovadă de răbdare, să-i dea timp să-l uite şi pe idiotul ăsta, şi pe urmă să-i spună ce simte pentru ea. Şi poate să folosească intervalul ăsta de timp pentru a-i demonstra că se schimbase radical în bine.

În plus, o perioadă de abstinenţă nu i-ar strica deloc.

— Vrei să ne uităm la un film? întrebă somnoroasă Carmen.

— Da. Ceva anume?

— Alege tu.

Ridicându-se de pe canapea, Rennie începu să scotocească prin grămada de DVD-uri de lângă televizor. După ce alese unul, o trase din nou lângă el pe Carmen şi apăsă butonul *Play* de la telecomandă.

— *Brigadoon*[1], începu ea să zâmbească. Eşti un bătrânel sentimental.

— Dar e un film nemaipomenit.

— Mie mi-e cam somn, murmură Carmen, şi ochii i se închiseră.

— Haide, dormi. Poţi să şi sforăi dacă vrei.

— Ce gentleman eşti.

Aş putea fi, se gândi Rennie în vreme ce pleoapele ei coborâră. Doar dacă mi-ai oferi o şansă să-ţi dovedesc.

— 'Neaţa, scumpo. Cum te simţi?

— Antică, răspunse strâmbându-se Nancy.

— Eşti în floarea vârstei, chicoti Zac, căutând după uşa atelierului şi scoţând un cadou ambalat într-un mod sofisticat, legat cu nişte panglici argintii lungi şi cu un voal iridiscent. *Ta-daaa*. La mulţi ani!

— Chiar nu trebuia, minţi fericită Nancy, rupând voalul şi ambalajul lila. Doamne, se vede că eşti gay. Nici un bărbat normal nu s-ar fi obosit să împacheteze aşa cadoul.

— E un şiretlic gay clasic. Alegi cel mai frumos ambalaj pentru un cadou care se dovedeşte prost.

— Ups, te-ai înşelat, spuse Nancy. Mi-ai luat din greşeală unul bun.

[1] Musical din 1954, cu Gene Kelly,Van Johnson şi Cyd Charisse în rolurile principale, şi regizat de Vincente Minnelli, versiunea cinematografică a musicalului creat de Frederick Loewe şi lansat pe Broadway în 1947 (n. red.).

După ce înlătură toate hârtiile, căută înăuntru şi scoase la iveală o geantă. Era piramidală, din piele moale de culoare albastru-purpuriu, împodobită cu nişte dungi din catifea roz şi verde, plus câţiva mici fluturi multicolori din piele. Îl îmbrăţişă pe Zac, copleşită şi bucurându-se în secret că nu primise unul dintre puloverele alea excentrice ale lui cu o singură mânecă.

— De fapt, e mai mult decât bun, este extraordinar. Nu ştiu de ce nu...

— Îmi concentrez atenţia asupra genţilor şi renunţ cu totul la haine? o întrebă Zac şi o lovi jucăuş. Obrăznicătură. Ştiu eu ce părere ai despre noua mea colecţie!

Da, dar ştiu că este *corectă*, se gândi Nancy. Poate că hainele pe care le crea Zac erau total aiurite, dar genţile lui erau divine, aveau un farmec aparte.

— Lasă asta. Îmi place grozav geanta. Mulţumesc mult, exclamă ea şi îl sărută pe amândoi obrajii. Acum nici nu-mi mai pasă că sunt antică. Rămâne valabil pentru astă-seară?

Rennie rezervase o masă la „Crevetele ameţit" din Mayfair, fără îndoială pentru că era un cadou pe care nu trebuia să l ambalcze.

Încearcă şi opreşte-mă, răspunse Zac. Am auzit că toţi chelnerii sunt cu totul speciali.

— Opt fix. Să nu întârzii. Iar acum, al cui e rândul să prepare cafeaua?

— Al tău!

— Dar e ziua mea, replică încântată Nancy. Împlinesc douăzeci şi nouă de ani. În plus, sunt ocupat să-mi admir noua mea geantă minunată.

— Nu ştiu ce să zic, se scărpină disperat în cap Zac. Unul dintre noi e şef aici. Doar că nu-mi aduc aminte cine!

46

La ora opt, restaurantul „Crevetele ameţit" era deja aglomerat. Avea un decor în care se amestecau culorile roşu şi auriu, prin toate colţurile se zăreau chelneri eleganţi, iar de plafon atârnau candelabre cât capacele de la pubelele de gunoi. Nancy, întâmpinându-i pe invitaţi pe măsură ce soseau, se întreba cât de masochistă trebuie să fii ca să-l vezi pe bărbatul viselor tale venind la petrecerea zilei tale de naştere la braţul noii sale prietene. Dar apoi se simţi vinovată, căci Tabitha era o tipă nemaipomenită şi chiar o plăcea mult. În plus, evident, aveau aceleaşi gusturi excelente în materie de bărbaţi. Era doar ghinionul ei că totuşi Connor o preferase pe Tabitha.

Oricum, nu prea avea de ales astă-seară. Rennie îi invitase pe Connor şi pe Mia, care venise cu ideea ca tatăl ei să o aducă şi pe Tabitha. Nancy ştia că Mia dorea foarte tare să încurajeze această prietenie, în primul rând pentru că o plăcea pe Tabitha, dar şi pentru că asta însemna că tatăl ei nu va mai fi tentat să se întoarcă la Sadie Cianură.

— Oh, Dumnezeule, lasă-mă s-o văd mai bine! exclamă Tabitha. De *unde* ai făcut rost de geanta asta?

— E de la Zac, răspunse Nancy, pupând-o mai întâi pe ea, apoi pe Connor. Îl poţi lăuda puţin când soseşte aici, cred că o să-i facă plăcere.

— *Încă* unul? Rose, dar bei cam mult astă-seară, o mustră Rennie.

— E doar apă, scumpule.

— Asta spui tu. Mie mi se pare că seamănă mai degrabă cu ginul. Acum putem să ne aşezăm? întrebă Rennie, făcând pe gazda. Mia, tu stai acolo. Carmen, tu vii aici lângă mine. La ce oră trebuie să vină stripperul?

— Cred că glumeşti, se sperie Nancy.

— Să nu presupui niciodată, dragă. E vorba de generalul Brough-Badham, în tanga.

Nancy îl lovi cu un şervet şi-i spuse:

— Te rog. Zac tot mai e îngrozit că ai să-i spui ceva lui Marjorie.

— De parcă aş putea face asta! Discreţie totală. La naiba, exclamă Rennie, uitându-se neîncrezător peste umărul ei. Cu cine vine Zac? Să nu-mi spui că ăsta e noul lui prieten!

Nancy se întoarse. Bărbatul care îl însoţea pe Zac era cu câţiva centimetri mai scund ca el şi cu câteva decenii mai în vârstă. În decorul baroc şi între oamenii îmbrăcaţi elegant, bărbatul acesta, într-un pulover maro în V, cu cămaşă albă, pantaloni reiaţi maro şi pantofi solizi, cu şireturi, bine lustruiţi, ieşea în evidenţă. Avea părul tuns scurt, şi o figură cu un aer ciudat de familiar.

— Ştii, începu mirat Rennie, Zac are cele mai bizare gusturi în materie de bărbaţi. Şi, Doamne, cum arată *el* astă-seară! Crezi că e o nouă chestie şic să te îmbraci ca Percy Thrower[1]?

Nancy îl înghionti, pentru că Zac avea părul strâns într-o coadă la spate şi purta un pulover verde-închis peste o cămaşă verde pal şi nişte pantaloni simpli, închişi la culoare. Ştia cine e bărbatul mai în vârstă de lângă el. Doar că nu ştia ce caută el aici.

[1] Percy Thrower (1913–1988), grădinar britanic, prezentator al unor numeroase emisiuni de grădinărit la BBC (n. red.).

În mod vizibil stânjenit, Zac se apropie de ea şi spuse repede:

— Bună, Nancy, îmi pare rău, am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. El e tatăl meu, William Parris. Tată, ea e Nancy şi lucrează la mine la magazin.

— Prietena lui Zac. William dădu vesel din cap, strângând mâna lui Nancy. Am auzit multe despre tine, dragă. Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Şi la mulţi ani cu această ocazie.

— Tata a apărut pe neaşteptate astă-seară, continuă grăbit Zac. Uite ce-i, ştiu că n-au cum să mai pună un scaun la masă, aşa că plecăm imediat, dar tata a vrut doar să vină să vă salute...

— Nu-i nici o problemă, răspunse Rennie, arătând spre chelnerul cu care tocmai vorbise ceva. S-a rezolvat totul, o să mai aducă un scaun, după care ne mai strângem puţin ca să încăpem cu toţii. William, hai să-ţi fac cunoştinţă cu toată lumea. Eu sunt Rennie, ea e Carmen. Aici este Rose...

— Doamne, îmi pare rău, şopti Zac când tatăl lui se îndepărtă ca să-i salute pe ceilalţi. A sunat cineva la uşă, am deschis şi l-am văzut pe tata. Nu m-a anunţat dinainte, n-am ştiut nimic! Doar mi-a spus că a venit să stea o săptămână cu mine aici. Ce puteam face, zi şi tu? Şi n-aveam de gând să-l aduc astă-seară aici, dar...

— E-n regulă, spuse Nancy, pentru că Zac părea panicat, şi vizibil crispat.

— Dar încercuisem data pe calendarul din bucătărie, şi tata a observat-o. Din clipa în care şi-a dat seama că e ziua ta, n-am mai putut să-l opresc, a *insistat* să...

— Vorbesc serios, nu mă deranjează deloc, repetă calmă Nancy.

— Dar *pe mine* mă deranjează, izbucni Zac, pentru că dacă cineva *spune* ceva? Ştii tu, despre *mine*...

— N-o să spună nimeni nimic. Am să vorbesc cu Rennie, îi promise Nancy, deoarece era limpede ce îl îngrijora mai mult pe Zac.

— Şi nu e numai asta. Zac îi aruncă o privire chinuită. Eu... ăăă... ei, într-un fel i-am dat de înţeles că tu eşti... ăăă...

— El crede că sunt iubita ta, exclamă Nancy, realizând într-un final ce se străduia el să spună, şi îşi stăpâni cu greu râsul.

— Îmi pare foarte rău. Doar ţi-am zis că sunt total neajutorat în astfel de lucruri, scuturâ din cap Zac, scuzându-se. Şi nu e o minciună pe de-a-ntregul. Sunt convins că mi-ar plăcea mult de tine dacă n-aş fi gay.

Ceea ce, într-un fel, era flatant.

— OK, stai liniştit. Rezolvăm noi şi asta. Tu aşază-te lângă mine. Iar pe tatăl tău o să-l punem lângă Rose. Şi fii fără grijă, îl încurajă ea, totul are să fie bine.

Chelnerul aduse un alt scaun şi încă un tacâm. Nancy se strădui să nu remarce cât de fericită părea Tabitha lângă Connor. Meniurile sosiră, toată lumea comandă, iar apoi, cu accentul său de provincie, tatăl lui Zac începu să povestească ce anume îl adusese pe el tocmai la Londra.

— Trebuia să scap cumva de vecina de lângă mine. Divorţată, explică el, ridicând uşor din umeri. Pur şi simplu mă scoate din minţi, înţelegeţi? Ştiţi şi voi cum e atunci când cineva nu te interesează câtuşi de puţin, dar respectiva persoană e îndrăgostită de tine? Ei bine, asta se întâmplă cu Margaret.

Tresărind fără să vrea, Nancy evită să îl privească pe Connor, aflat în cealaltă parte a mesei.

— Dar ce face? întrebă Carmen.

— Ce nu face, mai precis! răspunse strâmbându-se William. Crede-mă, nu mă lasă în pace nici măcar un minut.

Afurisita îmi bate tot timpul la uşă, rugându-mă s-o ajut cu tot felul de lucruri, aducându-mi mereu ceva de mâncare, invitându-mă la clubul social!

— Poate că vrea doar să fie prietenoasă, sugeră Mia.

— Hmm. Ştiu eu ce prietenie caută ea, replică William, uitându-se la Zac şi cerându-i ajutorul din priviri. Am dreptate, fiule? Pentru orice lucru mărunt apelează la mine. Aseară a sunat la uşa mea la zece, îmbrăcată doar într-un neglijeu, şi m-a implorat să vin până la ea pentru că avea un păianjen în baie.

— Ah, vechiul şiretlic cu păianjenul din baie, exclamă rânjind Rennie. Carmen întotdeauna îl încearcă cu mine. Niciodată subtilitatea n-a fost punctul ei forte.

— Rennie visează că toată lumea îl doreşte, spuse Carmen. Nu-l băgaţi în seamă.

— Oricum, asta a pus capac la toate, continuă William. Margaret mă tot presa şi nu accepta un refuz. Simţeam nevoia să plec şi, în plus, nu fusesem niciodată la Londra. Aşa că mi-am spus: ce naiba, hai să vin aici. Aşa că uite-mă, gesticulă el fericit. Am scăpat de teroare. Am venit să stau cu fiul meu o săptămână sau două. Şi am cunoscut-o pe drăguţa lui prietenă în carne şi oase.

Aceste ultime cuvinte au fost urmate de o tăcere de mormânt. Nancy luă o înghiţitură zdravănă de vin. Toată lumea se uita la ea. După câteva clipe, Rose spuse veselă:

— Păi şi noi ne bucurăm să te cunoaştem, William. Trebuie să avem grijă să te distrezi cât rămâi pe la noi.

Tabitha se aplecă spre Nancy, aproape că îi atinse mâneca cu ţigara ei aprinsă.

— Trebuie să recunosc că eşti o tipă discretă, exclamă ea. Nici n-am ştiut că tu şi Zac formaţi un cuplu! Să fiu sinceră, am crezut că e...

— Oh, Doamne, ce nătâng sunt şi eu! exclamă Connor după ce reuşi să-şi împingă tacâmurile în poala Tabithei.

— Sper să nu vă creez neplăceri! se întoarse îngrijorat William către Nancy. N-o să vă incomodez, nu?

— Categoric nu. Nancy scuturã viguros din cap, dându-şi seama că trebuie să o lămurească pe Tabitha. Noi nu ne grăbim deloc, n-o să ne stai nicidecum în drum. Ăăă... Tabitha, nu vrei să vii la toaletă cu mine, te rog? Îmi trebuie puţin rimel de la tine.

— Imediat ce-mi scot furculiţa asta din picior, răspunse Tabitha. Connor tocmai a încercat să-mi facă o liposucţie. Cred că aşa îmi sugerează el că am coapsele prea grase.

Connor o îmbrăţişă repede pe Tabitha şi o sărută pe obraz.

— Nu-i nimic în neregulă cu coapsele tale. Nu mai cerşi complimente.

Se vedea de la o poştă că Tabithei îi plăcea la nebunie să fie acolo împreună cu Connor. Şi Mia era încântată de ei doi. Şi era cât se poate de evident că şi Connor se simţea bine. Nancy se strădui şi ea, cu o strângere de inimă, să se bucure pentru cei doi. Nu-i era uşor să se simtă în plus chiar la propria ei aniversare. Dar era atât de norocoasă să fie înconjurată de atâţia prieteni. De ce oare nu putea să nu-l mai placă aşa de mult pe Connor? De ce trebuia Connor să fie atât de atrăgător şi să locuiască uşă în uşă cu ea?

— Şi eu m-am mutat aici doar de câteva săptămâni, îi mărturisi Rose lui William tocmai când sosea primul fel de mâncare, aşa că dacă vrei să cunoşti cartierul, mi-ar plăcea să-ţi fiu ghid. Dar asta doar dacă vrei şi tu, adăugă ea repede. N-o să te sâcâi, promit.

— Bineînţeles că nu, răspunse el, iar faţa i se destinse. Cred că aş avea nevoie de puţin ajutor cu metroul —

deocamdată nu reușesc să mă orientez. Și am auzit o mulțime de lucruri despre tine. Zac mi-a spus că ești cea mai bună tricoteză care a lucrat vreodată pentru el.

— Oh, e un băiat atât de drăguț! Cred că ești tare mândru de el, cât de grozav se descurcă și cum oameni din toată lumea îi cumpără hainele.

— Da, sunt, încuviință din cap William. Sigur, știu că e o slujbă ciudată pentru un bărbat în toată firea, dar Zac întotdeauna a vrut să devină designer, încă de când era un copil. Și cine știe ce-o să se mai întâmple, acum că el și cu Nancy sunt împreună?

Nu prea multe, se gândi Rose.

— Se poate ca noi doi să ajungem chiar rude, continuă încântat William.

Hmm.

— Poate că n-ar trebui să ne entuziasmăm prea tare, răspunse diplomatic Rose. După cum au spus și ei, sunt abia la început.

— Da, dar n-ar fi grozav?

Ar fi *uluitor*.

— Acum hai să schimbăm subiectul, spuse Rose, înfigându-și furculița în peștele-pescar în aluat din farfuria ei. Știi prea bine că nu e nimic mai rău decât atunci când părinții pun la cale căsătoria copiilor. De la ei trebuie să pornească totul.

— Știu, dar am așteptat atât de mult ca să se întâmple așa ceva, murmură William, aplecându-se către ea. Vezi tu, Zac n-a fost niciodată... cum să spun eu, n-a arătat niciodată că ar vrea să se așeze și el la casa lui.

Oh, Doamne, se gândi Rose. Cineva va trebui să-i spună. Nu era cinstit ca William să nu știe.

47

— Îmi pare rău pentru gafa de mai devreme, îi murmură Tabitha la ureche lui Zac. Mi-a spus Nancy totul la toaletă. Eu dau mereu cu băţul în baltă. Dar, ia ascultă, geanta aia a ei mi se pare nemaipomenită. Pot să te întreb cam cât costă una?

— Trei sute cincizeci, răspunse Zac, fără să-şi arate surprinderea că o femeie îmbrăcată precum Tabitha ar fi interesată de o geantă care costa atât de mult — poate că gusturile ei în materie de haine erau îngrozitoare, dar când era vorba de genţi, femeile se ghidau după cu totul alte principii.

— Ăsta e ultimul preţ? spuse ea, privind cu jind la geanta lui Nancy.

— Doamne, dar ştii să negociezi! Zac zâmbi. OK, OK, trei sute.

— Orice culoare vreau eu?

— Orice culoare vrei.

— Cât trebuie să aştept?

— Două săptămâni, răspunse el.

— Excelent. Şefei mele are să-i placă la nebunie.

Asta era explicaţia. De fapt, geanta nu era pentru Tabitha.

Pentru a arăta cât de generos şi deschis la minte e, Zac spuse, lipsit de sinceritate:

— Îmi place bluza ta.

Tabitha păru încântată de compliment. Purta un pulover fără mâneci şi pe gât, în dungi alb cu roz şi cu nişte puncte sclipitoare imprimate pe el.

— E ceva clasic. Am trecut pe la mama săptămâna trecută şi am găsit-o aruncând nişte haine mai vechi. Ăsta a fost luat de la Marks and Spencer acum douăzeci şi cinci de ani. Practic atunci când m-am născut eu! Nici nu ţi-ai da seama, nu-i aşa?

— Absolut deloc, aprobă pe un ton solemn Zac.

Cu ce îi spusese Nancy că se ocupă Tabitha? Ah, da, era jurnalist financiar.

Ei, asta explica multe.

Carmen se simţi mişcată când o văzu pe Mia atât de indignată pentru ea, dar în acelaşi timp i se părea destul de bizar să primească sfaturi de la o fată de şaisprezece ani.

— Uită-l, spuse Mia între două guri de sparanghel. Vorbesc serios, e un ratat. Are să-ţi fie mult mai bine fără cineva ca el, crede-mă.

Evident, Mia nu avusese niciodată în viaţa ei un moment în care se îndoise de sine.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac pe viitor? întrebă Carmen, pentru a-i cânta în strună.

— După cum văd eu lucrurile, ai mai multe variante. Aşezându-şi pe farfurie cuţitul şi furculiţa, Mia îşi dădu pe spate părul blond şi începu cu un aer plin de importanţă să numere pe degete. Următoarea dată când ai să cunoşti un bărbat care-ţi place, trebuie să-i spui de la bun început aşa: ascultă, treaba e că eu chiar sunt destul de bogată, dar pentru că am fost păcălită de câteva ori până acum, trebuie să înţelegi că n-ai să-ţi pui ghearele pe nici un penny din banii mei pentru că *niciodată* n-au să ajungă la tine.

Ghearele. Ce nostim!

— Aşa deci. Carmen încuviinţă solemn din cap, imaginându-se anunţând asta unui potenţial curtezan, rămas cu gura căscată. Aşa ai proceda şi tu?

— Poate că da, nu sunt sigură. Depinde de băiat. Mia era foarte serioasă. Sau ai putea să faci ce-ai făcut cu Nick şi să speri că următorul bărbat are să se dovedească mai înţelegător decât prostul ăla când o să afle adevărul.

— Nu vreau să mai trec o dată prin asta, spuse tăios Carmen. Altceva?

— OK, sau poate că *banii* ăia toţi constituie problema. În cazul ăsta, te-ai gândit vreodată să scapi de ei?

— Să-i strâng şi să-i pun pe foc, vrei să spui? se miră Carmen de ce-i mai trecuse fetei prin cap.

— Nuuu! Să-i donezi în scopuri caritabile! Pe toţi! Desfăcându-şi larg braţele într-un gest de nu-i-aşa-că-sunt-fantastică?, Mia exclamă: Atunci o să fii din nou săracă şi toate problemele tale or să dispară!

— Asta e cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. Carmen clătină din cap, încercând să nu izbucnească în râs, pentru că Mia era atât de tânără şi atât de idealistă, şi spuse: În primul rând, eu dau mulţi bani în scopuri caritabile, dar există şi ceea ce se numeşte „mult prea generos". În al doilea rând, Spike a câştigat banii ăştia, a muncit din greu pentru ei şi cred că ar înnebuni să vadă cum eu îi dau aşa, pur şi simplu. Iar în al treilea rând: nu-mi doresc deloc să devin iarăşi săracă. Îmi pare sincer rău, dar nu sunt chiar atât de generoasă.

— Mă rog, fusese doar o idee, ridică din umeri Mia. Sincer vorbind, nici eu nu cred că aş face asta!

— Alte idei năstruşnice?

— Să găseşti pe cineva bogat.

Grozav. Ne întoarcem la Hugh Hefner.

— Rennie a avut deja ideea asta, își aminti Carmen.

— Da? întrebă Mia, înfigându-și furculița într-o roșie. Foarte interesant!

— De ce e așa de interesant?

— Păi... Rennie e bogat.

Carmen se înecă cu băutura din pahar. Stropindu-se și simțind că roșește, întrebă:

— Și *asta* ce vrea să însemne?

— Absolut nimic. Ziceam și eu așa.

— Rennie e cumnatul meu.

— Și ce? Nu e ilegal. De fapt, e ceva surprinzător de obișnuit, continuă Mia, ambalându-se. Vreau să spun, ia gândește-te puțin. Au aceleași gene. Dacă ți-a plăcut unul dintre frați îndeajuns ca să te măriți cu el, de ce nu ți-ar plăcea și celălalt?

— Îmi place de Rennie, răspunse Carmen, luând o gură de vin. Ca prieten. Dar nu seamănă deloc cu Spike. Poate că au aceleași gene, dar dacă n-ai fi *știut* că sunt frați nu ți-ai fi dat niciodată seama. Sunt total diferiți.

— OK. Dar e totuși bogat, replică implacabil Mia.

— Așa e și prințul Philip, dar asta nu înseamnă că-mi place de el.

Dându-și ochii peste cap, Mia spuse:

— Scuză-mă. Rennie este *un pic* mai arătos decât prințul Philip, nu crezi? Vreau să spun, sunt conștientă că e destul de bătrân ca să-mi fie tată, dar până și eu îmi dau seama că-i un bărbat grozav.

Lui Carmen nu-i venea să creadă că discutau așa ceva. Rennie probabil că ar fi murit de râs dacă ar fi auzit ce spunea Mia.

— N-are să se întâmple aşa ceva, repetă ea. Chiar nu e genul meu.

— De ce nu?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Pentru că pur şi simplu *nu e*, OK? Crede-mă.

— Te-ai culcat vreodată cu el? întrebă curioasă Mia.

— Nu! răspunse Carmen, privind repede în jur să vadă dacă cineva ar fi observat-o dacă ar sufoca-o pe Mia cu un şervet.

— Bine, linişteşte-te, am întrebat şi eu. Şi Mia continuă imperturbabilă: Dar te-ai gândit vreodată la asta?

Probabil că un şervet n-ar fi de ajuns. Poate că faţa de masă.

— *Nu!*

— Cum, nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi putut să fie?

— Bineînţeles că nu! minţi Carmen, începând să intre în panică.

— Nu e nevoie să te înroşeşti. E cât se poate de *natural* să te întrebi. Vreau să spun că Rennie are milioane de fani. Arată nemaipomenit. O grămadă de fete ar face orice numai să se culce cu el...

— Şi o grămadă au şi reuşit, spuse Carmen sec, ceea ce explică de ce nu m-a interesat ideea asta de la bun început.

— Zău? Doamne, asta e *şi* mai interesant, exclamă cât se poate de serioasă Mia. Şi atunci cu cine ai face-o, dacă ai putea alege? Cu Cliff Richard?

După ce terminară cina, toată lumea merse la barul de la parter şi se prăbuşi pe canapelele de catifea roşie, continuând să bea şi să pălăvrăgească. După ce se asigură că Tabitha sporovăia veselă cu Mia şi Nancy, Connor i se alătură lui Rennie la bar şi îşi aprinse o ţigară.

— Ce seară minunată, spuse Connor, oferindu-i un Marlboro şi acceptând un pahar de coniac. Mersi.

— Cu plăcere, spuse Rennie, şi ochii îi sclipiră de veselie. Mai ales expresia lui Zac când Tabitha era să-l dea de gol în faţa tatălui, adăugă el

— Am crezut că Zac o să facă pe el de frică. Săraca Tabitha, a fost îngrozită când a aflat ce era să facă.

— Deci asta e, da? întrebă Rennie, făcând un semn cu capul către Tabitha, cu părul ei blond ciufulit şi faţa veselă. Ea e aleasa?

Nu că tânjea el însuşi după Tabitha, dar în ultimele luni imaginea unor cupluri fericite începuse să-i stârnească invidia.

— Nu, răspunse Connor.

— Cum nu? Vorbeşti serios? Am crezut că vă înţelegeţi foarte bine.

— Ne înţelegem. Dar tot nu e ea aleasa. Connor scutură din cap, apoi trase un fum adânc din ţigară şi suflă un norişor. OK, vrei să-ţi spun adevărul? Am adoptat o metodă. Se numeşte autoconservare. Vezi tu, Mia este disperată să mă vadă aşezat la casa mea cu cineva. Connor se strâmbă. Şi doar ştii şi tu cum e fata mea când îi intră ceva în cap. Aşa că acum nu mai las să se vadă când îmi place cu adevărat de cineva, altfel Mia se repede să rezolve ea totul, şi iese un dezastru. Cel mai indicat lucru este să i te pui în drum şi să-i spui răspicat că nu te interesează deloc persoana. Astfel, îi înăbuşi planurile în faşă, înainte să-ţi distrugă ea viaţa.

Rennie şi-o putea uşor imagina pe Mia încercând întruna să-şi cupleze tatăl.

— E o adevărată belea, rânji el.

— Chiar aşa, spuse aprins Connor. Odată, când avea zece ani, m-a întrebat dacă învăţătoarea ei mi se părea drăguţă. Miss Quinn, aşa o chema. Ei bine, biata femeie privea cam

cruciş şi avea un neg pe nas, dar ce puteam să zic? I-am răspuns că Miss Quinn mi se pare foarte drăguţă, după care am uitat de asta. Dar pentru Mia a fost suficient. A scris o compunere despre tatăl ei cum că este îndrăgostit de Miss Quinn şi că ar vrea să se însoare cu ea ca să aibă o mulţime de copii şi să trăiască fericiţi până la moarte într-o casă mare pe malul mării. A naibii şedinţă cu părinţii am avut atunci, ascultă aici, în care Miss Quinn a tot încercat să flirteze cu mine, iar eu nu vedeam decât negul de pe nasul ei. Îmi tot spunea cât de mult îi place să meargă la teatru şi aştepta să o invit. Oricum, se înfioră Connor de acele amintiri şi îşi stinse ţigara, a fost de-ajuns să mă sperii pentru toată viaţa. Mia poate să mai facă pe şefa cu mine, dar niciodată n-are să se bage în viaţa mea sentimentală. A tot insistat să ies cu Tabitha, şi fac asta doar ca s-o văd fericită, dar nu e o relaţie de viitor. Dacă îmi place cu adevărat de cineva, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi s-o las pe Mia să afle... oh, bună!

— Bună, spuse Nancy, cu răsuflarea tăiată când Connor se întoarse către ea. Scuze, n-am vrut să...

— Să-l ciupeşti de fund? spuse vesel Rennie. Nancy, trebuie să renunţi să mai faci asta. E hărţuire sexuală.

— ...vă întrerup.

Roşie la faţă, Nancy încerca să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Dacă asta însemna ceea ce credea ea că înseamnă...

— Hei, nici o problemă, Nancy poate să mă ciupească de fund ori de câte ori vrea, rânji Connor, apoi privi spre canapele. Deşi tatăl lui Zac s-ar putea întreba ce se-ntâmplă!

— Nemaipunând-o la socoteală pe Tabitha, completă Rennie, făcându-i cu ochiul.

— Dar n-am ciupit pe nimeni de fund, spuse Nancy. Am venit doar să-ţi spun că Mia nu vrea gheaţă în coca-cola ei.

— Şi eu care credeam că sunt irezistibil! oftă Connor.

Nancy îl privi lung, întrebându-se de ce se purta el întotdeauna într-un fel din care nu putea pricepe dacă vorbește serios sau nu. Oh, Doamne, oare asta înseamnă că ceea ce i-a spus atunci Miei *nu era* adevărat? Ar putea el de fapt...

— Bineînțeles că e irezistibil, interveni Tabitha, apărând lângă Nancy și dându-i veselă un cot. Nu ți-am spus asta chiar în clipa când l-am zărit? Am zis că ăsta e genul meu de bărbat!

— Cu lingușirile obții orice, zise Connor și își strecură brațul în jurul taliei ei.

— Îți dădusem nota zece. Normal, acum ai scăzut la opt. Tabitha îi zâmbi. Nu mai cunosc pe nimeni căruia să-i ia atâta timp să comande niște băuturi.

— Ei, există totuși unele lucruri pe care nu trebuie să le grăbești, spuse Connor, mijindu-și ochii. Ia-o cât de încet poți, asta zic eu, ca să fii sigur că faci ce trebuie... ce-a fost asta? întrebă el brusc, ridicându-și capul.

Nancy se arătă la fel de nedumerită ca și ceilalți, recunoscătoare Cerului că nimeni nu-și dăduse seama că ea fusese cea care scosese un chițăit ca de șoarece.

48

— Salut. Pot să te ajut cu ceva? întrebă Nick atunci când Rennie apăru în uşa bucătăriei.

Îl privea prietenos şi fără să pară că l-ar fi recunoscut.

— Sunt Rennie Todd, începu acesta, făcându-l pe tipul slăbănog şi roşcat care spăla nişte vase în chiuvetă să se oprească şi să se întoarcă spre el cu gura căscată.

Expresia lui Nick se schimbă imediat, deveni mai puţin prietenoasă.

— Cumnatul lui Carmen, spuse el. Marele star rock.

— Oh, Doamne, eşti Rennie Todd, şopti uluit slăbănogul. De la Red Lizard.

— Da, aprobă Rennie.

— Pat, continuă cu vasele, spuse scurt Nick. Noi mergem în birou.

— Oh, dar...

— Şi nu vrem să fim deranjaţi.

— N-o să dureze mult, spuse Rennie în birou.

— Nici eu nu cred, dacă ai venit până aici să încerci să mă convingi să mă răzgândesc. Bănuiesc că te-a trimis Carmen..., răspunse încruntat Nick.

— Da, ea m-a trimis. Şi nu, nu sunt aici să te conving să te răzgândeşti, răspunse Rennie calm.

Deşi era foarte tentat să-i spună lui Nick că făcuse probabil cea mai mare greşeală a vieţii lui, nu voia nicidecum ca

acesta să reflecteze asupra celor întâmplate şi, înţelegând că Rennie ar putea avea dreptate, chiar să se răzgândească. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Rennie era să-l vadă pe Nick cum încearcă prin tot felul de mijloace să o recucerească pe Carmen. *Ticălosul.*

— Oricum, nu-ţi face griji în această privinţă, spuse el. Carmen se simte acum bine. Excelent chiar. M-a rugat să vin până aici deoarece are ceva să-i transmită unuia dintre clienţii tăi.

— Cui? întrebă Nick, îngustându-şi ochii.

— Lui Harry. Carmen mi-a spus că el vine de obicei pe aici să-şi ia prânzul.

— Ce are pentru el?

— E aici? întrebă Rennie, ignorând întrebarea.

— Da.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu el.

— Vin cu tine să ţi-l arăt.

— Nu-i nevoie, zise scurt Rennie, care îşi amintea foarte bine cum arăta Harry. Mă descurc.

Harry stătea pe fotoliul în carouri din celălalt capăt al încăperii, departe de televizorul care urla şi de o discuţie aprinsă despre cluburile de fotbal din prima divizie. La fel ca şi data trecută, era cufundat într-o carte. Când Rennie se aşeză lângă el, îşi ridică privirile şi — spre deosebire de Nick — îl recunoscu. Dar nu se arătă extrem de surprins şi de emoţionat, ca Pat în bucătărie.

— Salut, zise Harry.

— Salut, sunt Rennie Todd. În timp ce dădea mâna cu el, Rennie observă că Harry ţinea în poală un lexicon îngălbenit şi rufos. Sunt un prieten al lui Carmen.

— E o fată bună, încuviinţă încet din cap Harry. Toată lumea o plăcea pe Carmen. Înţeleg că nu mai lucrează aici. O să-i ducem lipsa.

— Mi-a spus să-ţi dau ceva, zise Rennie şi scoase o cheie cu un breloc din buzunarul gecii sale de piele. A închiriat pe şase luni un apartament în Battersea, dar n-o să mai stea acum acolo. E al tău, dacă-l vrei. Altfel va rămâne gol.

Mâna lui Harry începu să tremure când luă cheia şi se uită la adresa de pe breloc.

— De ce eu? întrebă el.

— De ce altcineva? Carmen s-a gândit că o să apreciezi liniştea de acolo. E şi un calculator în apartament, adăugă Rennie, în cazul în care te hotărăşti să începi o nouă carte. Nu se ştie niciodată, lucrurile pot lua o nouă întorsătură acum. Nu te mai presează nimeni. E un apartament micuţ, dar decent. Mobilat. S-a spart o ţeavă de curând, dar totul s-a uscat înăuntru şi a fost zugrăvit din nou.

Ochii lui Harry se umplură de lacrimi. Conştient că toată lumea din încăpere se uită la el şi la Rennie, îşi şterse faţa cu mâneca.

— Spune-i că-i mulţumesc. Nu ştii cât înseamnă asta pentru mine. Harry îi strânse mâna lui Rennie şi adăugă: Este pur şi simplu incredibil.

— Nici o problemă. Uite, acum trebuie să plec. Rennie se ridică în picioare şi adăugă: Succes la scris.

După ce Rennie plecă, Harry rămase nemişcat câteva secunde, privind înmărmurit cheia.

— Care a fost treaba? întrebă curios Nick, apropiindu-se.

— Carmen mi-a dat un apartament pentru şase luni, răspunse Harry cu vocea sugrumată de emoţie. Şi un calculator. Ca să mă pot apuca iarăşi de scris.

Nick se încruntă. Cum Dumnezeu aflase Carmen despre scurta întâlnire a lui Harry cu lumea editorială?

Un lucru era sigur, cu siguranţă nu auzise de la el.

— Doamne, e Janice, exclamă uluit Zac, uitându-se atent la ceas. Bună, dragă, e cam devreme pentru tine, nu? Am crezut că nu te dai jos din pat până la prânz — uau, dar ce *s-a întâmplat* cu tine?

La fel de şocată, Nancy se holbă la Janice Hazzard, care îşi scoase ochelarii fumurii pentru a-şi arăta ochii învineţiţi şi un obraz julit şi umflat. Doar Doreen, imperturbabilă, sări din coşuleţul ei şi traversă atelierul pentru a o întâmpina cum se cuvine pe una dintre clientele ei favorite.

— Vezi tu, de-asta ne plac nouă atât de mult câinii, spuse Janice, ridicând-o în braţe pe Doreen şi permiţându-i să o lingă pe faţă. Poţi să arăţi ca un gargui, că tot te iubesc.

— Te iubeşte pentru că îi dai mereu bomboane de ciocolată. Uluit de veselia lui Janice, Zac se uită mai atent la faţa ei. Ţi-ai făcut un lifting la ochi? Nu văd nici o cusătură.

— Dragă, am fost atacată! Jefuită! Janice ţâţâi. Zău aşa, se vede că nu citeşti ziarele.

— Când? Ce s-a întâmplat? Doamne, stai jos! Nancy, fă-i o cafea, du-te sus şi adu coniacul ăla bun.

— Nu mai face atâta tam-tam. Sunt *bine*. Janice îşi flutură mâinile încărcate cu bijuterii, împrăştiind în aer un parfum plăcut. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt o bătrânică rezistentă. La naiba, în comparaţie cu toate mitocăniile pe care le-am îndurat de-a lungul vieţii de la bărbaţi, asta nu e nimic.

— Dar puteai să fii omorâtă, strigă Zac, mai şocat chiar decât Janice.

— Dar n-am fost. Mai mult, am câştigat. Se aşează picior peste picior, cu un aer triumfător. Individul ăsta *enorm* a sărit pur şi simplu pe mine în timp ce mă îndreptam spre casă şi a încercat să-mi fure geanta. Geanta ta, adăugă ea, mângâindu-şi poşeta de umăr din piele şi catifea turcoaz şi caisă pe care o ţinea în poală. Ei, ce obrăznicie, dar oricum n-aveam cum să-l las să mi-o ia, nu? Aşa că ne-am luat puţin la trântă pentru ea.

— Ai înnebunit? strigă Zac uluit. Ai fost norocoasă că n-avea cuţit!

— Dar îmi place la nebunie geanta asta. N-aveam de gând să i-o las lui, repetă Janice. Aşa că în clipa aia mi-a tras un pumn în faţă, aşteptându-se probabil să cad la pământ ca o popică. Doar că eu, cu toată experienţa mea în lupta cu bărbaţii, n-am căzut. Şi imediat l-am pocnit în cap cu geanta.

— Cu geanta asta? întrebă neîncrezătoare Nancy.

Din piele? Şi catifea? Căptuşită cu mătase?

— Ah, dar el nu ştia ce aveam eu în ea, continuă triumfătoare Janice, încrucişându-şi din nou picioarele. Malcolm spune mereu că eu car după mine totul, în afară de chiuveta din bucătărie. De-asta îmi plac mie genţile încăpătoare.

— Şi ce aveai înăuntru? întrebă Zac.

— Păi, trusa cu farduri, bineînţeles. Telefon. Portofel. Chei. Ţigări, o brichetă grea de metal, ghidul străzilor — ştii tu, chestiile obişnuite. Apoi, din fericire, tocmai şutisem o scrumieră cu adevărat mare, din sticlă, de la restaurantul unde mă dusese agentul meu să luăm prânzul.

— Ei, asta da! aprobă din cap Zac.

— O pereche de pantofi de rezervă. Manolo[1], desigur.

— Auu, râse Zac.

[1] Pantofi făcuţi de designerul spaniol Manolo Blahnik, de obicei cu toc cui foarte înalt şi împodobiţi cu mărgele, funde sau dantelă (n. red.).

— Plus un ceas deşteptător şi un borcănel cu măsline, încheie veselă Janice. Ah, şi un fier de călcat de voiaj!

— Iisuse! Şi a murit?

— Nu, dar mi-a distrus complet dafinul. A căzut pe spate şi l-a zdrobit. Şi a făcut praf şi ghiveciul. Oh, mersi dragă, îi mulţumi ea lui Nancy pentru ceaşca de cafea. Oricum, am început să strig ca din gură de şarpe şi toţi vecinii au ieşit să vadă ce s-a întâmplat. L-au ţinut imobilizat până ce a venit poliţia. L-au arestat, şi dus a fost! Janice scotoci în geantă şi scoase un ziar. Iar eu sunt eroină!

— Pentru mine întotdeauna ai fost o eroină, zise Zac.

— Asta nu e tot. Ţi-am făcut şi ţie o publicitate incredibilă, dragă.

Cu un aer încântat de sine, Janice deschise ziarul la pagina cinci. Zac şi Nancy priviră entuziasmaţi titlul principal — „Poc! Curajoasa Janice îl bate măr pe atacator" — iar dedesubt era o fotografie în care apărea Janice cu ochii vineţi, zâmbind triumfător şi arătându-şi geanta. Ca să fim sinceri, geanta ieşise mai bine decât însăşi Janice. Geanta era cu adevărat fotogenică, ea era de fapt vedeta întâmplării.

— Ia uite aici, în coloana a treia, indică Janice paragraful relevant. „Este o geantă marca Zac Parris, mândria mea", citi încântată Janice. „N-aveam de gând să las un ticălos să-şi pună mâinile împuţite pe ea. Iar acum o iubesc chiar şi mai mult — de-acum înainte, o geantă Zac Parris o să fie mereu arma mea preferată."

Alături era o altă fotografie cu un prim-plan al genţii şi alte cuvinte ale lui Janice: „Minunatele genţi ale lui Zac sunt la fel ca şi mine — poate că par delicate, dar cu siguranţă te pot face praf!"

— Eşti o scumpă, exclamă încântat Zac. E fantastic. Îţi rămân dator, oh... ce fată *rea* eşti tu!

Obosită şi plictisită să-şi tot aştepte bomboanele de ciocolată, Doreen sărise înapoi în poala lui Janice şi încerca să-i intre în geantă. Dar se dezechilibră, atinse ceaşca de cafea şi o vărsă peste ziarul întins pe masă.

— Oh, voiam să pun în ramă pagina aia, se plânse Zac.

— Dragă, mai am cincizeci de exemplare în maşină. Oricum, nu sunt *doar* în ziarul ăsta, se făli ea. Apar practic în toate, chiar şi în *Telegraph*. *Şi* la Richard şi Judy la ora cinci.

— Asta începe să fie supranatural, exclamă Nancy care, încercând să cureţe de cafea ziarul, se opri şi se holbă.

— Ştiu! Săptămâna asta Richard şi Judy, cealaltă Parkinson[1]! Vreau să spun că ştirea asta poate să-mi relanseze cariera!

— De fapt, altceva voiam să spun, continuă Nancy, privind uimită la o bucată din pagina 26, nepătată de cafea. Asta-i... asta-i chiar geanta *mea*!

Era, fără nici o îndoială. Sub titlul *Cele mai dorite genţi ale sezonului,* se afla o fotografie cu propria ei geantă. „Zac Parris, cel mai bine păstrat secret al Londrei...", citi Nancy cu voce tare, „...această uluitoare geantă făcută la comandă costă numai 299 lire şi îţi poţi alege culoarea preferată. Sună la 0207 bla bla bla sau vizitează site-ul..."

— Imitatori, exclamă Janice. Dar eu am spus asta la pagina cinci, deci eu am fost prima.

— Cum s-a întâmplat aşa ceva? întrebă năucit Zac.

— Nu ştiu, dar ăsta e ziarul pentru care lucrează Tabitha, spuse Nancy şi îşi scoase telefonul în care avea numărul ei.

— Parcă ai spus că e redactor financiar? zise încruntat Zac.

— Da, aşa am spus. Dar Tabitha a fost cea care mi-a fotografiat geanta. Când am fost la baie să ne aranjăm la „Crevetele ameţit", a scos un aparat digital şi a făcut o poză.

[1] Talk-show pe BBC1, apoi pe ITV, prezentat de Michael Parkinson (n. 1935), jurnalist şi om de televiziune britanic (n. red.).

— Hei, salut! Tabitha părea să rânjească cu gura până la urechi. Aşteptam să văd când ai să mă suni!

— Deci tu ai fost? Tu i-ai spus editorului tău de mondenităţi despre geanta lui Zac?

— Bine. Cred că a venit momentul spovedaniei, începu Tabitha. Eu sunt editorul de mondenităţi.

Lui Nancy nu-i venea să creadă ce aude. Era ca şi cum prinţesa Anne ar fi recunoscut că îşi scosese toate hainele şi pozase nud pentru *Playboy*. Tăcerea instalată în telefon continuă.

— Sărăcuţa de tine, ai rămas uimită? întrebă în cele din urmă, jovială, Tabitha. Îmi dau seama. Sunt cam ieşită din tipare, nu? Ideea e că nu trebuie să fii un artist desăvârşit pentru a aprecia marea artă. Unii oameni nu pot deloc să cânte, dar tot le place să asculte muzică. Iar dacă nu mă îmbrac după ultima modă, asta nu înseamnă că nu pot să creez toalete decente pentru ceilalţi sau să scriu un articol convingător despre noii bikini în dungi din sezonul următor.

— Dar... dar mi-ai spus că eşti jurnalist financiar, zise năucită Nancy.

— Păi, tu n-ai fi făcut la fel? E stânjenitoare slujba asta! Nu vreau să spun că... Doamne... vreun articol despre pernuţele pentru umeri are să schimbe soarta lumii. Numai că atunci când cineva află ce fac eu în realitate, mă crede total aeriană, protestă Tabitha, ceea ce nu sunt deloc. Mi-am dat şi licenţa în economie, pentru numele lui Dumnezeu. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la secţiunea financiară, dar ziarul mi-a oferit pentru început rubrica asta şi, într-un fel, am rămas blocată aici.

— Mda, răspunse încet Nancy. Cine e Kate Harris? întrebă ea, privind semnatarul articolului.

Doar că, normal, acum începea să înţeleagă totul. Numele de familie al Tabithei era Harris.

— Kate e al doilea prenume al meu. Păstrez prenumele Tabitha pentru când am să încep să semnez articole economice. Uite, îmi cer scuze că te-am mințit, dar eram disperată să-l impresionez pe Connor. Vreau să spun că editorii de modă par puțin cam aiuriți — o mulțime de oameni ne cred de-a dreptul țicniți — și n-am vrut deloc să-l sperii.

— Crezi că l-ar speria? întrebă Nancy, făcând tot posibilul să pară îngrijorată și nu plină de speranță.

— Ah, acum a aflat. I-am spus aseară, continuă veselă Tabitha. Iar acum că știe, nimic nu s-a schimbat între noi. Slavă Cerului!

— Păi, ce să zic... bine. Nancy încercă să-și mascheze dezamăgirea. Și de ce ai ales tocmai geanta lui Zac? întrebă ea repede, simțindu-se rușinată.

— Pentru că arată nemaipomenit! Toată lumea de la birou a fost încântată de ea. În plus, prin asta am vrut să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? răspunse Nancy, deși ghicise deja.

— Pentru că mi-ai făcut cunoștință cu Connor. Îți rămân *datoare*, exclamă Tabitha. Doamne, mi-ai făcut o *imensă* favoare! Așa că ți-am făcut și eu una drept mulțumire, continuă ea veselă. După asta, Zac trebuie să-ți ofere o primă!

Telefonul de pe birou începu să sune. Zac îl înșfăcă repede.

— Alo, Zac Parris. Da, eu sunt. Oh, da, da. Grozav! Ridicând din sprâncene entuziasmat către Nancy și Janice, mai ascultă puțin, apoi exclamă: *Câte?* Numai puțin, să iau un pix să notez...

49

Conducându-l prin Londra pe William, tatăl lui Zac, Rose se simţea ca o persoană foarte experimentată. După ce coborâseră din autobuz în Trafalgar Square, cei doi merseră împreună până la Tamisa şi apoi o luară pe Podul Hungerford. În faţa lor, pe celălalt mal al râului, marea Roată a Mileniului strălucea în soare. William se înnegură la vederea ei.

— Ce ghinion. Nu merge.

Rose, care crezuse la fel când o văzuse pentru prima dată, avu un sentiment de superioritate.

— Ba da. Priveşte atent, se roteşte foarte încet. Te aşteptai să o vezi învârtindu-se foarte repede, nu? Ca o tiribombă.

— Eu îs doar un flăcău neştiutor de la ţară, răspunse William şi în colţul ochilor îi apărură zeci de riduri. Niciodată n-o s-ajung un şmecher de oraş cum eşti tu.

Rose simţi o căldură invadându-i stomacul, nu atât datorită complimentului, ci pentru că era atât de plăcut să fie în compania unui bărbat aşa de amabil, cu un adevărat simţ al umorului.

— De cele mai multe ori, şmecherii de oraş au cam uitat de bunele maniere. Îţi trag coate în coaste pentru a-şi face loc să treacă. Tu eşti foarte manierat, constată Rose. Şi pe deasupra îţi cultivi şi propriile legume. Câţi dintre şmecherii de oraş se pot lăuda cu asta?

— Şi câţi şmecheri de oraş ştiu să croşeteze? replică el.

— Doamne ferește, spuse Rose zâmbind, imaginându-și o masă de consiliu în jurul căreia o mulțime de bărbați importanți, îmbrăcați în costume impecabile, tricotează imperturbabili, în timp ce discută despre companiile lor multinaționale sau ce-or discuta ei la întâlnirile lor importante de consiliu.

— Și câți dintre ei s-au furișat în mijlocul zilei din birourile lor elegante ca să urce în Roata Mileniului? adăugă William.

— Ei, ca să fim sinceri, e posibil ca unii s-o fi făcut.

— Cu sandvișuri făcute în casă, cu șuncă și murături, și un termos cu ceai? întrebă William, ridicându-și în aer geanta.

— Probabil că nu, încuviință Rose.

— Uite, vezi, nu știu ce pierd, continuă William, strecurându-și satisfăcut brațul pe sub cel al lui Rose. Flăcăii neștiutori de la țară câștigă de fiecare dată în fața șmecherilor de la oraș.

Patru ore mai târziu se întorceau acasă, după ce William insistase galant să o conducă pe Rose până la ușa casei, deși nu era deloc în drumul său. Când intrară în parcul din Fitzallen Square, bucurându-se de primele semne ale primăverii și inspirând mirosul pământului reavăn și al vegetației ce sta să înfrunzească, se auziră niște pași pe pietriș în fața lor.

În clipa următoare, generalul Brough-Badham apăru în capătul aleii și ezită când văzu pe lângă cine trebuia să treacă. Ceva în expresia lui se schimbă, obișnuitul rânjet superior dispăru, lăsând locul unei ezitări amestecate cu panică.

Pe măsură ce ei se apropiau, el își domoli pașii. Deasupra gulerului cămășii albe apăru o roșeață, iar mărul lui Adam începu să-i salte în sus și-n jos, ca o minge de tenis. Fascinată, Rose îi urmărea mișcarea.

Într-un final, generalul Brough-Badham dădu din cap în chip de salut, îşi drese glasul şi spuse:

— Bună ziua... Rose. Sus-jos, sus-jos, sălta mărul lui Adam. Şi... ăăă... ce mai faci astăzi?

Rose rămase fără cuvinte. Dacă ar fi purtat pantofi cu toc înalt, probabil că ar fi căzut.

— Bună ziua... ăăă... Geoffrey. Mă simt foarte bine, mulţumesc.

Dumnezeule, parcă era în *Mândrie şi prejudecată.*

— Păi, bine atunci. Foarte bine.

— Dar tu, Geoffrey? Eşti bine?

— Da, da, foarte bine, şi eu mulţumesc, replică generalul, dregându-şi din nou glasul. Şi eu şi Marjorie suntem extrem de... ăăă... bine.

— Mă bucur să aud asta, zâmbi Rose. Nu-i aşa că astăzi a fost o zi frumoasă?

Mărul lui Adam executa mişcări precipitate, precum o bărcuţă care saltă pierdută pe valurile sălbatice ale oceanului.

— Foarte frumoasă, da, o zi foarte frumoasă într-adevăr. Păi, bine atunci, trebuie să plec... merg la chioşcul de ziare să-i cumpăr lui Marjorie o revistă.

— Îţi doresc o după-amiază plăcută în continuare, răspunse agreabil Rose.

— Un prieten de-al tău? întrebă William când generalul se depărtă şi nu-i mai putea auzi.

— Vecinul de lângă noi.

— E frumos să te ai bine cu vecinii. Mă rog, în nişte limite rezonabile. Măcar el nu vrea să ajungă în patul tău aşa cum vrea vecina mea, adăugă William pe un ton jalnic.

— Nu-i nici un pericol în sensul ăsta, replică amuzată Rose. Nu cred că sunt deloc tipul de persoană preferată de general.

— Şi totuşi, ai observat cum i se mişca mărul lui Adam? Nu ştii niciodată, o înghionti jucăuş William, poate că îl impresionezi mai mult decât îţi închipui tu.

— Ori asta, răspunse ea pe un ton vesel, ori avea gulerul prea strâns.

Rennie ticluise un plan, iar acum venise momentul să-l pună în aplicare. Aşteptase suficient, iar acum se hotărâse să treacă la acţiune. Rose plecase să-şi petreacă seara cu William. Dat fiind noul val de cereri pentru genţile lui Zac, Nancy era nevoită să lucreze peste program la magazin, să se ocupe de comenzi, astfel că nu avea să se întoarcă acasă până la miezul nopţii. Nici nu se putea o ocazie mai prielnică. Carmen era în baie, sus la etaj. În orice minut avea să coboare la parter şi să se arate foarte impresionată găsindu-l pregătind cina.

Mă rog, scoţând pizza din cutiile tocmai aduse. Şi destupând o sticlă de vin bun.

Auzind zgomote uşoare de paşi pe scară, lui Rennie i se puse un nod în gât, iar inima începu să-i bată cu putere. Era ridicol, căci niciodată nu avusese trac pe scenă în faţa miilor de fani, şi niciodată nu fusese emoţionat la gândul că avea să-i declare sentimentele sale vreunei femei.

Doar că, dacă se gândea mai bine, nu făcuse niciodată asta. Nu avusese de ce. Ele îşi dezvăluiau atât de clar dorinţele, încât nu fusese niciodată nevoie s-o facă el.

Dar dacă ea nu-i va împărtăşi sentimentele? Ce se va întâmpla dacă îl va refuza pur şi simplu sau va izbucni în râs? Sau o să înceapă să ţipe îngrozită şi o să se încuie în baie? Oh, *la naiba*!

— Doamne, cred că am halucinaţii, strigă Carmen, oprindu-se descultă în pragul bucătăriei. Nu se poate să fie adevărat. Ce vrei, să-mi provoci un atac de cord?

Avea dreptate. Era fără nici o îndoială o imagine uluitoare. Îngrozit, şi fără să-şi dea seama ce face, Rennie apucase o cârpă şi un spray de curăţat şi ştergea cu sârg masa de lucru.

— Eu doar..., murmură el şi se forţă să se oprească din frecat, dar rămase cu cârpa şi spray-ul în mâini pentru a avea un sentiment de securitate, ...ăăă... curăţam puţin pe-aici.

— De ce? Ce-ai vărsat acolo? întrebă suspicioasă Carmen, mijindu-şi ochii.

— Nimic! Sunt nişte firimituri. Gata, am terminat. Aşa. Adunându-se — Iisuse, cum putea o femeie atât de mărunţică şi cu părul ud şi ţepos să-l îngrozească mai mult decât un stadion ticsit cu fani care urlă? — Rennie spuse: Tu du vinul în living, şi eu vin cu pizza.

— Stai! ţipă Carmen când îl văzu aruncând în chiuvetă cârpa şi întinzând mâna spre farfurii.

Rennie încremeni.

— Ce?

— E spray de curăţat, prostuţule! Trebuie să te speli bine pe mâini după ce l-ai folosit dacă nu vrei ca pizza să aibă gust de clor. Vrei să ne otrăveşti? Ţâţâind, Carmen clătină din cap şi spuse: Sincer, eşti *de-a dreptul* irecuperabil.

Ceea ce, se gândi Rennie, spălându-se bine pe mâini şi privind în urma ei cum se duce cu vinul în living, nu pare cel mai promiţător început.

Faptul că îi dădu voie lui Carmen să aleagă canalul preferat la televizor nu îmbunătăţi prea mult situaţia. După ce o lăsă cu generozitate să decidă ce aveau să vadă, Rennie începu curând să regrete amarnic. Oricât de mult i-ar fi plăcut lui *EastEnders*, nu era cea mai bună soluţie pentru o seducţie. Iar în acea seară, inutil să mai spună, rula un episod ultrazgomotos şi ultra-ultratensionat.

— Hai, loveşte-l, strigă Carmen către ecran. Haide, arde-i una zdravănă, o merită, ticălosul. Ha-ha, încă o dată!

Rennie o privi cum stătea ea tolănită pe canapea, cu picioarele în poala lui. Un metru cincizeci şi cinci înălţime, ochi negri luminoşi, sprâncene frumos conturate şi ten de Albă ca Zăpada. Purta nişte pantaloni albi de pijama de flanel şi un tricou cu picăţele roz şi albe care ar fi arătat chiar sexy dacă nu mai avea peste el o jachetă scurtă şi oribilă cu nişte nuanţe de purpuriu ţipător şi cenuşiu.

La naiba, tot arată sexy. Chiar dacă ţipă la televizor ca un fan împătimit de wrestling.

În cele din urmă apăru genericul de final, iar Rennie îi dădu jos picioarele din poală.

— OK, acum filmul. Am ales ceva grozav...

— Oh, nu, nu, ia stai puţin. Carmen îl prinse de braţ, împiedicându-l să se ridice. Nu te grăbi aşa, domnule. Cred că uiţi ceva.

— Ce?

— Nu e rândul tău. Tu ai ales *Brigadoon* aseară, nu-ţi aminteşti? Astă-seară e rândul meu să aleg.

— Dar deja eu...

— Ştiu, ştiu, răspunse ea, dându-şi ochii peste cap. Dar nu ne uităm la el, orice ai fi ales tu, bine? Pentru că lumea nu se învârte mereu doar în jurul tău. Măcar o dată să ne uităm la ceva ce vreau *şi eu*.

— Şi la ce anume?

Inima lui Rennie se strânse. Alesese *Scurtă întâlnire*[1] special pentru acest moment. Un film clasic. Cu toată acea emoţie erotică înăbuşită — ce putea fi mai potrivit pentru cauza lui?

— Ta-daaa! Rostogolindu-se pe partea ei şi căutând sub canapea, Carmen scoase la iveală, cu un aer triumfător, un

[1] *Brief Encounter* (1945), film britanic în regia lui David Lean, cu Celia Johnson şi Trevor Howard, după un scenariu de Noel Coward, o poveste de dragoste pasională şi imposibilă (n. red.).

DVD. Mi l-a împrumutat Mia. Nu l-am mai văzut de o grămadă de timp. Putem să cântăm și noi toate cântecele, să încercăm dansurile — nu poți să spui că nu-i o alegere minunată, nu?

Hm, al naibii de minunată, se gândi Rennie, deoarece *The Rocky Horror Show* poate că era ceva clasic, dar în nici un caz romantic.

Dar oricum, o ceartă nu l-ar fi ajutat deloc.

— Dar nu ți-ar plăcea să ne uităm la *Scurtă întâlnire*? încercă el pentru ultima dată.

— Hm, stai să mă gândesc, răspunse ea, ridicându-se de pe canapea și îndreptându-se veselă către DVD player. Ia răspunde-mi tu la niște întrebări! În *Scurtă întâlnire* poartă personajele ciorapi de mătase și portjartiere? Apare în el Meat Loaf[1] călare pe o motocicletă? Scuză-mă, dar nu cred că se întâmplă așa ceva. Așa că ce zici de... *nu*?

Trenuri cu aburi, figuri imperturbabile, bărbați îmbrăcați în costume demodate din anii patruzeci purtând conversații cu subînțeles obscen și travestiți machiați, pe tocuri înalte. După ce se pregătise sufletește că acea seară avea să fie Seara cea Mare, Rennie se simțea ca o oală sub presiune lăsată pe un foc incredibil de puternic. Nu era corect. Cum putea să meargă atât de prost totul? Plănuise chiar — mai mult sau mai puțin — cum va începe, dar nu putea face nimic atunci când o ceată de travestiți bosumflați care-și roteau pelvisul îți rânjeau nerușinat din ecranul televizorului.

O sută de minute, atât dura. Așezată iarăși confortabil pe canapea, cu picioarele în poala lui Rennie și cu farfuria cu pizza pe burtă, Carmen își mișca degetele de la picioare și

[1] Michael Lee Aday (n. 1947), cunoscut sub numele de Meat Loaf, cântăreț rock, actor de film și teatru american. A făcut un rol memorabil în *The Rocky Horror Show* (n. red.).

cânta răguşit în timp ce Rennie număra minutele până la final. Au început să-l urmărească la opt şi zece. Punând la socoteală un drum până la toaletă şi pauza când vor desface o altă sticlă de vin, totul ar fi trebuit să se termine până pe la zece. Din moment ce Rose trebuia să sosească acasă pe la unsprezece, iar Rennie prefera să-i spună lui Carmen ceea ce voia să-i spună fără spectatori, însemna că avea la dispoziţie o oră.

Oh, Doamne, niciodată nu se mai simţise aşa.

Mai erau douăzeci de minute din film.

Zece.

Încă trei doar...

— Vezi? Nu ţi-am zis eu că-i grozav? întrebă Carmen când se sfârşi filmul. Întinzându-se după paharul cu vin, vărsă din greşeală puţin pe coapsa lui Rennie, îmbrăcat în blugi. Ups, îmi pare rău. Din fericire e alb. Iar acum n-ai cum să-mi spui că nu ţi-a plăcut.

Doar Carmen se putea gândi la film şi nu la faptul că îi ştergea energic blugii cu un şerveţel.

OK, gata cu ezitările. Să trecem la lucrurile serioase. Apucând telecomanda, Rennie o îndreptă către televizor.

— Ah, nu, nu-l opri. Carmen scoase un strigăt de protest. Acum ne uităm la *Willy Wonka şi Fabrica de Ciocolată.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine? întrebă el, ridicând disperat din sprâncene. Eşti fată. Fetelor ar trebui să le placă filmele siropoase. *Patru nunţi şi o înmormântare, Nopţi albe în Seattle,* chestii din astea. *Willy Wonka* nu e deloc romantic.

— N-ai de unde să ştii! rânji Carmen. Poate că e. Întreab-o pe doamna Wonka.

Prost, prost, totul merge groaznic de prost. Şi nici măcar nu începuse. Rennie oftă adânc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neîncrezătoare, lăsându-și capul într-o parte. Chiar *vrei* să vezi *Nopți albe în Seattle*?

— Da. Adică nu. Acum e prea târziu. Spun doar că ar fi putut fi... oh, Doamne.

— *Ce?* îl privi ea uimită.

— De ajutor!

— Cum adică *de ajutor*?

Trebuia s-o facă acum. Trebuia.

— OK, am ceva să-ți spun. Despre cum eu... ăăă, cum lucrurile au... adică, chestia e că...

— Rennie, nu înțeleg nimic.

Rennie închise ochii. Nu se putea face înțeles, iar timpul se scurgea. Grozav.

De fapt, chiar ajuta ținutul ochilor închiși.

— Bine. Chestia este că... noi doi ne-am înțeles mereu bine. Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Dar lucrurile s-au schimbat acum. De când m-am întors...

— Nu-ți mai place de mine?

— Nu, nu e vorba de asta, clătină din cap Rennie.

— De ce stai cu ochii închiși? întrebă îngrijorată Carmen. Deschide-i! îi ordonă ea.

— Nu pot.

— Rennie, începi să mă sperii. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Rennie trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă ea putea auzi cum îi bate nebunește inima, și spuse:

— Te iubesc!

Tăcere.

Urmată tot de tăcere.

Măcar nu se alesese cu o pereche zdravănă de palme peste față.

50

— Răspunde ceva, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Rennie când simţi că nu mai poate suporta tăcerea.

— Nu pot, vorbi cu o voce crispată şi distantă Carmen.

Abia când îşi deschise ochii, Rennie văzu că ea scutura din cap.

— Îmi pare rău, începu Rennie. A cam fost un şoc.

— Nu mă iubeşti.

— Ba da. Oh, te iubesc. O ştiu de multe săptămâni. Poate chiar mai demult de atât, admise el, dar n-am îndrăznit să o recunosc în sinea mea pentru că încă te mai gândeai la Spike. Erai inabordabilă şi nu puteam face nimic. Dar acum ai depăşit durerea, şi am realizat ce se petrece cu mine atunci când ai început să te vezi cu Joe. Nu mi-a plăcut deloc. De fapt, eram înnebunit de gelozie. Iar când s-a destrămat relaţia cu el şi ai început să te vezi cu Nick, am fost şi mai gelos. Rennie era uimit să descopere că odată ce începuse să vorbească nu se mai putea opri; cuvintele îi ieşeau nestăvilite. Asta, continuă el, pentru că ştiam că meriţi mai mult decât atât şi voiam să te fac să înţelegi că aveam dreptate, şi...

— Ai crezut că eşti mai bun decât Nick? Că te meritam *pe tine*? Carmen începu să tremure. Rennie, tu nu-ţi dai seama? Nu eşti cu nimic mai bun decât el. Eşti de-o sută de ori mai rău.

— Cum pot să fiu mai rău? întrebă el jignit. Ştim totul unul despre celălalt. Banii nu vor fi niciodată o problemă. Te fac să râzi. Şi nu poţi să spui că nu arăt mai bine decât sperietoarea aia de ciori, murdar şi bălălău?

— După cum ai spus şi tu, ştim totul unul despre celălalt. Eu ştiu totul despre *tine*. Ochii lui Carmen scânteiară când îi întâlniră privirile. Şi da, normal că arăţi bine, eşti drăguţ, nostim, bogat, o celebritate. Dar mai eşti şi ultima persoană cu care o femeie sănătoasă la cap s-ar încurca. Pentru că tot ceea ce ştii tu să faci este să te culci cu fetele, apoi să le părăseşti şi să le frângi inimile.

— Dar fac asta pentru că nu le iubesc. Rennie clătină din cap, încercând să-i demonstreze că este purul adevăr. Dar acum totul s-a schimbat. Ţie nu am să-ţi fac asta niciodată pentru că *te iubesc*.

— Rennie, nu e adevărat, replică ea, şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Tu *crezi* că n-o să faci asta, dar ai s-o faci până la urmă. Mai devreme sau mai târziu s-ar întâmpla.

— Nu s-ar întâmpla, pentru că m-am schimbat. M-am săturat de vechile obiceiuri, insistă Rennie. Nu mai am nevoie de ele. Cât de des am ieşit în oraş în ultimul timp? Abia mai ies, pentru că nu mă mai interesează. Fetele mă sună, dar eu nu le mai răspund la telefoane. Sunt invitat la cluburi, dar nu mă mai duc. Rămân aici mai degrabă, pentru că-mi doresc să fiu lângă tine. N-am mai avut niciodată sentimentele astea pentru nimeni, dar acum le am.

— Oamenii nu se schimbă atât de uşor cum spui tu. Carmen clătină din cap cu un aer trist. Nu e ca şi cum ai învârti puţin o baghetă magică şi gata!

Pentru întâia oară, Rennie simţi un grăunte de speranţă. Până acum nu-i strigase că nu-l suportă sau că vederea lui înfricoşătoare o face să se înfioreze de spaimă. Dacă singura

piedică era teama ei că Rennie nu era în stare să-şi schimbe felul de a fi, tot ce avea el de făcut era s-o convingă că putea.

— Şi Warren Beatty a trăit o viaţă destul de zbuciumată, dădu el din cap înspre Carmen. Apoi s-a căsătorit şi a avut copii.

— Hai, te rog! E vorba doar de *o singură* persoană.

— Paul McCartney la fel. Uite cum s-a schimbat când a cunoscut-o pe Linda.

— Bine. Carmen ridică din sprâncene. Mai ai şi alte exemple?

— Ăăă...

La naiba, altele nu mai putea găsi.

— Vai, Doamne, oftă Carmen. Deci numai ăştia doi. Cred că asta spune totul, nu?

— Rennie Todd, spuse repede Rennie, îndrăznind în cele din urmă să o mângâie pe faţă.

— Opreşte-te, izbucni Carmen şi-şi întoarse capul.

— Te iubesc, repetă el cu mai mult curaj, simţind că ea începe să cedeze.

— Nu putem face asta, murmură ea.

— Asta înseamnă că totuşi ţi-ar plăcea?

— Înseamnă că n-o s-o facem.

— Dar nu mă urăşti?

— Normal că nu te urăsc.

Ei, era un progres. Nu-l ura şi nici nu-l pocnise peste mână când o mângâiase pe faţă.

— Deci mă placi totuşi puţin? întrebă el, căpătând încredere în sine.

Carmen tremura.

— Nu e corect, spuse ea. Nu contează aici cât de mult te plac. Tot n-are să se întâmple nimic între noi doi.

Rennie îşi strecură cealaltă mână spre ceafa ei, şi degetele lui trecură prin părul ei încă ud de la baia recentă. Mirosea minunat. Era speriată de moarte. Mă rog, asta era OK. Putea să-i câştige astfel încrederea. Carmen simţea la fel, iar asta era suficient pentru el. Rennie era în culmea fericirii, de parcă tocmai ajunsese pe Everest.

— Nu are să se întâmple *nimic*, sublinie el, dacă asta te înspăimântă. Eu ţi-am mărturisit ce simt pentru tine, şi este suficient deocamdată. Nu e vorba aici despre sex, crede-mă. Avem tot timpul din lume pentru asta. Să nu ne grăbim, să facem totul ca la carte. Eu pot să aştept. Tu hotărăşti. Totul depinde de tine acum.

Carmen îşi înălţă capul şi îl privi. Se vedea că inima ei era îndoită. Cu o voce abia auzită, şopti:

— Dar ce-ar spune Spike?

Nervii erau întinşi la maximum. Încă puţin, încă puţin şi...

— Ar fi de părere că sunt un tip mai bun decât ultimii doi rataţi cu care te-ai încurcat, răspunse el, apropiindu-se de faţa ei.

— Oh, Doamne, chiar nu ştiu ce să zic! exclamă ea, scuturând din cap. La restaurant, seara trecută, Mia m-a întrebat ce părere am despre tine ca... iubit.

— Pentru o puştoaică de şaisprezece ani, ştie ea ce ştie! adăugă el şi apoi tăcu pentru câteva clipe. Şi tu ce i-ai răspuns?

Carmen nu zise nimic.

Ceea ce era, bineînţeles, exact răspunsul pe care îl aştepta el.

— Bine, spuse Rennie, uimit de stăpânirea lui de sine şi inhalând parfumul şamponului ei. Acum hai să ne oprim. Te poţi relaxa, n-am de gând să te seduc. Doar încearcă să înţelegi tot ce ţi-am spus şi nu te mai gândi automat la mine ca la dracu' gol. Dă-mi o şansă, OK? Nu mă respinge de la

bun început. Poate că totuşi nu sunt un adevărat coşmar, aşa cum mă crezi tu.

— Zău? făcu ea, privindu-l în ochi.

Rennie se întreba la ce se referea îndoiala ei: la oprirea lor acum sau la chestia cu coşmarul. Pentru orice eventualitate, zâmbi şi răspunse:

— Zău! O să desfacem cutia de Pringles şi o să ne uităm la *Willy Wonka*. Tu relaxează-te şi priveşte la televizor liniştită, da? N-am de gând nici măcar să încerc să te sărut.

— Bine atunci, replică sfidător Carmen şi o scânteiere de dezamăgire licări în privirile ei.

— Doar dacă îmi dai tu voie, adăugă el după o pauză, mângâindu-i alene ceafa.

Încă o scânteie în ochi, de data asta de uşurare.

— Şi de ce aş face-o? întrebă Carmen, pe un ton provocator, în care se simţea — foarte puţin — o uşoară tachinare.

— Păi, cred că ăsta ar fi cel mai înţelept lucru de făcut. Doar ca să vedem dacă suntem compatibili.

— Asta are logică, încuviinţă ea din cap, gânditoare. E posibil să nu ştii de fapt să o faci aşa cum trebuie.

— Exact. E posibil să fi făcut totul greşit în toţi anii ăştia de practică. Ar fi bine aşadar să aflăm. Ochii verzi ai lui Rennie sclipeau amuzaţi. Să-mi spui dacă aşa e.

Carmen se apropie de el şi buzele ei le căutară pe ale lui. Pentru prima dată în viaţă, Rennie simţi plăcerea pură a unui sărut care nu era doar un preludiu la o partidă de sex. Se simţi cuprins de un val de căldură şi încântare. Gura lui şi a lui Carmen erau perfect compatibile.

Deci asta îi lipsise lui în toţi acei ani. Dacă era să fie sincer, niciodată nu văzuse rostul unei întâlniri gură la gură.

Dar acum ştia. Pentru *asta* era un sărut. Chiar mai extraordinar, reacţia lui normală ar fi fost să-şi strecoare mâna pe

sub jacheta ei ca să-i mângâie pielea dezgolită între tricou și betelia pantalonilor de pijama... *dar n-o făcea.* Poate că desenul hidos de pe jachetă acționa ca un fel de anticoncepțional. Oricum, era conștient că nu-și permitea să facă nici o greșeală. Asta era unica lui șansă de a o impresiona pe Carmen, și nu trebuia, *nu trebuia* s-o distrugă.

— Bun, zise Rennie. După ce făcuse un efort supraomenesc să se desprindă din îmbrățișare, se simți grozav de încântat să vadă dezamăgirea în privirea ei. Tu pune DVD-ul, și eu mă duc să aduc cutia cu Pringles.

Roșie la față și cu ochii strălucitori, Carmen încercă să-și aranjeze părul ciufulit.

— OK, spuse ea.

— Cafea? Sau mai vrei vin?

— Ăăă... să zicem cafea.

În drum spre bucătărie, Rennie se opri în pragul ușii. Inima îi zvâcni de fericire când o văzut pe Carmen pe canapea, în continuare agitată și încercând fără succes să facă un nod dublu la cordonul jachetei.

— Apropo, întrebă el pe un ton detașat. Cum m-am descurcat?

— Hm... așa și-așa! îi zâmbi ea.

— Bine atunci. Mai multă practică, de asta am nevoie, adăugă el, simțindu-se ridicol de fericit la această perspectivă. Stai liniștită, până la urmă o să prind eu șmecheria.

Așteptând să fiarbă apa în ibric, Rennie își simțea inima gata să-i sară din piept de emoție. Carmen era în living, așteptându-l ca să o sărute din nou. Iar el n-avea de gând s-o facă. Chiar dacă l-ar fi omorât chinul, voia să-i arate cum putea el aștepta.

După câteva secunde, ibricul dădu un semnal că trebuia luat de pe foc. În acelaşi timp se auzi soneria de la uşa de la intrare. Ţinând în mână o cutie de Pringles, Rennie se duse să deschidă. Rose se întorcea acasă mai devreme; un motiv în plus ca el şi Carmen să nu stea să se pupe ca adolescenţii pe canapea.

Dar nu era Rose. Rennie se holbă la un jurnalist de tabloide, un tip cu ochelari pe care îl cunoştea vag din vedere, căci îl mai văzuse la mai multe decernări de premii muzicale.

— Salut, Rennie, ce mai faci? zise prietenos tipul. Eric Carson, îţi aminteşti?

Pentru o fracţiune de secundă, Rennie se întrebă dacă ziaristul venise la uşă să-i ceară detalii despre relaţia lui cu Carmen.

— Despre ce e vorba, Eric? întrebă Rennie, încercând să se concentreze.

— Brrr, ce frig e aici, spuse Eric şi bătu din picioare de parcă era la Polul Nord.

— Scuze, dar n-o să te invit înăuntru, zise scurt Rennie. Sunt ocupat.

— Normal că eşti, replică Eric, privind cutia de Pringles din mâna lui. Nu te ţin mult, promit. Ochii lui scânteiau în spatele ochelarilor. Mă întrebam doar ce părere ai de vestea că urmează să devii tată.

— Cine e? întrebă Carmen, când Rennie intră vijelios în living ca să-şi înşface mobilul.

Îl închisese intenţionat cu două ore în urmă, pentru ca acea seară atât de importantă cu Carmen să nu fie deranjată de cine ştie ce apeluri enervante şi lipsite de importanţă.

— Nimeni, răspunse Rennie.

Deschise telefonul şi văzu apărând un şir lung de mesaje. Se îndreptă hotărât spre uşa de la intrare. Se simţi dintr-odată rău când văzu bucuria răutăcioasă din ochii lui Eric.

— Cine e? întrebă sec Rennie.

— Biba Keyes, îl informă ziaristul, lingându-şi buzele. Îţi aminteşti de ea?

Biba Keyes. Oh, da, îşi amintea. New York, vara trecută. Biba apăruse în culise după un concert, dându-se drept englezoaică şi invitându-l la o petrecere. Cu părul ei blond până la mijloc, corpul perfect şi un simţ ascuţit al umorului, nu avusese prea mult de furcă până să-l convingă. Începuse ca „Fata de la pagina 3", descoperise mai târziu Rennie, era genul de fată care apărea imediat acolo unde găseai puţină agitaţie şi ceva paparazzi, îmbrăcată bineînţeles în fuste minuscule. După cum se confesase veselă la momentul respectiv, era mai bine decât să munceşti pentru un salariu.

Au petrecut împreună un weekend. Sub aerul ei de prostuţă, Biba Keyes dovedise de fapt o minte ascuţită şi o atitudine directă foarte plăcută. Avea doar douăzeci şi doi de ani, şi pentru ea viaţa era aşa cum ţi-o făceai. Pentru Rennie, o atracţie în plus fusese acceptarea de către ea a faptului că scurta lor legătură fusese doar atât, puţină distracţie, după care fiecare îşi vedea de drumul său. Spre deosebire de celelalte fete, ea nu-i declarase că-l iubeşte şi că visează să aibă împreună un viitor fericit.

Cealaltă atracţie, inutil s-o mai spunem, fusese competenţa şi entuziasmul fără margini pe care le manifestase în pat.

Iisuse!

— Şi spune că-i al meu? Rennie încercă să respire normal. În câte luni e?

— Opt luni.

New York. Numără înapoi. La dracu'!

— Nu crezi că putea să spună ceva până acum?

Eric ridică din umeri.

— După câte zice Biba, a încercat. Te-a sunat, ţi-a lăsat mesaje pe telefoane, dar tu nu te-ai obosit niciodată să-i răspunzi.

Lui Rennie îi îngheţă sângele în vine. Oare era adevărat? Câteodată ştergea mesajele text şi vocale fără ca măcar să vadă ce spuneau dacă erau trimise de fete care nu-l mai interesau. Dar Biba nu era deloc proastă; dacă ar fi vrut să-l contacteze, ar fi făcut-o prin agentul sau managerul lui.

— Deci o să auzim clopoţei de nuntă în viitorul apropiat? întrebă Eric pe un ton deliberat provocator.

— Nu comentez, răspunse Rennie, gândindu-se cât de bine s-ar fi simţit dacă l-ar fi pocnit pe ziarist, apoi se pregăti să închidă uşa.

— Spune că eşti iubirea vieţii ei, strigă Eric când uşa i se trânti în nas.

Greşit, se gândi Rennie. Iubirea vieţii lui stătea la câţiva metri de el, întrebându-se ce oare îl ţinea afară în frig.

Şi mai bănuia că n-o să-i pice deloc bine când o să afle.

51

Carmen nu plânse, nu urlă şi nici nu aruncă cu diverse obiecte în Rennie. Ce rost ar fi avut? Doar el era Rennie Todd, întotdeauna fusese. Era o minune că asta nu se întâmplase până atunci.

Mai mult, era într-un fel bucuroasă că *se întâmplase*, ca să-i amintească de felul în care trăia Rennie. Să descopere asta acum era aproape insuportabil, dar dacă ar fi descoperit-o după şase luni, atunci când deja ar fi fost implicată mai profund într-o relaţie sentimentală cu el, ar fi fost cu siguranţă mult mai rău.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine! Rennie îşi trecea degetele prin păr, neputând accepta ce i se întâmplă. Poate că nici nu-i al meu copilul!

— Dar te-ai culcat cu ea, răspunse cu o voce obosită Carmen.

— Da, dar...

— N-ai auzit de sex protejat? Nu ţi-a trecut prin cap că se poate întâmpla aşa ceva?

— Sigur că mi-a trecut prin cap. Am folosit prezervative. Nu poate fi copilul meu, ea doar...

— Rennie, şi prezervativele pot da greş uneori. Exasperată, Carmen lovi cu pumnul braţul canapelei. Fata asta e însărcinată şi spune că-i al tău.

— Dar asta nu are de ce să schimbe cu nimic lucrurile dintre *noi*, spuse el pe un ton rugător.

— Ba da. Carmen nu se putea uita la el. Deja s-au schimbat. Pentru că ăsta eşti tu. Tu te culci cu fetele la fel cum alţi oameni mănâncă biscuiţi, doar pentru că sunt la îndemână.

— Dar asta a fost acum opt luni, ridică el vocea. Acum n-aş mai face aşa ceva! Pentru că *te iubesc*.

— Îmi pare rău, răspunse Carmen, clătinând din cap, şi în aceeaşi clipă auzi o cheie răsucindu-se în uşa de la intrare. N-ar fi mers niciodată, Rennie. A fost o prostie şi faptul că m-am gândit la asta.

— Heeeei..., strigă Rose, anunţându-i că se întorsese acasă. Câteva secunde mai târziu apăru în uşa livingului. Voi doi, aţi avut o seară minunată, nu-i aşa? întrebă ea zâmbind, cu ochii strălucitori.

— Îi poţi spune tu, zise Carmen, ridicându-se în picioare şi uitându-se la Rennie. Eu mă duc să mă culc.

Articolul de ziar pe două pagini care dezvăluia această poveste cuprindea trei fotografii cu Biba Keyes. Prima era o poză mai veche, de la Pagina 3, a doua un instantaneu cu ea şi Rennie la petrecerea din New York din seara în care se cunoscuseră. Cea de-a treia, şi cea mai mare, era un portret în care Biba stătea foarte serioasă, însărcinată în opt luni şi cu părul ei lung şi blond împletit într-o coadă, ţinându-şi elegant şi delicat cu mâinile burta umflată şi privind cu ochi melancolici în obiectivul camerei.

Rennie deja plecase de acasă să se întâlnească urgent cu agentul şi managerul său. Carmen, care avusese o noapte proastă, se întreba dacă nu cumva acesta era felul prin care Spike voia să-i spună ce proastă fusese chiar şi să se gândească doar la o relaţie cu cineva atât de nepotrivit pentru ea ca fratele lui.

Biba Keyes dezvăluise câteva detalii picante din savuroasa, deşi scurta ei relaţie cu Rennie.

„Nu ne mai puteam sătura unul de celălalt", citea indispusă Carmen, aplecată peste ziar şi simţind că o ia cu rău. „Are cel mai minunat trup din câte mi-a fost dat să văd. Şi părea să-i placă şi lui trupul meu! Dar nu a fost vorba doar de sex, deşi a fost sălbatic şi pasional. Am simţit o legătură mult mai profundă între noi. Am ştiut sigur că Rennie ţinea cu adevărat la mine. Mi-a promis că o să ne mai vedem, iar eu l-am crezut, însă el şi-a călcat cu cruzime cuvântul dat. Am fost devastată. Când mi-a mărturisit că mă iubeşte, am fost convinsă că e sincer. Dar acum, când îi port copilul în pântec, sper că Rennie va cumpăni mai bine. Ştiu că am putea avea o viaţă minunată împreună. El este singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat şi ştiu că pot să-l fac fericit. Am renunţat să mai beau şi să mai merg la petreceri de dragul copilului nostru, iată cum îmi iau în serios responsabilităţile. Acum, mai degrabă mă veţi într-un magazin cu articole pentru copii decât în cluburile de fiţe."

Nancy aşeză o ceaşcă de ceai în faţa lui Carmen şi o strânse uşor de umăr.

— Trebuie să mă duc la muncă, zise ea. O să fii OK?

— O să supravieţuiesc. *Din nou.* A treia oară ghinionistă, şi restul. Carmen luă o gură de ceai fierbinte şi zise sec: Am început să prind şmecheria.

— Iar eu te urmez îndeaproape. Te-ajung repede din urmă, spuse cu o grimasă Nancy. Facem o pereche minunată.

Carmen reuşi să zâmbească, deoarece Nancy era înnebunită după Connor, iar Connor se vedea cu Tabitha, şi Nancy — mulţumită bonusului pe care-l primise de la Zac — se simţea îndatorată faţă de Tabitha pentru cele douăzeci şi trei de mii — deocamdată — de genţi comandate, şi în fiecare zi veneau tot mai multe comenzi. De fapt, într-un fel oarecum tragic, situaţia era chiar amuzantă.

— Du-te la muncă. O să mă descurc, vorbesc serios.

Nancy aruncă o ultimă privire la fotografia Bibei, într-un tricou alb de lycra şi nişte jeanşi roz strâmţi, arătându-şi cu mândrie burta umflată.

— Poate că totuşi nu e copilul lui Rennie. Asta e doar varianta ei, spuse Nancy.

— Nu contează dacă e sau nu, răspunse Carmen. A fost ca un semnal de alarmă pentru mine. Cred că am fost complet nebună dacă m-am gândit că eu şi Rennie am putea avea un viitor fericit împreună.

Se auzi un zgomot la cutia poştală, semn că venise poşta. Nancy aduse teancul de plicuri pe masa din bucătărie şi apoi plecă la serviciu. Răsfoind abătută prin ele, Carmen le dădu deoparte pe cele care în mod clar erau facturi şi desfăcu un plic crem imprimat cu sigla companiei Pariah Records, compania cu care Red Lizard avusese contract înainte de moartea lui Spike. Fanii încă îi mai scriau (câteodată, mai îngrijorător era că-i scriau lui Spike), iar compania îi trimitea scrisorile la fiecare câteva săptămâni.

Dar asta nu era o scrisoare trimisă de vreun fan. Carmen citi emoţionată şi stânjenită primele rânduri.

Dragă Carmen,

Tu probabil nu-ţi mai aminteşti de mine, dar eu am reuşit până la urmă să-mi aduc aminte de ce îmi păreai atât de cunoscută atunci când ne-am întâlnit la adăpost săptămâna trecută. Ţi-am spus c-o să-mi aduc aminte! Numele meu este Russell Taylor, dar am fost întotdeauna cunoscut ca Marele Russ când lucram în echipa de turneu pentru Red Lizard. Îţi spune ceva asta? Poate că nu, noi eram doar echipa care avea grijă de echipamente şi stătea mereu în spatele scenei. Dar am vrut să-ţi scriu şi să-ţi spun că ne-am cunoscut cândva. Şi soţia mea Josie,

Dumnezeu s-o odihnească în pace, a ținut mult la tine. Amândoi te vedeam ca pe o fată de treabă, iar faptul că lucrezi acum într-un adăpost demonstrează poate asta.

Carmen se opri și inspiră adânc. Ea se prefăcuse că nu-l recunoaște pe Marele Russ doar din motivele ei egoiste. Îl trădase, refuzând să-l recunoască în public. Ce fățarnică. Nu era *deloc* de treabă.

Oricum, celălalt motiv pentru care ți-am scris scrisoarea asta a fost să-ți mulțumesc pentru gestul tău. Cred că o să te bucuri să afli că am prins trenul spre Paddington (de data asta!) și am ajuns întreg în Penzance. Fratele meu m-a cam mustruluit când l-am sunat din gară, dar până la urmă a venit să mă ia de acolo.

O altă mare veste e că am înțeles că ai avut dreptate. Viața mea devenise de nesuportat. N-am mai pus picătură de alcool în gură de când am plecat din Londra și de atunci mă duc zilnic la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. Știu că ai fost atât de bună cu mine și m-ai făcut să înțeleg. Atunci când o să-mi găsesc o slujbă aici, o să-ți trimit banii pe care mi i-ai dat atunci, promit, dar poate că-mi poți da adresa ta, altfel afurisiții ăia de la Pariah Records or să și-i oprească pentru ei.

Păi, eu cam asta am vrut să-ți scriu. Spike a fost un tip foarte de treabă, probabil că îți lipsește mult. Mai păstrezi legătura cu Rennie? Numai prostii făcea băiatul ăla, dar avea un suflet bun. Sper că ți-ai revenit și-ți vezi de viața ta. Meriți să fii fericită.

Mulțumesc încă o dată pentru tot.

Numai bine îți doresc, Marele Russ.

După ce termină de citit scrisoarea, Carmen o aşeză pe masa de la bucătărie. Îşi cuprinse faţa în palme şi izbucni în lacrimi.

Cum se putea ca Doreen să dispară?

Mia, cu inima bătându-i nebuneşte, verifică încă o dată că poarta care dădea în părculeţul din Fitzallen Square era închisă. N-avea nici o logică, un câine nu putea dispărea pur şi simplu. Era imposibil ca Doreen să fi fost răpită de extratereştri. Trebuia să fie pe aici pe undeva.

La naiba, Mia se oferise să o scoată pe Doreen la plimbare în acea după-amiază doar pentru că Nancy şi Zac nu-şi mai vedeau capul de treabă la magazin. Dacă i se întâmplase ceva căţeluşei, Zac avea să-i mănânce ficaţii.

Pe ai ei, nu pe ai lui Doreen.

— Doreen! strigă ea şi teama făcea să-i tremure vocea.

Începând să alerge ghemuită — vag conştientă că semăna acum cu Groucho Marx — Mia căuta sub fiecare tufiş. Spera din toată inima că Doreen se juca de-a v-aţi ascunselea cu ea.

— Doreen, nu e deloc amuzant, vino aici imediat! *Doreeeen...*

— Oh, Doamne, unde e? Ce-ai făcut cu ea?

În clipa în care Zac văzu neliniştea de pe faţa Miei, îşi dădu seama că se întâmplase ceva groaznic. Dintr-odată, scăpă foarfeca de croitorie din mână şi trei metri de satin greu, verde-gălbui, se rostogoliră pe podea.

— Ce s-a-ntâmplat cu Doreen? strigă el.

— Îmi pare rău, izbucni fata cu răsuflarea tăiată, căci alergase la magazin într-un suflet.

— A... m-murit? murmură tremurând Zac, albindu-se la faţă.

— A dispărut. Mia îşi desfăcu neputincioasă braţele, neştiind cum să explice. Eram în scuar, i-am dat drumul din lesă să alerge puţin, s-a dus în spatele tufişurilor de lângă frasin, şi în clipa următoare n-am mai văzut-o!

— Ai lăsat poarta deschisă?

— N-am lăsat poarta deschisă! Am închis-o! răspunse Mia şi buza de jos începu să-i tremure. Am tot căutat-o, şi nimic. Am crezut că poate se ascunde de mine sau a căzut în vreo vizuină de iepure sau a făcut infarct, dar n-am găsit-o *nicăieri*. Pe urmă am...

— Pe urmă ce-ai făcut? întrebă răstit Zac când ea ezită.

— Oh, Doamne, poate că nu e nimic, dar m-am uitat pe lângă gardul parcului până la celălalt capăt — ştii, la colţul cu Amber Road — şi mi s-a părut că văd nişte urme de noroi proaspăt pe gard, ca şi cum cineva ar fi sărit peste el. Dar cred că e doar o prostie, pentru că cine ar vrea s-o ia pe Doreen? Vreau să spun că e o căţeluşă dulce şi simpatică, dar nu cred că cineva ar fi interesat s-o fure. Vocea Miei se stinse când văzu uluirea de pe faţa lui Zac. Cu o voce tremurătoare, continuă: Adică, nu-i aşa că n-ar fi? Nu e ea atât de valoroasă!

Nancy se întoarse dintr-o excursie de cinci minute până la oficiul poştal şi auzi gălăgie în magazin. Zac se plimba încolo şi-ncoace prin atelier ţipând în telefon, în timp ce Mia, aşezată pe un scaun roz şi argintiu, plângea zgomotos. Pe podea era o ceaşcă de cafea vărsată, iar într-un colţ faxul scotea întruna comenzi pentru noi şi noi genţi de la cel mai în vogă designer din oraş.

— Bine, mi-ai fost de mare ajutor. Mulţumesc pentru nimic! ţipă Zac, trântind telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă alarmată Nancy.

— Doreen a fost răpită, răspunse tremurând Zac. Un ticălos a furat-o, şi poliţia spune că nu poate face nimic, fiindcă nu l-a văzut nimeni făcând-o. Un câine care lipseşte se presupune că rătăceşte pe străzi. Vai, Doamne, nu pot să cred că *mi se întâmplă* asta.

Nancy se duse să o cuprindă în braţe pe Mia, care se simţea groaznic.

— Nu, lasă-mă, se trase deoparte, distrusă, Mia. Nu mai suport. Izbucnind din nou în suspine, şi mai zgomotoase, gemu: E doar vina mea.

Mobilul lui Zac sună o oră mai târziu. Îl înşfăcă imediat.

— Hei, salut, zi... ţi-ai pierdut cumva câinele?

Doreen avea la gât un medalion cu numele ei şi telefonul stăpânului.

— Da, da, am pierdut-o! Ai găsit-o tu cumva? întrebă el plin de speranţă, în ciuda unei presimţiri.

— Mda. Hoinărind pe King's Road. Era să fiu călcat de nu ştiu cîte ori până s-o salvez, continuă vocea de bărbat tânăr. Chiar o cheamă Doreen?

— Da! răspunse Zac şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Un nume nostim pentru un căţel!

— E bine?

— Hei, linişteşte-te. E teafără şi nevătămată. Deci o vrei înapoi, da?

— Pot să vin acum s-o iau, spuse repede Zac. Unde eşti? Vin imediat.

— Hei, nu te ambala prea tare, vorbi amuzat celălalt. Ia ascultă aici. Înainte de asta, să te întreb dacă te-ai gândit cumva la vreo recompensă.

— Poftim? întrebă cu inima strânsă Zac.

— Știi tu, prietene. Să ne-arăți cât de recunoscător ești că-ți recuperezi cățelul. O apreciere simbolică, ceva de genul ăsta. Doar dacă vrei s-o mai vezi pe Doreen vreodată.

— Cât? întrebă sec Zac.

— Cinci miare.

— *Ce?*

— Bine, i-o reteză scurt celălalt. Atunci găsește-o tu.

Convorbirea se încheiase.

— Oh, Doamne, gemu Zac, prăbușindu-se într-un fotoliu și frecându-și fruntea. Tocmai am omorât-o.

Nancy luă telefonul, formă 1471[1], notă numărul și apăsă pe tasta 3. După ce sună de cincisprezece ori, o voce răspunse.

— Hei, nu fi zgârcit, vorbi aceeași voce, dar Zac deja smulsese telefonul din mâna lui Nancy. Cinci miare nu-i deloc o sumă mare, nu? Dacă o compari cu o lăbuță blănoasă trimisă într-un colet!

— O să plătesc, răspunse agitat Zac, abia mai reușind să îngâne cuvintele.

— Bine, bine. Asta așteptam noi să auzim. Iar acum, o să te sun ceva mai târziu să stabilim ora și locul. Bancnote uzate te rog, într-o geantă de mână Boots. Iar dacă te gândești să iei legătura cu poliția, hm, în locul tău n-aș face asta. Nu-i deloc o idee bună dacă vrei s-o mai vezi vreodată pe Doreen. Necunoscutul chicoti. Ham-ham!

— Am înțeles, zise Rennie, simțind că i se face rău la gândul că Doreen e în mâinile acestui nebun.

— Păi, bine atunci. Pe curând. Îți las timp să te duci pân' la bancă, spuse vesel bărbatul. Să iei banii ăia!

[1] Cod al serviciilor de telefonie britanice prin care se află numărul de telefon și ora ultimului apel. Dacă se apasă și tasta 3, se formează automat numărul (n. red.).

52

Zac închise magazinul. Nancy o însoţi pe Mia până acasă. Pentru că Mia continua să fie disperată, Nancy o aduse la numărul şaizeci, îl trimise pe Rennie să facă nişte cafea şi îl sună pe Connor la Lazy B.

Când Zac ajunse acolo la şase, toată lumea se strânsese deja.

— Eu cred totuşi că trebuie să suni la poliţie, sugeră îngrijorată Rose.

— Nu, scutură vehement din cap Zac. Nu vreau să risc nimic. Lucrurile ar putea lua o întorsătură urâtă.

— Dar ar putea afla numărul de la care a sunat tipul.

— O cabină telefonică de pe King's Road, răspunse cu amărăciune Zac. Am tot sunat la numărul ăla şi în cele din urmă a răspuns cineva. Aşa am aflat.

— Dar...

— Şi am fost până acolo să verific, adăugă el uşor enervat. Răpitorii nu te sună de obicei de la propriile lor telefoane. Văzând expresia de pe faţa lui Rose, îşi ridică mâinile. Îmi pare rău, Rose, n-am vrut să mă răstesc. Vreau doar să o capăt pe Doreen teafără şi nevătămată. Şi nu anunţăm poliţia.

— Ocupată probabil să dea amenzi pentru parcare, zise Rennie. Ai adus banii?

Zac încuviință din cap și se mângâie peste buzunarul interior al gecii sale.

— Ce ticălos, clătină din cap dezgustat Connor.

— La plural, spuse Zac. Zicea mereu noi, noi. Sunt sigur că e vorba de doi.

Rennie ridică o sprânceană către Connor. Acesta încuviință scurt din cap.

— Mă gândeam, spuse Rennie, că noi suntem mai mult de doi.

Răpitorul telefonă la unsprezece fix. Când Zac răspunse, toată lumea din încăpere amuți.

— Hei, se auzi vocea rostind tărăgănat, credeai că n-o să mai sun, sau ce?

— Am făcut rost de bani, răspunse Zac cu mâinile tremurânde, dar cu un glas hotărât.

— Păi atunci suntem gata de dans, prietene!

— Doreen e bine?

— Clasa prima, abia așteaptă să te vadă. Atâta timp cât nu-ncerci să faci cine știe ce prostie.

— Vreau doar să-mi recapăt cățelușa.

— Abia aștept să vii s-o iei. Ceva mai devreme a făcut pipi pe pantofii mei. A trebuit să-i trag vreo două picioare pentru asta. Bărbatul chicoti. Vreau să spun, nu-i frumos ce-a făcut, nu? Apropo, suntem în altă cabină telefonică, în caz că te-ntrebi. Nu în cea din care te-am sunat azi.

— Unde vrei să ne întâlnim? întrebă Zac, străduindu-se să pară foarte calm.

— Hei, nu-ți face iluzii. Asta nu-i agenție matrimonială, știi? Eu nu vreau să ne întâlnim. Eu vreau doar recompensa mea.

— Bine, scrâșni din dinți Zac.

— OK, uite cum o să facem. Locul unde a dispărut Doreen. Fitzallen Square. Pune geanta cu banii în coşul de gunoi de lângă bancă. Pe urmă du-te şi aşteaptă în Tindall Road, OK? Cineva o să treacă pe-acolo să ridice banii. După ce-i numără să vadă dacă-s toţi, ai să-ţi primeşti câinele înapoi.

— Şi cum pot să fiu sigur de asta?

— Păi nu poţi. Asta-i frumuseţea, răspunse mulţumit de sine răpitorul lui Doreen. Trebuie să-ţi ţii pumnii strânşi şi să speri că o să iasă bine. Un joc pe cinste, nu? Acu', ia du-te tu şi aruncă gentuţa aia la gunoi şi fii băiat cuminte. Ham-ham!

Era unsprezece şi jumătate. Geanta cu banii era în coşul de gunoi. Zac aştepta în Tindall Road, două străzi mai încolo. Nancy, îmbrăcată cu jachetă neagră şi jeanşi negri, era întinsă pe burtă între două tufişuri din parc şi se întreba dacă Rennie, întins şi el la câţiva metri spre stânga, îi putea auzi inima cum bate cu putere. Ceva mai departe, lângă gardul părculeţului şi camuflaţi de frunzişul întunecat, stăteau ascunşi Connor, Mia şi Carmen.

Până acum nu se văzuse nici o urmă de răpitorii lui Doreen. Un fir de iarbă o gâdilă pe Nancy pe bărbie şi ea speră că nu vor trebui să stea aşa toată noaptea. Ce noroc că nu avea nevoie la toaletă sau...

La naiba, se auzeau nişte paşi.

Nancy îşi ţinu respiraţia când poarta se deschise scârţâind din balamale. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult de bancă. În clipa următoare o brichetă izbucni scurt, luminând trăsăturile bărbatului, şi Nancy văzu era generalul Brough-Badham. Reîntorcându-se din oraş, se aşezase pe bancă şi îşi aprinsese o ţigară înainte să se ducă acasă la soţia lui.

— *Hei, generale,* strigă încet, scurt şi hotărât Rennie prin bezna dintre copaci. Fără întrebări. Vino aici!

Nancy tresări, așteptându-se ca vecinul lor să sară în picioare și să înceapă să răcnească: „Ce? Cine-i acolo? Ce se întâmplă?" Dar ca printr-un miracol — probabil mulțumită antrenamentului său militar — generalul se ridică și se îndreptă către Rennie. Veni rândul lui să tresară când văzu cine îl strigase.

— Te rog să pleci, OK? murmură Rennie. Doreen a fost răpită. Răscumpărarea e în coșul de gunoi. Zac n-a riscat să implice și poliția.

Rămânând calm, generalul se uită în jur. După ce se asigură că nu era privit, întrebă:

— La ce oră au spus că vin?

— N-au spus nimic. Dar probabil curând.

— Bun, replică generalul, stingându-și țigara abia aprinsă sub talpa pantofului său bine lustruit, și se lăsă la pământ lângă Rennie.

Nancy se rugă ca lui Rennie să nu-i treacă prin cap tocmai acum să facă vreo glumă deplasată.

Sau să-i șoptească vesel că așteaptă vreo îmbrățișare.

După aproape zece minute auziră un zgomot ca de cauciucuri de bicicletă prin spatele gardului. Poarta scârțâi din nou și bicicleta intră în parc. Cu gura uscată de emoție, Nancy privi din întuneric cum o siluetă într-o geacă cu glugă ia geanta din coșul de gunoi, îndreaptă scurt o lanternă către interior, apoi îndeasă geanta în geacă și se întoarce către poartă. Oprindu-se să asculte și să se uite în dreapta și în stânga pe stradă, își scoase telefonul mobil și zise: *Da, i-am luat!*, apoi se sui pe bicicletă și se îndepărtă.

Lui Nancy îi venea să plângă. Treizeci de minute de stat întinsă pe pământul rece și umed pentru nimic. Și unde era Doreen?

Apoi auzi un sunet înăbușit dinspre Rennie sau general, și-și dădu seama că ei vedeau ceva întâmplându-se în capătul

îndepărtat al scuarului. Sărind în picioare la o secundă după ei, Nancy observă că primul biciclist încetinise şi un al doilea apăruse dinspre Merivale Street, şi că al doilea biciclist agăţa ceva de un gard. Apoi auziră un urlet de furie, o serie de strigăte şi un zgomot metalic de biciclete căzute pe asfalt. Carmen, Mia şi Connor săriră peste gard şi se năpustiră spre cei doi răpitori. Alergând după Rennie şi general, Nancy, cu gâtul uscat şi cu adrenalina pulsându-i în sânge, văzu că unul dintre necunoscuţi reuşise să scape, dar nemaiputând să-şi ridice bicicleta, se întoarse şi începu să alerge pe stradă pe jos, îndreptându-se spre capătul lor de scuar. Schimbându-şi imediat direcţia, Rennie şi generalul cotiră către poartă. Omul încercă să scape iuţind pasul, dar Rennie se dovedi mai rapid decât el. În secunda următoare omul era doborât la pământ, înjurând şi zvârcolindu-se ca un peşte, în timp ce generalul îi răsucea braţele la spate, iar Rennie, scuturându-şi noroiul de pe blugi, telefona la poliţie.

Zac apăru gâfâind dinspre Tindall Road, cu răsuflarea tăiată şi îngrozit.

— Am auzit strigătele, spuse el. Chiar i-aţi prins! Unde e Doreen?

Oh, Doamne, unde *era* Doreen? Nancy se întoarse şi privi în spate, unde Carmen şi Connor reuşiseră să-l captureze pe primul răpitor şi să-l ţină la pământ lângă bicicletele abandonate. Mia, care venea pe trotuar dinspre ei, căra ceva în geaca sa. Inima lui Nancy începu să bată cu putere când observă că fata plângea.

Uşa casei de la numărul şaizeci se deschise de perete; Rose şi William — cărora le fusese interzisă pânda din noapte — coborâră vijelios pe scări.

— Am adus asta în caz că trebuie legaţi, zise William, fluturând deasupra capului ceva ce semăna cu funia de rufe a lui Rose.

— E teafără Doreen? strigă Rose.

— Doreen, murmură răguşit Zac, luând-o la fugă. E moartă? *Doreen...*

— Nu e moartă. E OK. Doar speriată, răspunse Mia, desfăcându-şi cu grijă fermoarul de la geacă.

Zac scoase un suspin de uşurare şi o luă pe Doreen în braţe. În timp ce ea fornăia lipită de el, coada ei începu să se mişte, încet la început, apoi prinzând viteză. Îngropându-şi faţa în blăniţa ei mătăsoasă, Zac o sărută pe vârful capului, iar Nancy, urmărind de la distanţă întâlnirea lor, simţi cum i se pune un nod în gât.

— Au agăţat-o de gard într-o geantă, izbucni Mia şi lacrimile continuau să-i alunece pe obraji. Stătea aşa agăţată acolo. Am văzut doi ochişori cum se uită la mine... oh, Doamne, ce privire a avut când m-a recunoscut...

Un strigăt de furie răzbătu din stradă şi o făcu pe Nancy să tresară. Connor, înjurând zdravăn în timp ce îl ţinea imobilizat pe răpitor, privea neputincios la bancnotele care alunecau afară din geanta deschisă şi începeau să se rotească în aer ca frunzele toamnei ridicate de un vânt nervos.

— Dacă binevoiţi să mă ajutaţi puţin aici, strigă el, sunt ceva bani care trebuie prinşi!

Poliţia ajunse câteva minute mai târziu. Cea mai mare parte a bancnotelor au fost recuperate, deşi vreo optzeci de lire îşi găsiră drumul spre libertate în jos pe Merival Street. Răpitorii, care se dovediră a fi nişte adolescenţi, nicidecum adulţi, au fost arestaţi şi duşi la secţia de poliţie Brompton din Lucan Place.

Zac se duse cu ei să dea declaraţia de rigoare, lăsând-o fără nici o tragere de inimă pe Doreen în grija lui Nancy şi promiţând că se întoarce cât mai curând posibil. Conştient

de privirile tatălui său, o sărută pe gură pe Nancy. Privind peste umărul lui, Nancy îl văzu pe Connor cum rânjeşte larg, îi făcu repede semnul victoriei, un V, şi aşteptă puţin înainte să se şteargă la gură cu mâna.

— Bun, exclamă Rennie, frecându-şi mâinile îngheţate. Cred că am câştigat dreptul să bem ceva. Ultimul care termină paharul de whisky e fazan.

— Pot să particip şi eu? întrebă veselă Mia.

— Păi, eu cred că o să plec, făcu un gest stângaci generalul pe când Rennie o lua înaintea tuturor către scările de la numărul şaizeci.

Rennie se întoarse să-l privească.

— Sărbătorim recuperarea lui Doreen. Nu mai poţi rămâne cu noi pentru un pahar? îl întrebă el.

— Păi...

— Haide, scumpule... ăăă... Geoffrey, interveni blând Rose. Şi ad-o şi pe Marjorie dacă vrei.

— Marjorie e plecată, se întoarce abia mâine. Vizitează o fostă colegă de şcoală din Kent.

— Atunci rămâi tu, spuse Rennie. Ştii, nu puteam să ne descurcăm aşa bine astă-seară fără ajutorul tău. Ai făcut o treabă grozavă!

Generalul înghiţi în sec, stânjenit.

— Bine atunci, cred că un pahar nu-mi poate face rău, replică el rigid.

— Grozav. O să am nişte maniere alese, ai să vezi, îl informă vesel Rennie, conducându-l către living. Şi promit să nu scot vreo vorbă nelalocul ei.

Paharul se transformă în mai multe până la urmă. Extenuată de chinul prin care trecuse, dar bucuroasă să se vadă iarăşi printre cunoscuţi, Doreen înfulecă o jumătate de cutie cu

carne de la Marks and Spencer şi şapte bomboane de ciocolată, apoi se făcu covrig în poala lui William, unde adormi după puţin timp. Spre surprinderea lor, Rennie şi generalul îşi descoperiră o pasiune comună: filmele despre cel de-al Doilea Război Mondial şi muzeele militare. În acest timp, Rose făcea ce îi plăcea ei mai mult: pregătea nişte sandvişuri cu şuncă şi un castron mare cu brânză fondue.

Nancy, care aproape că terminase cel de-al treilea pahar de vin, încercă să se arate indiferentă când Connor intră în bucătărie urmat de Mia. Atâta timp cât se abţinea să strige în gura mare *Te iubesc!*, totul avea să fie bine.

— Obişnuiam să fac asta când veneau mătuşile în vizită pe la noi, îi zise rânjind Connor.

Mare, frumos, şi *al Tabithei.*

— Să faci ce?

El mimă cum cineva îi dă un sărut zgomotos, cum se strâmbă şi îşi şterge gura cu mâna.

— Ştiu, clătină din cap Nancy. Mi-e ruşine. Dar nu m-am putut abţine.

— E un reflex, replică pe un ton consolator Connor. Dacă cineva vrea cu tot dinadinsul să te sărute, şi tu nu vrei, dar el tot o face, trebuie să te ştergi.

— Eamonn O'Hara a încercat să mă sărute odată, într-o excursie şcolară, interveni Mia. M-am şters. Pe urmă i-am dat un pumn de a căzut peste sandvişurile Shonei Murphy.

— Dar Nancy n-a vrut să-i facă asta lui Zac, îi răspunse calm Connor.

— Bietul Zac. Nu cred că i-a plăcut prea mult nici lui, recunoscu Nancy. Probabil că şi el s-a şters la gură când nu ne-am uitat noi.

— Dacă m-ar săruta Johnny Depp, eu nu m-aş şterge la gură, spuse zâmbind Mia. Săptămâni întregi.

— Te-ai şterge dacă ar saliva.

— Nu cred că ar face asta. Johnny n-ar face asta niciodată.

— Ei, n-ai de unde să ştii, zise Nancy. Poate că salivează îngrozitor atunci când sărută, dar nimeni nu i-a spus, aşa că nici nu-şi dă seama.

— Ştii, întotdeauna m-am gândit că te plac foarte mult, spuse Mia cu un aer jignit. Dar acum mi-a trecut. Ai spus un lucru oribil despre dragostea vieţii mele.

— Scumpo, ia du tu asta acolo, o rugă Rose, punându-i în mâini o farfurie pe care se înălţa un morman de sandvişuri. Asta înainte ca lacomul de taică-tău să le înfulece pe toate.

— Rose, tu ce crezi, Johnny Depp salivează atunci când sărută? întrebă Mia.

— Oh, scumpo, normal că nu. Întotdeauna a fost minunat când m-a sărutat pe mine.

53

Doreen visa, şi Mia spera că e un vis plăcut. Aşezată pe canapea lângă William, Mia privea cum se mişcau lăbuţele lui Doreen şi pleoapele îi tresăreau, ca şi cum ar fi alergat în vis după iepuri.

Sau poate nişte setteri irlandezi? Era posibil ca un câine născut şi crescut în Londra să viseze că fugăreşte ceva ce probabil n-a văzut în viaţa lui? Poate câinii de oraş visau cum aleargă după taxiuri sau după poliţiştii din intersecţii, sau după un ambalaj vechi de hamburger căzut pe trotuar.

Era unul din lucrurile alea pe care n-o să le ştii niciodată.

Oh, slavă Domnului că Doreen era în viaţă.

William mânca un sandviş cu şuncă, atent să n-o trezească pe căţeluşă.

— Nu te mai învinovăţi atâta, scumpo. N-a fost vina ta, zise el.

Auzind-l, Mia se gândi că e un tip tare cumsecade.

— Tu şi cu Rose păreţi să vă înţelegeţi de minune.

— Da, aşa e, recunoscu el. Păi, cine nu s-ar înţelege bine cu aşa o doamnă? Rose e o persoană sinceră şi deschisă.

Mia încuviinţă din cap. Era adevărat, mai mult sau mai puţin. Cu excepţia faptului că Rose ştia ceva ce William nu aflase.

De fapt, ceva cu adevărat important.

O idee începu să prindă contur în capul Miei. Era atât de nedrept ca Nancy şi Zac să se prefacă un cuplu fericit doar de dragul lui William. Mai mult decât atât, era şi foarte ridicol.

— Pot să te întreb ceva? începu Mia, luând o înghiţitură din băutura ei.

— Atâta timp cât nu e ceva legat de fizica cuantică, răspunse el, ridicând din umeri şi muşcând din sandvişul lui.

— Ce părere ai despre tatăl meu, pare o persoană... iertătoare?

— Iertătoare? În ce sens?

— OK, zise Mia. Ar trebui să-i mărturisesc ceva, dar nu pot pentru că mi-e foarte teamă că o să mă urască pentru asta.

— Nu pot să cred aşa ceva, răspunse William blând, privind urechile lui Doreen cum se mişcă în somn. Taţii nu gândesc în felul ăsta. Despre ce e vorba?

Era exact întrebarea pe care Mia voia să o audă. Planul ei mergea perfect.

— Nu pot să-ţi spun, zise ea, jucându-se cu piciorul paharului. E... cam complicat.

— Păi, eşti cumva un criminal în serie?

— Nu.

— Ceva mai rău decât asta? întrebă el, lăsându-şi capul într-o parte.

— Nu. Cel puţin eu nu cred, După o scurtă pauză, Mia adăugă: Dar tata ar putea gândi asta.

— E cam greu să-mi exprim părerea dacă nu ştiu ce te îngrijorează cu adevărat.

— OK, spuse Mia şi trase aer adânc în piept. Sunt gay.

William o privi lung. Doreen deschise un ochi, dar îl închise imediat când William o mângâie pe cap.

— Păi, nu e ceva atât de îngrozitor, nu-i aşa? răspunse el într-un final. Deşi nu-l cunosc pe Connor de prea mult

timp, nu cred că e genul care să nu-ţi mai vorbească niciodată. Doar eşti fiica lui, carne din carnea lui. Te iubeşte. Tot ce vrea e să fii fericită.

— Crezi? întrebă Mia, luând încă o înghiţitură din paharul ei.

— Categoric, replică William.

— Oh, bun. Mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce, scumpo.

— De fapt, te-am minţit, spuse Mia. Nu sunt deloc gay.

William o privi.

— Nu?

— Nu!

— Atunci de ce mi-ai zis că eşti?

— Pentru că Zac este.

William nu spuse nimic. Continuă să o mângâie pe cap pe Doreen. Apoi respiră încet, ciufulindu-i blăniţa mătăsoasă de pe urechi.

— Dar tu deja ştiai asta, nu-i aşa? vorbi într-un final Mia.

— Nu ştiam. Nu cu siguranţă. William clătină din cap. Dar bănuiam ceva. Deşi el nu mi-a spus niciodată nimic. Nu i-a scăpat niciodată vreo aluzie, nimic. Ceea ce a îngreunat situaţia. Vreau să spun că n-am discutat niciodată despre acest subiect. Nu suntem chiar atât de apropiaţi. Iar eu n-am fost genul care să-l presez să abordeze subiectul. Cum oare puteam să-l întreb pe Zac dacă e sau nu gay? Şi dacă nu era? Nu mi-ar fi iertat-o niciodată.

— Aşa că ai lăsat dilema în voia sorţii? întrebă Mia.

— Da, chiar aşa, încuviinţă din cap William. M-am gândit că dacă Zac ar vrea să ştiu mi-ar spune. Dacă n-ar vrea să ştiu, nu mi-ar spune. Şi poate că nici nu era gay, în care caz era cu atât mai bine să nu spun nimic. William se încruntă. Nancy ştie?

— Toată lumea ştie, îi mărturisi Mia.

— Deci nu e nimic între ei doi, nu?

— Nimic. Doar se prefac de dragul tău. Să fiu sinceră, sperasem că Nancy se va împrieteni cu tata, dar nu e genul lui de femeie. Eu am făcut tot ce-am putut, gesticulă Mia înspre bucătăria din care răzbăteau zgomote. Dar ăştia doi nu cred că au să fie vreodată ceva mai mult decât buni prieteni.

— Rose mi-a spus că eşti cam băgăreaţă.

— Nu sunt băgăreaţă. Eu doar încerc să ajut pe unde pot.

— Şi zici că lui Zac îi era frică să-mi spună pentru că era sigur că o să-l urăsc?

— Nu ştiu. Dar ăsta-i motivul pentru care oamenii ascund genul ăsta de lucruri faţă de părinţii lor, nu? Eu cred că cel mai bine e să fie sinceri unii cu alţii, adăugă simplu Mia. Apoi toată lumea se poate relaxa.

— Ce-ai făcut?

Zac privi uluit către Nancy, care deschisese uşa de la intrare.

— Tatăl tău ştie că eşti gay. Cred că oricum bănuise mai demult.

— D-dar cum de ştie?

— Tocmai i-a spus Mia.

— Iisuse, iar s-a îmbătat fa[illegible]

— Nu. S-a gândit doar că a venit timpul să se limpezească lucrurile. Totul e-n regulă, spuse Nancy. Nu trebuie să-ţi faci griji. Şi nici nu mai eşti nevoit să mă săruţi, adăugă ea zâmbind.

— N-a fost ceva prea plăcut, nu-i aşa? Îmi pare rău pentru chestia aia. Neliniştit, Zac întrebă: Eşti sigură că tata nu e supărat?

— De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi? îl îndemnă Nancy, trăgându-l în hol. E în living cu Doreen.

Făcându-şi curaj, Zac se duse spre tatăl său. În momentul în care intră în living, Doreen ţâşni din poala lui William şi se repezi fericită către Zac. Luând-o în braţe şi mângâind-o fără să scoată un cuvânt, Zac întâlni privirea tatălui său.

— E-n regulă, fiule. Nu trebuie să spui nimic, zise William, ridicându-se de pe canapea şi venindu-i în întâmpinare.

— Tată, îmi pare rău!

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare, răspunse William uşor stângaci — niciodată nu fuseseră atât de apropiaţi — şi îşi puse mâna lui aspră pe umărul fiului. Sunt la fel de mândru acum de tine cum am fost în clipa în care te-ai născut. Nimeni nu şi-ar fi dorit un fiu mai bun ca tine.

— Am avut un tată minunat, răspunse Zac, iar ochii i se umplură de lacrimi când simţi că povara păstrării acestui secret toată viaţa dispare.

În mod limpede îngrozit că Zac ar putea să îl îmbrăţişeze, William îl bătu de câteva ori pe umăr, în timp ce Doreen îl lingea bucuroasă pe obraz pe Zac.

— Haide acum, fiule. Am avut o zi plină. Hai să mergem până în bucătărie, ce zici? Cred că avem amândoi nevoie să mai bem ceva.

Rennie stătea în picioare în bucătărie şi citea în tăcere a doua oară o copie a comunicatului de presă pe care agentul său i-l trimisese prin fax.

Biba Keyes fusese dusă de urgenţă la spital seara trecută, cu dureri groaznice, şi medicii fuseseră nevoiţi să recurgă la o cezariană. Copilul, născut cu cinci săptămâni înainte de termen, era un băieţel sănătos — iar numele lui avea să fie comunicat ceva mai târziu. Biba era epuizată şi se recupera

după intervenţia chirurgicală, dar era încântată de venirea pe lume cu bine a frumosului ei fiu.

Un băiat.

Biba avea un băiat.

Oare era *al lui*?

— Ce s-a întâmplat, scumpule, de te-ai albit aşa la faţă? întrebă neliniştită Rose, care încerca să facă o prăjitură cu prune. Veşti proaste?

Cum putea fi naşterea unui copil o veste proastă? Cu sentimente amestecate, Rennie îi întinse faxul lui Rose, care îşi ridică în aer mâinile lipicioase.

— Sunt murdară. Ţine-l tu, scumpule, ca să-l citesc.

Mâna lui Rennie tremura în timp ce ea citea comunicatul de presă.

— Oh, scumpule, şi nici măcar nu te-au sunat. Păi, cred că totul s-a întâmplat foarte repede. Slavă Cerului că sunt amândoi sănătoşi, continuă ea, ştergându-şi mâinile pe un şervet şi împingând la o parte vasul cu prune. Am voie să te felicit? întrebă ea precaută.

— Nu ştiu. Mă simt cam straniu, răspunse el.

Telefonul din buzunar începu să sune.

— Păi, ai să te duci să-i vezi, spuse Rose.

O să se ducă?

— Nu te duce să-i vezi, pentru numele lui Dumnezeu, zise fără nici o introducere agentul său. Nu te apropia de locul ăla. Am vorbit deja cu avocaţii şi au aranjat testul ADN.

— Dar ea spune că-i al meu, răspunse Rennie, privind-o pe Rose cum îşi deznoadă şorţul roz murdar de făină şi se strecoară afară din bucătărie.

— Ha, pufni agentul. Şi taică-său e Elvis. Nevinovat până la proba contrarie, îţi aminteşti? Tu doar ai grijă să nu te apropii de ea şi de copil.

Rennie închise telefonul. Agentul său avea trei foste neveste şi cinci copii pe care îi vedea foarte rar, dar pentru care plătea o grămadă de bani pensie alimentară.

În acest moment, propriul lui fiu putea fi într-un pătuţ de spital la nici două mile distanţă.

Rose se întoarse ţinând în mâini un pacheţel înfăşurat în foiţă turcoaz.

— Uite, scumpule, am făcut-o săptămâna trecută. Poate ţi-ar plăcea să o iei cu tine când te duci în vizită.

Rennie luă pacheţelul şi desfăcu ambalajul. Tipic pentru Rose să se gândească să facă aşa ceva. Era o hăinuţă tricotată de mână, de un alb imaculat. Într-un mod ciudat, la vederea ei îi dădură lacrimile.

— Dacă ţi se pare prea demodată..., spuse îngrijorată Rose.

— Nu e. Rennie se aplecă să o sărute pe obraz. E perfectă.

— Ce e perfectă? întrebă Carmen, căscând şi trecându-şi degetele prin păr în timp ce intra în bucătărie.

De când renunţase să lucreze la adăpost, începuse să se culce târziu.

— Copilul s-a născut aseară, răspunse scurt Rennie, simţind o strângere de inimă.

— Oh, exclamă Carmen, întorcându-se cu spatele şi îndreptându-se către ceainic. Seamănă cu tine?

— Tocmai au trimis un fax, îi explică Rose. Nu ştim încă nimic.

— Păi, ce grozav. Carmen se întinse după o ceaşcă şi un pliculeţ de ceai, pe care îl trânti în apa care fierbea. Eşti tată acum, spuse ea, cu spatele înţepenit şi pe un ton sec.

— S-ar putea să fiu, replică încet Rennie.

Carmen ridică din umeri, dar tot nu se uită la el.

— Poate că sunt demodată în gândire, dar nu crezi că ar fi o idee bună să afli?

— Sunt aici să o văd pe Biba Keyes, îi spuse Rennie recepţionistei. Îmi puteţi spune în ce salon se află?

Normal că trebuise să vină la spital. Cum ar fi putut să rămână acasă?

— Aşteptaţi numai o clipă, vă rog! spuse recepţionista, apoi ridică telefonul şi murmură ceva în receptor.

După trei minute, mirosul specific de spital dispăru brusc, înlocuit de un val de *Obsession*, şi o blondă îl bătu pe umăr pe Rennie. Cu multe straturi de fard şi mai puţin drăguţă decât Biba, îmbrăcată cu un maiou fără bretele, strâmt, lucios şi de un galben ţipător, jeanşi elastici foarte mulaţi şi pantofi galbeni cu toc extrem de înalt, fata îl măsură din priviri şi zâmbi uşor.

— Deci, ai catadicsit să apari!

— Veneam şi aseară dacă ştiam ce se întâmplă, răspunse el, simţind o aversiune bruscă faţă de ea.

— Eu sunt Jodie, sora Bibei. Nu poţi să-i vezi acum. Biba e frântă de oboseală şi copilul doarme.

— O să aştept, replică el.

Doamne, cum putea cineva să-şi toarne atâta parfum?

— Nu, nu cred că înţelegi. Biba nu vrea să te vadă. Se simte foarte dezamăgită de felul în care ai tratat-o. Are nevoie de timp pentru a-şi reveni după tot chinul provocat de respingerea ta nemiloasă, asta după tot ce a însemnat ea pentru tine.

Rennie se întrebă dacă Jodie vorbea întotdeauna ca într-un tabloid sau îşi păstra replicile astea doar pentru ocaziile speciale.

— Dar copilul? Pot să-l văd?

Jodie se chinui să-şi aranjeze sânii impresionanți în strânsoarea lor din lycra galbenă. Apoi scutură din cap.

— Biba spune că are nevoie să petreacă un timp singură cu prețiosul ei fiu, pentru a putea trece astfel peste chinul provocat de respingerea ta nemiloasă.

— Deja mi-ai mai spus asta.

Rennie se străduia să nu inhaleze prea mult *Obsession*, de frică să nu i se facă rău.

— Da, dar e un fel de durere pe care trebuie s-o depășească, repetă ca un papagal Jodie. Să devină un părinte singur nu este *deloc* ceea ce a avut în cap Biba.

— Cinci minute, OK?

Dacă băiețelul era fiul lui, Rennie nu suporta gândul de a nu-l vedea.

Jodie clătină iarăşi din cap, evident făcându-i plăcere noua ei putere.

— Nu!

— Te rog. Doar *două* minute.

Pe neaşteptate, Jodie întinse mâna şi îl împinse cu violență departe de ea. Făcând câțiva paşi înapoi şi clătinându-se pe tocurile ei înalte, începu să țipe:

— Paza! Scoateți-l pe omul ăsta de-aici! AJUTOR!

Rennie oftă. Perfect.

54

Temperatura nu era chiar tropicală — în fond, nu era decât sfârşitul lui martie — dar măcar soarele se înălţase pe cer şi încălzea după propriile-i puteri întâmplările de jos. Iar dacă stăteai goală pe unul dintre leii de bronz din Trafalgar Square — să recunoaştem, fiecare rază de soare ajuta.

Cel puţin nu ningea.

Ignorând râsetele turiştilor care arătau cu degetul spre ea şi bliţurile aparatelor de fotografiat ale celor adunaţi în jurul leului, Mia îşi scutură mândră părul peste cap şi îi privi pe cei doi poliţişti care se îndreptau către ea.

— Bun. Acum hai jos, domnişoară, îi strigă cel mai voinic dintre ei.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Te-ai distrat de-ajuns, gata. Astea sunt hainele tale? întrebă celălalt mai slab, apropiindu-se de grămada de la baza statuii. Hai, fii fată cuminte, coboară de-acolo şi îmbracă-te.

— Da, alea sunt hainele mele, zâmbi Mia. Iar ăsta, ridică ea un tubuleţ de plastic, este superglue-ul meu.

Cei doi poliţişti se priviră lung. Cel slab îşi scoase staţia de emisie-recepţie.

— E cumva vreo glumă? întrebă cel gras.

— Nu-i nici o glumă, răspunse Mia, indicând cu mâna liberă bannerul lipit pe leu. Eu protestez pentru animalele nevoite să îndure un tratament inuman şi sălbatic în timp ce

sunt transportate dintr-o țară în alta înainte de a fi sacrificate. Sunt înghesuite în spații insuficient de largi, stau strâns lipite una de alta și nici nu se pot mișca, nu li se dă suficientă apă și...

— Voiam să spun, chiar te-ai lipit cu superglue de statuie? întrebă pe un ton obosit polițistul gras.

— Ah, da, îi zâmbi larg Mia.

Alegându-și o poziție cât mai elegantă, așezată într-o parte pe leu, își pusese puțin lipici pe fund, pe palma stângă și pe partea din spate a genunchiului drept.

— O să ai ceva probleme, o avertiză polițistul cel slab. Trebuie să te arestăm, dragă.

— Știu *asta*.

Zău așa, chiar o credeau tâmpită?

— Pentru comportament obscen și provocator, o informă Slabul.

— Tulburarea liniștii publice, adăugă Grasul.

— Distrugerea bunului public, adică a leului, continuă Slabul.

— Bine, replică veselă Mia, dar mai întâi trebuie să mă dezlipiți de aici.

După o oră de muncă intensă la sala de gimnastică, Nancy era roșie la față și udă fleașcă. Intră în vestiar cu gândul la un duș răcoritor, dar când își desfăcu fermoarul genții sport descoperi că flaconul ei de șampon se deschisese, iar lichidul începuse să se prelingă peste prosop. Ce drăguț!

În timp ce se îndrepta spre recepție pentru a lua un prosop curat — uf, în spatele biroului era chiar Sadie Cianură, verificând programările — ușa de la biroul lui Connor se deschise la perete.

— Doamne, ce-am făcut să merit asta? urlă el în prag.

— Ce s-a întâmplat? Am făcut eu vreo greşeală? întrebă speriată Zena, noua recepţionistă cu jumătate de normă.

— Aş fi vrut eu, replică el, trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Singura greşeală de pe-aici e cea făcută de mine atunci când mi-am dat acordul ca Mia să se mute în Londra. Tocmai m-a sunat Trudy Mulholland. Una dintre clientele noastre, explică el, deoarece Zena îl privea nedumerită. S-a gândit că ar trebui să mă anunţe că în timp ce era prinsă în trafic în jurul lui Trafalgar Square, s-a întâmplat s-o zărească pe fiica mea cocoţată pe unul dintre lei.

— Oh, exclamă nervoasă Zena. Nu e voie?

— Şi era goală puşcă! urlă Connor.

Sadie rânji.

— Avea un fel de banner cu ea, continuă Connor. Poliţia venise acolo, şi paramedicii, ca să nu mai vorbesc de armata de gură-cască ce se *holba* la ea.

— Fata asta mereu a vrut să fie în centrul atenţiei, murmură ca pentru sine Sadie.

— Trebuie să fug acolo, zise grăbit Connor, pipăindu-şi buzunarele şi căutându-se de chei şi ţigări. Dumnezeu ştie ce crede ea că face!

— N-am cursuri până la şase, spuse Sadie. Vrei să vin cu tine?

— Dar tu o urăşti pe Mia, o privi el nedumerit. Cum mi-ai putea fi de ajutor?

— Dar n-am spus că vin să ajut. Mă gândeam doar să mă distrez puţin, răspunse Sadie, ridicând din umeri şi clătinându-şi buclele purpurii.

Aprinzându-şi o ţigară, Connor se întoarse către Nancy.

— Vrei să vii tu cu mine?

Nancy simţea cum transpiraţia i se usucă pe faţă şi începe să o strângă precum o mască. Tricoul care atârna pe ea şi pantalonii largi de trening erau umezi şi i se lipeau de piele.

Fără machiaj şi cu părul legat la spate se simţea lipicioasă şi dezgustătoare, şi fără îndoială arăta şi mai rău. Un duş ar dura numai *cinci minute*...

— Te rog? spuse agitat Connor, zăngănindu-şi cheile. Poate că pe tine o să te asculte.

— Fata aia nu ascultă de nimeni, fornăi batjocoritor Sadie. Cred că şi-a pierdut minţile.

Înăbuşindu-şi dorinţa de a-i arde o palmă, Nancy se îndreptă către Connor şi-i spuse:

— Hai să mergem.

Parcară Bentley-ul pe un loc interzis undeva pe o străduţă laterală. Începură să alerge spre bulevardul principal şi spre Trafalgar Square.

— Credeam că au reuşit să o dea jos de acolo până acum, spuse gâfâind Nancy.

— Nu pot să cred. Are mai mulţi spectatori decât Victoria Beckham. MIA! urlă Connor pe deasupra capetelor celor care se holbau la spectacol. Ce mama dracului crezi că faci acolo? Dă-te jos ÎN CLIPA ASTA, auzi?

— Bună, tăticule, îi făcu Mia entuziasmată cu mâna atunci când îl zări în mulţime. Mă bucur să te văd aici!

— Oh, *Dumnezeule*, exclamă Connor, strâmbându-se şi întorcându-şi privirile.

— Ce-i? întrebă Nancy.

— Chiar e fiica mea. Şi chiar e goală puşcă. Nici nu pot să mă uit la ea. Apucând-o repede de braţ pe Nancy, îi şopti disperat: Spune-i tu să se dea jos de-acolo!

— Nu se poate da jos, oftă un poliţist gras. S-a lipit cu superglue de leu.

— Cred că am să emigrez, gemu Connor şi îşi acoperi ochii cu mâinile.

— E fiica dumneavoastră, domnule?

— Nu. N-am mai văzut-o până acum.

— Ştiu cum vă simţiţi, domnule, dădu din cap consolator Grasul. Şi eu am o adolescentă acasă. E un coşmar.

— Nu puteţi măcar să o acoperiţi? strigă Connor, gesticulând fără să privească într-acolo.

— Am încercat, domnule, cu nişte pături. Dar nu vrea să le ţină, le aruncă de pe ea. Unul dintre paramedici încearcă să fixeze un paravan. Câţi ani are fiica dumneavoastră, pot să vă întreb, domnule?

— Şaisprezece, răspunse Connor, respirând greu. Cum au s-o dezlipească de acolo?

— Cu un solvent special, replică Grasul cu o grimasă. Dar are să dureze ceva timp.

— O să doară?

— Are s-o cam usture fundul pe urmă.

— Bun, spuse Connor.

Fusese ideea lui Nancy să o înfăşoare pe Mia în bannerul ăla — care anunţa că ŞI ANIMALELE AU SENTIMENTE!

— Tatăl tău e foarte ruşinat de tine, îi spuse ea Miei. În felul ăsta n-o să mai fii goală dar mesajul tău tot o să se vadă.

— S-a supărat rău de tot pe mine?

— Asta-i treaba lui, să fie supărat, zâmbi Nancy, înnodând capetele bannerului — litere de vopsea roşie pe un cearşaf alb — peste umerii Miei. O să-i treacă supărarea. În câţiva ani.

— Au.

Mia se strâmbă când paramedicii, cu bucăţi de tifon îmbibate în solvent, încercară să-i dezlipească pielea de pe spatele de bronz al leului.

— Bun, acum n-o să alunece. Verificând încă o dată dacă nodul era bine strâns, Nancy spuse uşurată: Acum eu o să cobor de aici.

— Ştiu. E mai sus decât ai crede, nici nu-ţi dai seama de jos. Mersi că ai venit cu tata, apropo, zise rânjind Mia, privindu-i pantalonii oribili de jogging şi tricoul mototolit. Mai ales aşa pe nepregătite!

— Măcar eu sunt îmbrăcată cu ceva, replică Nancy. Oricum, mulţumeşte stelei tale norocoase. Dacă n-aş fi venit eu, ar fi adus-o pe Sadie.

Mai dură nouăzeci de minute până la eliberarea deplină a Miei, timp în care fusese intervievată de trei ziarişti şi i se oferise posibilitatea de a poza nud pentru coperta unei reviste de succes, iar Connor aproape că voise să-l bată pe cel care făcuse oferta.

Vârând în buzunar amenda pentru parcarea în loc nepermis şi scăpând ca prin urechile acului să nu-i fie blocate roţile maşinii, Connor merse împreună cu Nancy la secţia de poliţie Charing Cross din Agar Street, acolo unde Mia, acum arestată, fusese dusă.

Zăboviră puţin în faţa clădirii, timp în care Connor mai fumă o ţigară. O privi pe Nancy, care sorbea dintr-un pahar de plastic cu cafea, şi văzu că părea obosită.

— Uite ce-i, nu trebuie să mai rămâi dacă nu vrei, o informă el, simţindu-se vinovat.

Nancy se strâmbă şi îşi duse repede mâna la părul strâns la spate.

— Ăsta e felul tău subtil de a-mi spune că nu vrei să fii văzut cu mine în public?

— După ce spectacol a făcut Mia astăzi, răspunse Connor, crede-mă, nu mă mai simt stânjenit de nimic. Abia după ce rosti aceste cuvinte realiză gafa pe care o făcuse şi începu să-şi fluture braţele. Stai puţin, n-am vrut să spun că *mă simt* stânjenit de felul cum arăţi tu. Arăţi foarte bine, zău. Foarte... naturală!

Connor citi pe faţa lui Nancy că nici aceste cuvinte nu erau prea potrivite. La naiba, de ce încurca el mereu lucrurile când era în prezenţa ei?

— Ştiu că arăt groaznic, replică Nancy, jucându-se cu bretonul. Dar ce mai contează acum? Oricum, nu mă deranjează să aştept aici cu tine. Mia trebuie să apară curând.

— Îţi rămân dator. Dorind din tot sufletul să se revanşeze faţă de ea, Connor o întrebă: Ce zici dacă astă-seară te-aş invita la cină, să mă recompensez pentru toată alergătura asta? Ce părere ai?

Nancy îi aruncă o privire ciudată.

— Se pare că ai uitat că astă-seară te întâlneşti cu Tabitha! îi spuse ea într-un final.

Ticălosul de el, chiar aşa se întâmplase. Mai devreme îi lăsase un mesaj Tabithei pe robotul telefonic, în care îi spusese pe scurt ce se întâmplase. Se grăbi să-şi scoată telefonul din buzunar.

— Uite, Tab n-are să se supere. O să-i dau un telefon şi...

— Dar nu putem să ieşim toţi trei? sugeră Nancy.

Ce? Nu la asta se gândise el! Connor deschise gura să spună ceva, dar se abţinu în ultimul moment. Nancy nu era câtuşi de puţin atrasă de el, iar gândul că ei doi vor lua cina singuri era în mod clar un chin pentru ea. Mai mult, poate că ea avea impresia că el voia să încerce să o cucerească — ceea ce era *adevărat* — şi nu-i plăcea faptul că el era nedrept cu Tabitha. Cu prietenoasa şi vesela Tabitha, cu care chiar Nancy îi făcuse cunoştinţă.

— Desigur, exclamă Connor, prefăcându-se încântat, într-un ultim efort de a-şi spăla păcatele. Grozav! Ce idee minunată!

— Nu, mulţumesc! spuse Nancy, clătinând din cap.

— Oh. De ce nu?

— Nu trebuie să faci asta.

Nancy se înfioră şi luă încă o înghiţitură de cafea.

— Dar mi-ar plăcea, protestă el.

— Vorbesc serios, nu e nevoie să-mi mulţumeşti în vreun fel, spuse Nancy, iar el simţi o notă de supărare sau iritare în tonul ei. Oricum, sunt ocupată în seara asta, zise ea şi, după ce îşi puse paharul pe un pervaz, îşi frecă braţele de frig.

— Uite, pune-ţi asta.

Connor îşi scoase geaca neagră din piele şi i-o puse lui Nancy pe umeri. Stând în faţa ei şi aranjându-i reverele, constată că Nancy îi evită privirea.

Telefonul îi sună chiar în acel moment. Nancy scoase aparatul din buzunarul gecii şi i-l întinse.

— Bună, sunt eu! se auzi vocea Tabithei. Tocmai am primit mesajul tău! Ce face Mia?

— A fost dezlipită de acolo. Suntem la poliţie acum.

— Fii fără grijă, am auzit că acum la Holloway[1] e mai confortabil decât într-un hotel de cinci stele! Glumeam, zise veselă Tabitha. Are să fie bine. Doamne, măcar a avut ce să arate. Pe mine n-ai să mă prinzi niciodată ţopăind goală în public! Deci, ne mai vedem astă-seară?

Connor ridică întrebător din sprâncene către Nancy, care era suficient de aproape de el pentru a auzi fiecare cuvânt, şi îi şopti: *Precis?*

Clătinând din cap, Nancy se întoarse şi se duse până la un coş de gunoi unde îşi aruncă paharul de plastic. În timp ce el o urmărea cu privirile, Mia ieşi din clădire, îmbrăcată complet, dar fără banner. Zărind-o pe Nancy, fata alergă spre ea şi o cuprinse cu braţele.

— Alo? spuse îngrijorată Tabitha. Mai eşti acolo?

[1] Închisoare pentru femei din cartierul londonez Islington (n. red.).

— Da, bine atunci. Trec să te iau pe la opt jumătate. Acum trebuie să închid, zise Connor. Mia tocmai a ieşit.

— E-n regulă, şi noi suntem destul de ocupaţi pe-aici, replică veselă Tabitha. Ne vedem mai târziu. Şi transmite-i salutări Miei din partea mea.

— Au renunţat la învinuiri, îi informă triumfătoare Mia. Am scăpat doar cu un avertisment.

Uşurat, Connor văzu rana din palma ei şi spuse:

— S-au gândit probabil că ai suferit destul.

— Ha, asta nu-i nimic. Stai să le vezi pe alea de pe...

— Bine, bine, mersi, dar aş prefera să nu, o întrerupse el repede.

— Ţi-a fost frică? o întrebă Nancy, arătând înspre secţia de poliţie din spatele lor. Atunci când te interogau?

— Nuu, replică dispreţuitor Mia, apoi începu să rânjească. Mă rog, poate doar puţin.

— Aşa-ţi trebuie, spuse Connor, căutându-şi cheile de la maşină.

— Dar am făcut-o într-un scop anume. Am vrut să afirm ceva şi am afirmat-o, spuse Mia, şi ochii ei cenuşii sclipiră de mândrie. Şi-ţi mai spun ceva: dacă trebuie s-o mai fac o dată, fii sigur că o s-o fac.

— Lasă-mă să-ţi spun *eu* ceva! începu Connor, şi tonul lui le făcu pe Mia şi Nancy să schimbe priviri amuzate. Eşti fiica mea, ai numai şaisprezece ani şi *n-ai s-o faci deloc*!

55

Rose era aşezată pe banca ei preferată din părculeţ atunci când o zări venind în grabă spre ea pe Marjorie Brough-Badham. Lăsând jos materialul pe care îl tricota şi punându-şi mâna la ochi pentru a se feri de soare, observă că Marjorie căra un braţ de reviste lucioase.

— Marjorie, ce bine-mi pare să te văd, spuse Rose. Arăţi... bine.

Avea totuşi o privire cam răvăşită, dacă era să fie sinceră.

— Te-am văzut aici. Trebuia să vin să-ţi spun. Cu umerii drepţi ca de obicei, Marjorie se aşeză brusc pe bancă lângă Rose. N-o să-ţi vină să crezi.

Revistele nu erau de fapt reviste, îşi dădu seama Rose. Erau de fapt nişte broşuri cu oferte de turism.

— Hm... te duci în vacanţă?

— Nu! Adică da, gesticulă nerăbdătoare Marjorie către teancul de broşuri, indicând faptul că erau neimportante faţă de ceea ce avea ea să spună. Dar nu e vorba de asta. Nu-ţi poţi imagina ce s-a întâmplat.

Oare trebuia să încerce? Puţin neliniştită, Rose o întrebă:

— Ce e?

— Mama lui Geoffrey a murit ieri.

— Oh, îmi pare atât de rău.

Dumnezeule, era greu să ţi-l închipui pe Geoffrey *având* o mamă.

— Cred că e distrus, săracul!

Marjorie izbucni în râs, apoi îşi duse repede mâna la gură.

— Sigur că a avut un efect asupra lui. Directoarea de la casa de bătrâni a sunat ieri dimineaţă şi l-a informat că Alice a murit în somn. A trecut în lumea celor drepţi cu inima împăcată şi toate celelalte. Mă rog, avea nouăzeci şi patru de ani, deci era de aşteptat. A fost o femeie dominantă, dacă e să vorbim deschis. Întotdeauna şi-a condus familia cu o mână de fier. Şi zicea despre Margaret Thatcher că e blajină.

— Înţeleg, răspunse prudent Rose.

— Tocmai ne luam micul dejun. Când a sunat directoarea, continuă repede Marjorie, mişcându-şi nervoasă degetele pe marginea unei broşuri cu oferte de turism. Dar nu genul ăla de mic dejun pe care-l vezi mereu la televizor. Geoffrey citea ziarul *Telegraph* în tăcere, iar eu stăteam acolo întrebându-mă cum e să te simţi cu adevărat fericită. Oricum, el a răspuns la telefon, a vorbit cu directoarea, apoi mi-a comunicat că mama lui a murit. Apoi a plecat din cameră pentru douăzeci de minute. Când s-a întors, s-a aşezat la masă, şi-a turnat o ceaşcă de cafea proaspătă şi m-a rugat să-i dau borcanul cu dulceaţă de portocale.

— Aşa, încuviinţă din cap Rose, întrebându-se unde voia să ajungă Marjorie.

— Dar pâinea lui prăjită deja se răcise şi se întărise de-a binelea — lui nu-i place *deloc* când i se răceşte pâinea prăjită — dar a uns-o totuşi cu unt şi şi-a pus apoi dulceaţă. Iar eu l-am întrebat: „Geoffrey, eşti bine?", iar el m-a privit peste masă, cum stăteam noi, şi mi-a răspuns: „Da, mulţumesc, sunt foarte bine. Sunt homosexual."

— Oh, Doamne Dumnezeule. Aşa dintr-odată? Oh, Marjorie..., exclamă Rose, scăpându-şi din mână lucrul.

— Ştiu, ştiu! Nu-ţi vine să crezi. Eu nu m-am mai putut mişca. Am zis: „Ce vrei să spui?", iar Geoffrey a zis: „Îmi pare rău, dar e purul adevăr." Aşa că am zis: „Nu poţi să-mi spui asta când mama ta tocmai a murit", iar el mi-a zis: „Marjorie, pot să-ţi spun asta tocmai *pentru că* mama mea a murit."

— Sărăcuţa de tine, şopti Rose, amintindu-şi de săptămâna trecută, când, după răpirea lui Doreen, Zac şi William se duseseră împreună în bucătărie, secretul lui Zac nemaifiind acum un secret pentru tatăl lui.

Pentru o fracţiune de secundă, groaza şi neliniştea se putuseră citi pe figura generalului; Rose observase înainte ca bărbatul să-şi revină.

Poate faptul că Zac i-a mărturisit tatălui său şi a fost înţeles îl determinase şi pe general să încerce.

— Şi ăsta a fost momentul adevărului, continuă Marjorie. Geoffrey mi-a mărturisit totul.

Totul? Doamne Dumnezeule.

— Şi nu-mi vine să cred că spun asta, dar până la urmă mi-a părut rău pentru el. Şi m-am simţit uşurată. Marjorie aprobă energic din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Da, cu adevărat *uşurată*. Pentru că am realizat că asta însemna că eu nu făcusem nimic greşit, şi mi s-a luat o piatră de pe inimă! Vezi tu, nu e ca şi cum nu am fost o soţie nedorită în toţi aceşti ani. Geoffrey pur şi simplu nu era în stare să mă dorească pentru că nu eram o persoană de sexul potrivit. Ah, uite-te la mine, plâng întruna fără rost. Ştiu că încă mai sunt şocată, dar când m-am trezit azi-dimineaţă m-am simţit fericită! Nu-ţi vine să crezi cât de mult am discutat ieri cu Geoffrey... Doamne, am vorbit mai mult decât în toată căsnicia noastră! Şi-a cerut scuze pentru comportamentul său rigid din toţi aceşti ani. În fond, a fost profund

nefericit, ştiind că nu putea să fie niciodată el însuşi. Săracul de el, a trăit toată viaţa ruşinat şi cu acest sentiment de vină. Iar eu n-am fost niciodată cât de cât înţelegătoare cu el pentru că nu ştiam *de ce* se poartă atât de distant cu mine... Oricum, a trecut asta. Aseară Geoffrey mi-a propus să divorţăm... la naiba, unde am pus batista aia? exclamă ea, căutând stângaci în buzunarul de la fustă.

— Şi asta vrei să faci? o întrebă Rose, oferindu-i un şerveţel curat.

— Nu, încă nu. Poate chiar deloc, spuse Marjorie, scuturând din cap şi suflându-şi cu putere nasul. Ne-am hotărât să nu mai discutăm despre asta, cel puţin deocamdată. Vezi tu, ne-am obişnuit unul cu celălalt. Să fim colocatari. Îmi va lua destul timp să mă obişnuiesc să locuiesc singură, aşa că o să scoatem casa la vânzare şi o să cumpărăm altele două, dar o să le împărţim. O vilă în Menorca, ne-am gândit, şi o căsuţă în nordul Ţării Galilor. În felul ăsta, câteodată o să stăm împreună şi câteodată nu, spuse ea, apoi se opri şi-şi şterse nasul lung cu şerveţelul. Pare o prostie?

— Pare o idee excelentă, răspunse sincer Rose.

— Deci iată că am ceva pe care să-l aştept cu nerăbdare. Dar pentru început am hotărât să plec într-o călătorie. Mie întotdeauna mi-a plăcut ideea de croazieră, dar pe Geoffrey nu l-a interesat niciodată. Aşa că o să plec de una singură!

Evident, Marjorie nu se gândise că într-o croazieră se pot întâmpla multe. Rose, plină de tact, nu spuse nimic.

— Nu-mi vine să cred că stau aici şi-ţi spun toate astea, continuă Marjorie, iar lacrimile îi încetară ca prin farmec şi ea îşi recăpătă zâmbetul. Soţul meu este homosexual, iar eu chiar mă bucur, pentru că în sfârşit totul capătă sens!

— E minunat. El ştie că eşti aici? întrebă Rose şi nu se putu abţine să nu privească înspre ferestrele scânteietoare de

la casa cu numărul șaizeci și doi și să se întrebe dacă generalul bănuiește că îi sunt dezbătute secretele prin parc.

— A plecat în Hampshire să organizeze funeraliile. Sună oribil, dar chiar mă bucur că Alice a murit acum. Bietul Geoffrey, nu putea să mărturisească asta cât timp ea era în viață. Bărbații sunt niște creaturi atât de ciudate, nu-i așa? Marjorie rămase puțin pe gânduri, apoi spuse: Acum, dacă eu aș fi fost lesbiană, și mama mea ar fi rupt relațiile cu mine.

De șase zile, tabloidul preferat al Bibei relua întruna povestea, iar Rennie începea să simtă cum e să fii personajul negativ al piesei. Când îndrăznea să se aventureze prin oraș, femei de toate vârstele îl priveau încruntate, gesticulau dezgustate înspre el și scrâșneau insulte la adresa lui. Una sau două chiar îl huiduiseră.

Poate că ar fi trebuit să poarte un tricou cu cuvintele *Nu-i al meu!* imprimate pe piept.

Când coborî din mașină în Fulhamul înecat în verdeață, Rennie își ridică privirile către apartamentul de la etajul al doilea, unde o observă pe Jodie uitându-se impasibilă în jos la el. Referitor la ultima lor întâlnire la spital, ziarul scrisese că Rennie provocase un adevărat dezastru la recepție, agitându-se și strigând că vrea să-i vadă pe Biba și pe copil, înainte să fie dat afară de către agenții de securitate. Se părea că Biba se înecase atunci într-un fluviu de lacrimi și fusese adânc tulburată de respectivul incident.

Doamne, nu e de mirare că toată lumea îl disprețuiește. Dacă ar fi fost în locul lor probabil că și el ar fi huiduit.

— Aș vrea s-o văd pe Biba. Singur, vorbi apăsat Rennie când Jodie răspunse la ușă.

— Cum vrei, zise Jodie, conducându-l în living și lăsându-l acolo.

Biba, mult mai drăguță fără machiaj și îmbrăcată într-un trening simplu de culoare verde-smarald, stătea pe canapeaua cafenie din piele, cu picioarele pe măsuța de sticlă și crom, și se dădea cu lac pe unghiile de la picioare.

— Bună, scumpule. Totul e-n regulă? întrebă ea, fluturându-și mâinile.

— Nu eu sunt tatăl! zise el scurt.

Rennie venise direct de la biroul avocatului. Ținea în mână o copie a rezultatelor oficiale ale testului de paternitate.

— Știu. Tocmai m-a sunat agentul meu. Îmi pare rău, scumpule, continuă ea, punând capacul la sticluța cu ojă și zâmbindu-i calmă. Ești dezamăgit sau ce?

Pentru că nu avea cum să-i răspundă la acea întrebare, Rennie spuse:

— Știai că nu-i al meu. Ai știut tot timpul.

Biba își dădu pe spate părul lung și blond, având grijă să nu-și încurce degetele în extensii.

— Rennie, nu te supăra. Știi și tu cum merge treaba, nu? Dacă poți vinde o poveste, nu ezita să o vinzi. Privește acum lucrurile din punctul meu de vedere. Sunt o mamă care e constrânsă să-și crească singură băiețelul. Acum eu ce să fac: să-mi iau o slujbă nenorocită de birou unde câștig cinci lire pe oră și să muncesc până crăp ca să-mi pot lua un cărucior pentru copil? Sau să vând povestea la vreun ziar pentru douăzeci de mii și să-i las pe cei de la *Hi!* să-mi intre în casă pentru încă treizeci?

— Dar nu sunt eu tatăl, repetă Rennie.

— Te-ai culcat cu mine. Puteai fi tu, ridică nepăsătoare din umeri Biba. Stai liniștit, am să dau un comunicat de presă în care o să anunț că nu ești tu. Ei, haide acum, scumpule, s-a terminat. Ai scăpat. Nu mai fi bosumflat.

Avea perfectă dreptate, îşi dădu seama Rennie. N-avea nici un motiv să se enerveze, pentru că Biba sincer nu credea că făcuse ceva rău. Efectiv acesta era modul în care ea îşi câştiga existenţa.

Chestia cu „scumpule" începea să-l calce pe nervi — nici în New York când petrecuseră împreună acele zile nu îi spusese aşa. Nici nu s-ar mai fi culcat cu ea dacă i-ar fi spus.

— Vrei să-l vezi, atunci? întrebă veselă Biba.

Oare mai voia? Rennie încuviinţă din cap. Dintr-un anume motiv, el chiar voia să-l vadă pe copilul ăsta care, fără vina lui, îi provocase atâta bătaie de cap.

Ţinându-şi degetele de la picioare răsfirate, Biba se ridică şi se îndreptă către camera copilului. Bebeluşul dormea într-un pătuc de lemn minunat împodobit, cu mânuţele lui dolofane răsucite deasupra capului.

— Nu-i aşa că-i minunat? întrebă Biba, de data asta cu adevărată mândrie. Sunt topită după el. Ups...

La auzul vocii ei, ochii copilului se deschiseră larg. În timp ce micuţul îi privea în tăcere, Rennie, simţindu-se ridicol, căuta o asemănare între el şi acest bebeluş de doar o săptămână. Oare cum s-ar fi simţit dacă acest copil ar fi fost al lui? Cum ar fi să ai un copil cu cineva pe care îl iubeşti cu adevărat?

— Vrei să-l iei în braţe? întrebă Biba. Doar pentru câteva secunde, înainte să înceapă să ţipe cât îl ţine gura.

Rennie ridică bebeluşul din pătuţ şi îl ţinu în braţe. Inima i se umplu de emoţie; chiar era incredibil, bebeluşii aveau această putere să te facă să...

— Ha, sentimentalule, ai şi început să plângi! murmură Biba.

— Ba nu, strânse din dinţi Rennie şi clipi repede, să înlăture orice urmă de lacrimi.

— Ce sensibil eşti! Stai să vezi când o să-i spun lui Jodie!

Grozav, era exact ce-şi dorea el.

— M-ai făcut să cred că sunt tată, îi zise el Bibei. Şi acum am aflat că nu sunt.

— Hei, înveseleşte-te, am crezut că o să fii încântat să scapi de grijă. Privindu-l amuzată, Biba spuse: Ştii ceva, îl botez peste câteva luni. Poţi să-i fii naş dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, răspunse Rennie, iar atunci când copilul deschise guriţa pentru a protesta faţă de lipsa mâncării, i-l dădu Bibei. Cântăreşte destul de mult, nu-i aşa? Nu arată a prematur.

Cu ochii sclipindu-i poznaş, Biba răspunse:

— Acum, dacă vrei să-ţi vinzi povestea unui ziar, ce ţi s-ar părea mai incitant? Mamă în travaliu e dusă de urgenţă la spital pentru o operaţie salvatoare? Sau mama vine la spital cu un geamantan în mână, gata pentru cezariana deja programată? Hai, alege, ridică ea din umeri.

Desigur. De ce nu-i trecuse şi lui asta prin minte? Oricum, totul se terminase acum.

— Ţi-a dat Jodie pacheţelul pe care i l-am adus la spital? întrebă Rennie, dându-şi seama că nu mai are motiv să fie tensionat.

— Vestuţa aia caraghioasă? strâmbă din nas Biba. Trebuia să fie un fel de glumă, nu?

— Nu i s-a potrivit? întrebă Rennie, gândindu-se la efortul depus pentru a tricota acea hăinuţă.

— Habar n-am, nici nu l-am îmbrăcat cu ea! Numai haine de firmă pentru el, îl informă ea mândră, mângâindu-i costumaşul de culoarea oului de raţă. Dacă vrei să-i cumperi ceva, încearcă Versace. Sau Baby Dior.

Rennie se întoarse să plece. La uşă se opri.

— Cum îl cheamă?

— Ei haide, doar nu crezi că am să-ţi spun acum? Biba îi aruncă un zâmbet triumfător. Nu putem să dezvăluim încă secretul, nu-i aşa, scumpule? De data asta, din fericire, *scumpule* era adresat copilului ei. Trebuie să aştepţi şi să citeşti totul, îi spuse ea lui Rennie, în *Hi!* de săptămâna viitoare.

Rennie clătină din cap; nu mai avea puterea să fie supărat. În primul rând fusese vina lui că se încurcase cu o fată ca Biba. El era singurul pe care trebuia să fie supărat.

— Rennie? Crezi că mai putem fi prieteni?

El privi cum Biba îl aşază pe micuţ în pătuţul lui, conştient de tabloul emoţionant pe care-l făceau.

— Nu cred. La urma urmei, niciodată n-am fost.

Ea îl sărută pe copil pe căpşorul lui pufos şi apoi îl ridică pe umăr.

— Ei bine atunci, uită că te-am întrebat. Dar ai înţeles de ce-am făcut-o, nu-i aşa? Când te duci la ziare primeşti mulţi bani. Aveam nevoie de bani, aşa că le-am vândut povestea asta.

— Cu siguranţă ai făcut asta, încuviinţă Rennie.

— Dar acum s-a terminat, zise voioasă Biba. Nimeni n-a suferit, scumpule. Acum poţi să continui să fii cum ai fost întotdeauna, să te distrezi şi să frângi inimi...

Nimeni n-a suferit. Pentru o clipă simţi impulsul de a-i spune câtă suferinţă provocase ea. Şi că singura inimă frântă era a lui.

Dar ce rost ar mai fi avut?

— Adio, spuse Rennie.

56

— Se simte mizerabil. S-a comportat ca un idiot şi e conştient de asta. La naiba, îmi face viaţa *un calvar*, se plânse Annie. Nu mai e deloc amuzant. Să-ţi spun acum cât de jalnic a ajuns? Care e cea mai ţâfnoasă, certăreaţă şi enervantă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată?

— Gus Ţâfnosul! zise prompt Carmen.

Gus Ţâfnosul, care venea adeseori pe la adăpost, era un ţopârlan spurcat la gură, un mocofan de proporţii mitice.

— Corect, ai zece puncte. Iar săptămâna trecută până şi *el* i-a spus lui Nick să se înveselească.

— Vorbeşti serios? întrebă neîncrezătoare Carmen.

— Mă rog, nu chiar aşa. Ceva de genul: *Ce dracu', ticălos nenorocit, pune dracu' mâna şi mai înveseleşte-te dracu' şi tu!*

— Aşa parcă îl recunosc şi eu.

— Dar nu e de glumă, Carmen, continuă serioasă Annie. Nick chiar regretă ce-a făcut. Îi e îngrozitor de dor de tine. De-asta am venit azi să te văd. M-am gândit că poate vrei să ştii.

Carmen îşi strânse degetele în jurul ceştii de cafea. Să primească un telefon de la Annie, după atâtea săptămâni, fusese un şoc, dar şi un fel de uşurare. Îngrozită că Annie ar putea-o dispreţui la fel ca şi Nick, Carmen fusese mişcată de răspunsul fostei ei colege.

„Prostuţo", fornăise în telefon Annie. Nu erau multe persoane care puteau chicoti fornăind, dar Annie era una dintre ele. „Normal că nu te urăsc!"

„Dar mi-ai cumpărat cănile alea pentru apartament..."

„Păi şi?" replicase ea uimită. „Îmi place să cumpăr cadouri pentru prieteni. Uite, hai să ne întâlnim la Luigi la şase. Iar dacă asta te face să te simţi mai bine, poţi plăti tu pentru cafea şi gogoşi."

Acum, instalată confortabil în cafeneaua aflată la câteva străzi depărtare de adăpost, Carmen simţi o strângere de inimă când se întrebă dacă voia cu adevărat să afle cât de mult regretă Nick cele întâmplate.

Da, voia să afle, normal că voia. El făcuse o greşeală, iar acum îi era teribil de dor de ea. Se simţea răzbunată.

— Deci? întrebă Annie, lingându-şi zahărul de pe degete şi privind hulpavă la cea de-a doua gogoaşă cu caramel.

— Deci ce?

— Ce te faci că nu înţelegi? Şi ţie ţi-e dor de el?

Carmen simţi cum inima începe să-i bată cu putere. Fusese atât de fericită cu Nick. Iar apoi s-a întâmplat acel lucru cu Rennie — lucrul care începuse să se facă simţit încă din seara de Crăciun, dacă e să fie sinceră cu ea însăşi — şi acum spre el gravitau gândurile ei. Dar nu putea avea nici un viitor împreună cu Rennie, era pe deplin conştientă de asta. Şi nu puteau exista doi bărbaţi atât de diferiţi precum Rennie şi Nick. Ceea ce însemna cu siguranţă ceva, nu?

— El a fost cel care a pus capăt relaţiei, răspunse Carmen.

— Vă stătea atât de bine împreună. Annie îşi ridică mâneca largă a puloverului ei roz. Uite, e şase şi douăzeci. Nick pleacă de la serviciu în zece minute. Ce-ai zice dacă îi dau un telefon?

— Şi să-i spui ce? întrebă Carmen, care începuse să simtă un fel de aranjament.

— Că noi suntem aici, nesuferito! zise ea şi, căutând rapid prin geantă, scoase într-o clipită telefonul mobil. Că ţi-ar

plăcea să-l vezi iarăşi, şi dacă ar vrea să vină şi el pe aici să mai vorbiţi de una-alta...

— El ştie că noi ne-am întâlnit acum?

— Glumeşti, scutură energic din cap Annie. Cred că mă omora.

Gândindu-se la Nick, cu figura lui familiară, cu părul ciufulit şi cu jalnicul său gust în materie de haine, Carmen simţi cât de mult dorea să-l mai vadă. Era bun la suflet, atent şi fără îndoială cel mai altruist bărbat pe care-l cunoştea. Şi n-ar fi rănit-o niciodată în mod deliberat.

— Ştii ce? N-ai pic de ruşine, clătină ea din cap.

— Asta înseamnă da? spuse Annie.

— Haide, sună, o îndemnă Carmen, simţind cum i se strânge stomacul de emoţie.

Deci aşa trebuia să se simtă cineva căruia i se aranjează o întâlnire. După ce o trimisese pe Annie acasă cu aproape patruzeci de minute în urmă, căci unele reconcilieri îşi atingeau mai bine scopul dacă nu exista o audienţă interesată, Carmen îşi mai comandase o cafea şi aşteptă. Şi aşteptă.

Atunci când Annie vorbise cu el la telefon, Nick acceptase să vină la Luigi. Evident, nu avusese nici o intenţie să facă asta.

Era aproape ora şapte. Nick nu venise şi se părea că-i trăsese clapa. Întrebându-se dacă mai exista cineva în Londra cu o viaţă sentimentală atât de dezastruoasă precum a ei — după care în mintea ei apărură imediat cuvintele: *care viaţă sentimentală?* — Carmen le spuse la revedere lui Luigi şi fiului său şi ieşi din cafenea.

După cum decurgeau lucrurile, sărutările cu aromă de usturoi şi îmbrăţişările cu pârâituri de coaste ale lui Luigi erau singurele gesturi tandre de care urma să aibă parte mult timp de acum încolo.

Era o seară călduroasă. După ce ieşi din staţia de metrou, Carmen îşi dezbrăcă puloverul bleumarin şi şi-l înnodă la brâu. Cumpără un *Evening Standard* şi un cornet de înghe-ţată de la un chioşc.

După cinci minute, intrând în Fitzallen Square, înghe-ţata îi căzu din mână pe trotuar. În faţa ei, abia recunoscându-l cu părul tuns scurt, dar purtând vechiul lui pulover verde şi blugii ponosiţi, stătea Nick.

— Doamne! exclamă Carmen, ducându-şi mâna la gură. Eşti aici! adăugă ea, simţindu-se ridicol după aceea.

— Ştiu, zâmbi el pe jumătate. Uimitor, nu-i aşa?

— Te-am aşteptat la cafenea.

— Îmi pare rău. Am vrut să discutăm cum se cuvine. Nu puteam să-ţi spun ce am pe suflet la Luigi, în faţa băgăcioasei de Annie, zise el, încercând stângaci să se scarpine la ceafă.

Apropiindu-se, Carmen observă că tunsoarea lui era de fapt oribilă.

— O rugasem pe Annie să plece. Nici n-ar mai fi fost acolo. Am crezut că mi-ai tras clapa.

— Eram agitat. Şi am vrut să te impresionez, continuă el, trăgând de o şuviţă asimetrică de păr. Cred că trebuia să mă fi dus la un frizer adevărat.

— Cine te-a tuns?

— Albert.

— Albert — Marele Maestru la şah? întrebă Carmen, străduindu-se să nu zâmbească.

— Eram în mijlocul unei partide când a sunat Annie. S-a întâmplat să le spun că mă întâlnesc cu tine după ce plec de acolo. Atunci Albert m-a întrebat dacă nu vreau să arăt im-pecabil şi a spus că mai demult fusese coafor.

— Şi, evident, tu l-ai crezut.

— Mi-a spus că i-a fost asistent lui Vidal Sassoon[1]. A început să-mi povestească despre petrecerile la care obişnuia să se ducă împreună cu Vidal, Twiggy[2] şi Mary Quant[3]. Sunt nişte persoane reale, adăugă repede Nick. Până şi eu am auzit de ei.

— Aşa că l-ai lăsat pe Albert să te tundă, spuse Carmen.

— Cu foarfeca de la bucătărie, răspunse stânjenit Nick, încuviinţând din cap.

— Sper că nu i-ai lăsat şi bacşiş!

— Oh, Doamne, arăt chiar atât de groaznic?

— Hei, e doar o simplă tunsoare. Părul creşte la loc. Sau poate te razi de tot în cap, spuse Carmen, dându-şi seama că vorbea aiurea doar pentru că era foarte tulburată.

Era ridicol, de ce stăteau ei acolo şi discutau despre păr?

— Acolo locuiesc eu. Vrei să intri? întrebă ea, respirând adânc şi indicând casa cu numărul şaizeci.

— Acum zece minute am sunat la uşă. Mi-a răspuns cumnatul tău.

După expresia feţei lui, Carmen înţelese că Rennie nu îi făcuse deloc o primire călduroasă.

— Nu putem vorbi mai bine aici afară? întrebă Nick.

Carmen, agitată, o luă înainte, şi intră în parc.

— Să vorbim despre ce? întrebă ea, după ce se aşezară pe o bancă.

— Despre faptul că sunt cel mai mare idiot din lume, oftă Nick, jucându-se cu un elastic de la încheietura mâinii şi evitând

[1] Vidal Sassoon (n. 1928), faimos coafor britanic de origine evreiască (n. red.).

[2] Leslie Hornby (cunoscută ca Twiggy) (n. 1949), model, actriţă şi cântăreaţă britanică, în vogă în anii 1960 pentru ochii ei mari cu gene lungi, silueta subţire şi aspectul androgin, şi considerată unul dintre cele mai faimoase modele din toate timpurile (n. red.).

[3] Mary Quant (n. 1934), creatoare de modă britanică, unul dintre designerii creditaţi cu inventarea fustelor mini şi a şorturilor (n. red.).

privirile lui Carmen. Că am înţeles că nu trebuia să-ţi fi spus niciodată lucrurile alea îngrozitoare. Că am fost silit să o tot aud pe Annie cum mă certa cât am fost de nedrept, şi că am înţeles câtă dreptate avea, continuă el cu capul în jos. Despre cât de dor mi-a fost de tine, mai mult decât aş fi crezut posibil.

— Ţi-a fost? întrebă Carmen, simţind un nod în gât.

— Despre cum mă tot întrebam dacă şi ţie ţi-e dor de mine, adăugă Nick, continuând să-şi învârtească banda de elastic în jurul încheieturii osoase.

— Sigur că mi-a fost dor de tine, încuviinţă ea din cap.

— Crezi că m-ai putea ierta vreodată? Pentru faptul că m-am comportat ca un bou?

— Oh, cred că da, răspunse ea, reuşind să zâmbească. Dar tu crezi că mă poţi ierta pe mine că sunt atât de bogată?

Nick îşi ridică privirile într-un final şi o apucă de mână.

— Aş fi vrut să nu fii, dar cred că o să pot suporta. O strânse de degete. Atâta timp cât banii rămân doar ai tăi. Dacă e să ne continuăm relaţia, trebuie să-ţi chemi avocatul să mă pună să semnez un document, ceva care să mă oblige să nu cer niciodată vreun penny din banii tăi.

— Caraghiosule, zise fericită Carmen. Ştiu că n-ai face niciodată aşa ceva.

— Dar oricum vreau să semnez ceva. Aşa nimeni n-o să mă poată acuza vreodată că vreau să pun mâna pe averea ta, continuă pe un ton hotărât Nick. Deci crezi că mai există vreo şansă să fim împreună? întrebă el şovăitor. Putem să o luăm iarăşi de la capăt?

De câte ori nu-l visase ea rostind aceste cuvinte? Iar acum chiar se întâmpla.

— Oh, Nick..., şopti Carmen şi îl îmbrăţişă.

Rennie se simţea de parcă cineva îl înjunghiase în stomac. Urmărind scena de la fereastra dormitorului, simţea o durere

aproape fizică, combinată cu o gelozie atât de cruntă, de care nu se crezuse în stare. Deci asta-i situaţia. Pierduse. Iar Nick câştigase, nu pentru că era bogat sau pentru că arăta bine, ci pentru că era un tip într-adevăr cumsecade, prietenos, *într-un cuvânt un tip plăcut.*

Când sunase la uşă în urmă cu zece minute şi întrebase de Carmen, Rennie fusese tentat să-i tragă un pumn.

Acum chiar îşi dorea să fi făcut asta.

Simţind că i se face rău, îşi încleştă degetele de marginile ferestrei. Îi vedea pe Carmen şi pe Nick cum stau îmbrăţişaţi pe banca din parc, vorbind, fără îndoială planificându-şi împreună viitorul. Îl privi pe Nick, îmbrăcat cu puloverul ăla caraghios, cum o mângâie pe braţ pe Carmen în timp ce îi vorbeşte şi cum o trage încă o dată spre el. Nemaiputând să suporte să-i vadă, Rennie înjură şi se întoarse brusc. Asta era pedeapsa pentru viaţa pe care o dusese. Cel mai rău avea să fie atunci când, de dragul lui Carmen, va trebui să se prefacă încântat în momentul în care ea avea să intre fericită în casă împreună cu Nick şi să-l anunţe că sunt din nou împreună.

Ei, poate că s-ar descurca timp de câteva minute, dar în nici un caz nu avea de gând să participe la destuparea şampaniei şi la toastul în cinstea fericirii noului cuplu.

Cu dinţii încleştaţi, Rennie se hotărî să iasă afară. Să-i felicite, pe urmă să-şi ceară scuze că trebuie să plece undeva. Apoi să dispară de acolo şi să-i lase să facă ce le place.

Nici nu suporta să se gândească la *ce* ar fi putut ei să facă.

57

După ce făcu un duş lung, Rennie se întoarse în camera sa şi îşi puse o cămaşă albă, curată, şi nişte blugi decoloraţi. Nu se bărbierise — mâinile încă îi tremurau şi nu voise să rişte — dar se dădu oricum cu puţin aftershave, sperând că asta îl va face să se simtă mai bine.

Privind iarăşi pe fereastră, constată că nu se mai zărea nimeni pe bancă. Auzise de la duş zgomotul înfundat al uşii de la intrare care se deschide şi apoi se închide, şi bănuia că deja Carmen şi Nick erau în casă.

Rennie îşi trecu degetele prin părul ud şi se privi încruntat în oglindă. Iată-l, marea vedetă a rockului care se presupunea că are tot ce vrea. Şi cât îl ajutase asta?

Niciodată în viaţă nu se simţise mai însingurat şi mai gol ca acum.

Tu ai pierdut, el a câştigat, îi cânta o voce enervantă în cap în timp ce cobora scările către parter. Tu ai pierdut, el a câştigat, tu ai...

— *La naiba!*

Strigătul disperat al lui Carmen îl făcu pe Rennie să se oprească brusc la picioarele scărilor. Era prea mult dacă spera ca ea să fi tras prea repede fermoarul blugilor lui Nick şi să-i fi prins ceva în el? Şi într-un mod atât de dureros şi irecuperabil, încât singura opţiune pentru chirurg să fie amputarea definitivă? Oh, da, asta ar fi într-adevăr minunat.

Strigătul venise din living. Deşi nu avea câtuşi de puţin dorinţa de a vedea cocoşelul altui bărbat prins într-un fermoar, Rennie se apropie precaut de uşa livingului. Poate că ar trebui să sune după ambulanţă.

— E totul în regulă acolo? întrebă el pe un ton nevinovat.

Auzi paşi repezi, apoi vocea panicată a lui Carmen:

— Rennie! Nu intra!

Rennie şi-l închipui pe Nick, cu dinţii încleştaţi de durere, străduindu-se fără succes să se elibereze din strânsoarea feroce a fermoarului nemilos. Sau poate că ea încerca să-şi aranjeze hainele şifonate.

— La dracu', la *dracu'*, o auzi el pe Carmen strigând cu răsuflarea tăiată, după care urmă un zornăit puternic.

— Ce s-a întâmplat? Carmen, eşti bine?

— Oh, *eu* sunt bine.

Carmen părea să nu mai poată respira de panică.

Oare nefericitul accident suferit de Nick îl făcea să verse litri de sânge pe covorul deschis la culoare?

— Vrei să aduc trusa de prim-ajutor? se oferi Rennie, începând să se bucure de fantezia sa cu rivalul care e pe cale să-şi piardă cea mai preţioasă avuţie.

Doar că nu mai era rivalul său. Pentru că Nick deja câştigase inima lui Carmen.

— Nu trusa de prim-ajutor, ţipă ea. Adu Cif-ul. Şi spray-ul ăla cu care dai pe covor. Şi o mulţime de cârpe şi o rolă de prosop de bucătărie. Şi tu rămâi afară, adăugă ea agitată. Lasă-le lângă uşă.

Litri de sânge, aşadar. Excelent. Adunând tot ce-i ceruse Carmen, Rennie se întoarse din bucătărie şi deschise uşa livingului. Oricum, dacă Nick murise între timp, ea n-ar fi putut să scape de cadavru de una singură, nu?

— De ce nu faci *niciodată* ce te rog eu? ţipă disperată Carmen. Ţi-am *spus* doar să nu intri!

Era în genunchi în faţa televizorului, înconjurată de multe casete video şi DVD-uri cu sau fără carcasa lor, plus o mulţime de şerveţele umede şi mototolite, şi o pată maronie care se lăţea pe covor. Pe jos zăcea o ceaşcă de cafea goală, lichidul negru picura de pe DVD player, iar Carmen avea blugii uzi în genunchi.

Cert era faptul că nu se zărea nici urmă de Nick prin cameră, mort sau viu, mutilat sau intact. Carmen era singură acolo, necăjită şi deconspirată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rennie, referindu-se la absenţa lui Nick.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că s-a întâmplat? M-am împiedicat de un cablu de la afurisitul de DVD player, m-am dezechilibrat şi am vărsat nenorocita asta de ceaşcă cu cafea, replică ea tăios, cu obrajii arzându-i. S-a vărsat peste aparat şi peste preţioasele tale DVD-uri, şi stai liniştit că am să ţi le cumpăr la loc, OK? Dar te avertizez, dacă începi să urli că ţi-am distrus colecţia de filme, cred c-am să te omor, pentru că nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

Rennie o urmări cu privirea cum scurge cafeaua de pe DVD-ul cu *Jungla de asfalt* şi apoi îl şterge cu un şerveţel. Lăsându-se pe vine lângă ea, cercetă în tăcere stricăciunile. DVD-urile erau în regulă, dar casetele video pline cu cafea nu mai puteau fi salvate. *Scaramouche* cu Steward Granger. *Ninotchka* cu Garbo. *O noapte la Operă* a Fraţilor Marx. Luă de pe jos filmul lui preferat cu Humphrey Bogart, *A avea şi a nu avea*, iar din casetă i se prelinse cafea călduţă pe mâneca albă a cămăşii.

— Îmi pare rău, se plânse Carmen.

— Unde e Nick?

— A plecat.

— De ce? întrebă Rennie, cu un nod în gât.

— Pentru că a plecat, replică ea, luând o cârpă şi soluţia de curăţat şi aplecându-se spre covorul murdar.

— Ce căuta aici?

— A venit să-şi ceară scuze. Să mă întrebe dacă ne putem împăca.

— Şi? întrebă Rennie.

— Am zis că nu, nu putem.

Da, da, da!

— V-am văzut pe bancă în parc, spuse el precaut.

— Ei, normal, răspunse ea cu capul aplecat, scoţând valuri de spumă din spray şi frecând îndârjită covorul. Să respecţi intimitatea oamenilor n-a fost niciodată punctul tău forte.

Rennie o ignoră.

— Şi de ce-ai zis nu? continuă el.

— Pentru că relaţia noastră n-ar fi mers.

— Tot povestea cu banii? zise el pe un ton egal.

— Nu. Pentru că nu-l iubesc.

— Credeam că-l iubeşti!

— Şi eu credeam. La început. Dar... uite că până la urmă se pare că nu.

— Şi de ce nu-l iubeşti?

— Dumnezeule, ce pisălog mai eşti!

Lăsându-se pe spate pe călcâie, Carmen îl privi pe Rennie cum o apucă de braţul drept şi îi ia cârpa din mână.

— Ce faci? continuă ea.

— V-am văzut de la fereastră, repetă el. Erai în braţele lui.

— E drăguţ să fii rugată în felul ăsta. Nick e o persoană minunată, răspunse ea cu ochii strălucindu-i. L-am îmbrăţişat şi i-am mulţumit, pe urmă l-am refuzat. Dacă vrei să ştii, a fost foarte necăjit. Chiar n-ar trebui să spionezi oamenii! adăugă ea sfidător. E un lucru urât.

— Deci te-ai răzgândit în privinţa lui Nick, continuă Rennie, care n-avea de gând acum să renunţe. Asta înseamnă că ţi-ai schimbat părerea şi în privinţa altcuiva?

— Dă-mi cârpa aia înapoi. Dacă nu reuşesc să scot pata asta...

— Carmen, spune-mi.

— ... o să trebuiască să cumpărăm alt covor.

— La naiba cu covorul, exclamă Rennie.

— Ha, ţie ţi-e uşor să spui! Dar pe mine m-a costat o groază de bani!

— La naiba cu covorul şi nu mai schimba subiectul. Rennie o privi atent în ochi. De ce nu-mi spui şi mie ce se întâmplă de fapt?

Carmen simţi cum adrenalina îi străbate tot corpul. De parcă afurisitul de Rennie nu ghicise deja!

— Bine atunci. OK. Dacă asta vrei, o să-ţi spun, replică ea pe un ton indiferent.

— Chiar vreau să ştiu! încuviinţă din cap Rennie, şi diamantul din ureche îi sclipi uşor.

Ticălosul, avea să o determine să-i mărturisească.

— Bun, începu Carmen şi trase adânc aer în piept. Păi, mi-am dat seama că nu-l iubesc pe Nick pentru că n-ar fi putut niciodată să mă facă să mă simt aşa cum... ştiam că mă poate face altcineva. Chiar dacă cealaltă persoană e un fel de cauză pierdută şi ultima din lumea asta cu care cineva în toate minţile ar risca să se lege la cap.

— Înţeleg, zise el, dând din cap. O situaţie dificilă. Şi persoana astălaltă — cauza pierdută — ce simte ea pentru tine?

— Dumnezeu ştie. Mi-a spus că mă iubeşte, răspunse Carmen şi auzi cum vocea începe să-i tremure. Dar e un ticălos care ştie bine să linguşească, nu poţi să crezi un cuvânt

din tot ce zice. Deci trebuie să fie tot una din replicile alea pe care le foloseşte să cucerească fetele.

— Pe de altă parte, se poate să fi vorbit cât se poate de serios, spuse Rennie.

— Eu aşa sper, spuse Carmen, zâmbind uşor. Pentru binele lui.

— Dacă nu, să-l pedepseşti rău de tot. Provoacă-i o mare suferinţă, cum ar fi, sugeră Rennie, să-i distrugi întreaga colecţie de casete video.

— Îmi pare sincer rău pentru asta.

— Chiar ar trebui să-ţi fie. Sunt profund traumatizat. Străduindu-se să arate cu adevărat traumatizat, Rennie se întinse după caseta udă cu *Marea evadare*. De fapt, cred că o să am nevoie de luni întregi de şedinţe la psihiatru.

— Pot să te consiliez eu, cred că ai ieşi mai ieftin. Nu vrei tu să taci din gură acum şi să mă săruţi? întrebă Carmen.

— Tu ai început, rânji el. Aş zice că tu trebuie să faci prima mişcare.

Dând deoparte DVD-urile şi casetele video, Carmen merse în genunchi, prin spuma albă de curăţat întinsă pe covor, până la Rennie. Îl iubise atât de mult pe Spike, dar dependenţa lui de droguri fusese ceva de nesuportat, fusese o povară pentru amândoi. Era o problemă pe care n-o s-o aibă niciodată cu Rennie, pentru că el nu se atinsese niciodată de droguri. Mai mult chiar, era sigură că Spike ar fi aprobat relaţia lor.

Când Rennie o cuprinse în braţe, ea inspiră adânc mirosul aftershave-ului său şi se lăsă învăluită de căldura trupului lui lipit de al ei. Câteodată lucrurile astea se întâmplă şi tu nu trebuie decât să le laşi să-şi urmeze făgaşul lor normal. Oricât s-ar fi străduit, nu putea să-şi controleze sentimentele pe care le nutrea faţă de Rennie. Fie că-i plăcea sau nu, la

bine și la rău, simțea că el era cel pe care și-l dorea și n-ar fi putut să trăiască fără el.

Când gura lui se așeză pe a ei, Carmen își dădu seama că asta era ceea ce așteptase. Era ca și cum se întorcea acasă după o călătorie foarte lungă.

— Nancy, întoarce-te acasă. *Te rog.*

Nancy se uită atent la buchetul de pe masa din bucătărie — un curcubeu de crini, trandafiri, clopoței albaștri, frunze exotice lungi și lucioase, rămurele arcuite și preferata ei, minunata floare a soarelui. Era un aranjament floral imens, aproape la fel de mare ca și masa. Sigur că atunci când așa ceva se întâmplă în filme — femeia primește un buchet de la bărbatul pe care nu-l mai iubește — respectiva îl aruncă, fără să stea prea mult pe gânduri, în cel mai apropiat coș de gunoi.

Dar Nancy nu putea să facă asta. Nu era vina florilor că veniseră din partea lui Jonathan. Erau mult prea minunate pentru a fi aruncate. În afară de asta, chiar dacă ar fi vrut să le arunce, cu siguranță n-ar fi încăput într-un coș de gunoi de dimensiuni obișnuite.

— Nancy? Mai ești acolo?

— Bineînțeles. Și aici am să și rămân. În timp ce vorbea la telefon, întoarse cartonașul atașat de buchet pe care erau așternute scuzele pline de umilință ale necredinciosului ei soț. Sunt fericită aici, Jonathan, și nu vreau să mă mai întorc. Căsnicia noastră s-a încheiat și o să divorțăm.

— Dar nu *trebuie* să se încheie, încercă să o înduplece el pe un ton cald. Ascultă, știu că te-am rănit și că am făcut un lucru cu adevărat tâmpit, dar *am învățat* din greșeala asta. Nici n-ai idee cât de dor mi-e de tine, iubito. Am avut o căsnicie minunată. După povestea asta, putem să ne bucurăm

de ceva şi mai grozav. Şi dacă vrei copii, e-n regulă. O să facem câţi vrei tu.

Nancy începu să zâmbească. Oh, da, bineînţeles că voia copii. Dar nu cu Jonathan.

— Ce zici de-un câine? întrebă ea.

Jonathan, care ura câinii, răspunse imediat:

— Sigur că-ţi poţi lua un câine.

— Grozav. Dar o pisică?

— OK, şi o pisică.

— Şi o girafă?

— Ce... ha ha ha. E bună, chicoti Jonathan. OK, iubito, poate că nu o girafă. Dar orice altceva, ce vrei tu. Vocea lui deveni blândă, alinătoare. Eu doar vreau să mă revanşez pentru toată suferinţa pe care ţi-am provocat-o. Vreau ca tu să fii *fericită*.

— Ce-ai făcut cu maşina aia de tuns iarba? întrebă Nancy, din curiozitate.

— Nimic, e tot aici, replică vesel Jonathan. Te aşteaptă!

Poate că ăsta era motivul pentru care o dorea cu atâta nerăbdare înapoi, iarba crescuse şi trebuia tunsă.

— Jonathan, în legătură cu florile astea...

— Îţi plac? întrebă el nerăbdător.

— Da, normal că îmi *plac*...

— Am ştiut eu că au să-ţi placă! I-am rugat special să pună şi nişte floarea-soarelui pentru că ştiam că sunt preferatele tale. Îţi aminteşti când...

— Jonathan, îi întrerupse ea brusc amintirile. Doar nu te aştepţi să mă-ntorc la tine doar pentru că mi-ai trimis un braţ de flori?

— Nu e un braţ, replică el jignit. E un buchet. M-a costat două sute de lire!

— Bine, mă bucur să aud asta.

— Dar nu m-a deranjat că am plătit atât, protestă el repede, pentru că tu meriţi oricât.

Nancy se minună de optimismul lui.

— Şi crezi că de-asta aveam nevoie ca să mă răzgândesc şi să nu mai divorţez de tine? Nişte flori în valoare de două sute de lire?

— Iubito, ascultă-mă, fac tot ce trebuie, am să vin până la Londra şi am să te implor în genunchi să te întorci, dacă asta vrei. Părând din ce în ce mai disperat, Jonathan strigă: Nancy, te iubesc, o să fac orice...

— Sincer, nu te mai deranja, replică ea, zâmbind ca pentru sine şi căutând un vas pentru buchet. N-am să mă răzgândesc, Jonathan. Aşa că-ţi spun de pe acum, n-are nici un rost să mai insişti.

58

Mia nu fusese niciodată îndrăgostită. Fără să-şi facă absolut nici o grijă în legătură cu asta, avusese întotdeauna un sentiment vag că trebuie să fie ceva în neregulă cu ea, poate că îi lipsea vreo genă vitală în acest sector. Avea aproape şaptesprezece ani, la urma urmei. Celelalte fete de la şcoală îşi petreceau mai tot timpul gândindu-se doar la băieţi, flirtând şi chicotind în orice ocazie, vorbind ore în şir cu prietenele lor despre ce haine şi pantofi să poarte la întâlniri, apoi plângând disperate prin toalete când relaţiile lor se destrămau.

Toate astea i se păreau Miei o incredibilă pierdere de vreme, căci existau lucruri mult mai interesante cu care fetele îşi puteau umple timpul. Atracţia băieţilor era un mister pentru ea, totul i se părea un ciclu nesfârşit şi fără rost. Mia era chiar bucuroasă că era imună.

Până când, întorcându-se din Irlanda vineri de dimineaţă, intrase prin uşile din geam fumuriu de la Lazy B şi ochii i se opriseră pe... ei bine, o *închipuire*.

Sincer, exact aşa se simţise. Iar fluturii care îi zburau prin stomac în mod clar credeau la fel.

Neexperimentată în scenariile amoroase, Mia nu se gândise că e mai bine să se oprească în pragul uşii, să-şi tragă răsuflarea şi să analizeze această închipuire de la o distanţă sigură. În schimb, se apropie cu paşi mari de biroul de la recepţie — biroul *ei* — şi spuse veselă:

— Hei, salut!

Închipuirea îi rânji. Avea părul negru și buclat tuns scurt, ochi albaștri sclipitori și dinții albi și ușor strâmbi. O cicatrice îi tăia în două sprânceana stângă, era bronzat și bine făcut, iar unghiile îi erau tăiate scurt și impecabil de curate. Dintr-odată, Mia își dădu seama că acestea erau trăsăturile pe care le căutase inconștient toată viața la un băiat.

— Bună. Cu ce te pot ajuta?

— Păi, pentru început ai putea să-mi spui numele tău.

Era înalt, avea cam un metru șaptezeci și cinci, exact înălțimea potrivită.

— Scuze. Mă cheamă Gerry, răspunse băiatul, aplecându-se peste birou și scuturându-i solemn mâna. Trebuia să port un ecuson, dar am început lucrul aici doar de ieri.

O strângere de mână îți spunea multe lucruri, iar a lui era perfectă.

— Eu sunt Mia, zise ea după câteva clipe, realizând că încă îl mai strângea de mână, chiar dacă făcuseră deja cunoștință.

Îi dădu drumul fără tragere de inimă.

— Mia. Hei, tu ești recepționera, dădu din cap Gerry și ochii îi scânteiară. Mă bucur să te cunosc. Am crezut că te întorci abia luni.

Cinci zile petrecute în Irlanda fuseseră mai mult decât suficiente pentru Mia.

— Și eu credeam asta, dar mama atâta m-a cicălit, încât m-am întors mai devreme. Știam că n-o să fie nimeni acasă, așa că am venit direct la club. Tata e cumva pe-aici?

Doamne, arăți minunat.

— A plecat la o întâlnire. Trebuie să se întoarcă până la trei. Chiar mă bucur să te cunosc, îi spuse Gerry, privind-o cu o plăcere sinceră.

— Ştiu, sunt uluitoare, nu-i aşa? continuă ea, dându-şi jos rucsacul greu de pe umeri şi aşezându-l pe tejghea. Deci asta e metoda prin care tatăl meu mă anunţă că sunt concediată?

— Stai liniştită, îi zâmbi larg Gerry. Eu sunt de fapt un fel de salvamar, supraveghez piscina, dar, cum nu era nimeni aici să-ţi ţină locul, m-am gândit să le dau o mână de ajutor.

Salvamar, eh? Din ce în ce mai bine. Umeri laţi şi multă experienţă în tehnica de salvare gură la gură.

— În cazul ăsta, am să stau aici să te privesc, replică ea, căci din fericire nu era nimeni prin preajmă. Ocolind biroul de recepţie, Mia îşi luă un scaun înalt şi începu să-şi desfacă fermoarul rucsacului. Câţi ani ai, apropo? continuă ea.

— Cincizeci şi trei.

— Excelent. Deci îţi vopseşti părul? Sau e perucă?

— Am şaptesprezece ani, rânji el.

— Prietenă?

— Nu. Mereu întrebi detalii din astea personale?

— Numai atunci când sunt interesată de răspunsuri. Iar în cazul în care vrei să ştii, n-am prieten, continuă veselă Mia. Deci sunt veşti bune, nu-i aşa? Dar cum de eşti aşa bronzat, te duci la solar? întrebă ea.

Aşteptând răspunsul lui, simţi cum şi fluturii din stomacul ei se opresc şi aşteaptă. Oare chiar ar putea să adore un băiat care mergea la solar?

— Părinţii mei au un bar în Tenerife. Am lucrat acolo toată iarna. Am venit în Anglia acum trei zile. Stau la sora mea. Ce-i *asta*? întrebă el curios, apucând pachetul înfăşurat în pânză pe care ea tocmai îl scosese din rucsac.

— Pâine fără drojdie.

Deci nu folosea solarul. Da, continua să fie perfect.

— Încearcă, îl îndemnă Mia după ce desfăcu ţesătura fină şi îi rupse o bucăţică. Făcută în casă. Am şi nişte brânză pe

aici — Cashel Blue, e minunată. Şi nişte Cahill Porter, adăugă ea, scoţând la iveală două pachetele mai mici. Cahill Porter e făcută cu Guinness, ştiai? Are un gust înnebunitor.

— Oare avem voie să facem asta aici? întrebă îngrijorat Gerry. Vreau să spun, toată mâncarea asta desfăşurată aici pe birou?

— Ei, stai liniştit, e destulă pentru toată lumea, replică ea, rupând o bucăţică de Cahill Porter şi îndesându-i-o în gură. Ia zi, eşti în rai?

— Sunt în rai, încuviinţă din cap Gerry. După ce înghiţi brânza, se uită la ea şi spuse: N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

Fluturii din stomacul Miei deveniră mai activi, şi aripile lor băteau precum elicele de elicopter. Oare proceda prosteşte?

— E un lucru bun sau rău?

— Cred că e un lucru nemaipomenit, rânji el.

Ah! Sperând să nu se facă de râs flirtând astfel cu Gerry, Mia răscoli iarăşi prin rucsac, de unde scoase o pereche de ciorapi.

— Îţi plac ouăle de raţă? îl întrebă ea, luând din ciorapi nişte ouă.

— La nebunie.

— Cu sos de chilli, din ăla foarte iute? Cel mai iute posibil?

— Scotch Bonnet? Preferatul meu!

— Dolly Parton? întrebă Mia, aproape căzând de pe scaun de încântare.

— Cine? Gerry se pleoşti. Vrei să zici, dacă-mi place muzica ei sau ce? Nu, nu-mi place. Nu suport vocea aia plângăcioasă şi pe nas.

Se uitară îngroziţi unul la celălalt. Inima Miei se strânse; era o veste cumplită.

— Dar dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine, aş putea să mai încerc, zise Gerry, aplecându-se către ea şi apucând-o de mână.

— Oh, da, sigur că ai putea! exclamă Mia, luminându-se la faţă. Am să-ţi împrumut toate CD-urile mele! adăugă ea entuziasmată, aruncându-se de gâtul lui Gerry şi sărutându-l — *mua!* — direct pe gură. O să le ascultăm mereu şi mereu până când ai să-ţi schimbi...

— *Aaaa*, nu pot *să cred*! strigă o voce furioasă deasupra lor. Nu pot să cred ce văd aici!

Întorcându-şi privirile, Mia o văzu pe Sadie Sylvester neagră la faţă de furie. Când Sadie începu să coboare cu paşi mari scara în spirală, Gerry murmură îngrijorat:

— Oh, la dracu'!

Era un nou-venit, asta era doar a doua zi de serviciu aici.

— Hei, nu-ţi face probleme din pricina lui Sadie Cianură, încercă să-l liniştească Mia, nimeni nu bagă în seamă ce spune afurisita asta.

— *Hei tu*, ia-ţi mâinile de pe el, îi strigă Sadie Miei, şi buclele purpurii i se mişcară nervoase. Iar tu, ţi-ai ieşit complet din minţi? întrebă ea tăios, întorcându-se către Gerry. Doar ţi-am *spus* să n-ai nimic de-a face cu fata asta!

— Ce-ai zis? exclamă scandalizată Mia. Cum îndrăzneşti să-i spui asta? Clubul ăsta nu-i al tău! Doamne, ce tupeu ai...

— Ssst, nu-ţi bate gura de pomană, spuse Gerry. Oricum nu ascultă ce-i zic ceilalţi.

La naiba. Uitându-se când la Gerry, când la Sadie, apoi iarăşi la băiat, Mia îşi dădu în sfârşit seama.

— E sora ta.

— Sadie Cianură, se strâmbă vesel Gerry. Nu mi-ai zis că ţi se spune aşa.

— Păi nu mi se spune. *Ea* îmi spune așa, precizează Sadie, îndreptând o unghie purpurie către Mia. Iar dacă cineva împrăștie venin pe-aici, să știi de la mine, de la *ea* vine.

— E ora 12, răspunse calmă Mia uitându-se la ceas, apoi la orarul de pe perete. Nu trebuia să ai un curs acum?

Fără să mai scoată un cuvânt, Sadie se întoarse și se îndreptă cu pași furtunoși înapoi spre scări.

— Vai! Mia se prăbuși pe scaunul ei. Nu pot să cred că ești fratele lui Sadie. Ce veste îngrozitoare.

— De ce e îngrozitoare? întrebă el panicat. Chestia asta te-a îndepărtat de mine?

— Deloc. Dar poate că te-a îndepărtat pe tine de mine.

— Hei, întotdeauna mi-a plăcut s-o enervez pe sora mea. Nu mă sperie deloc. Cu ochii albaștri sclipindu-i poznaș, Gerry întinse mâna și o mângâie pe obraz pe Mia. Și tu?

Și ea? Își spuse că își găsise jumătatea perfectă.

— Ei bine, mie întotdeauna mi-a plăcut o ceartă zdravănă, răspunse ea, rupând un colț din pâinea de casă și tăvălind-o prin sosul de chilli. Apoi i-o oferi drăgăstos închipuirii ei adevărate, adăugând: Cu cât o enervăm mai mult pe Sadie, cu atât mai fericită o să mă simt.

59

Şi iată că venise timpul, aşa cum se întâmplă în mod invariabil, să pună capăt unei relaţii care nu ducea nicăieri. Connor oftă pe când se îndrepta spre apartamentul Tabithei. Ura chestia asta, discuţia decisivă de despărţire, dar n-o mai putea amâna. Alaltăieri, Tabitha îl sunase ca să-l invite în weekend să-i viziteze părinţii. Îl asigurase că erau nişte oameni încântători, şi că *de-abia* aşteptau să-l cunoască.

Connor era sigur că i-ar plăcea mult pe părinţii Tabithei, dar ce rost ar mai fi avut această întâlnire? Ei l-ar privi în mod inevitabil ca pe un posibil ginere, iar asta nu era corect nici faţă de ei, nici faţă de ea. Aşa că inventase tot felul de scuze, până când ea îi spusese stăruitoare: „Bine atunci, dar ce zici de celălalt weekend?"

Tabitha era o fată minunată. Nu voia să o rănească sau să o păcălească. Deci iată-l acum mergând spre ea, pregătit să rezolve totul cât mai blând cu putinţă.

Doamne, numai de n-ar plânge.

— Scumpule, ai venit mai devreme! exclamă Tabitha, bucurându-se să-l vadă; îl îmbrăţişă şi îl trase în casă. Nu te supăra acum, ştiu că am spus că gătesc eu astă-seară, dar a intervenit ceva şi n-am mai avut timp, aşa că în schimb o să comandăm o pizza.

— Grozav.

De fapt, Connor nici nu dorise ca ea să gătească ceva, dar Tabitha insistase atâta. Să pui capăt unei relații în vreme ce mănânci o pizza era însă de departe mai ușor decât în timpul unei cine care i-ar fi luat ore întregi s-o pregătească.

— Hai să bem ceva. Trebuie să vorbim. Doamne, totul s-a petrecut atât de repede, zise ea, împingându-l spre livingul în care domnea o dezordine plăcută.

Tabitha turnă vin roșu în două pahare. Numai bun de aruncat într-un bărbat care te părăsește, se gândi Connor, privind-o cum scoate o țigară. Era îmbrăcată cu o bluză verde în dungi și o fustă de lână roz foarte strâmtă, iar geanta și jacheta ei erau aruncate pe canapeaua albastră în carouri, indicând faptul că nu se întorsese de mult de la serviciu.

— Deci care e treaba? întrebă Connor, scoțând o brichetă din buzunarul blugilor și aprinzându-i țigara.

— Mi s-a oferit o nouă slujbă, răspunse ea, suflând fumul.

— Hei, e grozav!

— În jurnalismul financiar.

— Tab, e o veste fantastică! exclamă el, bucurându-se sincer pentru ea.

— În New York, adăugă ea, după ce luă o înghițitură zdravănă de vin.

E *extraordinar*, vru el să strige, dar își dădu seama că un entuziasm prea mare n-ar fi potrivit în acest moment. Tabitha îl privea cu atenție peste marginea paharului ei.

— Păi... ce surpriză! rosti el în cele din urmă.

— Știu. Și mă simt flatată, chiar așa mă simt. E întotdeauna plăcut să fii dorită. Dar nu știu dacă să accept sau nu.

— Înțeleg, spuse precaut Connor. Și ce te împiedică?

— Păi, credeam că bănuiești. E o slujbă foarte bună, continuă Tabitha, dar rămâne totuși o slujbă. Cum crezi că te-ai simți dacă aș pleca la New York?

— Păi... eu nu... nu ştiu ce să zic...

— Pentru că dacă tu ai prefera să o refuz şi să rămân aici, continuă repede Tabitha, o fac. Ştii, dacă tu crezi că ceea ce avem noi merită păstrat, îi refuz într-o clipă.

Tabitha îl privea cu speranţă în ochi, dar şi cu o umbră de tristeţe.

— Tab, începu cu blândeţe Connor, eşti o fată minunată şi eu ţin foarte mult la tine, dar nu cred că trebuie să ratezi aşa o ofertă doar pentru mine.

Urmă o lungă tăcere, apoi Tabitha oftă adânc şi spuse:

— La naiba. De unde ştiam eu că asta ai să spui?

— Dragă, nu e vorba de tine, ci de mine.

— Cum de ştiam că ai să spui *asta*? îşi dădu Tabitha ochii peste cap.

— Sper să rămânem întotdeauna prieteni, se strădui Connor.

— *Şi* asta.

— Meriţi pe cineva mai bun ca mine, spuse Connor.

— Şi *asta*! continuă Tabitha, pe jumătate plângând, pe jumătate râzând, apoi apucă pachetul de ţigări, prefăcându-se că-l aruncă în el. OK, nu mai spune nimic, am priceput mesajul. Se şterse la ochi şi îşi ridică paharul. Să bem pentru asta, bine? Pentru uluitoarea mea slujbă şi pentru viaţa mea la fel de uluitoare. Şi pentru speranţa că data viitoare când o să mai aud replicile astea stereotipe, or să vină din partea unui bărbat cu accent american.

Îşi zâmbiră şi ciocniră paharele. Uşurat peste măsură, Connor o îmbrăţişă pe Tabitha, apoi se aşezară împreună pe canapea.

— Dar nici nu mi-ai spus că ţi-ai trimis CV-ul pentru vreo slujbă în New York.

— Ei, n-a fost nimic plănuit dinainte. O prietenă de-a mea a plecat acolo anul trecut. Acum câteva zile mi-a trimis un e-mail şi mi s-a plâns că ultimul ei prieten a părăsit-o. Eu i-am răspuns şi am consolat-o spunându-i că şi al meu se pregăteşte să facă asta. Am bănuit cumva, explică ea pe un ton sec, observând figura întrebătoare a lui Connor, când tot inventai scuzele alea ca să nu te întâlneşti cu părinţii mei. Oricum, am întrebat-o în glumă pe Kate dacă nu cumva există vreun post liber la ziarul ei. Zece minute mai târziu m-a sunat de la serviciu şi m-a înştiinţat că există unul. Următorul lucru pe care-l ştiu e că m-a pus în contact cu editorul de la departamentul financiar al cărui asistent tocmai îşi înaintase demisia. Am discutat destul de mult la telefon — îl cheamă Duane, îţi vine să crezi? — şi mi-a zis că trebuie să vadă nişte articole scrise de mine. Aşa că ieri m-am aşezat la birou şi am scris trei articole sclipitoare — cel puţin aşa cred eu — despre fonduri mutuale, contracte pentru bunuri de perspectivă şi rente viagere. Pe la miezul nopţii i le-am trimis. Iar în după-amiaza asta a telefonat şi mi-a oferit slujba.

— E oferta vieţii tale. Nu poţi s-o refuzi, spuse Connor.

— Nu, zâmbi ea. Dar aş fi refuzat-o.

— Crede-mă, o să te distrezi grozav, spuse Connor, luând sticla de vin şi umplându-i din nou paharul. Iar până la urmă o să cunoşti pe cineva care chiar te merită.

— Şi tu? întrebă Tabitha, scoţându-şi pantofii roz cu toc înalt şi trăgându-şi picioarele sub ea. Cine te merită pe tine? adăugă ea, înclinându-şi capul într-o parte.

— Doar Dumnezeu ştie, răspunse cu o grimasă Connor. Cui i-ar plăcea o ruină ca mine?

— Eşti neserios. Un bărbat tipic. Cum se vorbeşte de sentimente, cum intri în panică. Tabitha luă o gură de vin şi continuă: Haide, mie poţi să-mi spui. Cine-ţi place ţie?

Connor începu să se neliniştească. Doar nu avea să-i mărturisească ei acum *asta*.

— Păi, Michelle Pfeiffer nu arată deloc rău, răspunse el, încercând să-şi îndepărteze din minte toate gândurile despre Nancy. Dacă ai vrea să-mi pui o vorbă bună...

— Vezi? Iar faci asta.

— Sau tipa aia, Penny-nu-ştiu-cum care prezintă ştirile la GMTV. Are nişte ochi minunaţi, completă el. Şi un zâmbet poznaş. Îmi place de ea.

— Dar de Nancy îţi place?

— Ce?

Connor simţi un perete de cărămizi prăbuşindu-se pe pieptul lui. Oare rostise cu voce tare numele lui Nancy? Şi de ce-l priveşte Tabitha în felul ăsta ciudat?

— Ai auzit bine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Cărămizile îl apăsau şi mai puternic pe piept, şi el se întrebă dacă aşa se simţea cineva care suferă un infarct.

— Ei, hai, Connor, de ce nu vrei să recunoşti? Pentru că ştiu, zise Tabitha. Te-am *văzut*.

— Unde m-ai văzut? Când m-ai văzut? Făcând ce?

Se mai simţise o dată exact la fel. Se întâmplase când a fost prins furând mere din livada preotului. Negase cu înverşunare, deşi merele îi umflau buzunarele pantalonilor lui gri de şcoală. Pentru faptul că a furat *şi* a avut tupeul să mintă, preotul îi aplicase o corecţie atât de zdravănă încât nu mai putuse să stea jos o săptămână întreagă.

Numai că atunci avea doar opt ani. Măcar Tabitha nu avea să-i aplice nici o corecţie.

— Te-ai înroşit, spuse ea, aprinzându-şi încă o ţigară şi trăgând din ea fumuri scurte. Ar trebui să te vezi în oglindă.

OK, ţi-aduci aminte când te-am sunat de la serviciu după ce Mia s-a lipit de leul ăla?

Connor încuviinţă din cap, neriscând să spună ceva.

— Ei bine, nu eram la serviciu. De îndată ce-am primit mesajul tău, am sărit într-un taxi şi-am venit până în Trafalgar Square, dar tu plecaseşi deja, şi m-am gândit că am să te găsesc la secţia de poliţie. Aşa a şi fost, continuă tristă Tabitha. Când am apărut eu, tu erai deja acolo. În faţa secţiei de poliţie, împreună cu Nancy. V-am privit de pe cealaltă parte a străzii. Acolo eram când ţi-am dat telefon, spuse ea, trăgând şi mai repede din ţigară. Atunci mi-am dat într-adevăr seama. Mă rog, trebuia să fii orb ca să nu-ţi dai seama. Era atât de evident.

Connor respiră încet. Tabitha părea mai degrabă resemnată decât furioasă.

— Era?

— Oh, da, zâmbi ea strâmb. Ei, m-am mai agăţat puţin, ştii. Am încercat să mă prefac că nu se întâmplase nimic. În adâncul tău îţi dai însă seama când ai pierdut, nu-i aşa? Dar ce nu înţeleg eu e de ce nu aţi fost împreună de la bun început? Vreau să spun, de ce nu s-a întâmplat înainte să apar eu?

Ei, dacă Tabitha putea fi atât de directă, la fel putea să fie şi el.

— Nu s-a întâmplat nimic pentru că Nancy n-a vrut să se întâmple, replică el, simţindu-se cu adevărat uşurat, acum că mărturisise adevărul. Eu sunt nebun după ea, dar nu e valabil şi reciproca. Am invitat-o de mai multe ori în oraş, dar de fiecare dată m-a refuzat. Deci, vezi tu, şi eu ştiu ce înseamnă să iubeşti şi să nu fii iubit. Şi nu pot face nimic în privinţa asta. Resemnat, adăugă: Bănuiesc doar că nu sunt genul lui Nancy.

— Prostănacule, surâse Tabitha şi în obraji îi apărură două gropiţe.

— Ştiu. Doamne, ce ruşine. Când mă gândesc că ţi-ai dat seama doar privindu-mă de pe celălalt trotuar... Connor închise ochii şi oftă. Sunt convins că moare de râs. Nu pot să cred că se vedea atât de clar ce simţeam.

— Prostănac total şi desăvârşit, repetă Tabitha, bătându-l pe genunchi şi începând să râdă. Chiar nu pricepi, nu? Când mă uitam la voi, nu doar la tine se vedea clar ce simţeai.

— Poftim? întrebă el, deschizând surprins ochii.

— Trebuia să vezi cum te privea Nancy când te uitai în altă parte. Vorbesc serios, insistă ea, stingându-şi ţigara. Lucrurile sunt limpezi ca lumina zilei. Ştiu ce-am văzut în ziua aia şi nu înţeleg de ce te-a refuzat mai înainte. Dar crede-mă, eşti *sută la sută* genul lui Nancy.

60

În cutia poştală se afla o scrisoare. După ce se întoarse de la serviciu, Nancy o luă şi o duse la bucătărie. Nu era nimeni acasă. Rennie o luase pe Carmen la Nisa pentru câteva zile, iar Rose îşi petrecea weekendul cu William la casa lui din Weston-super-Mare. Nancy îşi aruncă geanta pe masa din bucătărie, umplu ceainicul cu apă de la chiuvetă şi apoi desfăcu intrigată plicul pe care era scris numele ei.

Numele ei, dar nici o adresă, ceea ce însemna că expeditorul adusese personal scrisoarea.

Doar că nu era nicidecum o scrisoare, ci o invitaţie. În timp ce ibricul fierbea în spatele ei, Nancy privea la cartonul alb şi simţea că începe să se enerveze. La naiba, asta-i mai lipsea acum.

„Dragă Nancy", scria acolo, „eşti invitată cu drag la un picnic în Fitzallen Square, vineri la ora şase. Nu-i nevoie de confirmare. Doar te rog să vii."

Nu se vedea nici o semnătură, dar nici nu era nevoie. Şi deja se făcuse şase şi două minute. Enervată, Nancy aruncă invitaţia pe masă şi ieşi furtunos din bucătărie, îndreptându-se către living. Ticălosul de Jonathan, iarăşi voia să-i facă cine ştie ce surpriză idioată. *De ce* nu se împăca odată cu ideea că ea n-o să se mai întoarcă niciodată la el? Îi spusese că n-are nici un rost să vină până la Londra, dar ăsta era Jonathan, nu se putea recunoaşte învins.

Nu era nici urmă de el în scuarul care începea să se cufunde în întuneric, dar Nancy era convinsă că o aştepta undeva pe acolo, ascuns în spatele pâlcului de copaci şi tufişuri din stânga băncii de lemn. Acum, vrând să-şi depăşească isprava cu buchetul de flori de două sute de lire, se gândise la ceva mai costisitor probabil, ridicând miza, şi pregătind un gest extravagant ce cuprindea fără îndoială cea mai bună şampanie, somon afumat şi — cunoscându-l bine pe Jonathan — pahare de cristal şi farfurii de porţelan.

Doamne, ce idiot era! Uitându-se la ceas şi constatând că era şase şi zece, Nancy se întrebă ce-ar face Jonathan dacă ea ar ignora pur şi simplu invitaţia. Oare cât ar sta acolo să o aştepte?

Asta era o posibilitate. Cealaltă era să meargă hotărâtă până la el şi să-i explice în termenii cei mai clari că-şi pierde timpul dacă mai speră ceva. Ce să facă? Ce să aleagă? Trecându-şi nervoasă degetele prin păr, Nancy îşi dădu seama că nu putea suporta gândul că Jonathan stă acolo toată seara cu picnicul lui ridicol, aşteptând-o pe ea. Trebuia să scape acum de el. Iar după ce el va pleca, ea o să se poată întoarce acasă, ca să facă o baie şi să se spele pe cap în linişte.

Întunericul se lăsa peste oraş când Nancy traversă strada şi deschise portiţa de la parc. Ajungând în dreptul băncii de lemn, îşi întoarse privirile spre stânga şi observă picnicul amenajat exact în locul unde bănuise că îl va găsi. De ramurile mai joase ale copacilor era agăţate baloane, lumânările licăreau în suporturi mici de sticlă, iar pe iarbă stătea întinsă o pătură în carouri verde cu roşu.

Fără şampanie din cea mai bună, fără somon afumat, fără pahare de cristal. Şi nici urmă de Jonathan.

În schimb, văzu un tort.

Apropiindu-se de pătură, Nancy auzi un foșnet de frunze și văzu cum dintre trunchiurile întunecate ale copacilor apare Connor.

— Ai întârziat, spuse el liniștit.

Valuri de emoție o copleșiră. Cu gura uscată și mintea un vârtej de gânduri, Nancy își dori să nu fi ieșit din casă înainte să se pieptene sau să se fardeze, înlăturând astfel urmele unei zile obositoare la serviciu.

— Nu te-ai semnat pe invitație. Am crezut că e de la Jonathan.

— Sperai să fie de la el? întrebă Connor și o umbră de teamă îi trecu peste chip.

— Într-un fel, răspunse Nancy, care tot nu înțelegea ce se întâmplă. Dar numai ca să vin până aici și să-i spun să se care dracului înapoi în Scoția.

Connor aproape că zâmbi, iar ea realiză că era probabil prima dată când o auzea vorbind urât.

— Păi, asta e bine. Motivul pentru care n-am semnat invitația a fost să am o scăpare în caz că-mi pierdeam curajul și fugeam. Iar atunci tu n-ai fi știut că venise de la mine.

Să-și piardă curajul, *el*? Connor era întotdeauna atât de calm și de relaxat încât nu ți-l puteai imagina agitat. Dar acum *arăta* agitat, cu mâinile băgate în buzunarele din față ale blugilor, cu părul ciufulit și cu sprâncenele mișcându-i-se mai mult ca niciodată. În plus, scormonea cu vârful ghetei în pământ, ca un adolescent fără speranță.

— Unde e Tabitha? întrebă Nancy, și inima-i bătea să-i spargă pieptul.

Se întrebă dacă în clipa următoare Tabitha nu avea să sară din spatele unui tufiș și să țipe: „Uite-mă aici! *Surpriză!*"

Connor ridică din umeri cu un aer stânjenit.

— S-a terminat, spuse el. Tab e bine. Are să se mute la New York. A fost de fapt ideea ei, arătă el spre pătura cu picnicul. Toate astea.

Nancy îngheţă de groază şi ruşine. Oare Tabitha rupsese relaţia cu Connor şi, într-un anume fel, îl convinsese, împotriva dorinţei lui fireşti, să-i joace în schimb ei o festă proastă? *Din milă?* Oh, Dumnezeule.

— Uite, nu e nevoie, mulţumesc, izbucni Nancy, îngrozitor de jenată şi începând să se îndepărteze de picnic, de lumânări, de tort. Nu înţeleg ce încearcă Tab cu toate astea, dar eu...

— Oh, drace, cred că iar am procedat greşit, spuse repede Connor, şi accentul lui irlandez se auzi şi mai pronunţat. Clătinând din cap disperat, continuă: Stai, nu poţi să pleci, nu e ce crezi tu, doar că încurc lucrurile ca de obicei. Ascultă-mă, o rugă el, făcând câţiva paşi către Nancy. Nu e vorba aici de ce încearcă Tab, ci de ceea ce încerc *eu*. Doar că ea zice că am acţionat greşit data trecută. Aşa că de data asta mi-a dat nişte sfaturi cum să fac să meargă totul mai bine.

— Nu înţeleg deloc ce vrei să spui! zise Nancy şi începu să tremure.

— Toate astea, încercă el să explice, arătând neajutorat înspre baloane, pătură şi lumânările care licăreau în suporturile lor. Ea ştie cât de mult te plac, dar eu i-am spus că tu nu eşti interesată de mine pentru că atunci când te-am rugat să ieşim împreună m-ai refuzat. Tab mi-a zis că trebuie să depun mai mult efort, să fac ceva... înţelegi tu, ceva romantic. Deci asta încerc să fac eu aici, şi se pare că nu prea mi-a ieşit. N-am mai încercat niciodată aşa ceva. Tab a zis că totul o să iasă grozav, dar, acum că ai venit tu, am început să mă simt cam caraghios.

OK, Nancy, încearcă doar să respiri normal. Simțindu-se ușor amețită, Nancy spuse:

— Te-am auzit cum îi spuneai Miei că nu sunt genul tău. În biroul tău de la club. Vorbeai pe un ton foarte hotărât.

— Dumnezeule. Connor se lovi cu palma peste frunte. I-am spus asta în speranța că o să renunțe să-și mai bage nasul în viața mea. Doar știi și tu cum e Mia. Voiam să fac asta de unul singur, nu sub stricta supraveghere, îndrumare și consiliere a fiicei mele, care câteodată e un drac împielițat.

Nancy începu să zâmbească pentru prima dată în acea seară, gândindu-se la toate încurcăturile pe care le iscase Mia fără să vrea.

— Deci asta era, continuă el. Eu am crezut că n-am nici o șansă. Până când Tabitha m-a lămurit că situația stă exact invers.

Zâmbetul de pe figura lui Nancy dispăru brusc.

— *Poftim?* De unde știa Tabitha?

— A știut pur și simplu. Ne-a văzut când așteptam în fața secției de poliție Charing Cross. Connor ridică din umeri. Din ce mi-a povestit ea, reiese că totul e atât de evident, numai că eu n-am avut ochi să văd. Cred că e un instinct al vostru, al femeilor. Oricum, de-asta i-am urmat sfatul și am organizat toate aiureala asta copilărească. Se scărpină în cap și se strâmbă, apoi adăugă: Cred că asta arată cât de nebun sunt.

— Nu cred că ești deloc nebun, răspunse Nancy, simțindu-se înduioșată.

— Vorbești serios? întrebă el plin de speranță.

— Mi-ai pregătit un tort. Cred că e cel mai romantic lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

Nemaiputând să se abțină, se aruncă în brațele lui și îl luă de gât. Era ciufulită, rujul i se ștersese de pe buze, arăta probabil înspăimântător, dar nu-i mai păsa. Și îl sărută.

Oh, da, asta era cât se poate de romantic. Minunat, glorios de romantic.

După câteva clipe, Connor se desfăcu din îmbrăţişare. O privi fără să scoată vreun cuvânt.

— Ce? întrebă ea.

— Mă uitam să văd dacă te ştergi la gură.

Zâmbind, Nancy îl mai sărută o dată pătimaş, apoi îl trase către pătură.

— Trebuie să gustăm din tort. Nici măcar n-am văzut bine cum arată. Nu pot să cred că l-ai făcut tu singur.

După aspect, era evident că el îl pregătise. Nici o cofetărie care se respecta n-ar fi vândut un tort atât de neîngrijit decorat cum era ăsta.

— E mai greu decât pare la prima vedere să pui glazura pe un tort, răspunse el apărându-se.

Nancy analiză cu atenţie glazura albă groasă, împrăştiată într-un strat neuniform pe tort, şi pe care erau presărate jeleuri şi pastile de ciocolată pentru a-i oferi un aspect mai elegant. Tortul era rotund, cu un diametru de cincisprezece centimetri, şi era împodobit cu o panglică roşie de satin, ca o jartieră ţipătoare a unei viitoare mirese.

— Ce fel de tort e ăsta? întrebă ea, străduindu-se să nu râdă.

— Ei, ştii şi tu, ridică din umeri modest Connor. Din cel spongios obişnuit.

Chiar îi făcuse un tort! Încercă să şi-l imagineze agitându-se în bucătărie, cântărind stângaci făina şi spărgând ouă, şi Nancy se topi de duioşie. Din moment ce el uitase să aducă şi un cuţit, ea îşi desfăcu briceagul de la breloc.

— Nu, nu-l tăia! strigă Connor.

— Nu fi prostuţ, trebuie să vedem ce gust are — *oh*...

Luându-i briceagul din mână, Connor o strânse iarăşi la piept.

— OK, m-am dat de gol. Nu mă pricep deloc la prăjituri. Dar în schimb, te asigur că am alte talente.

Slavă Domnului pentru asta.

— Stai liniștit, sunt oricum impresionată. Simțind că putea să se arate generoasă, Nancy spuse: Ți-ai adus aminte că-mi plac jeleurile.

— Așa e.

— Și pastilele de ciocolată.

— Bineînțeles, răspunse Connor, mândru de el.

— Nimeni n-a mai decorat vreodată pentru mine un burete de baie, exclamă fericită Nancy și se întinse să îl sărute.

JILL MANSELL, una dintre cele mai cunoscute scriitoare britanice contemporane, este iubită de femei din întreaga lume pentru cărţile ei amuzante, care vorbesc despre dragoste, sex şi relaţii între oameni. A publicat 22 titluri, unele dintre ele ajungând pe listele de bestselleruri ale marilor cotidiene, şi a vândut peste 3 milioane de exemplare.

Cărţile ei sunt genul care să-ţi înseninеze o zi ploioasă, cu o intrigă alertă şi cu multe întorsături neaşteptate, cu personaje complexe şi sexy, şi — în primul rând — cu un umor poznaş şi obraznic. Numită şi „regina chick lit" (revista *Heat*), Jill Mansell scrie o literatură care te face să te simţi bine şi care te înveseleşte; pentru că, aşa cum spune ea, „Chick lit e precum ciocolata. E delicioasă."

Când **Nancy** vede ce cadou de Crăciun i-a pregătit soţul ei: o maşină roşie de tuns iarba!, realizează că bijuteria pe care o aştepta era destinată altcuiva. Cui oare?

Carmen, prietena cea mai bună a lui Nancy, a renunţat la iubire când şi-a pierdut soţul adorat. Acum are nevoie de un bărbat care să-i redea încrederea în viaţă. Dar unde să-l găsească?

Din clipa în care o cunoaşte pe scorpia ce ar putea să-i devină mamă vitregă, **Mia** se hotărăşte să joace rolul lui Cupidon — săgeţile ei vor crea confuzie, deschizând însă şi drumul adevăratei iubiri…

APRECIERI CRITICE PENTRU ROMANELE LUI

Jill Mansell

Încântător de indecente, imprevizibile şi teribil de amuzante. – DAILY RECORD

Chicklit şic, citit cu plăcere de femeile de orice vârstă. – DAILY EXPRESS

JOY

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: Getty Images
Designul copertei: Andreea Apostol